

БЕИНСА ДУНО
(Учителя Петър Дънов)

ВЪТРЕШНИЯТ ГОСПОДАР

Общ окултен клас
Година XIX (1939-1940)

том II

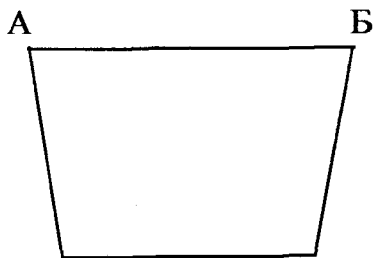
Словото на Учителя
е записвано от стенографките
Паша Тодорова,
Елена Андреева и
Савка Керемедчиева,
а запазването му за бъдещите поколения
дължим главно на
Борис Николов.
На тяхната светла памет
посвещаваме това издание.

ВЪТРЕШНИЯТ ГОСПОДАР

„Отче Наш“

Каква е задачата на болния, като стане от леглото? – Да пристъпва, за да види дали може да се държи на краката си. Често хората имат идеи, подобни на нашата идея с лотарийните билети. Вие не сте спечелили и ще ме глобите. Но когато ви казах, че ако спечелите един милион, половината ще дадете, вие си помислихте: „Много е!“ Та сега сме квит.

В какво седи престъплението на човека в света? – Престъплението излиза от доброто. Понеже ако не употребите доброто на място, вършите престъпление. И ако нямате добро, нямаше да има престъпление. От какво произлиза невежеството? – От знанието. Ако нямате знание, имате невежество. От какво излиза безсилието? – От силата. Ако нямате сила, имате безсилие. Някой ще каже: – „Докажи ми.“ Имаш една точка. Какво можеш да направиш с една точка? От една точка А имаш само една възможност. Като се движиш от точката, ще направиш една права линия. Вие знаете, че правата линия е много дълга. Не, точката има само една възможност. Точката може да направи само една

крачка. И като направи една крачка, ще намери друга точка и там ще се срещнат. Така че две разумни същества ще се срещнат, като отиват едно към друго. Как ще се разминат две същества? Представете си, че вие ще се срещнете на една права линия. А пък правата линия има дължина, но няма широчина, няма и дебелина. Как ще се разминете? – Няма да може да се разминете. Тогава какво можете да разрешите по правата линия? Вие казвате: „Човек трябва да бъде прав.“ Правият човек какво ще разреши? Тези хора ще се съгласят да тръгнат в друг път. Ще кажат: „По пътя, по който сме тръгнали, не сме завършили своята еволюция. По нов път трябва да тръгнем.“ За този нов път има две възможности. Някой ще каже, че трябва да се пречупи линията. Не да се пречупи, а трябва да се огъне. Ще кажете: „Как ще се огъне човек?“ Казват: „Не се огъвай.“ Защо да не се огъва човек? И защо трябва да се огъне? Казват, че човек трябва да бъде добър. Защо трябва да бъде добър?

Човек трябва да има една възможност. Защото, като се срещнат двете същества на правата линия, нищо не могат да направят. Ще си гугуцат, пак ще гугуцат, каквото имат, ще го изядат и гугуцането ще престане и трябва да измислят някоя нова идея. Единственото нещо, което трябва да направят, е да се пречупят или по-добре да се огънат. Да допуснем, че вие сте богати. Седнали сте на стола, имате слугини, натиснете звънеца, слугините идват. И вие заповядвате. Вие сте център на движение. Дойде един слуга. Заповядвате му да донесе хляб. Друг да донесе

друго. Представете си, че един ден слугите се разболеят. Звънните, но слугата не идва, болен е. Какво ще правите тогава? Ако сте религиозен, вие ще кажете: „Господ как е наредил.“ Не разбирате какво е наредил Господ. Господ е наредил, като ви е пратил на земята, да учите. Не ви е пратил да седите на стол, а да учите. Какво трябва да учите? Детето в утробата на майка си има всичкото желание и мисли как да излезе, да се освободи от ограничението, което майка му е създала. И знаете ли какво ограничение му е създала тя? Тя му казва: „Тук ще седиш и ще мълчиш.“ То седи на едно място и мисли какво да прави. Това дете е на правата линия АВ. Седи с майка си и си гугуцат. Представете си, че това дете не иска да излезе. И майката не иска да го пусне. Минават девет месеца и то почва да расте отвътре. Минават година, две, то расте. Какво ще стане с майката, я ми кажете. Мнозина от вас сте философи. Казвате: „Как Господ е направил света!“ Трябва да се знае начина, по който се изучава Божественият свят. Тази година ще се научите на едно нещо. В света сега има два милиарда господари. Няма слуги. На всички трябва да се подчиняват. Какво ще правите, кажете ми! Всички нещастия в света произтичат от господарите. Всеки господар иска да му служат. Кой на кого да служи? Седят двама инвалиди в една болница, единият с отрязан крак, а на другия и двата крака отрязани. Този с отрязания крак казал на другия, с двата отрязани крака: „Стани да ми донесеш малко вода.“ Другият казал: „А, стани ти! Ти имаш поне един крак.“ Питам сега: кой трябва да донесе вода – онзи,

комуто двата крака са отрязани, или този с единия отрязан крак? Кой има по-големи възможности? Това са обикновени разсъждения, които ни помагат.

Вие имате един килограм желязо. Колко струва един килограм желязо? – Четири, пет лева. Сега то е по-скъпо. Ако разточите това желязо на нишка, ще му повишите цената на двадесет и пет хиляди лева. Ако го направите на тънки жици и го продадете, ще вземете двадесет и пет хиляди лева. Следователно нещата трябва да се обработят. Имате известна добродетел. Тази добродетел е в потенциално състояние. Какво означава това? (Учителят вдига нагоре показалеца и средния си пръст.) В музикално отношение това е терца. Какви са свойствата на терцата? Терцата има само един потенциал. Силата на терцата е в потенциала. Значи има един затворен тон. Затвореният тон е потенциал в музиката. Ако вземете два тона, например *до* и *ми*, то потенциалът в терцата е *ре*. Квартата има два потенциала. Какъв е потенциалът на квинтата? Тя има три потенциала. Да оставим сега философията на музиката. (Учителят изправя показалеца и средния си пръст и свива другите пръсти.) Тези отворени пръсти дават, а пък свитите вземат. (Учителят изправя малкия пръст и показалеца.) Свещениците дават благословение в квинта. Да кажем, че сте неразположени – това е потенциал. Когато имате разположение, и то е потенциал. Това е капитал, турен в обръщение. В човека всичкия потенциал, вложения капитал е в неговия мозък. Потенциалната енергия е в главата. Капиталът в обръщение е в лицето. В главата е

вложен целият капитал в човека. Главата показва колко е целият капитал на човека. Лицето показва колко от този капитал е в обръщение, в работа. А пък ръката показва колко от този капитал принася полза. Ръцете показват какво има човек, колко приходи може да има. Един човек с къси пръсти може да учи само история. Той не може да учи математика. Добрите математици имат дълги пръсти, дълго лице и развито чело. Не всеки може да смята. Математиката е наука за събиране и за отношенията, които съществуват в света. Знаете ли какво е едно отношение? Вие искате да оздравеете. Болният трябва да бъде умен. Ако той иска да бъде здрав, не трябва да среща други болни като себе си. Защото ще вземе още от болестта им. Трябва да срещне един здрав човек и да стане приятел с него, за да получи нещо от силата му. Ако не срещне здрав, по-мъчно ще му мине болестта. Същият закон важи за вътрешния живот. Искате да бъдете умни, ще дружите с умни хора, а не с глупави. Ще дружите с най-умните хора. Искате да бъдете добри, ще дружите с най-добрите хора. Вие сега искате да обърнете хората към новото учение или към Бога. Казвате: „Да ги обърнем към Христа.“ Че как ще стане това? Какво значи да се обърне една дреха? Как обръщат една дреха? Понякога, като се говори, туря се една смешка, за да се накара човек да мисли.

Защо не можахте да спечелите от лотарията? Понеже всички тези числа на билета ви бяха все невежи, простащи. Ако дойде един, който не разбира електротехника и иска да поправи лампите, той ще ги развали. Имаше един

часовникар, българин. Препоръчаха ми го, когато живеех на „Опълченска“ 66. Часовникът ми се беше напращил. Този часовникар го поправи. После трябваше всяка седмица да поправам този часовник – върви, върви и спре. А по-рано вървеше по-добре. Тогава казах: „Такъв часовникар да не ми препоръчвате.“ Отново го препоръчаха, бил стар и опитен. Казах: „Опитен е, научил е само да разваля!“ Така не се поправя часовник.

Та и вие, когато обърнете някого, той не върви вече. Какво значи да се обърне човек? Вие вървите в една посока. Какво значи обръщане? – Да покажете, че пътят АВ е вече изходящ. Някой казва: „Аз се моля.“ Една сестра взела шест билета по двадесет и пет лева според всичките правила, които аз съм ви препоръчал. И едвам спечелила петдесет лева. Шест билета правят сто и петдесет лева. Аз разглеждам всичките билети и виждам, че са много прости и невежи. В номерата няма седем и девет. А седем и девет печелят, а пък има три и четири. Казах: „Много прости са тези числа.“ Човека има нюх, има едно вътрешно чувство, което показва дали билетът ще спечели. Няма да ви го кажа сега. Защото то е опасно чувство. Човек може да знае в даден случай ще сполучи ли или няма да сполучи. Така, както онзи, който има обоняние, като се приближи, усеща, че във въздуха се носи едно хубаво уханье от някое цвете. От половин километър го чувствава. Не го знае къде е. И колкото повече се приближава, уханieto се увеличава, и обратно. Трябва да го намерите къде е. Та казвам: това уханье събужда човешкия ум да мисли.

Гладни сте. Гладът ще ви застави да намерите в даден случай това, от което имате нужда. Или сте невежа. Невежеството е един подтик, който ще ви застави да намерите знанието. Невежеството е потенциал. Не че сте невежи. Вие имате в себе си известни възможности, но ви трябва условия, за да се развивате. Не трябва да разчитате сега на чуждия капитал. Ако ви дадат двадесет и пет хиляди лева назаем, какво трябва да ги направите? Вие трябва да ги турите в оборот, да спечелите, защото този, който ви е дал двадесет и пет хиляди лева, след една година ще иска и той да спечели. Той няма да ви ги даде за добрина, за никаква добрина. И може да вземе четири процента лихва. В пощата по колко процента вземат? – По четири или по пет процента. Да допуснем, че вземете по четири процента. Вие влагате хиляда лева в пощата. Колко ще спечелите след една година – четиридесет лева. Като вземете назаем двадесет и пет хиляди лева, след една година трябва да ги върнете. Освен това, като сметнете по четиридесет лева на всеки хиляда лева, то трябва да платите общо двадесет и шест хиляди лева. Ако държите тези пари и не правите оборот, какво ще спечелите? Но ако ги турите в обръщение и спечелите четири хиляди лева, като платите лихвата, ще имате няколко хиляди лева печалба.

Та сега вие всинца очаквате знанието да ви дойде отнякъде. Най-първо трябва да развиете в себе си сила. След това трябва да придобиете здраве. Тогава богатството ще дойде като резултат. Силата, здравето са богатства. Ако вие не сте силен и ако не сте здрав, не можете да бъдете

богат. И да имате богатство, то ще бъде безпредметно за вас. Богатството има смисъл само за здравия човек. Под думата богатство разбирам външните условия и вътрешните възможности, при които човек може да се развива добре. Ще имате условия и възможности да работите. Ако седите на едно място и не можете да разрешавате една мъчнотия, какво ще правите? Какво разрешавате сега, кажете ми? Някои от вас сте на петдесет, шестдесет години. Минава ви през ума, че може да умрете. То е една възможност. Може да се родите. И то е една възможност. Хубаво, трябва да разрешите въпроса. Като умрете, ще отидете някъде. Къде ще отидете? Казвате: „Като умра, ще видя.“ Не чакайте, като умрете, да видите и тогава да разрешавате. Тази задача разрешете сега. Вие казвате: „Вярвам в Господа.“ Хубаво, Господ ви е пратил на земята, но Той най-първо ви е пратил тук за работа. Сега като отидете в онзи свят, какво ще занесете там, какво ще занесете със себе си? Синът, който е ходил в странство и се е върнал, е донесъл знание на баща си, пък онзи, който е ходил да спечели богатство, като спечели, ще донесе и той нещо. Но ако не е спечелил, какво ще донесе? Тогава ще вземете примера за онзи син, който взел каквото му се падало от баща си, изпоял всичко, нищо не спечелил и като закъсал, като осиромашал, върнал се при баща си. Когато закъсал, турили го свинар. Но като свинар не му давали да яде от рошковите, които ядели свинете. Той слязъл пониско и от свинете. Те имали право да ядат от рошковите, а пък той нямал право да яде от тях. И си казал: „При баща

си имах в изобилие да ям и да пия, а пък сега нямам.“ Нямащо, със свинарство работите не вървят. Какво значи свинарство? Имате в сърцето си едно неразположение. Често се обезверявате – на този, на онзи не вярвате. Казвате: Този е лош, онзи е лош.“ Питам, това не е ли пасене на свине. Ето с какво се храните. На сто души знаете лошите черти. Знаете какво са писали вестниците. Какво ще ви допринесе да знаете лошите работи.

Не носете погрешките на хората. Не се занимавайте с погрешките на хората. Върнете се при баща си и се занимавайте с добродетели. Като срещнете някой човек, не търсете погрешките му, а търсете добродетелите му, какви дарби има, какви способности. Ако е музикант, запознайте се с музикалните му дарби. Ако е полиглот, лингвист, запознайте се с това какви езици знае. Запознайте се с езиците, които знае. Той има какво да ви предаде. Ако е художник, запознайте се с неговата художествена работа. Казваш: „Човек трябва да бъде мълчалив.“ Кога човек трябва да бъде мълчалив? Да бъдете мълчаливи, значи да не слушате хората какво говорят.

Тая сутрин какво си говорихте? Като станяхте от леглото, какво говорихте? Вие може да ми зададете същия въпрос. – Аз ще ви кажа. Дойде ми мисълта с цигулката ли да дойда тук или без цигулката. – Имам си съображение. Та като помислих, казах си: „Без нея.“ Понеже ако дойда с нея, ще трябва да взема билет, да плащам. Трябва да се плати за цигулката, за разходката дотук. От икономическо гледище не я взех. Ако я бях взел, трябваше да

свиря, а пък енергията на музиката е много голяма. Един ден ще ми представят квитанция, че съм свирил и ще кажат: „Ти си свирил, но трябва да платиш такса. Ти искаш да им правиш развлечение.“ За развлечението трябва да платя. А пък аз като свиря, вие нищо не плащате. Сега аз ви представям една истина в детинска форма. Не е лошо да дойда с цигулката, но някой път и тя е неразположена и врънка: „Тези сребърни нишки са много хубави, но трябва да туриш златни струни, специални, поне някои. А другите да са сребърни.“

Някой път у вас се заражда желание да се облечете добре, с хубави обувца и да се покажете. Защо искате да се облечете добре? Вие ще си направите тесни обувца, по модел и от много хубава камилска кожа, но заострени като рогата на някой вол. И след като носите тези обувца една година, те ще образуват мазоли на пръстите. И тогава ще почнете да мислите как да лекувате мазолите си. Ще им турите това-онова, ще ги режете. Казвам: „Защо носите такива тесни обувца?“ – Казвате: „Модата е такава.“ Господ направи краката на човек. Обувцата да се съобразяват с краката. (Учителят слага ръката си върху черната дъска и с тебешир чертае контурите ѝ.) Искам да направя една ръкавица, която да прилепва на всичките ми пръсти. Тесните ръкавици после трябва да ги разширявам. Няма какво да ги разширявам, а ще ги направя толкова широки, колкото е ръката ми.

Не стеснявай себе си в нищо. Не стеснявай в себе си любовта, понеже ако я стесняваш, ще образуваш мазоли.

Не стеснявай правдата в себе си. Не стеснявай ума си, понеже ако го стесняваш, ще образуваш пак мазоли в себе си. Не стеснявайте сърцето си, волята си и ума си. Бог е направил толкова широк света, че най-първо трябва да имате простор, въздух в душите си. И когато мислите за Бога, ще мислите, че Той е най-умното и най-благородното същество. Когато му кажат, че е извършено престъпление, че някой е убит, Господ казва: „Дайте му живот!“ – Не вика да съди този, който е убил. Където види, че някой е умрял, Той само го побутва и онзи се съживява. И му казва: „Стой малко по-далеч от този, който те уби. Не се доближавай до него.“ На какво разстояние трябва да седите от онзи, който ви е лъгал? – Щом ви е лъгал, стойте на три-четири метра разстояние. Вие в ума си казвате: „Тези работи ние ги знаем.“ Хубаво, знаете ги, но не ги прилагате. Казвате: „Ние имаме известен идеал, Христос е идеалът!“ – Какво подразбирате под думата идеал? Вие мислите, че който е идеален човек, той е съвършен. Идеалът не е съвършенство. Ние сме идеални по отношение на миналите поколения. Европейската култура идеална ли е? Вижте онези оръдия, които имат европейските народи. Вие казвате за някой човек: „Той е идеален човек, богат, къщата му е много хубава.“ Но идеален ли е този богат човек? Той е идеален за себе си. Разбира живота толкова, колкото да си урежда работите. Но този идеал и на вас може да послужи. – И вие може да си уредите живота. Но това не показва, че неговият живот е съвършен. Идеалът има две лица: черно и бяло. Идеалът е външната страна

на живота. Някой е облечен с хубава дреха. Детето е идеално облечено. Но утре то не може да бъде облечено с тези идеални дрехи. Ще се измени неговият идеал. Дрехите му трябва да бъдат по-големи. И ако вашата идея за Бога не се изменя, вие нямате идея. Идеалът ви трябва да се изменя. Това е гръцка дума и какво означава? – Представа. Ако видите един грозен човек, това още не е идеалният човек. Той не е и съвършен.

Сега ще ви дам едно пояснение. Вие мислите, че като повярвате и като почнете да любите, всичките мъчности ще се премахнат. Вие се лъжете. Представете си, че един скулптор намери един хубав камък. Хората са го подритвали, птиците са кацали на него, никой не е обръщал внимание на този камък. Но този скулптор казал, че от този камък ще излезе нещо. Той мислил, че като е сложен тук, нищо не става от него. Един ден взима чуковете си, вдига камъка и го натоварва. Камъкът казал: „И за мен настанаха приятни дни!“ Отишли с колата до едно място, където скулпторът изправил камъка. Вдига чука и удря от тая и от другата страна, чупи парчета, а камъкът кряска и вика. Той казва: „Беля!“ Наближава време идеята да се vyplати в камъка. Скулпторът взема пак чука и удря, докато най-после излиза една статуя на идеалния човек. Подобно на гръцкия Аполон. И туря статуята на един пиедестал. Идва публиката и се възхищава. По-рано камъка са го подритвали, а сега, който мине, погледне го и казва: „Много е хубава статуята.“ Ако вие сте този скулптор, от вас ще се учат хората.

Пак ще има дъжд, сняг и вятър върху статуята, птици пак ще кацат по нея, но положението ще се измени, ще стане по-добро. Та не искайте на земята да се премахнат всички препятствия. Това би било най-голямото ви нещастие.

Кой трябва да бъде господарят във вас? Господ трябва да бъде вашия дух. Господарка трябва да бъде вашата душа. Слуги трябва да бъдат вашия ум, вашето сърце и вашата воля. Трима слуги трябва да имате и двама господари. По какво се отличават господарят и господарката. Господарят трябва да говори гърлесто, господарката трябва да говори много тъничко. Ако вземем музиката – кой говори дебело? Басът. Я ми изпейте сега нещо. Аз ви слушах отгоре да пее: „Давай, давай!“ Я ми я изпейте, да видим как пее господарката: „Давай, давай“ или как господарят пее дебело: „Давай, давай“. Не цялата песен, а само няколко думи. (Към Олга.) Господар си, кажи си думата. Ето публиката! Къде ще намериш такава публика? (Сестрата изпя само първия ред, след това и Учителят го изпя.) Господарят пее басът. В баса има съдържание на нещата. Той е отглас. В сопраното има интензивност – това са късите вълни. Те проникват. А пък алтът е украшение, гарнитура.

Не се занимавайте с вашите погрешки, но ги облагородявайте с присадка. За вас те са капитал, едно голямо богатство. Ако има трън във вашата градина, не го изкоренявайте – облагородете го. Едно чувство, една мисъл, една постъпка могат да се облагородят, да се присадят.

Има много работи, наследени от ред минали поколения. Имате характер, който не се дължи на вас, той е наследен от вашите деди, прадеди, бащи и пр. Вие трябва да бъдете умни. Някои от вашите способности, чувства, мисли трябва да се облагородят. Всичко е в присаждането.

Например имате един човек, когото не обичате. Този човек не го обичате по единствената причина, че прилича на вас. Вие не обичате в него един ваш недостатък. И този недостатък, вашият дефект, се проектира в онзи човек. Сега това е само твърдение. Вие не сте виновни. Дойде един човек и вие не го обичате. Имате право. Някой казва: Не можем да обичаме всички хора.“ И Бог не обича всички. На грешниците Той се гневи. Грешниците ги наказва. Ние мислим, че Господ е любов. И в наказанието Той влага любов. Той казва на човека: „Ти не трябва да измъчваш другите хора.“ Бог вижда, че някой по-силен измъчва другите. Той го туря на мъчение и казва: „Приятно ли ти е?“ Онзи отговаря: „Не!“ Бог му казва: „Тогава не го прави и на другите! Втори път като дойда, ще видя.“

Някои са си създали теории за прераждането. Мнозина питат: „Вярваш ли в прераждането?“ Какво значи да вярвам в прераждането? Някой пита: „Я ми кажете какъв съм бил в миналото?“ Казвам му: „От близките ли прераждания или от далечните, какъв си бил преди шестстотин, седемстотин прераждания. Преди десет прераждания си бил един толкова жесток цар, че сам си бесил хората. И от това царуване е всичката беля, която сега имаш. И всички тези хора, които си избесил тогава, са сега около

тебе и ти правят пакости. И тези хора те мразят.“ Ти казваш: „Защо правят така?“ Защото си бил цар. И си мислил, че си уредил въпроса, като си ги избесил, и че няма да даваш отчет. Но няма такова нещо. Бог държи всички хора отговорни и ги благославя. Добрите благославя и грешните благославя. Добрите милва, а пък грешните суровака с дрянова суровачка. Тази сутрин слушам, че някой отвън вика. Трябваше да се върна от разходката си. Виждам, че една сестра чука на вратата и казва: „Сестра ми умира, какво да направя? Стомахът я боли.“ Казах : „Топла вода!“ Дадох ѝ и други наставления. Казах ѝ: „Идете и направете това! Тя за новата година е яла, каквото не трябва. Яденето не е било хубаво.“ Тая сестра, след като дадох наставленията, си отиде. Не знаех коя беше.

Вие имате някоя мъчнотия в себе си и казвате: „Защо Господ е създал света така?“ – Как трябва да го създаде? В това противоречие, в което си поставен, трябва да намериш един изходен път. Някой казва: „Учителят ще ни обясни.“ Ученикът трябва да е прилежен. Ученикът трябва да приложи казаното. Да допуснем, че аз пея и вие казвате: „Много хубаво пееш.“ Но и вие трябва да пеете. Моето пеене ползува мен, но вие, като пеете, може да си помогнете.

Имате една болест. Като ѝ пеете, тя ще ви напусне. Като пеете на ревматизма три дена, той ще ви напусне. Трябва да знаете как да пеете. Имате главоболие. Можете с пеене да си лекувате главоболието. Болката представля-

ва насъбрана излишна енергия във вашия ум и тази енергия не може да се освободи. Има голямо напрежение в нервната система.

Или имате коремоболие. Това е насъбрана енергия, която не може да се пласира, както трябва. Или имате ставен ревматизъм. Това е също излишна, насъбрана потенциална енергия. Няма движение, енергията е застояла. Жизнена енергия не идва и органите са лишени от нея – има недоимък. Седите в една задушна стая, в която има насъбран доста въглероден двуокис. Какво се изисква? – Или да излезете вън, или да отворите прозореца и да влезе пресен въздух. Или сте яли известна храна, която стомахът ви не може да смели. Яжте прясна храна, която стомахът ви може да асимилира, за да ви достави нужната енергия. Тези работи вие ги знаете. Трябва да направите един контакт с природата. Само ще влезете в съприкосновение с природата и тя ще ви даде това, от което се нуждаете.

Вие искате да се обичате. Знаете ли какъв е законът на обичта? В любовта е вложен следният закон: ако двама се обичат и ако тяхната любов не изпраща лъчи от себе си към другите, ако от тяхната любов не се ползват хората, тази любов е безполезна. Двама души, като се обичат, ако не проявяват любовта си към другите, тази любов ще бъде еднообразна. В любовта вие сте много възискателни. Какво правите, щом обичате някого? Тук има три прояви. Ако сте на физическото поле, ако съзнанието ви е на физическото поле, вие искате целия ден той да мисли за вас. И питате: „Какво мисли той за мене?“ То е цяло нещастие

да турят нещата близо до очите ви и друго да не можете да виждате, а да виждате само един човек пред вас.

Трябва да се учите на любовта, която идва при вас. Трябва да използвате онези блага, които любовта носи в себе си. Любовта, която иде, трябва да събуди активност във вашия ум. Не само това – освен ума, трябва да събудите способностите, които имате. После любовта трябва да събуди вашето сърце и вашата воля. Най-сетне любовта трябва да внесе жизнен еликсир във вашето тяло. Та като дойде любовта във вас, ако ви събуди ума, способностите, сърцето, волята и не остави еликсир в тялото, тази любов не е оная, Божествената любов, за която аз говоря. Това е бъдещият идеал. Това не се постига в един ден. Вие имате големи постижения. Имате много богатства. Аз съм слушал да говорите: „Не виждам да имам някакъв талант.“ В какво седи талантът на един скулптор? В какво седи талантът на един математик? Това е отношението на числата. В математиката се работи с живи числа. Ще съберете на едно място един умен човек и един добър човек. Под думата умен разбирам ума, а под думата добър разбирам сърцето. Ако се съберат умният и добрият, те ще оправят сърцето. Но ако се съберат само двама умни хора, те ще критикуват, но няма да оправят нищо.

Когато рисувате, няма да рисувате целия човек, а само една основна черта в него, която определя характера му. Вие не можете да нарисувате едно живо лице, ще нарисувате само едно качество, което е статически в него. Ако сте го нарисували в старост, той е стар; ако сте го

рисували в младост, той е млад. Картината не прогресира в тебе. Това, което не прогресира в тебе, то е картина. Ти мислиш, че си добър човек – това е картина. Ти мислиш, че си умен човек – това е картина. Ти мислиш, че си силен човек – това е картина. Хубаво е да е картина, но тя определя само едно състояние. Като се видиш на картината на десет години, тази младост си седи там. А умният човек може да бъде млад, възрастен и стар, може да изменя живота си.

Умният човек не знае какво нещо е слабост. Слабостта произтича от нарушението на Божиите закони. Вие ставате слаби по единствената причина, че не употребявате Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина на място. Човечеството страда от безлюбие, невежество и от неправди. Никой не може да влезе в положението на другия и да му помогне. Единственото Същество, което ни помага, е Бог. Той ни помага отвътре. Той ни нашепва какво не ни достига.

Давам ви следните думи: „Сила, здраве е богатство.“ Тия думи ще ги изпее. Всички неща, които не са направени хубаво, имате право да ги критикувате, но хубавите неща не можете да критикувате. Умният човек, добрият човек, силният човек не може да критикувате. *Си-ла* – това са два тона. Тук има слизание отгоре надолу. Къде е ударието? На първата сричка. Тия думи могат да се изпеят по много начини, но има само един истински начин. Когато пеенето ви е в съгласие с природата, вие придобивате нещо; не придобивате ли – не пеете хубаво. Ако не пеете

хубаво, ще ви критикуват. Аз говоря за музиката, при която се придобива нещо. Музиката дава разположение. Най-първо ще пеете тихо и след като се научите да пеете хубаво, ще пеете по-високо. Хората непременно трябва да пеят. Казано е: „Пейте и възпявайте Господа в душата си“. Нека да започнем изпяването на тези думи. (Учителят много пъти изпя тези думи: „Сила, здраве е богатство“.) Всички хора съставляват възможности. Те са едно благословение. Всеки един човек е едно благословение в света. Всяко едно същество, всяко дърво и другите същества са възможности. На всичко трябва да се радваме. Това са възможности, които Бог е създал в света. Радвайте се, че сте един свят на възможности. Я изпейте сега тия думи. (Всички пеем.) Вижте каква сила дойде сега чрез тая песен. Силата дойде от невидимия свят. Гениите на музиката я изпращат. Необходимо е човек да има спокойствие в душата си. Всеки човек трябва да се владее – и млади, и възрастни, и стари, – понеже се намират в един свят на вечни възможности. Не съжалявайте, че нещо не е станало. Радвайте се, че не е станало. Радвайте се на всички страдания, които са дошли. Всичко, което става в света, ще се обърне на добро. (Всички пяхме старата песен.) Влезте в съобщение с мощните сили в природата. Вятърът като дойде, той раздвижва листата. Те се движат в зависимост от неговата сила и от неговото разположение. Когато дойде духът, когато пристигне Божественият Дух, той знае как да раздвижи човешкия ум и човешкото сърце. Оставете във вас Божественото да действа.

Първото нещо е: не се спирайте върху вашите слабости, не се спирайте върху вашето недоволство. Защо? — Понеже се намирате в един свят на вечни възможности. Бог е пълен с всичките благодати. Всичко хубаво е в Него. Той е определил всичко, което е хубаво за хората, да дойде. Защо се смущаваме? Не сме в един беден свят, а в богат свят. И всеки един от вас има възможности. Така, както всеки е създаден, в него има големи възможности. Вие ще успеете в това, което желаете, но не се стремете да го постигнете изведнъж. За всеки ден да имате едно постижение. Вие искате да бъдете праведни. Старайте се да прилагате правдата, а не да бъдете праведни. Старайте се да прилагате разумността, а не да бъдете разумни. Понеже разумният човек е едно статично положение. Той може да се самозаблуди. Отвсякъде трябва да се учите. Има неща, които можете да учите отвсякъде. От всички хора може да се учите. Ще отидете при общуващия. Той ще ви вземе мярка и ще ви послужи. Там дето някой може да ви принесе услуга, слушайте го. И всеки, на когото може да направите услуга, да ви слуша в дадения момент.

Всина трябва да слушате — по Божественому. Да слушате от любов. Да слушате, понеже това е желанието на Бога. И той казва: „Обърнете се към мене, когато сте в скръб, и аз ще ви се изиявя“! Реалността в общението между мене и слънцето седи в светлината, която приемам. Слънцето е мой възлюблен. Аз съм възлюблен в дадения случай. Аз не искам никой да дойде между слънцето и мене. Нека всички да седят отляво и отдясно. Искам този

лъч, който иде отгоре, никой да не го прекъсне. Никой човек да не застава на пътя на този лъч, който иде от Бога. Вие спъвате вашата еволюция, като мислите, че ви трябва пари. Че ви трябва пари – да, но не ги туряйте като идеал, който е необходим за постигането на вашето съвършенство. Не ви препоръчвам сиромашията, не ви препоръчвам и богатството. Но в даден случай мога да ви препоръчам сиромашията или богатството. Ето какво разбирам под това! Имам едно шише, направено от порцелан. То е бедно. Напълня го – богато е. След това мога да го направя пак бедно – като изсипя съдържанието. Вие сте като шише, което може да стане бедно и богато. Значи движение трябва да има. Шишето трябва да се пълни и да се изпразва. Не роптай, че си изпразнен; учи се – нова вода ще дойде. С това излизане и влизане на водата ще растеш. Ако няма в света сиромашия и богатство, няма да има движение. Щом си сиромаш, радвай се, че ще станеш богат; щом си богат, радвай се, че ще станеш сиромаш. Да държиш богатството само за себе си, то е едно погрешно схващане.

Какво може да направи кракът за теб? Какво може да направи ръката за теб? Или какво могат да направят ушите, очите, устата? Те могат да направят много нещо! Едната ръка има пет възможности. Какво може да направи първият пръст – показалецът? Ако се отреже първият пръст, човек ще изгуби своето благородство; ако се отреже вторият пръст – средният, човек ще изгуби съзнанието за справедливост; ако се отреже третият пръст – слънче-

вият пръст, човек ще изгуби идеята за хубавото, красивото в природата; ако се отреже малкият пръст, човек ще изгуби добрите отношения, които може да има към хората. Ако се отреже палецът, човек ще престане да действа. Искате да бъдете благородни. Какво трябва да правите? Не искам да ме разбирате механически. Ще направите следното: Концентрирайте ума си и гладете показалеца на дясната ръка с всичките пръсти на лявата ръка. От основата на показалеца към върха. Сутрин станете и сте неразположени духом. Искате да се оправите. Направете това упражнение с показалеца. Ще го погладите и ще кажете: „Трябва да отсъдиш работите добре!“

Някой носи нечисти, оцапани, скъсани дрехи. Не бива да бъдете оцапани – никакво петно да нямате. Чисти трябва да бъдете. Казано е: „Чистите по сърце ще видят Бога. Чистите по ум ще видят Бога! И чистите по воля ще видят Бога!“ Човек трябва да бъде чист по ум, по сърце и по воля. Трябва да имате отлична идея за чистотата. И онзи човек, когото обичате, той трябва да е чист. И аз не мога да обичам, ако не съм чист. За да обичате, трябва да имате хармонично съчетание между ум, сърце и воля. Само тогава можете да обичате. Тогава ще имате светлина и топлина. Тогава ще сте доволни от себе си. И след като си заминете онзи, когото обичате, ще сте радостни, няма да съжалявате, че е заминал, защото усещате, че той е близо. И на небето да е, дето и да е, щом сте настроени на една вълна, той по радиото все ви говори, отвсякъде се обаждат.

Реалността ни носи постоянно една вътрешна утеха. Казахме: „Сила, здраве е богатство!“ Тогава ще дойдете и до следните три думи: път, истина, живот! Как ще изпелите тези думи? За три месеца пейте песента „Сила, здраве е богатство!“ Развейте знамето. Като станете от леглото, запейте тези думи из стаята. Ако някой ви гледа отвън, ще каже: „Какво прави този човек?“

Колко работи ни пържат! Колко работи ни стягат! Когато имате ставен ревматизъм, или неврастения, или главоболие, това не е ли стягане? Онези от вас, които са нервни, да пеят „Сила, здраве е богатство“ и ще се излекуват! Никакви други церове. И онзи, който има болки в корема, и той по същия начин да пее: „Сила, здраве е богатство“. Така ще се излекува.

Силата на човека седи в неговия ум, в неговото сърце и в неговото тяло. Ако умът ви, сърцето ви и волята ви не са свободни, трябва да ги освободите. Най-първо трябва да се освободите. Това освобождаване не е еднократен процес – това е непреривен процес. Постоянно трябва да се освобождавате, понеже се наслоява прах върху вашия ум, сърце и воля. Погледнете тези лампички. Най-първо те са чисти. Но след като са горели дълго време, почерняват, става наслояване. Трябва да се чистят. Та всяка сутрин, като станете, очистете ума си, сърцето си и волята си, поблагодарете на Бога и започнете да работите.

Направете упражнения с молитвата „Отче наш“ до двадесет и втори март. Ще разпределите молитвата според числата, които имате до двадесет и втори март. Като

кажете „Отче наш“, цял ден ще мислите върху тези думи. Може три дена да изговаряте „Отче наш“, след това на четвъртия ден ще кажете: „Отче наш, който си на небето“ и ще размишлявате върху последните думи, и т.н. Само ако знаете какво нещо се съдържа в тези две думи „Отче наш“. Да знаете какво нещо са думите: „Който си на небето“ и думите: „Да се свети“. Бих желал да прочетем „Отче наш“ веднъж, но пред всички. Та сега четете го до двадесет и втори март. Може да изберете „Отче наш“ или „Добрата молитва“. За всеки ден ще вземете един малък пасаж от една, две или три думи. И цял ден тези думи ще останат в ума ви. (Всички стават.)

Сега да изговорим само тези думи: „Отче наш“.

14 лекция на Учителя,
държана на 3 януари 1940 г., сряда, 5–6,35 часа сутринта,
София, Изгрев.

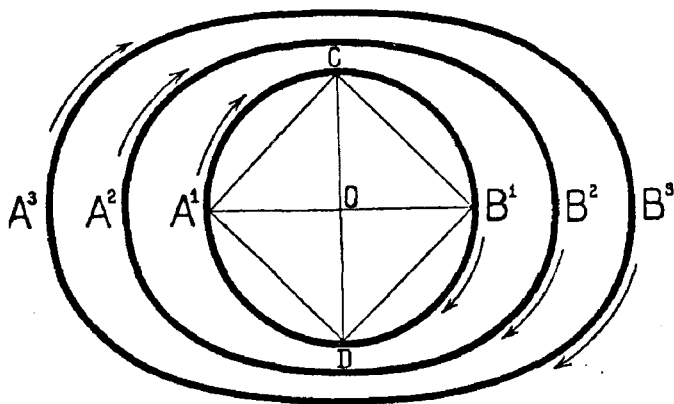
БОЖЕСТВЕНАТА УСМИВКА

„Добрата молитва“

„Духът Божий“

Ще прочета само няколко стиха от двадесет и шеста глава от „Деянията на апостолите“ (10–17). Да изпеем и „Венир Бенир“. На фигурата:

$A_1, A_2, A_3 = B_1, B_2, B_3$.

Много пъти се говори за свободата. Човек трябва да знае как да освободи себе си, да бъде свободен всякога. Да му са свободни краката, очите, ушите, постъпките, ръцете и пр.

Тая картина представлява трите свята, в които живее човек. A_3 представлява физическия свят, A_2 – духовния свят, A_1 е умствения Божествен свят. Във физическия свят нещата са видими. Онези, в духовния свят ги усещаме, а

пък нещата в умствения свят ги схващаме с ума си. Някой път предметите от физическия, духовния и Божествения свят се преплитат и тогава влизаме в едно недоразумение. Ти казваш: „Виждам нещата.“ Ти виждаш известен предмет. Виждаш една книга. Книгата е физическата страна. Почнеш да четеш. Пак я виждаш, но в това второ виждане има нещо друго. При първото виждаш нещата общо; виждаш един предмет, но той не ти е ясен. Да допуснем, че виждаш най-първо една ябълка. Щом я виждаш, вземаш я с ръката си и имаш известен усет. Но ако откъснеш едно малко парче от нея със своите уста, имаш друго усещане. Ти ще усетиш това, което с очите си не можеш да видиш. Казвам сега: Нещата трябва да се координират. С виждане всичко не става. Казваш: „Пипам“, но с пипане нищо не става. Казваш: „Вкусвам“, но с вкусване всичко не става. Казваш: „Аз искам да го попирам.“ Пипането е най-високото усещане във физическия свят. Ти имаш известно усещане за светлината. Най-хубаво усещане имат очите. Най-възвишеното схващат очите. Някой човек казва: „Аз вярвам в Бога.“ Като вярваш в Бога, какво понятие имаш за Бога? Задавали ли сте си въпроса какво нещо е вярата? Казваш: „Вярвам в Бога, че е създал света.“ Хубаво, какво си научил, като вярваш, че Бог е създал света. Най-първо твоята вяра трябва да опиташ във физическия свят, в духовния свят и в умствения свят и ако издържи, това е вяра. Ако я опиташ само във физическия свят, ти ще имаш само една външна представа. Трябва да имаш не само външна и вътрешна представа, но трябва да образуваш и известна

връзка. Но не само да образуваш връзка, но и да имаш отношение и разбиране.

Любовта образува връзки между хората. На физическото поле любовта се занимава с играчки за хората; тя е създала доста играчки за хората. В духовния свят тя е създала забавление, а пък в умствения свят тя е създала учение – да учи човек. Значи най-първо имаш играчки, второ – забавляваш се, и трето – учиш. Ти казваш: „Аз не обичам да се занимавам с играчки“. Но ако не се занимаваш с играчки, не можеш да се забавляваш, а пък ако не си се забавлявал, не можеш да учиш. Играчките са встъпление в живота. Ако не четеш встъплението, т.е. ако не се занимаваш с играчки, не можеш да преминеш по-горе, няма да разбереш забавлението, а после няма да можеш да разбереш и учението. Има известна връзка между тях. Най-първо трябва да се освободиш от известни заблуждения. Много неща са изопачени. Например този брат (Симеонов) свири на цигулка, но българите казват, че цигулар къща не гледа. А пък виждаме, че този брат гледа къщата си. Но благодарение, че не работи само с цигулката, а има и друго нещо. За него цигулката е забавление. Когато си няма друга работа, играе си и се забавлява с цигулката.

Трябва да се очистят нещата. Някой се усмихне, другите искат да знаят защо се е усмихнал? Някъде пък считат, че усмивката не се позволява, например в черква. Там трябва да бъдеш сериозен. Някои хора са толкова тъжни, че като ги погледнеш, виждаш на лицето им изобразена голяма тъга. Те казват: „Не ми върви“. Че какво ще им

върви? Какво трябва да се разбира под думите: „не ми върви“. Под тези думи човек разбира, че или обуца няма, или дрехи няма, или че хубаво ядене няма, или пари няма, или къща няма, или децата му не са добре, или пък, че службата му не е добра. Има нещо, което го смущава, и той казва: „Не ми върви“. Хубаво, за да ти върви, какво трябва да правиш? Ти имаш един кон, трябва да изучаваш характера му. И конят си има особености. Някои коне са хапливи. У тях носът е малко гърбавичък. Това показва, че трябва да се пазиш от него. А други коне обичат да ритат. Като те ритне някой кон, казваш за него: „Той не е знаел да се обхожда“. Този кон е живял векове и казва: „Аз се опасявам от хората, които ме пипат по задницата. Не искам да идват и отпред. По-добре човек да бъде малко на почтено разстояние от мене. Защото съм опитал, че близостта е опасно нещо“. Колко пъти вълкът е хващал коня отпред за муцуната или го е нападал отзад. Та за да се самосъхранява, конят се е научил да хапе. Вълкът го е научил да хапе. Вълкът много пъти го е хапал и сега конят се е научил да хапе. Кой е научил коня да рита? Как се е научил да рита? Задните крака на коня са като нашите ръце. Те са направени като човешките ръце. И като дойде вълкът, конят със задните крака го рита и го отхвърля надалеч. И ти като се приближаваш, той мисли, че си опасен като вълка, и те отхвърля надалеч. Казва ти: „По-далеч стой! Неприятни са ми хората, които се приближават много до мене“. В задната част на коня е опашката му. А опашката представлява неговата мислеща част. Животни-

те мислят с опашката си. Ако искаш да узнаеш дали едно животно е здраво и умно, ще гледаш как си мърда опашката. Спре ли опашката да се мърда, животното е вече болно. А пък у човека тази опашка е минала отзад напред. Неговият нос е опашката. И вие можете да познаете неговото здравословно състояние по носа, но за това е нужна цяла школа, за да ви се покаже и обясни всичко. Има някои състояния, които не са здравословни. (Учителят ходи наведен и гледа надолу като слаб и отчаян човек.) Това е нездравословно състояние. Онзи, който ходи така, иска да каже: „Каквото и да говориш, аз живея на земята – тези неща не са за мене. Ти говориш за небето, но я ми говори нещо за земята“.

Ние казваме за някого: „Да му говорим за онзи свят“. Какво е онзи свят? Онзи свят е разумният свят. Това, което можеш да разбереш, и това, което може да внесе в тебе светлина – това е онзи свят. Това, което може да внесе в тебе едно топло чувство, това е онзи свят. Това чувство, което внася в тебе топлина, това е онзи свят. Но ти разбираш нещата физически и казваш: „На онзи свят ще се познаваме ли?“ Щом в този свят не се познавате, и в онзи свят няма да се познавате. Казваш: „Ще има ли срещи в онзи свят?“. Щом се познавате, ще има срещи. В онзи свят или в разумния свят ти никога не можеш да срещнеш един човек, когото не обичаш. И никога не можеш да срещнеш един човек, от когото не искаш да научиш нещо. Щом го обичаш, той става видим, и щом искаш да научиш нещо, той ще ти говори. А пък щом не го оби-

чаш и щом не искаш да научиш нещо от него, той е невидим за тебе.

Кога човек трябва да мълчи? Човек трябва да мълчи, когато разумният говори. Да мълчиш, когато Господ говори. Да говориш, когато разумният говори, какво подразбираш от това? Ако отидете при някой извор и говорите, ще ви слуша ли изворът? И той ще говори с вас.

Да направим сега едно сравнение. Да допуснем, че един човек е болен. Това е нещо, което не е под контрола на неговата воля. Всички неща, които човешката воля не може да контролира на физическото поле, в духовния свят и в умствения свят, произвеждат едно болезнено състояние в човека. Щом имаш болка, това показва, че твоята воля не може да контролира това нещо. Ти казваш на болестта: „Иди си“. Но тя не си отива. Ако е като войника, ще му кажеш да си отиде и той ще си отиде. Той ще ти каже: „Слушам, ваше високо благородие!“ „Слушам, господин майор!“ „Слушам, господин полковник!“ „Слушам, владико свети!“ Ако е учител, ученикът казва: „Слушам!“ В съвременния живот ти си създал едно понятие за себе си, което не съответствува на твоята мисъл и на твоето сърце. Трябва да бъдеш верен. Ти мислиш, но това, което мислиш, трябва да бъде вярно; ти чувствуваш, но това, което чувствуваш, трябва да бъде вярно. Ти постъпваш, но така, както постъпваш, трябва да бъде вярно. Верни неща са всички, в които няма два израза. Верни неща са тези, които не можеш да тълкуваш по един или по друг начин. Те имат само едно тълкувание.

Казано е: „Верен и истинен“. Значи верен и истинен е този, който винаги постъпва по един начин, а не по различни начини.

Външните условия принадлежат на физическия свят. Възможностите принадлежат на духовния свят. Във физическия свят трябва да имаш разнообразие в условията, в духовния свят трябва да имаш разнообразие във възможностите. В духовния свят наглед има голямо еднообразие в условията, а разнообразието е във възможностите. В духовния свят например съществата външно си приличат — наглед има еднообразие. И като се мръдне малко онзи, с когото говориш, като се отдалечи малко, после не можеш да познаеш кой е. Всички си приличат като два стръка иглика. Приличат си, не можеш да ги различиш. В духовния свят не можеш да познаеш един човек, ако не го обичаш. Как ще познаеш един човек във физическото поле? Ако не си добър, ти не можеш да го познаеш. За да познаеш един човек във физическото поле, трябва да бъдеш добър. Ако си добър, всички хора се отварят пред тебе. Ако не си добър, всички хора се затварят за тебе. Ние казваме: „Трябва да бъдем добри“. Доброто е за този свят, а обичта е за онзи свят. А пък ние туряме обичта за този свят, а доброто за онзи свят. Та доброто ще го туриш в съгласие с условията на физическото поле, а пък обичта ще туриш в съгласие с възможностите в тебе, с вътрешните стремежи на твоята душа. По този начин само човек може да прогресира.

Човек трябва да има разбиране. И ако не разбира живота така, той става еднообразен. Някой ти казва с висок

тон: „Мисли добре!“ Ти си казваш: „Какво иска да ми каже с това?“ Или някой ти казва със среден тон: „Мисли добре!“ Или пък някой ти каже съвсем тихо същите думи. Мисълта на човека трябва да бъде строго определена, ясна, да се знае какво иска да каже. При говора вътре в тебе трябва да има съгласие между твоите мисли, чувства и постъпки. Трябва да има едно правилно отношение между тях, а не да говориш едно, а да разбираш друго. Как ще кажеш на един приятел: „Мисли добре!“ „Защо се развалят отношенията между хората? – Защото не знаят как да говорят. Защо се разваля любовта между хората? – Защото не знаят как да говорят. Ти казваш: „Той трябва да ме обича!“ Защо? Аз не мога да обичам един певец, който не пее добре. Дразни ме. А пък щом пее добре, аз го обичам. Обичам го, без да искам, заставя ме да го обичам. Той може да бъде много хубав, красив, да има маниери. Ти оставяш неговата красота. Той може да е строен, здрав, богат, но не пее; не можеш да го обичаш. Ти казваш: „Той трябва да ме обича!“ За какво трябва да те обича? Може да те обича за твоето добро; може да те обича за твоя светъл ум; може да те обича за твоето благородно сърце; може да те обича за твоята честност. Хиляди работи има, за които може да те обича.

Ти питаш: „Господ какво мисли за нас?“ Някои казват: „Той обича всички.“ Една неразбрана работа е това. Мислиш ли, че като си грешник, Господ ще прояви своята любов и ти ще можеш да я възприемеш? Мислиш ли, че ако постоянно одумваш хората, Той нищо няма да ти каже.

Той те слуша, но ако ти постоянно говориш все лошо за хората, още като Му кажеш първата дума, Той ще има особено мнение за тебе, Той ще те търпи. Ти ще кажеш: „Господ ме изслуша.“ Изслушването не показва още нищо. Той при слушането не одобрява твоето говорене. Той не ти е казал нищо, но те оставя да се досетиш. Той няма да ти каже нищо, но ще ти изпрати един такъв бърбор — като тебе. И ще ти даде урок. По някой път вие казвате: „Защо са тези лоши условия в света?“ Лошите условия показват, че не сте живяли, както трябва. Такъв е законът. Не е за унижение това. Понякога казвате: „Защо дойдоха лошите условия?“ Или вие сте причината, или обществото е причината, или човечеството е причината. Все има причина, та са дошли лошите условия. И ако дойдат добрите условия при мене, или аз съм причината, или обществото, или цялото човечество. Ние участвуваме във всички неща, затова трябва да бъдем изправни. Човек трябва да знае в дадения случай кой е причината. Ако вие сте причината, веднага изправете грешките, които правите. Ако обществото е причината, ще отидете да изправете това общество. И ако знаете причината, ще отидете да изправете тази погрешка. И ако причината за доброто сте вие, ще се радвате на това. Ако обществото е причината, ще отидете да му благодарите. Ако пък човечеството е причина, на човечеството ще благодарите. Ако условията са добри, ще благодарите на себе си, че сте живели добре, ще благодарите на обществото, че е живяло добре, ще благодарите на човечеството, че е живяло добре. Ако аз съм причината за

добрите условия, в които живея, ще благодаря на цялото човечество. Когато на сърцето ми е добре, ще благодаря на ангелите, те са живели добре, та и на сърцето ми е добре. Ако пък светлината в ума ми е добра, ще благодаря на Бога. Това е от Божествения свят. Та трябва да знаете в кой свят функционирате. И там трябва да изправите работите. И не само да изправяте, но нови неща трябва да се внасят. Например ти се усмихваш. Всеки ден трябва да се учиш по нов начин да се усмихваш, всеки ден трябва да се учиш по нов начин да говориш, по нов начин да чуваш, по нов начин да възприемаш уханията, по нов начин да кажеш една дума.

Сега всички вие говорите за любовта. Аз ще ви изпитам за любовта. Я ми кажете следното, как ще произнесете думите: „Обичам ви!“ Как ще кажете тия думи на обичния си? Ако ви каже някой: „Обичам ви“ и ако при тези думи се появи светлина в ума ви, топлина в сърцето ви и енергия в тялото ви, той добре е произнесъл тия думи. Но ако ги е произнесъл, а няма никаква топлина, светлина и сила у вас, то тази дума не е изговорена добре, а механически. Като отидете в онзи свят, ще ви изпитват как се усмихвате, как говорите. В онзи свят има крайна икономия. В природата съществува един закон: Бог не обича да изразходваме излишна енергия. Там се цени и най-малката енергия. Тя има цена. Ако вие сте вдигнали много нагоре ъглите на устата си, изразходвате много енергия. И като спуснете много надолу ъглите на устата си, пак изразходвате много енергия. Ще се усмихнете по възможност така, че да нап-

равите най-малките разноси. Тази усмивка да е толкова деликатна, че едва да се забелязва. Не всички да я видят. Само зоркото око трябва да види, че сте се усмихнали. Това е усмивката, която Бог оценява. Едва да се забележи. И Христос само веднъж се усмихнал, но това никой не е видял. Веднъж видял едно умряло куче. Петър казал: „Господи, защо умря това куче?“ Христос се усмихнал малко. Искал да му каже: „Това куче умря, понеже не обичаше.“ Христос не му отговори на въпроса, а само малко се усмихна. Но аз ви казвам, че това е искал да каже.

Защо хората умират? Защото не обичат. Защо страдат? Защото не обичат. Защо не им върви? Защото не обичат. Защо не могат да учат? Защото не обичат, нищо повече. Ти казваш: „Аз обичам.“ Ти обичаш, а не можеш да учиш. Ти обичаш, а не ти върви. Ти казваш: „Христос, който е обикнал цялото човечество, колко пострада Той“.

— Нищо не значат тия страдания. Те са малко. Христос имаше предвид не само какво ще се случи в един ден, а бъдещето, което ще дойде. Какво ще се случи в хилядите дни, които в бъдеще ще дойдат.

Ти се усмихваш, но това е предисловие на твоята истинска усмивка. Какво означава твоята усмивка? Ако аз мина покрай едно умряло куче и се усмихна, аз си казвам, че няма да постъпвам като това куче. Такъв живот няма да вода. Ще знам, че за мен това е едно предметно учение. Ти казваш: „Възкресението ще дойде някога.“ Всеки от нас може да съживи един мъртвец. Мъртвите хора те слушат. За да го съживиш, ще му кажеш така: „Поусмихни

се.“ А пък той ще ти каже отвътре: „То се свърши.“ И ако ти му кажеш: „Усмихни се“ и той се усмихне, той веднага ще си отвори очите и ще оживее. Умрелите слушат. Те много слушат. Толстой разправя един пример. Посетил един руски манастир и срещнал стар калугер на осемдесет и пет години от княжески произход. Толстой му казва: „Какво те застави да станеш калугер? Ти си княз.“ Толстой със своите дебели вежди бил много наблюдателен и искал да знае това. „Кажи ми как така един княз стана калугер?“ Онзи му казал: „На младини, между единадесет и двадесет и една година бях, се сгодих за една княгиня, която обичах. Но не знам как един ден получих припадък, дойдоха лекарите и констатираха, че съм умрял. Слушам как лекарите заключават, че съм умрял – сърцето ми спряло. И почнаха да ме приготвяват за погребение. Донесоха и запалиха свещи при главата и краката ми. И почнаха да ми четат молитви. И аз си казах: Това ли е смъртта? Видях моята възлюбена, която дойде с баща си. И бащата каза: „Плачи, за да видят хората, че го обичаш!“ Дъщерята каза: „Не го обичах аз този, друг обичах. И от немай къде се свързах с него“. Князът, като чул тези думи, казал с тъга: „Господи, ако оживея, ще живея другояче.“ Той се усмихнал и оживял и до осемдесет и петата година служил в манастира. Той се усмихнал и оживял.

Та и вие трябва да се научите да се усмихвате. Всеки, който не се усмихва, ще умре. Една усмивка, но да не я видят хората. След като ви дойдат големите страдания на живота, като ви погледнат, усмихнете се в себе си, вдиг-

нете очите си нагоре и благодарете на Бога, че можете да се усмихвате. А пък вие при най-малките страдания почвате да гледате начумерено. (Учителят представи как ходи начумерен човек.) Мене ще ме държат отговорен, понеже изхарчвам за няколко милиона лева енергия, за да ви представя едно предметно учение. Аз сега ще работя и ще поправам това, защото знам как да поправам тия работи. Не е лесна работа. Искан да ви покажа с предметно учение какво значи това и ви го покажах.

В недоволството вие сте майстори. Но рядко съм срещал хора с такава хубава усмивка. При усмивката има едно координиране на нещата. Ще поставите погледа си под известен ъгъл, после очите си. Ще вземете известна поза и ще координирате очите си със своята усмивка; също и носът си, и ръцете, и краката си – и те ще вземат известна поза. Каква поза ще вземете? При усмивката ще вземете такава поза, че да имате едно особено положение спрямо слънцето и земята. Ще вземете отвесно положение. Да не сте наклонени нито наляво, нито надясно. И от двете страни трябва да се образуват прави ъгли. И тогава ще се усмихнете. И ангелите, като видят тази усмивка на тебе, ще се зарадват, че един човек се е усмихнал, понеже много рядко се случва това. Вие, когато се усмихнете, ще приличате на едно цвете, което е цъфнало с всичката си красота. Така и те се спират на един човек, който се усмихва. Той прилича на цвете и тогава от него излиза едно особено ухание, една особена светлина, един особен аромат и душата се проявява в своята красота и пак се скрива.

Та ангелите наблюдават това. То е цъфтене. Като говорим за тези неща, някой ще каже: „Но знаете ли в какво тежко положение се намирам сега?“ Че положението на едно дърво, което гори в пещта, какво е? И положението на една кокошка, която се пече, какво е? Вие се качвате на един автомобил и плащате на шофьора. Какво е спечелил шофьорът от вас или вие какво сте спечелили? Да бъдеш шофьор не е лесна работа. Въпросът не е само да спечелиш пари. Ти трябва да станеш шофьор, за да се запознаеш с хората. Като дойдат, да знаеш как да отвориш вратата, да ги туриш на местата им с учтивост, да ги погледнеш с учтивост, да тръгнеш, както трябва, и да гледаш да не правиш сътресения. Те да са доволни, че си ги возил без сътресения. А пък сега има някои шофьори, които така те тръскат, че в чудо ще се видиш. А пък има и шофьори, които ще ти се усмихнат, ще те возят с усмивка на уста и ти ще кажеш: „Така никога не съм се возил.“

Всеки един човек е едно съкровище на Божественото. Ако ти го обичаш на физическото поле, в духовния свят и в Божествения свят, Бог ще ти покаже какво е той. Бог крие своите блага от хората, които не го обичат. И много души на земята остават неразбрани. Колко синове има, които не са разбрани от бащите си, и колко бащи има, които не са разбрани от синовете си. Колко майки има, които не са разбрани от дъщерите си, и колко дъщери има, които не са разбрани от майките си. Колко братя има, които не са разбрани от сестрите си, и колко сестри има, които не са разбрани от братята си. В този свят, в който

живеем, има голяма неразбория. Не се разбираме. И като не се разбираме, ние се мъчим.

Вие всички носите на лицето си умора, с което казвате: „Тежък е животът“. Че как е тежък един живот, който Бог е създал? Такъв е неразбраният живот. Тежка е неразбраната мисъл. Тежко е неразбраното чувство. Но всяка разбрана постъпка, всяко разбрано чувство, всяка разбрана мисъл са едно благословение. Един ден, като разберете една мисъл, като разберете едно чувство, като разберете една постъпка, това ще е едно голямо богатство. Какво повече от това! Ти срещал ли си хора на истината? Виждал ли си истината в очите на човека? Ако търсиш истината, ще я намериш в очите на човека, ако търсиш знание, мъдрост, търси ги в ушите на хората. Виж как са направени ушите. И виж, когато някой те слуша, как си поставя ушите. Трябва да посетиш един голям мъдрец, за да видиш как трябва да държиш ухото си. А пък ако търсиш човека на любовта, гледай устата му. Устата е авторитет на любовта. И ако не знаеш как да си държиш устните, не можеш да проявиш любовта. Проявлението на любовта зависи от съприкосновението на двете устни. Не много да ги стискаш, нито да са съвсем отворени, но да има едно леко докосване на двете устни – едно любовно състояние. И това е здравословното състояние. И когато у някои хора това съприкосновение не е правилно, те не са живели добре. Тогава краищата на устните са обърнати надолу: . Когато устните при съприкосновението си образуват права линия: , то тази права

линия показва, че чувствата са постигнати. А пък има едно такова положение: . Това е естественото положение. Човек трябва да даде на всяка своя мисъл известен физически оттенък. Някой ден трябва да имате упражнения за устата си. Вие не си познавате устата. Някой ден трябва да имате упражнение за очите си, за ушите си, за ръцете си. Трябва да знаете как да си държите ръцете. Ти може да си свършил четири факултета и пак да си невежа. Не можеш да се ползуваш от това знание, което Бог ти е дал. Ще трябва да се явиш пред Бога с тялото си и Бог, като те погледне, ще погледне най-първо очите, после ушите, после устата, след това ще погледне челото, после скулите, после цялото тяло навсякъде и като види, че си без дефект, ще се зарадва, че си живял добре. А пък щом те погледне и види, че са изкривени устата ти, очите ти и пр., Той ще разбере, че не си живял добре. Ще се оплакваш, че външните условия са били лоши, че хората не са те познавали много добре и не са те оценявали. Тогава Господ ще каже: „Ами ти кого позна?“ – Щом всички хора не са те познали, значи и ти не си ги познал. Когато кажеш: „Намерих едното и го познах“, тогава пак е добре. Но да минете живота си и да не познавате нито един добър човек, тогава? Някой казва: „Няма добър човек в света!“ Поне ти си най-добрият! Като намериш най-добрия човек, той ще ти бъде учител, той ще ти бъде баща. Като намериш най-добрата жена, тя ще ти бъде майка. Ако намериш други най-добри, те ще ти бъдат сестри, братя и пр. Те ще ти бъдат и слуги. Ако познавате хората, както трябва, тогава

вие ще имате един учител, един баща, една майка, един брат, една сестра, един слуга. Думата слуга и тя е опорочена. Вие мислите, че да бъде човек слуга, това е много просто нещо; вие мислите, че човек ще бъде слуга, когато няма какво да прави. На земята е така. В духовния свят най-възвишените същества стават слуги. И ако някой там се е отличил с някакво голямо отличие, тогава за производство ще го пратят на земята да стане най-учения слуга, за да покаже какъв трябва да бъде слугата. И този слуга, дето и да отиде, от слуга ще стане пръв. Ако е ученик в музикалното училище, щом професорът каже нещо, ще го пита, какво мисли той? Постоянно ще искат неговото мнение. Слугите в света трябва да бъдат най-учените хора. Да бъде човек господар е лесна работа. Когато някой е прост, от небето го пращат за господар. И тогава на този, глупавия господар, му дават четири-пет умни слуги, за да му бъдат учители. Нали има княжески деца, които имат голямо мнение за себе си, че са от царска кръв. Те имат ред професори да ги учат. Тези професори знаят много повече от тях. Не само да мисли човек, че има царска кръв. Мнозина от вас казват: „Аз имам Духа Божий“ Според мен един човек, който не учи, той няма Духа Божий; един човек, който не обича, той няма Духа Божий; един човек, който и да е, който не постъпва добре, няма Духа Божий. Щом имам Духа Божий, ще мисля, както Бог мисли, ще обичам, както Бог обича, и ще постъпвам, както Бог постъпва. Не се изисква кой знае какво при обичта. Аз не критикувам нещата. Представете си, че ви дават едно яде-

не, което е сготвено преди десет дена, друго ядене, което е сготвено преди пет дена и трето, което е сготвено днес. Питам сега, кое ядене е по-хубаво? Онова, сготвеното преди десет дена, преди пет дена или сготвеното днес? Яденето, сготвено днес, е най-хубавото. Плодът, който е узрял днес, е най-хубавият. Като се изминат четири-пет дни, този плод е изгубил вече нещо от своята сладчина. Плодът губи своята сладчина. Плодовете не узряват еднакво. И ако засадя ябълка, трябва да ходя при нея и да наблюдавам плодовете. Тези плодове, които са на юг, узряват по-рано. Плодовете не зреят изведнъж. Някой път ще видите само две-три узрели череши. Тях ще откъснете. Втория ден са узрели още четири-пет череши. На третия ден са узрели десет, петнадесет, двадесет череши. Така се увеличава броят на узрелите. Ако ядете това, което е узряло днес, вие ще приемете това, което от другаде никъде не можете да приемете. А пък вие често отивате при един плод, който е презрял. Той няма тази сила. Вие ще кажете на някого една дума, която е узряла преди десет дена. Не, като кажете една дума на един човек, тя да бъде такава, която е узряла днес. Много думи няма да му кажете. Нали има любовни писмовници. И младите, и старите дядовци, и те пишат любовни писма и то много обикновени: „Сърцето ми гори“ и пр. Но и това са неща, взети от писмовника. Сърцето му не гори, но в писмовника пише така. Или пък пише: „Постоянно за тебе мисля.“ А пък той не мисли за нея, а мисли как да се облече. Тя пише: „Като мислех за тебе, та прегорих яденето.“ И това не е така, но така пише

в писмовника. Не бих желал нито един от вас от любов да прегаря яденето. Оная мома, която обича един момък, никога не прегаря яденето. Това е невъзможно. Така зная аз. Която не обича, тя го изгаря всякога. И щом се ожените и жена ви прегаря яденето, тя не ви обича. Имайте любовта в най-чистата форма. Ако вашето сърце прегаря яденето за ума, тогава има ли сърцето ви любов? Човек, който обича, никога не може да каже от сърцето си една лоша дума, понеже Бог е там. Ако аз проявявам Божията любов, в дадения случай е невъзможно да кажа нещо лошо. Когато любовта се оттегли, тогава е възможно, но при любовта е невъзможно. Не се самоизмамвайте! При прекъсването на тока на любовта може да кажете лоша дума и после идва страданието. Затова не прекъсвайте Божественния ток на любовта. Това е самовъзпитание за вас. Някои ваши страдания идват от прекъсването на тока на любовта. Никой не знае за това ваше страдание, но това е поради прекъсване на тока на любовта. Някой път става прекъсване на тока на любовта. Стремете се да владеете нещата във физическия свят, в духовния свят и в Божественния свят – да ги владеете чрез закона на Любовта, чрез закона на Божията Мъдрост и чрез закона на Истината. Това е толкова лесно! Ако майките знаят как да постъпват с децата си, колко нещо би се постигнало. Някои деца много добре постъпват. Веднъж ви дадох и сега пак ще ви дам следущия пример с едно шестгодишно момиченце. Бях му дал едно карамфилче. Искях да му направя удоволствие и му го подадох. То каза: „Аз не мога да нося това

карамфилче. Имам една голяма кака. Тя може, но аз не мога.“ Аз веднага разбрах, че тя не може да носи едно откъснато карамфилче. И е права. Много умно постъпи. Вие, възрастните често ще вземете един карамфил. Че ако дадете някому един откъснат карамфил, вие искате да кажете: „Можете ли да възстановите живота на този откъснат карамфил?“

Не се стремете да поправяте един човек, който носи един откъснат карамфил, не се стремете да поправяте един човек, който говори безразборно. Оставете го. Не се стремете да поправяте един човек, който не мисли, както трябва. Това е немислимо. Хич не си поставяйте за задача да поправяте хората.

Разговаряйте с хора, на които Бог говори. Обичайте хората, които Бог обича. Що е богатство? Аз считам богат онзи човек, който е богат и на земята, и на небето, и в Божествения свят – богат и в трите свята. На земята той е богат и щедър – щедър и в чувствата, и в мислите. Навсякъде изявява Божественото. На земята той изявява Истината, в духовния свят изявява Любовта, а пък в Божествения свят изявява Мъдростта. На земята богатият човек си служи с истината, в духовния свят си служи с Любовта, а пък в Божествения свят си служи с Мъдростта – това е богатият човек. А пък който е сиромах, той не може да бъде богат и на небето. Вие някой път може да вземете следните изречения: „Блажени нисшите духом“ или „Блажени кротките и смирените“. Но знаете ли какво е кротък човек, или смирен човек, или милостив човек? Ако мило-

сърдието у вас е слабо, духът ще ви каже: „Потърси ме в моята милост!“ Ние сега призоваваме Бога в милостта Му, понеже сме крайно жестоки същества. По-жестоко същество от човека няма на земята! У хората няма милосърдие. Милосърдието не е качество на човечеството, затова трябва да призоваваме Бога в Неговото Милосърдие, за да може да ни предаде от изобилието на своето милосърдие, та да станем милосърдни. Човек има всичко, но милосърдие няма. Даде някому и то най-много един лев. Бръкне някой път в джоба си, вземе пет лева и ги тури обратно в джоба си, намери два лева и пак ги тури обратно, и като намери един лев, даде го. Или дойде някой човек при него. Дошлият е беден, той иска да му направи добро. Има палта. Взима едно палто и казва: „Ново е още.“ И като намери някое скъсано палто с десет дупки, даде му го. И си казва: „Аз правя добро.“ Благодаря за такова добро, направено със съдрани палта! Ако направите добро, направете го, както трябва. Този човек има нужда от шапка. Купете му една шапка, каквато той би носил.

Ще изберете и начина на даването. Като обичате някого, няма да му занесете шапката сам. Ако го обичате, сам никога не му носете подарък. Щом го занесете сам, ще загубите Бог, Който ни обича. Той не ни носи сам благата. Той изпраща другите да ни носят всички свои подаръци. Той изпраща слънцето, дъжда, вятъра, хората и пр., но Той никога не идва да ни донесе нещо. И вие, като обичате някого, ще намерите един човек, да изпратите чрез него своето добро. Христос казва: „Когато правиш добро, ля-

вата ти ръка да не знае какво прави дясната“. А пък първото нещо, когато обичаме някого, е, че искаме всички хора да знаят. Тази любов, която така се разгласява, тя е от едnodневките. Непроявената любов е реалната. А пък проявената е временна. Любовта едвам сега се проявява. Когато минете покрай болен човек, ако обичате, той ще оздравее, когато минете покрай невеж, той учен ще стане. Няма да му кажете, че го обичате. Всички хора, покрай които минавате, ще почувствуват любовта ви, без да им казвате, че ги обичате. И вие ще се радвате. Когато всички хора станат учени и добри, аз ще се радвам, че любовта, която минава през мен, ги е направила такива. Това е пътят. За това изкуство ви трябва още хиляди години. Но все пак малко може да направите. Правете опити. Какво ви струва сутринта, като станете, да си коригирате устата, очите, веждите; те са антени, турени там, отгоре. Като падат лъчите, те са нагодени да ги приемат по особен начин. И клепачите на очите – и те са антени. Те трябва да бъдат много добре очистени, за да може да се възприеме слънчевата енергия по правилен начин. Някой път някое болезнено състояние зависи от клепачите, а някой път зависи от веждите. Ако човешките вежди се насочват надолу, то това вече е старост. И ако краищата на устата са насочени надолу, това е старост. Младостта изисква особени линии. Та някой път вие хубаво правите, че се оглеждате в огледалото. Някой път не се харесвате. Кое не харесвате в себе си? Ще намерите къде седи погрешката. Тази погрешка седи или в очите, или в устата, или в ушите,

или в тези мускули на лицето. Има някаква причина. Трябва да констатираме като лекар хубавите и лошите неща, за да можете да се радвате на хубавите и да изправите лошите. Като ви говоря, искам да имате лице свежо, и като ви погледне човек, да забележи, че от вас излиза мисъл, любов и истина. И да кажете: „Ето един човек в света, който мисли, който чувства, от когото любовта изтича като извор. И който има истина в себе си. И като отивате някъде, да имате какво да давате.

И да знаете на какво разстояние да бъдете от хората. Не се приближавайте много един към друг. Мисълта трябва да бъде близко. Ако един човек се приближи много до друг, той изгубва своята красота. И ако се отдалечи много, пак я изгубва. Има едно известно разстояние и ако човек го спазва, тогава той е красив. Та наблюдавайте се от тая точка, която Бог е турил. Наблюдавайте един човек, не да му търсите погрешките, но за да видите това, хубавото, което Бог е турил в него. Това е наблюдение. А пък лошото е опаковка. Не се събирайте, за да виждате недостатъците си, а за да видите хубавите работи, които Бог е вложил в умовете ви, в сърцата ви и в душите ви. Изучавайте устата си, носа си, ушите си, очите си. Всички органи и удове¹ ще бъдат като едно предметно учение на новото учение в бъдеще. Разбира се, това са само общи наброски. Аз ще ви дам едно предметно учение сега. Ще си вземете една много чиста кърпа, една много фина

¹ Органи на тялото (б.р.).

кърпа и сутрин, като станете, с най-хубавата вода с тази кърпа ще си поочистите устните три пъти – един път за физическия свят, втори път за духовния свят и трети път за Божествения свят. И после ще вземете едно огледало, ще се погледнете три пъти и да останете с впечатление, че устата ви са на място и да ви е приятно. И ще погледнете устата си, като че се запознавате с някой човек. Няма да си разправяте един на друг какво правите. Няма да разправяте: „Аз така направих.“ Много леко, по най-лесния начин с бяла кърпа ще си изтривате устата. И когато правите така, ще мислите за всички красиви уста, които има на земята, на небето и в Божествения свят.

„Пътят на любовта е път за възлизане към Бога“ (три пъти).

Всички в този път!

15 лекция на Учителя,
държана на 10 януари 1940 г., сряда, 6,30 часа сутринта,
София, Изгрев.

НОВИЯТ ДЕН

Всички нещастия на човека, на дома, на обществото и на човечеството в миналото са произлезли от неразбирането на външните условия и на вътрешните възможности.

Всички бъдещи блага и добрини в живота ще произлязат от разбиране на външните условия и на вътрешните възможности.

Живот, който носи разумност в себе си, знание, което носи светлина в себе си, и свобода, която носи истина в себе си, са основа на новия живот, който влиза вече в света.

Справедливостта и доброто в съзнанието на човечеството, проявявани в живота, са израз на Божията Любов.

Тя сочи правия път на живота – пътят на човечеството за всички добри постижения.

НОВИ НАСОКИ В СЪЗНАТЕЛНИЯ ЖИВОТ НА ПРИРОДАТА

НАЛЯГАНЕ И НАПРЕЖЕНИЕ РАЗУМЕН ЖИВОТ

Всички съзнателни хора очакват нещо хубаво в живота. Това е новото, което иде. Всички го чувствуват.

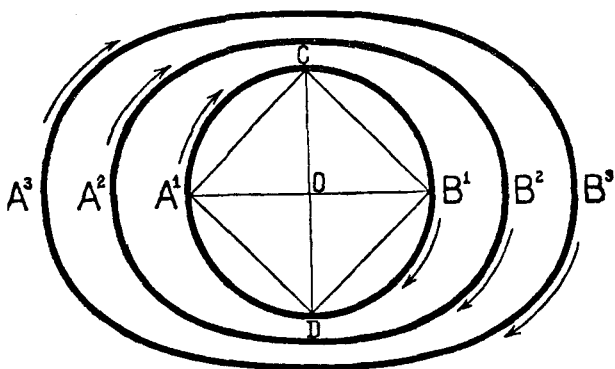
ват. То се носи вече из въздуха. Прониква вече целия живот. Всички говорят за него. Добро е това очакване, но всеки трябва да знае пътя, по който ще дойде очакваното. Това именно не е известно на хората. Понякога в тях се явява желание да получат наготово очакваното. Отде може да дойде то? От природата ли? Наистина разумната природа съдействува на хората за придобиване на всички блага, към които се стремят, но те сами трябва да работят за тяхното постигане. Човек трябва да разбира силите, които работят вътре и вън от него, за да ги уравни и използва за градеж и творчество в живота.

Една от задачите на физическия човек е да се справи с външното, физическо налягане. Като противодействие на това налягане се явява вътрешното напрежение в човека. Изобщо притегателната сила има отношение към налягането, а отблъсквателната — към напрежението. Когато външното налягане и вътрешното напрежение в човека се уравновесяват, той се усеща здрав, разположен и силен. Ако външното налягане е по-голямо от вътрешното напрежение, човек се втвърдява, става корав. Ако пък вътрешното напрежение е по-голямо от външното налягане, тогава човек пак е в неестествено състояние. Значи човек се намира под действието на две сили: едната наляга отвън, а другата напъва отвътре. Ако човек се намира под действието само на тия две сили, той щеше да изпадне в голямо затруднение. При това положение той никога не би могъл да прояви своя собствена инициатива. Но благодарение на друга една разумна сила, която действа ед-

новременно отвън и отвътре, налягането и напрежението в човека се регулират и той проявява инициатива, т.е. съзнателен живот в трите свята: физически, духовен и Божествен.

Тази фигура представя квадрат, около който има три

$$A^1:A^2:A^3=B^1:B^2:B^3$$

кръга — трите свята¹. Чертежът представя план, проста скица на трите свята. Както инженерът разбира плана, който е начертан на хартия и може да го реализира, така и всеки учен, просветен човек може да чете и разбира скиците, които природата чертае. Някому може да се види, че това не е важно, че това е отвлечено, неинтересно за него. Неразбраните работи не са интересни, а разбраните са интересни. Обаче дали се интересуваме или не от нещата в природата, ние сме заставени да ги изучаваме.

¹ Физическият и духовният свят не са още съвършени, затова кривите A^2 и A^3 не са правилни кръгове, а елипси.

Учението е една необходимост, за да можем да се справим със задачите, които животът ни поставя.

Като се намира на земята, човек разполага с условия и възможности за своето развитие. Човешкият организъм е първото условие, което му е дадено като на ученик. Значи тялото на човека представя сградата — гимназия или университет, в която той е поставен да учи. Понякога ученикът мисли, че университетът е негово притежание, а професорите — негови приятели. Приятелството между студент и професор може да съществува само тогава, когато студентът се учи добре. Не се ли учи, никакво приятелство не може да съществува. На такъв студент професорът обръща гръб и продължава пътя си. Когато студентът учи добре, тогава и професорът преподава добре. Това е естественото положение. Ще каже студентът, че иска да знае кой е направил университета, как го е направил, какви са професорите, които преподават в него. Това са въпроси, които не трябва да ви интересуват. Много от съвременните хора не искат да изучават науките, които се преподават в живота, но запитват кой е създал света, как го е създал. Тези въпроси са важни, но не са съществени за ученика като ученик на живота. Човек първо трябва да учи, да възприема знанието, което му се преподава, и да го прилага. Човек носи в себе си известно знание, но то не е достатъчно. Той трябва да бъде готов да възприема и новото знание, което всеки момент иде. Трябва да върви паралелно с новото, защото всичко в света е подложено на постоянен и непрекъснат прогрес.

В сегашния момент за всеки човек е важен животът като наука, като изкуство и като сила. Това той може да изучава във великия университет – земята. Един след друг професорите се изреждат и преподават своите уроци. Езикът на някои от тях разбирате, а на други – не разбирате. Защо? Защото те говорят на три различни езика – физически, или материален, духовен и Божествен. Физическият живот се преподава на физически език, духовният – на духовен, а Божественият – на Божествен език. Следователно иска ли да изучи живота добре, човек трябва да знае и трите езика – физическия, духовния и Божествения.

Трите кръга на чертежа са означени с буквите A^1 , A^2 , A^3 . Кръгът A^3 представя физическия свят, в който действа външното налягане. Кръгът A^2 представя духовния свят, в който действа вътрешното напрежение. Кръгът A^1 представя разумния, Божествения свят, който регулира налягането и напрежението и гради. Квадратът представя човека, затворен в трите свята като благоприятни среди за неговото проявяване. Налягането подразбира условията, а напрежението – възможностите. Щом има условия и възможности, човек може да се прояви.

Физическият свят, представен като налягане, обяснява създаването на света чрез съгъстяване. За да се прояви материята, да стане видима, осезаема и годна за създаване на формите, тя трябва да се съгсти: от въздухообразна да се превърне в течна и от течна – в твърда. Материалният свят дължи своето проявление на налягането, което съществува в природата. Духовният свят дължи своето про-

явление на вътрешното напрежение. Божественият свят пък дължи проявлението си на разумността, която регулира и двете сили – налягането и напрежението.

Като не разбира света в неговото трояко проявление, човек може да мисли, че всичко зависи само от материалния свят, и тогава може да е наклонен да мисли, че е лесно човек да действа, да се движи в живота. За онзи, който разбира света, лесно е; за онзи, който не го разбира, не е лесно. Човек е изложен на големи мъчности и ако не знае как да се справя, той се излага на големи нещастия и страдания. Човек се нуждае от положителни знания, за да се справи с препятствията, които сам поставя на пътя си поради своето незнание. И тогава природата му се противопоставя. Няма по-големи препятствия от тия, които човек сам си поставя, като пренебрегва законите на живота. Препятствията, които човек среща в пътя на живота си, произлизат от неразбирането на външното налягане, т.е. на външните условия и на вътрешното напрежение, т.е. на възможностите в самия него. Налягането и напрежението си имат свои разумни причини, но като не ги разбираме, ние мислим, че са нещо механическо, и поради това имаме неразумно отношение към тях. Значи човек е поставен между огъня на две сили – външни и вътрешни. Човек е обстрелван едновременно отвътре и отвън и ще не ще, той трябва да мине през тази зона. Какво трябва да прави, за да мине през тази зона и да излезе без повреда? Ще кажете, че само Бог може да оправи тази работа. В дадения случай под думата „Бог“ се разбира разумността, която регулира

налягането и напрежението или хармонизира физическите, духовни и Божествени закони. Някой се оплаква, че е много напрегнат. Той трябва да благодари на напрежението. Ако не беше напрегнат, външното налягане щеше да го сплеска и той би се превърнал на лист. Ако пък нямаше никакво налягане отвън, той щеше да се разшири толкова много, че щеше да се разпръсне на малки частици в пространството. Бомбите, с които военните си служат, са направени по закона на напрежението. Бомбата е изложена на по-голямо вътрешно напрежение, отколкото на външно налягане, вследствие на което се разпада на много дребни частици, които се разпръсват в пространството. Дето падне една от тези частици, причинява големи пакости и нещастия.

Като изучава физическото налягане и напрежение, човек вижда, че съществува и психическо налягане и напрежение, което оказва действието си в психическия живот. За пример една дума, казана на човека, може да произведе върху него физическо налягане или напрежение. Ако думата действа отвън, причинява психическо налягане. Ако човек я приеме вътре в себе си, тя произвежда психическо напрежение и като бомба може да го пръсне, да причини поражения даже и на физическото тяло. Който не е опитал силата на думите, не може да си представи действието, което те произвеждат върху човека. Например срещате един млад момък, който се връща от странство и отива в бащиния си дом при баща си и майка си да ги види, да им благодари за грижите, които са положили за него,

да им покаже диплома си, но веднага някой го спира и му казва, че баща му е умрял. Знаете ли какво действие могат да произведат тия думи върху момъка? Голямо поражение може да стане в психическия и физическия му живот. Понякога без видима причина човек може да приживе някакво поражение. Ние имаме такива случаи в живота. Както върви, човек изгубва говора си, движенията му престават. Какво е станало с този човек? Ще кажете, че се е парализирал. Ние казваме, че външното налягане е било голямо, т.е. той се е намирал в трудни условия, с които не е могъл да се справи. Това е причинило големи тревоги, безпокойства и смущения, които са създали в него силно вътрешно напрежение. Тия две сили в него – налягането и напрежението – не са могли да се уравнишат. Той не е могъл да се справи с тях и заболява от паралич.

Мнозина не разбират живота, вследствие на което се натъкват ту на доброто, ту на злото и преживяват големи противоречия. Какво представят доброто и злото? Теолозите дават особено обяснение за доброто и злото. Ние искаме да говорим на научен език. На научен език ние казваме, че доброто и злото в света не са нищо друго освен сили, които действуват върху човека отвън и отвътре.

Някои питат: „Не може ли само доброто да царува в света? Не може ли без зло?“ Други казват: „Човек не трябва да бъде добър.“ – Те не разбират научно нещата. Злото е налягане, а доброто – напрежение. Ако злото не действува отвън, при сегашните условия, при сегашната фаза в развитието на човечеството доброто по никой на-

чин не би могло да се прояви. Външното налягане е причина за проява на вътрешното напрежение. Премахне ли се налягането, човек ще се разпръсне на хиляди частици и ще отиде някъде в пространството.

Двама борци се борят. И двамата се намират в голямо вътрешно напрежение, всеки иска да излезе победител. Същевременно и единият, и другият взаимно си оказват известно налягане. Следователно в борбата си двамата борци произвеждат един върху друг външно налягане, срещу което се противопоставя вътрешното напрежение на силите им. Този пример символизира борбата между външните условия и вътрешните възможности в човека.

Човек никога не може да бъде щастлив, докато не дойде до ново и разумно разбиране на живота и на природата, да разбере смисъла и значението на силите, които действуват в тях. Слушате някой да казва: „Искам да се махне тази мъчнотия от мене.“ Това е механическо разбиране на нещата. По механически начин мъчнотията не може да се премахне. Дълбоката причина за мъчнотията се крие в неправилното отношение на човека към нещата. Следователно, ако външната мъчнотия се премахне по механически начин, няма да се мине много време, друга някаква мъчнотия ще се яви. Докато съществува неразбиране, всякога ще има мъчнотии. Премахне ли се неразбирането, и мъчнотиите ще се премахнат. Някой върви по улиците, не гледа къде стъпва, падне и се удари зле. Той започва да се гневи, да търси причината вън от себе си и казва, че светът е неразумен. Светът е създаден разумно, но хората не пос-

тъпват разумно. За да живее правилно, да няма мъчнотии, човек трябва да бъде разумен. Като не постъпва правилно, без да иска, човек привлича страданието към себе си. В този смисъл страданието е налягане или депресия. Ако не внимаваши и допреси ръката си до горяща печка, ти ще се изгориш. Изгарянето не е нищо друго освен налягане, при което човек получава нещо отвън, а същевременно дава нещо от себе си. Той дава повече, взима по-малко. Понеже обмяната е неправилна, непременно ще дойде страданието в каквато и да е форма.

Иска ли да не страда, човек трябва да спазва закона за обмяната: колкото даваши, толкова ще получиши. Ако даваши много, ще получиши много; ако даваши малко, ще получиши малко. Много от работите на хората не вървят добре, защото не прилагат правилно закона за обмяната. Те дават малко, а искат да получат много. Други пък дават много, а получават малко. И едното, и другото положение са неправилни. Правилна трябва да бъде обмяната както във физическия живот, така и в психическия. Не става ли правилна обмяна в отношенията на хората, те са изложени на големи дисонанси и във физическия, и в психическия си живот. Неправилната обмяна в отношенията на хората е причина за разрушаване на равновесието между външното налягане и вътрешното напрежение в човека.

Силите на физическия или обективния свят действуват повече отвън навътре; затова казваме, че физическият живот се намира под влиянието на закона за налягането. Силите на духовния или субективния свят се изявяват от-

вътре навън; затова казваме, че духовният живот се намира под влиянието на закона за напрежението. Кажете ли някой, че не се нуждае от духовен живот, той не разсъждава правилно. Без духовен живот той ще се сплеска и от него нищо няма да остане. Това не значи, че физически ще се сплеска, но ще изгуби условията за всякакви постижения. Физическият живот дава формата на нещата, духовният – съдържанието, а Божественият – смисъла. Тази е причината, поради която човек не може нито без физически, нито без духовен, нито без Божествен живот.

Физическият живот се занимава със силите на налягането, духовният – със силите на напрежението, а Божественият, или разумният живот регулира както силите на налягането, така и тия на напрежението и внася равновесие в живота. Само при равновесие на силите се създават благоприятни условия. Ако в един салон, дето има много хора, стане пожар, всички ще избягат. Разумният обаче предвижда пожара и още в началото взима мерки, за да го предотврати. Който не е способен да предвижда нещата, ще се стресне едва когато пожарът избухне и ще търси вода да го изгаси. Докато се потуши пожарът, много пакости ще се причинят. Разумното начало в човека се справя лесно с всички мъчнотии. Разумността уравновесява силите на природата.

В деветнадесети век градът Чикаго в Америка изгорял по невнимание на един гражданин. Той доил кравата си в обора, но понеже било тъмно, послужил си с една свещ. В време на доенето кравата ритнала с крака си

свещта, от която се запалила сламата в обора. Като не могъл да се изгаси огъня навреме поради силния вятър, пожарът обхванал съседните къщи и в скоро време взел големи размери. Почти целият град потънал в пламъци. В това време един голям банкер предлагал баснословна сума за възнаграждение на оня, който се осмели да влезе в къщата му, към която огънят приближавал, и да изнесе навън касата му, пълна с ценни книжа. Всеки му отговарял: „Огънят иде!“

Когато всичко потъне в огън, нещата изгубват цената си. Когато налягането вземе надмощие в живота, нищо не може да се работи. Когато човек се натъкне на мъчнотии и противоречия в живота си, на помощ иде разумността, която единствена е в състояние да ги разреши.

Разумността, правата мисъл като сила се отнася към Божествения свят. Който разполага с нея, той изключва противоречията от живота си. Чрез нея той се справя с тях и изгражда своя хармоничен живот. Докато се гневи, обезверява и безпокои, човек се намира между два свята, между налягането и напрежението, вследствие на което ще бъде, от една страна, роб на външните условия, а от друга — роб на вътрешните възможности. Ако при използване на условията и възможностите отсъства разумността, човек е изложен на големи страдания. Следователно всяко условие и всяка възможност, които човек прилага в живота си, трябва да се придружават с разумност. С други думи казано, всяка мисъл, всяко чувство и всяка постъпка, на които човек дава ход, трябва да бъдат разумни. Човек мо-

же да има на разположение добри условия и възможности, но ако не е разумен, нищо не постига. Добрите условия и възможности без разумността са суров материал, от който нища не може да се направи. Дойде ли разумността или Божествената сила между тях, тя ще съгради нещо ценно от този материал.

Следователно, като мисли добре, човек се намира в Божествения свят; като чувства добре, той е в духовния свят; като постъпва добре, той е във физическия свят. Обаче, ако не постъпва добре, законите на физическия свят го изключват и лишават от право на гражданство в този свят; ако не чувства добре, законите на духовния свят го изключват и лишават от право на гражданство в този свят; ако не мисли право, законите на Божествения свят го изключват и лишават от право на гражданство в този свят. Като не постъпват, не чувствуват и не мислят добре, за свое оправдание мнозина казват, че светът е създаден така. Това не е право мислене. Всеки човек трябва да се запита какво е направил досега и какво може сега да направи. Някои казват, че цели 30 години се молили. Значи те са били в университет. Важно е какво са научили през това време. Други казват, че цели 30 години блъскали главите си в разрешаване на житейските въпроси. Какво са научили от блъскането на главата си? Да блъскаш главата си, без да си разрешил въпросите, това не е наука. Има смисъл да блъска човек главата си в разрешаването на някои въпроси, но поне да пожъне нещо. Други казват, че цели 30 години са работили. Какво са придобили? Не пожъне

ли човек нещо реално, в края на краищата той ще каже за себе си, че не е мислил право, че не е способен човек и т.н. Самоосъждането не допринася нищо. Вместо да се осъжда човек трябва да се ориентира в средата, в която живее. Когато влезе в университета на живота, за да придобие онова знание, с което да съгради новите основи на своя живот, човек трябва да се откаже от онези неестествени черти, унаследени от деди и прадеди. Божественото знание не се координира с човешките погрешки, с унаследени лоши, неестествени черти. Професорите на великия университет на живота не се интересуват от погрешните схващания и тълкувания, от старите погрешки, разбирания за право, морал и пр. Погрешното трябва да отпадне като плявата от житото. И плявата е важна, но мястото ѝ не е в хамбара. Хората влизат в житейския университет и търсят удобства, каквито имат в дома си. Това е невъзможно. Удобствата в университета се различават коренно от тия в частния живот на човека. Университетските удобства са от друг характер. Иска ли удобства в живота, човек трябва да приложи разумността си в действие. Удобствата в живота се дължат на хармоничното действие между силите на налягането, напрежението и разумността. Ако силите на налягането и напрежението взаимно се уравновесяват и се подчиняват на разумността, т.е. на Божественото начало, то ще внесе удобства и улеснения в живота. Ако чрез разумността, т.е. чрез Божественото начало можем да разрешим задачите на налягането и напрежението като противодействащи сили в живота, това значи да изпъл-

ним волята Божия. За да дойде до изпълнение на волята Божия, човек трябва съзнателно да учи и прилага.

Сега нашето желание е да изнесем един истински порядък на нещата, какъвто царува в природата. Искаме да обърнем вниманието на хората към правата мисъл. Правото мислене дава свобода на човека. Като мисли право, той може да си обясни законите на живота и да добие оная свобода, която му дава възможност да учи и да работи. Всички външни условия, които въздействуват върху човека – благоприятни или неблагоприятни, приятни или неприятни – представят налягането. Вътрешният живот с обикновените мисли, чувства, стремежи, желания, безпокойства, тревоги, смущения, обезсърчения на човешката личност представлява напрежението. Тия две сили, които действуват отвън и отвътре, трябва да се организират от Божественото.

Как се познава една Божествена проява? Върви по улиците един човек и в ръката си носи чантата, в която има пари и важни документи. Той не забелязъл, че чантата не е здрава и спокойно продължава пътя си. Чантата се скъсва и в ръката на човека остава само дръжката. След него върви друг човек, вижда чантата на земята, взима я, настига първия, комуто принадлежи чантата, и му я подава. Този човек постъпва по Божествен начин. Той дава ход на Божественото в себе си. Той не се съблазнява от съдържанието на чантата, но веднага я дава на притежателя ѝ. В Божествения свят кражби и престъпления не стават. Всеки, който се е опитал да открадне нещо, още на първа-

та станция го хващат и обискират. Който живее в Божествения свят, т.е. в света на разумността, той не си позволява никаква кражба. Обаче, който живее във физическия свят, лесно се съблазнява. Намери ли такава чанта, едва ли би я предал на нейния притежател. Той ще каже, че щастието само е дошло пред краката му, и ще вземе чантата. В дадения случай чантата упражнява налягане върху съзнанието на човека, който я е намерил, а сам той се намира в състояние на напрежение.

Като изучава законите на Божествения и духовния свят, човек вижда, че всички чувства и мисли не са негови. Много мисли и чувства минават през съзнанието му, но той не е техен източник. Той трябва да приема само тези мисли и чувства, които са в съгласие с неговото собствено естество и които служат за неговото повдигане и развитие. Егоистични, низши мисли и чувства да не допуска в себе си, да не гради с тях нищо в себе си. Когато възвишени идеи се родят в човека, когато вдъхновението го посети, той трябва да знае, че в случая не е сам. Съдействието на цялото битие, на великия Божествен свят му е помогнало да се роди в него тази идея или това вдъхновение.

Един виден европейски професор по физика работил няколко години върху един научен въпрос. Тъкмо се готвел да издаде труда си, един от неговите студенти задигнал приготвения от професора материал, напечатал го и турил своето име като автор на този ценен научен труд. Като видял своя труд напечатан и издаден с чуждо име, професорът получил удар. Студентът се прочул с чуждия

труд, а професорът изгубил здравето си. В скоро време студентът бил уловен като плагиат на чужд труд. И двамата не могли да се справят със силите, които действуват в света. Студентът не могъл да издържи на налягането, а професорът – на напрежението. Ако бяха приложили разумността, и двамата щяха да разрешат въпроса правилно. Студентът не трябваше да краде чужд труд. Щом искаше да се прослави, той трябваше да следва пътя на своя професор. От друга страна, при свършения факт професорът не трябваше да се тревожи, а трябваше да се зарадва, че трудът му е излязъл на бял свят.

Днес ние засягаме въпроса за налягането и напрежението, защото всички хора се намират под действието на тези сили. Условието, при които съвременните хора живеят, произвеждат голямо налягане и напрежение върху тях. Тази е една от причините и за кръвното налягане, от което мнозина се оплакват. За да се справи със силите на налягането и напрежението в своя живот, човек трябва да уравни силите на своя организъм със силите на своите мисли и чувства. Той трябва да разчита на онай разумност, с която е роден и която лежи в дълбините на неговата душа; трябва да разбира законите на живота, да прилага закона на равновесието, за да се справи с условията и възможностите, в които е поставен. Много знания имат хората, но малка част от тия знания ще послужат за основен камък на бъдещата сграда. Ако учениците на миналото се явят днес между хората, те щяха да видят, че много неща не са знаели. След хиляди години сегашните учени ще се

намерят в същото положение спрямо децата на бъдещите времена. Днес се готвят условията за бъдещата епоха. Днес всичко се пресява и същественото се отделя от несъщественото. Много мисли и желания има човек, но всички не са съществени. Несъществените ще останат за тор, а съществените ще останат за бъдещето.

Това, което насърчава човека, е истинското, положителното знание, а не тревогите, безпокойствата, роптанието и обезверяването. Който мисли право, не роптае, а работи, решава задачите си. Ако роптаеш, непременно трябва да работиш. Обаче не се позволява роптание без работа. Роптае онзи, чиито чувства не са задоволени. Той търси начин да ги задоволи. Ако ученият роптае, това показва, че той има нужда от книги, с които да задоволи своя научен интерес. Търговецът роптае, защото му трябва пари. Болният роптае, защото се нуждае от здраве. Всеки човек иска нещо и, ако не го постигне, роптае.

За да живее добре, човек трябва да изучава освен законите на налягането и напрежението, още и законите на времето, с които разумният свят си служи. За всяко благо, което се дава на човека, има точно определено време. Същият закон се отнася и до щастието. Щастието иде точно на определено време. Следователно, искаш ли да постигнеш известно благо, иди точно на определеното време и чакай. Благото ще дойде точно на определения ден, час, минута и секунда. Днес повечето хора закъсняват и затова изгубват благото, което е било определено за тях. Малко хора ще срещнете, които отиват по-рано от определеното

време или точно на определеното време. Искате ли да получите пари от банката, ще отидете по това време, когато касата е отворена. Ако закъснеете само с една минута, ще намерите касата затворена. Тъй щото, когато чувате някой да се оплаква от живота, да казва, че е преживял големи разочарования, една от причините за тия разочарования се крие в неспазването закона на времето. Той всякога е закъснявал. Дето е отивал, навсякъде му отговаряли: „Късно е вече.“ Този човек не се е ръководил от разумното начало на живота.

Следователно, който се ръководи от разумното начало, той лесно разрешава противоречията си, лесно уравнивява външните и вътрешни сили в своя живот. Като пример в живота може да ни послужи Йосиф, най-любимият син на Якова. Той беше един от щастливите хора на земята. Щастieto на Йосифа се дължи на това, че той беше роден с любов. Баща му изля всичката си любов върху него. Той беше син на любимата жена на Якова – Рахил. Щастлив беше Йосиф, но прекара и големи нещастия. Въпреки благоприятните условия, при които се роди, Йосиф не можа да избегне съдбата си. Любимец на бащата, той беше трън в очите на своите братя. Те мислеха, че баща им иска да направи Йосиф господар над всички, и намираха, че в това има голям произвол. Те не виждаха пръста на съдбата, която покровителствуваше Йосифа. Той беше умен, даровит човек, тълкуваше сънища, разбираше законите на налягането и напрежението и се справяше с тях. Братята му не го разбираха.

Един ден братята на Йосифа пасели стадото на баща си в Сихем. Яков извикал Йосифа и му казал: „Иди да видиш добре ли са братята ти и стадото и донеси ми известие.“ Отишъл Йосиф при братята си, но като го видели отдалеч още, наговорили се да го убият, да го хвърлят в един от рововете и да кажат на баща си, че лош звяр го изял. По туй време минавали търговци, които карали стока в Египет. Един от братята казал: „Да не проливаме кръв. Каква полза ще имаме, ако убием брата си и скрием кръвта му? По-добре ще бъде да го продадем на търговците.“ И продали Йосифа за 20 сребърника, след което търговците го завели в Египет. Там те го продали на Петефрия, началник на телохранителите. След известно време Йосиф попаднал при условия, при които бил изкушен от своята господарка.

При това положение Йосиф се намерил под влиянието на силите на налягането и напрежението. Налягането идело от господарката му, а напрежението било в самия него. Разумността на Йосифа помогнала да се справи лесно. Той оставил дрехата си в ръцете на своята господарка и избягал вън. Той предпочел затвора пред всичките блага, които господарката му предлагала. Божественото начало в Йосифа му диктувало как да постъпи. Той не искал да злоупотреби с доверието на господаря си и избягал, за да се освободи от господарката си. Наклеветен от нея, Йосиф бил осъден да лежи в затвора заедно с началника на виночерпците и началника на хлебарите при фараона. Там той се проявил като тълкувател на сънища. Двамата служители на фараона съ-

нували сънища, които Йосиф им изтълкувал. Той помолил началника на виночерпците, като се сбъдне съня му и се върне при фараона, да си спомни за него, да каже нещо за неговото освобождаване. Обаче, щом излязъл от затвора, виночерпецът забравил Йосифа, поради което последният лежал още дълго време в затвора.

По това време фараонът видял сън: Той стоял при реката, от която излезли седем хубави и тлъсти крави, които отишли да пасат. След тях излезли други седем крави, грозни и слаби, които отишли при първите. Слабите и грозни крави погълнали тлъстите и не се познавало, че ги погълнали. След този сън фараонът видял втори. Седем класове, пълни и добри, излизали от един стрък. След тях излезли други седем класове, сухи и тънки, прегорели от източния вятър. Тънките и слаби класове погълнали седемте добри класове.

Събудил се фараонът и духът му бил смутен. Проводил да повикат всички египетски влъхви и мъдреци, но нямало човек, който да го изтълкува. Тогава началникът на виночерпците казал на фараона: „Греха си спомням днес. Аз и началникът на хлебарите, когато бяхме в тъмница, видяхме сън в една и съща нощ. Там беше един млад евреин. Ние му разказахме сънищата си. И както той ги изтълкува, така и стана.“ Тогава фараонът проводил да повикат Йосифа из тъмницата. Обръснали го, променили му дрехите и го извели пред фараона.

Йосиф изтълкувал съня на фараона: Седемте добри крави са седем добри и плодородни години; седемте доб-

ри класове са също седем плодородни години. Сънят е един и същ. Седемте слаби и грозни крави, както и седемте празни, сухи, прегорели класове са седем гладни години. Идат вече седем години на изобилие в Египет, а след тях ще дойдат седем години на глад. Голямото изобилие ще се забрави, защото гладът ще опустоши земята. Повторението на съня показва, че това нещо е определено отгоре да стане. И сега нека фараонът намери мъдър човек, когото да постави управител на Египет. Нека определи настойници по цялата земя. След това нека отдели петата част от храната на изобилните години. Събраното жито да бъде под фараоновата ръка, да се пази за храна в градовете. Като дойдат седемте гладни години, ще има храна за целия Египет. След това Йосиф бил поставен за управител на Египет.

За да дойде до това положение – управител на Египет – Йосиф мина три пъти през процеса на налягането: омразата на братята му и продаването му като роб в Египет, изкушението от господарката му и прекарването му две години в затвора. В изпитанията, през които Йосиф мина, има едно интересно съвпадение – участието на неговата дреха. Бащата на Йосифа направи пъстра дрешка на любимия си син. Тази дрешка събуди у братята му ревност и омраза към него и стана причина да го продадат на търговците. Когато жената на господаря му го изкушаваше, той избяга въвн, но остави дрехата си в нейните ръце. Тази дреха послужи като доказателство за неговата виновност. Обвинен пред господаря си, той лежа две години в

затвора. И най-после, когато излезе от затвора и се яви пред фараона, облякоха го в нова, чиста дреха, след което го назначиха за управител на Египет.

Съвременните хора се намират при същите изпитания, през които Йосиф мина. Ако и те като Йосифа не могат да се справят със силите на налягането и напрежението, с условията и възможностите и не могат да заемат първото място в Египет, къде остават тяхното знание, вяра и любов? Днес всички хора се изкушават от жената. Всички искат да бъдат богати, да си хапнат и пийнат, да си живеят. За предпочитане е да остави човек дрехата си в ръцете на жената, да избяга гол и след това да го турят в затвора, отколкото да се поддаде на желанието на една жена. В затвора той ще се прочуе като гадател и оттук Бог ще го извади и ще го въздигне в живота. В случая под думата „жена“ разбирам всички лъжливи условия и възможности, от които човек се заблуждава и мисли, че може чрез тях да достигне високо положение. Условията и възможностите допринасят нещо на човека, но не могат да го направят щастлив. Само Божественото е в състояние да направи човека щастлив. Който може да използва условията и възможностите от гледището на Божествените закони, той може да постигне всичко, което душата му желае.

Следователно никой не може да уравни силите на налягането и напрежението; никой не може да се справи с условията и възможностите, ако не приложи закона на любовта като висш израз на разумността в човека. Любовта

е изходна точка на разумния живот. Същевременно любовта дава свобода на човека. Който люби, той е свободен. Слушали сте да се говори в живота за сляпа събота, с която сравняват любовта на младите. В сляпата събота няма никаква любов. Сляпата събота подразбира безлюбието в света. Любов, която се явява и изчезва, не е истинска. Казано е, че любовта отпада. Отпада това, което не е съществено. Някъде в Писанието е казано: „Понеже не си устоял на първата си любов“. Преводът на този стих не е точен. Любовта не може да се дели на първа и втора. Една е любовта и то неизменна. Думата „устояване“ в този стих означава „разбиране“. Значи стихът казва: „Понеже не си разбрал любовта“. В своите послания към коринтяните апостол Павел казва: „Любовта никога не отпада“. Това е вярното положение. Божията Любов никога не отпада. Любовта всякога издържа, но човек не издържа на любовта. Когато любовта посети човека, той се разширява и е готов да служи на себе си, на дома си, на обществото, на отечеството си, на цялото човечество, на Разумното начало в света, т.е. на Бога. Ако човек не служи на Великата Разумност в живота, на кого друго ще служи? Служенето на Разумното начало включва служенето на всички. Докато служи само на себе си, човек живее в колиба. Щом служи на себе си и на ближния си, той живее в палат. Служи ли на себе си, на ближния си и на Бога, той живее в рая, във Великия свят. Къде искаш да живееш: в колиба, в палат или в рая? Това зависи от самия човек. Всеки сам определя мястото си за живеене. Навсякъде е

добре, но в рая е за предпочитане. Какъв ученик искаш да бъдеш: ученик в отделенията, в гимназията или в университета? Навсякъде е добре, но университетът е за предпочитане. Отделенията са за гимназията, гимназията е за университета, а университета е за живота. Дойде ли до силите на живота, човек се движи от налягането към напрежението, от напрежението към налягането и най-после от налягането и напрежението към разумния живот. Като се намери между двете течения на сили, между налягане и напрежение, той търси изходен път и го намира в разумния живот. Ето защо ние казваме, че налягането и напрежението водят човека към разумния живот. Като имате това предвид, не се колебайте, когато се намирате между външни и вътрешни мъчности и препятствия. Те са добър признак, че Божественото е близо до вас.

Казано е: „Който чуят гласа на Сина человечески, ще оживеят“. Това значи, които чуят гласа на Божественото, на любовта, ще оживеят. Това подразбира, които чуят гласа на любовта, ще станат, ще оживеят и ще възкръснат. Който е станал, той обича себе си, т.е. едного, който е оживял, той обича мнозина – обществото; който е възкръснал, той обича всички. Божественият живот включва ставането, оживяването и възкресението. Той е живот на пълнота, на абсолютна проява на разумността в човека. В налягането и напрежението има поляризиране – добри и лоши условия, добри и лоши възможности. В разумния живот обаче никакви противоречия не съществуват, там царува пълна хармония и единство. Щом уравнилеси вли-

янието на външните условия и на вътрешните възможности в себе си, човек вече влиза в областта на Божествения свят, който ръководи живота му. Само при това положение животът на човека се осмисля.

За да се справят с противоречията, в които са поставени, хората трябва да имат здрава мисъл. А здравата мисъл иде от светлината, която любовта носи в себе си. Под „любов“ разбираме онова, което уравновесява човешките мисли, чувства и постъпки. Това, което не може да ги уравни, може да минава за любов, но е нещо друго. Когато човек не е озарен от лъчите на любовта, тогава мъдростта и истината не идват. Щом няма любов, и животът не идва в своята пълнота. Хората искат да живеят, но животът излиза от любовта. Днес хората не са свободни, понеже не са дошли до слугуването на любовта.

За да се поправи светът, човек трябва да обича – любовта трябва да го оживи. Без любовта всичко е мъртвило. Тя задоволява всички нужди, тя носи добри условия и възможности със себе си. Тя е мощният трансформатор на силите. При любовта от човека излиза особена светлина. Когато обича, и най-грозният човек става красив като ангел. Светлината на любовта е мека и приятна. Ако човек живее сто години при тази светлина, ще му се струва, че е живял една година. Виждали ли сте лицето на човек, който изявява любовта? Лицето му свети като слънце. Когато Мойсей слизал от планината, евреите не могли да издържат на светлината, която излизала от неговото лице. Те не могли да издържат светлината на любовта.

Това, от което съвременната култура се нуждае, е любовта. Дълго време човек трябва да се учи, за да разбере, какво е тя. Любовта, която хората имат, е любов на сълзи, страдания и разочарования. Това не е любовта, за която аз говоря. Аз говоря за любов, която носи живот, радост, безсмъртие. Хората не са щастливи, понеже не са турили за основа любовта. Ако хората обичат, няма да умрат. Аз говоря за любовта, която възкресява умрели, която въздига болни, която оживява замръзнали. Когато човекът на любовта мине край една суха почва, дето нищо не расте, всичко ще израсне. Човек, който е обезверен, обезнадежден, смутен от хиляди тревоги, безпокойства, не е ли такава суха почва? Хората още не са щедри. Като дойде любовта, тя ще ги научи на щедрост. Щедрост, която не произтича от любовта, е егоистична.

Любовта дава възможност на нашия ум да вижда великата красота в природата. Ние виждаме само грубата страна на природата, затова имаме изопачено понятие за нея. Природата има една красива страна, в която е достатъчно само да надзърне човек, за да разбере, че тя надминава приказките от хиляда и една нощ.

Висшите трептения на любовта пречистват човека. И в бъдеще, който иска да живее дълго време, трябва да люби. Тези висши трептения минават през тялото на онзи, който люби, и го пречистват и подмладяват.

Само чрез любовта човек се справя с налягането и напрежението и ги уравновесява и хармонизира.

Ако иска да се справи със страданията, които придружават живота му, човек трябва да има в себе си вечния

огън и вечната светлина, изявление на Божественото в него.

Под думата „Бог“, която в днешната епоха е изгубила значението си, ние разбираме Разумното начало, което е създадо света, което е дало условия на живота да се прояви, което ръководи цялото човечество, което управлява цялото битие. Тази Велика Разумност прониква цялото битие и действа отвън и отвътре. Тя прониква и в човека. Каквото е светлината за физическия свят, такова нещо е Великата Разумност за целия Космос, за цялото битие. И слепият, и онзи, на когото очите са отворени, се движат в тази светлина, но слепият не я вижда, а вярва, че тя съществува. Онзи, на когото очите са отворени и вижда, живее съзнателно в нея. Който има отворени очи, той вижда промените, които стават в природата, но не трябва да се заблуждава от тях. Той трябва да знае, че в тези промени се изявява конечната и безконечната цел на Великата Разумност. В тези промени именно се вижда величието и красотата на Цялото. Когато се постигне крайната цел, всички неща в живота се оправдават. Тогава неразбраните неща стават разбрани, скърбите се превръщат в радост. Крайната цел – това е съвършенство в живота. Съвършенството пък е въпрос на далечното бъдеще, вечен идеал, към който човешката душа се стреми.

Съвършенството е бъдещият живот на човека. Какъв е тогава настоящият? Настоящият живот е пълен със страдания и радости. Какво представлява страданието: налягане или напрежение? Болестите причиняват страдания,

здравето – радости. Когато става въпрос за болести, хората не искат да слушат. Те искат да се освободят от болести и страдания, но не знаят как. Всяка болест причинява физически и морални страдания. Запример ако човек стъпи с бос крак на дребни стъкла от някое счупено шише и набоде крака си, той страда. Ако не е видял стъклата, на които е стъпил, той няма да знае причината за страданието си. Ако ги е видял, той знае, защо страда. Понякога човек знае причините за болестите и страданията, на които се натъква, а понякога не знае. Обаче, знае или не знае, някога той може сам да си помогне, а някога не може. Разумният човек всякога може да си помогне. Като види, че е набол крака си на дребни частици стъкло, той внимателно ги изважда, стопява ги на огъня и възстановява счупената форма. Ако ги хвърли на земята, без да ги стопи, той излага другите хора на същата опасност. Не хвърляйте счупените стъкла от шишетата там, дето минават хора. Дребните частици от стъклото не са нищо друго освен погрешките на хората, направени при налягането и напрежението. Не изнасяйте погрешките си пред хората да не се набодат на тях и да страдат. Съберете ги на едно място, стопете ги на огъня и направете от тях нови форми за ново съдържание. Като ги продадете, вие ще получите такава сума, с която ще задоволите своите нужди. Щом знаете цената на погрешките, не се възмущавайте от тях, но ги съберете на едно място, стопете ги, създайте нови форми и вложете в тях нов живот. Новият живот изисква нови, чисти, здрави форми. Не мислете за счупените шишета, но ги претопя-

вайте. Не мислете за направените погрешки, но ги изправяйте.

Една благородна мома разправяла, че изгубила благоприятните условия и възможности в живота си, вследствие на което не се оженила и останала стара мома според разбиранията на сегашните хора. Тя имала десет души кандидати, но всички изпуснала и днес останала сама в живота си. Тя попитала един умен човек за своето положение и той ѝ казал: „Ако беше се оженила за одного от тях, щеше да го направиш нещастен, но и ти щеше да бъдеш нещастна. Провидението е допуснало това, което стана с тебе. Сега тези момци стоят като идеал в твоя ум и ти се ползуваш от техните добродетели. Физически ти не си се свързала с никого от тях, но духовно те са в тебе. А ти съжаляваш, че не си ги задържала. Не можеш да ги задържиш. Десетте момци са десет ангела, които са дошли от невидимия свят да те посетят и са се върнали горе. Те ти помагат. Един ден тия кандидати пак ще се върнат при тебе. Ти си щастлива, но гледаш нещата отблизо и затова не разбираш положението, в което се намиращ. Дните си минават, но пак ще се върнат.“

Добре е човек да си спомня за младините си, когато е обичал, но да не съжалява, да не мисли, че е изгубил нещо. В това, което той мисли, че е изгубил, се крие неговото щастие, както и щастieto на неговите близки. Но той никога не трябва да губи любовта си. Любовта трябва да се разраства в него, да се разширява непреривно и да се приближава до великата всеобемеща любов. Добре е човек да

чете и препрочита писмата си, писани в младостта. Отлични писма се пишат тогава. Подир женитбата се пишат други писма – със задължения. Първите писма са пълни с радост и надежда. Те са светли, проникнати от лъчите на любовта. После писмата се пишат с червено, а най-после с черно. Сегашните хора пишат писмата си с черно мастило, а бъдещите хора ще ги пишат със собствената си кръв. Две-три думи ще напишат, но с мастило от своята кръв. Как пише човек писмата си – с черно, с червено мастило или с мастилото на любовта, това са символи, на които трябва да се разбира вътрешният смисъл.

Изучавайте живота с всички негови прояви. Животът е наука. Че някой се влюбил или разочаровал, изгубил нещо или спечелил – това е цяла наука. Докато огънят в човека гори, той трябва да се радва и да благодари. Изгасне ли този огън, той се принуждава да го търси отвън, както земята търси светлината и топлината на слънцето. Които не разбират цената на чувствата, искат да се освободят от тях. Чувствата дават топлина на организма. Без чувства човек е осъден на замръзване. По-добре е човек да прави погрешки, отколкото да се замрази. И замръзването има добра страна – болестите не се развиват. За предпочитане е живот със страдания, отколкото заледряване, в което няма страдания. Външното налягане причинява заледряване, а напрежението е свързано с топлината. Каквото и да прави, човек трябва да мине през налягането, т.е. външните условия и вътрешните възможности. Така ще изучи той и трите свята: физическия, духовния и Божествения.

Като се запознае с тия светове, той ще разбере двете велики заповеди: „Да възлюбиш Бога и да възлюбиш ближния си.“

Казано е, че животът е изкуство. И музиката е изкуство. Следователно между музиката и пътя на човешката душа в живота има известна аналогия. В този смисъл напрежението в живота отговаря на тона *до*, движението – на тона *ре*, постижението – на тона *ми*, придобиването – на тона *фа*, цъфтенето – на тона *сол*, развитието – на тона *ла*, добруването – на тона *си*. Това са фази на живота, през които минава човешката душа в своя възходящ път.

Понеже се спряхме върху музиката в живота, ще вземем следната песен:

Мога да кажа, че слънцето утре ще изгрей
и на земята лицето ще огрей.

Топлина то ще внесе
за всичко, що расте.

Грей, мощно слънце,
да учим ний добре!

Всичко разумно ще стане
и на работа ще се хване.

Грей мощно слънце,
да учим ний добре!

Тази песен е създадена по трите закона: налягане, напрежение и разумност. Преди да изгрее слънцето в човешкото съзнание, човек живее между налягането и напреже-

нието и не може да ги уравнивери и хармонизира. Изгрее ли слънцето в неговото съзнание, т.е. Разумното в света, той лесно се справя с налягането и напрежението. Щом се справи с противодействащите сили в себе си, човек проявява вече своите творчески сили и се предава на съзнателна, разумна работа. За да постигне това, човек трябва да учи, да придобие Божественото знание. В работата върху себе си младият да не остарява, старият да се подмладява, глупавият да поумнява, а разумният непрестанно да работи, да служи на Цялото и на Неговите части.

Гореизложените закони се прилагат към индивида, семейството, обществото, народа и цялото човечество. Те работят навсякъде – в живота и в природата. В днешната епоха на индивидуализъм отделните индивиди и народи са премного откъснати един от друг. Всеки от тях живее за себе си, преследва свои лични цели и интереси. Днес, както отделните индивиди, тъй и обществата и народите, се намират под голямо налягане и напрежение, в трудни условия и възможности, но не могат да се справят с тях и да ги уравниверят. Ето защо те изпадат в големи противоречия и безизходност. Това показва, че трябва да се влее нова, жива струя както в индивидуалния, тъй и в обществения и в международния живот. И тази струя се е вляла вече в живота. Тя носи правилни отношения на частите към Цялото. Нима клетките и органите на човешкия организъм биха могли правилно да функционират, ако се изолират и индивидуализират, ако се откъснат от целия организъм? Също така и отделните индивиди, общества и на-

роди трябва да се осъзнаят като части на едно велико цяло, като части на човешкия организъм, за да внесат коренна промяна във формите на живота. Всяка част трябва да осъзнае, че преуспяването и благоденствието ѝ се крие в преуспяването и благоденствието на целия организъм. Това е новото разбиране. Това е слънцето, което изгрява днес в човешкото съзнание. Това е новата вълна, която е започнала да действа в живота, и тя се чувства вече все по-мощно във всички области на живота. Тя ще залее всички общества и народи и ще изгради основите на красивия, разумния и хармоничен живот на земята.

Сега човечеството е в завоя между две култури, между две епохи. Иде една нова епоха, в която всички погрешни идеи, с които хората са живели досега, ще бъдат преобразени. От днешните форми на живота ще се родят новата земя и новото небе. И хората ще имат такова отношение един към друг, както братът към сестрата и сестрата към братя. Сестрата може да се жертвува за своя брат при всички условия. И братът може да се жертвува за своята сестра при всички условия. Хората са нежни цветя, посадени в живота, и ако те нямат топлина, светлина и влага, какво може да стане от тях? Хубостта на цветята зависи от топлината, светлината и влагата. Топлината отговаря на любовта, светлината – на правата мисъл, а влагата – на силите в живота.

Сегашният свят е обречен на преобразование. Раят е място, дето съществата се обичат и живеят едно за друго. При новото разбиране на живота човек вижда, че неговото

благо е благо за всички. Новото съзнание, новото разбиране ще внесе коренно преобразование в целия строй на живота. Тогава ще се даде ново направление и на труда. Подтикът при новите форми на труда ще бъде любовта.

Бъдещето, което иде, е светло. Засега обаче човечеството минава през една тъмна зона. Новата епоха, която иде, можем да наречем епоха на възкресението. Възкресението не е нищо друго освен оживяване на съзнанието на всички хора от Божествената любов.

В бъдеще всички народи ще се побратимят и ще образуват светецата раса на любовта. Тогава свещеният пламък на истинския живот ще се изяви във всичката си красота. Животът ще се изяви не в своите сенки, а в своята същина.

Остава едно: всеки да прилага така, както разбира, че е най-добре. Това е негово свещено право.

Днешните страдания са родилните мъки на новия човек. С тихи стъпки новото пристъпва към земята, както утринната зора, която показва идването на новия ден в света.

16 лекция на Учителя,
държана на 17 януари 1940 г., сряда, 5 часа сутринта,
София, Изгрев.¹

¹ Тази лекция е преработена от Учителя и издадена през 1941 г. (б.р.).

ДВЕ ЗАДАЧИ

„Добрата молитва“

Песен *„Мога да кажа“*

Много хубаво казва тази песен: „Грей, мощно слънце. Да учим ний добре“. Това слънце трябва да грее, отвътре трябва да грее. Външното слънце е отражение на вътрешното. Под думата „вътрешно“ вие разбирате ограничение. Не, вътрешното слънце означава разбраното слънце. Вън са условията. От миналата лекция видяхме, че налягането, това е неразумното в света. Има нещо неразумно в света. Ако поставите неорганически вещества едно над друго, те налягат. Ако отидете в една фабрика, може да видите как употребяват неорганическия свят, за да направят някой предмет по-твърд. Например стоманата чрез налягане или простото желязо чрез коване или чрез туряне многократно ту във вода, ту в огън се закалява.

На всинца ви е нужно още много знание. Вие имате знание, но едно знание, което в никаква работа не влиза. Например знаете, че България за хиляда години е водила сто и петдесет войни. И може да знаете много исторически подробности. Какво ще ви ползува тоова? Или може да знаете колко пророци са имали евреите, кой какво е писал, може да знаете какво е писано в Библията. Хубави работи са те, но какво ще ви ползува това? Може да знаете колко жито изкарват Германия, Англия, България и пр., но какво ще ви ползува това жито, ако вашият стомах не е здрав,

та не можете да опитате силата на житото. Или може да изчислите колко зърна има в едно място. Може да знаете колко косми има на главата ви. Ние ги броихме веднъж в младежкия клас и видяхме, че са около двеста хиляди – на някои глави повече, на някои по-малко. Някои сте стари, а някои сте млади и почвате да мислите за онзи свят. Кой е отишъл на онзи свят? Каква е опитността ви? Не знаете. Вие говорите убедително, че ще отидете на онзи свят. Че ще отидете на онзи свят, няма съмнение. Но кой е онзи свят, в който ще живеете? В разбирания от вас свят горе. Има един свят горе, в главата, друг в гърдите и трети в стомаха. Физическият свят е в стомаха, духовният е в гърдите, а пък в главата е Божественият свят. Като умрете, ще живеете в главата или в гърдите на някои хора, или в стомаха им. Ще приличате на един малък микроб. Това е хипотеза, но като го опитате, ще видите дали е вярно или не е. Това е само за изяснение.

Малкото може да стане голямо. Казвате: „Как би могло да стане малко, че да влиза тук.“ Това е несъвместимо с вашето разбиране. Това, малкото зрънце, като го посее-те, след двеста, триста години ще израсне и ще стане голямо дърво. Това малко семе не се събира вече в стомаха. Така че като влезете вътре в стомаха на някой човек, ще почнете да растете и ще станете много голям. Но като ви разправам тези работи, те остават неразбрани, понеже във вас законът за аналогията не е силно развит, за да можете да съпоставите нещата. Гледам, че някои ми подражават в аналогия, отвлечени стават. Много мъчно е да се правят

аналогии. Може да поставиш някоя аналогия ни в клин, ни в ръкав. Аналогията отчасти ще обясни нещата. Та казвам: „Нещата трябва да се изучават.“ Вие казвате: „Трябва да бъде търпелив.“ Защо? Дървото трябва да бъде търпеливо, заровено в земята с корените си, за да може да изкара храната си. Иначе, ако изкара корена, не може да се храни, не може да се развива. Ще търпи така в земята може би сто хиляди години, двеста хиляди години, пестотин хиляди години и пр., докато един ден се освободи от земята. Да допуснем, че вие сте слуга. Господарят ви е доста умен и силен. Да го биете, не можете. По ум да го надминете, не можете. Много е умен. Добре схваща и преценява. Слугувате при него, какво ще правите? Той ви е ограничил. По какъв начин ще излезете от тези връзки? Например сега, а и от хиляди години всички говорят за дявола. Че дяволът е господар на този свят. Господствува той, заповядва. Той казва: „Този да се обеси.“ И го обесват. Смъртно наказание му налага. Той казва: „Война да стане.“ И войната става. Той казва: „Мъже и жени да се скарат.“ И става. Той казва: „Да се избият.“ И става. Каквото каже, това и става. Той ни скарва. Понякога прави политика да примири хората и като ги примири, после ги накара поне два пъти да се скарат.

Ако втори път примири хората, след това ще иска три пъти повече да се скарат. И като железаря ще те туря ту във водата, ту в огъня, докато станеш толкова твърд, че всичкият живот, който имаш, да изчезне. Понякога имаш известни състояния. Гневиш се и мислиш, че някой човек

е причина за това. Друг път баща ти, който те е родил, не е изпълнил волята ти и ти му се скарваш. Не си доволен от баща си. Питам: Кои са поводите за това? Един син, който следвал в странство, поискал от баща си пет хиляди лева. А пък баща му пратил четири хиляди лева. Няма човекът повече. Имал четири хиляди лева и толкова изпратил. Синът не влязъл в положението му и казал: „Не знаеш ли, че искам пет хиляди лева.“ И у баща му се заражда противоположно чувство: как така син му да му заповядва. Той не искал сина му да му заповядва. И казал: „Нито пет пари не му давам отсега нататък.“ Защо бащата не иска синът му да му заповядва? И защо у сина има желание да заповядва на баща си? Защо вие имате желание да заповядвате? Това е един философски въпрос. Съвременната наука е открила, че на главата отзад горе има един мозъчен център и когато този център е развит, човек обича да заповядва. У някои този център е слаб и не заповядват. Но не се лъжете, че някой, като не заповядва, след време няма да заповядва. Хубаво е заповядването, но това заповядване да го приложите на себе си. Никога не можете да заповядвате на другите хора, ако на себе си не заповядвате. Този център на главата ви е турен, за да заповядвате на ръцете си, на пръстите си, на космите си, на всичко, което сте. И като научите хубаво всичко това, ще научите да заповядвате на хората, ще бъдете полезен. Някои учат хората как да ядат, как да се обличат и пр. Хубаво, но питам: Една птица кой я е учил да се облича. Хората казват: „Трябва да знаем да се обличаме.“ Изкуството е, като

скроите една риза, така да я скроите, че да бъде малко по-широка, да има едно празно пространство, една междина между ризата и тялото. Да бъде два сантиметра по-широка, за да става кръвообръщението правилно. Някои от вас правят ризите си много тесни или оплитат много тесни фланелите си и тогава те са много близо до тялото. Това го правят уж, за да им държи топло. Вие не разбирате физическия закон как се поддържа топлината. Вълната, за да държи топлината, трябва да стои най-малко един сантиметър далеч от тялото и да не се допира тясно до него. Като обличате една дреха, най-разумно е да не е тясно прилепена, а да усещате, че тя е свободна. Казват, тя ще се разшири. Остане ли да се разшири, то е загубена работата. Когато фланелата е тясна, разваля се пластичността на тялото. Някои от вас си бъркате в носа, бутате носа си. Че така вие разваляте носа си, вършите насилие върху него. Трябва лека да го пипате. Знаете ли с това чоплене на носа колко разваляте ума си? Вашите деди с това разваляха носовете си и затова сега не можете да разсъждавате, както трябва. Знаете, че носът е символ на ума, на мисълта и наблюдателността у човека. Или някой път грубо хващате своите вежди. Може би едно време се е изисквало такова грубо хващане, но сега се иска меко, нежно, деликатно да пипате. Знаете ли, че космите на веждите не са толкова глупави. Веждите са на границата между духовния и Божествения свят. И всеки един косъм е свързан с известни сили. Като бутнеш само един косъм, ти нарушаваш целия порядък на духовния свят и някой ден ще те

питат защо откъсна този косъм, тази антена? Някои си скубят космите. Ако има някой плевел, позволявам ви, но ако има едно житно зърно, защо ще го скубите. Вашето физическо тяло е тясно свързано с духовното. И ако не пазите физическата дреха на духовното тяло, вие се осакатявате. Докато дрехата ви – физическото тяло – е здраво, то ще бъде добре и духовното тяло. Първоначално религията е била едно училище за възпитание на човешкото сърце, на чувствата, понеже с тях започва човек. Ако вие имате невъзпитано сърце, ако вие не знаете как да възпитате сърцето си, няма да знаете как да възпитате и ума си. Колко души от вас можете да контролирате ума си. Никога в сегашния живот не трябва да допускаме нито една фалшива мисъл в човешкия ум, нито едно фалшиво чувство в човешкото сърце. Отначало, когато нещата дойдат, те ще бъдат за вас изпит. Ще турите една много ситна мрежа, ще филтрирате нещата. Някой ден ще влезете в духовния свят между по-напредналите същества. С какво ще обърнете внимание, като влезете в духовния свят. Вие искате да отидете при Христа. Отлична мисъл. Като отидете при Христа и се явите при него, с какво ще привлечете неговото внимание, кажете ми. Не искам да ви обезсърчавам. В училище искате да привлечете вниманието на своя учител. Трябва да имате някаква дарба, с която да привлечете вниманието му. От паметивека е така. Като види учителят една способност в ученика, приятно му е, трепва му сърцето. А пък има някои неразвити, глупави и като ги погледне, без да иска, не обръща внимание. И каз-

ва тогаз онзи: „Учителят не ни обръща внимание.“ На мен ми трябва един билник¹ от двадесет и пет литра, за да туря сладко вино, а пък ти носиш шише от един килограм. Не ми трябва такова шише. Донесеш от пет кила, казвам пак: Не ми трябва. Трябва ми от двадесет и пет кила. Числото двадесет и пет го вземам в дадения случай като резултат. Тук имаме две отрицателни числа – две и пет. Всички отрицателни числа произвеждат отрицателни последствия. Две отрицателни числа, събрани в едно, произвеждат положителни резултати. Седем е положително число. Ако си пострадал два пъти, ти ще минеш през числото двадесет и пет. Един път ще страдаш по Божествено за идеята, за ума, а втори път ще страдаш за сърцето. И тогаз ще имаш благотворно влияние за организма. Трябва да ви дам примери, но не само примери, а и опити трябва.

Когато се нареждате тука, в салона, то гледайте да седнете до тези, които обичате, а да сте далеч от тези, които не обичате. Някой път не обичате някой човек. Не че не искате да го обичате, но не можете. От него излиза едно ухание, което ви действа зле. Всяко негово проповядване произвежда у вас противоположното, не можете да го слушате. Поставете едного между него и вас. Ако пак не го обичате, тогава сложете двама помежду него и вас. Не го ли обичате все още, тогава поставете трети, четвърти и като турите десет души между него и себе си,

¹ Билник – дамаджана (б.р.).

вече ще можете да го търпите. Като турите дванадесет души между него и себе си, ще обикнете този човек. Така онези влияния, които излизат от него, се филтрират и това, което ви е неприятно, се задържа и от него вече излизат енергии, които са филтрирани. Всички хора около вас ви спасяват от много нещастия. Един човек ще дойде и той ще филтрира вашето влияние. Друг човек пък ще бъде добър проводник на някои добри мисли или чувства. Затова трябва да обичаме ближния си. Ближен е всеки човек, който спомага в пътя на твоето Божествено и духовно развитие. А пък враг е всеки, който те спъва – не че съзнателно те спъва, но несъзнателно.

Ние сега говорим за любовта. Казвате: „Аз много ви обичам.“ Как ще познаете, че обичате. Как познавате, че обичате някого. Или как познавате, че ви обичат. Някой път вие мислите, че обичате някого, но се заблуждавате. И някой път мислите, че ви обича някой и пак се заблуждавате. Любовта е един непреривен акт в Божествения свят. Щом влезете в Божествената любов, вие влизате в един непреривен свят. Любовта е като слънчевата светлина, която постоянно идва, без да пита, дали заслужавате да ви осветява или не. Има една любов, която носи повече светлина, знание. Има една любов, която носи повече топлина, развива чувствата. Има една любов, която развива силата на тялото. Някои говорят за силата на любовта. Колко има да се говори за любовта? Аз се чудя на съвременните теоретически изследвания. Те са резултат на много повърхностни схващания. И понеже хората нямат раз-

бирания за любовта, затова много мъчно се възпитава човек. Има една любов, която произвежда сила в човека. Има една любов, която произвежда добри чувства в човека. Има една любов, която произвежда мисъл в човека. Има една любов, която произвежда положителни сили, добро в човека, а пък има една любов, която произвежда злоба в човека. Тя създава злото. Вие по човешки ще кажете: „Как така?“ Вземете два вълка, те като хванат една овца, скарват се кой да я изяде. В единия вълк и в другия желанието да живее излиза от любовта. Питам: Кой е законът, който ги накара да влезат в стълкновение? В сегашния обикновен живот всички вие правите разлика. Дойде някой беден човек при вас. Ако той се престори, че не е интелигентен, вие не го уважавате. Той не е облечен добре. Но ако дойде някой министър-председател или някоя друга висока личност, от която може да имате интерес, ще го посрещнете с всичкото уважение и почитание. Знаете да се докарвате много добре, имате обход тогава. Войникът с какво уважение и почитание стои пред началството! И вие сега имате една обхода от страх. Нямате свобода. Трябва да се освободите, да бъдете свободни. Научете се да се освобождавате от своите лоши мисли. Вземете сегашната война. Сега предвиждат, че при война ще използват задушливи газове. Знаете ли колко са мислили военните, за да намерят задушливите газове. А пък потърпевшите ще турят маски, филтър. Знаете ли на какво приличат тези маски? Те са, за да се филтрират газовете, та да не се отрови човек. Влезете ли в едно общество, в което чувствата на

хората не са възпитани, ще имате маска, филтър. Аз съм за маските. Казват за някого: „Той има маска.“ Казвам: Право е, това показва, че е на бойното поле, където има задушливи газове. Ще тури маска, за да не бъде зле. Вие казвате: „Да бъдем отворени, открити.“ Чудни сте вие. Че кой е отворен? Можеш ли да отвориш сърцето си, можеш ли да отвориш ума си, за да видиш какво има в мозъка ти?

За себе си трябва да бъдем откровени. Хората да не знаят. Откровен човек е онзи, който не държи в сърцето си никаква лоша мисъл, нищо лошо не крие в себе си. Онова знание, което има, той го е затворил. „Той е скрил нещо“, казвате вие. Разбира се, че трябва да го скрие. — Какво лошо има, че нещата са скрити. Господ е скрил ценните неща. В сърцето има скрити неща. Какво знаете за тях. Знаете ли колко сребро има на месечината? Ако месечината беше на десет километра, бих ви препоръчал да си напълните торбите със сребро. Там има сребро на много големи кюлчета. Достатъчно е да отидете на месечината, за да се осигурите за цял живот. Ще вземете тридесет и пет килограма и ще се осигурите. Сега месечината е далеч — на двеста и петдесет хиляди мили. Те колко километра правят — триста осемдесет и четири хиляди километра.

Целият свят, в който живеем, е едно предметно учение. Ние се намираме в един обективен свят, понеже сме в една ниска степен на развитие. По-напредналите същества чрез нас проверяват своите мисли и чувства. Както ние изучаваме растенията и животните, така и напредна-

лите същества изучават нас. Защото без тези растения и без тези животни, ние няма какво да учим. Така и цялото човечество представлява предметно учение за напредналите същества. Вие трябва да изучавате този свят. Какъв е вашият начин за изучаване?

Ако искате да напишете писмо на свой приятел, но нямате търпение да го напишете и бързате, то ни най-малко нямате любов към него. Ако седнете да пишете едно любовно писмо и бързате, любовта ви не е нормална. Ако речете да изложите някоя мисъл и бързате да направите мисълта си разбрана за света, това не е нормално. Аз, за да разбера нещо, съм минал през редица прераждания и съществувания и едва съм разбрал нещо, а пък вие искате за един ден всичко да стане разбрано за вас и за другите хора. Една мисъл ще я посеете и като дойде плод, от плода ще познаете доколко е разбрана. И всеки човек, след като е живял сто - сто и двадесет години, ще се познае доколко е живял хубаво. Ако влезете в духовния свят, колко дълги трябва да бъдат пръстите ви? Ако е определено вашият показалец да бъде девет сантиметра и половина, средният ви пръст – десет сантиметра и половина, безименният – десет сантиметра, а пък меркуриянецът – седем сантиметра и ако вие не сте съдействували да стане показалецът ви девет сантиметра и половина, вашето развитие не е правилно. И ако средният ви пръст не стане десет сантиметра и половина, вашето развитие не е правилно. Не искам да кажа, че всички трябва да имат десет сантиметра и половина сатурнов пръст, но че пропорционално пръстите

трябва така да са развити. Ако малкият пръст на някого е седем сантиметра, вие все още не знаете какъв е характерът на човека. Ако малкият пръст е два сантиметра, то каквото започне човек, няма да го свърши и няма да може практически да го приложи. В този случай малкият пръст трябва да се упражнява. Някои от вас започват едно нещо и не го довършват. Вие бързате в много работи, започвате една работа, после друга работа, десет-двадесет работи започвате и нищо не завършвате. Най-първо вие не сте приложили онова, което сте учили. Седи някой и размишлява. Някой път аз изучавам камъчетата, разглеждам цветята и размишлявам. Друг път се опитвам да направя нещо. Минавам някъде, виждам една книжка, турям я настрана. Ако е напечатана и е скъсана, прочитам я, виждам защо е хвърлена тази книга. Това е лист от Библията със следния стих: „Бог толкова възлюби света, че даде своя син Единородний, за да не погине никой, който вярва в него“. Някой хвърлил книжката, а за мен този лист е ценен, аз го вземам и размишлявам върху него. Един човек завил в този лист кокошка, после изял кокошката и хвърлил листа. Аз използвам листа. Вие казвате: „Кой е хвърлил тоя лист?“ И даже не го прочитате. Вземете го, прочетете го и размишлявайте върху написаното. Защо хората са лоши, защо хората не се обхождат добре едни с други? Аз питам: Ти защо не вървиш добре, защо, като вървиш в гората, дясната ти ръка се движи, за да провериш има ли пред тебе препятствие? Ръката ти казва: „Трябва да внимаваш.“ И кракът ти казва: „Трябва да внимаваш.“

Кракът ти казва: „Най-първо ти трябва да минаваш, а аз ще минавам след тебе.“ Някои сестри ще носите по една тетрадка и молив и ако някой ви каже нещо важно, ще го запишете. А друга сестра, която слуша и плете, във всяка бримка ще тури по една хубава мисъл. Чувате музика и плетете, във всяка бримка ще вложите музика. Някой може да изплете фини плетки, шалчета, чорапчета и пр. Всяка една сестра трябва да си изплете най-малко по три или четири-пет чифта чорапи, шалчета, ризи и пр., а не да разправя, че този бил такъв, онзи бил онакъв. Всеки да работи, а не да казва, че хората не били добри, че не живеели добре. Работа, работа трябва. Работа от любов. За всички да има работа. Всяка една сестра по две ризи поне да е ушила. Мъжът може да работи с чукове или да шие обуца, при него могат да дойдат и да му говорят, а той в същото време ще работи. Друг ще вземе и картина ще рисува с четка. А който пее, ще си вземе една песнопойка. Всички ще работят. Всеки трябва да има по едно изкуство. На всички да помагате. Един ще пее, друг ще слуша, трети ще прави обуца, друг ще плете. Всички да проявите инициатива. А сега чакаме да свършим училището и да ни назначат на служба. Хубаво, това е така в един уреден свят, но ако не те назначат някъде, какво трябва да правиш.

Или искате да проповядвате някъде. Първо ще проповядвате на себе си. Ако аз съм на ваше място, какво ще правя. Аз съм бил на ваше място. Някои работи много лесно могат да станат. Когато ви говори един сприхав човек, ако той е в долината, а пък вие сте горе, не слизайте

долу при него. Говорете му високо и отгоре и ще се разберете. Слезете ли, ще се скарате. Ако сте горе на планината, а той е долу, в долината, много добре ще бъде. Не слизайте долу да живеете с него. Тук има млади братя, които, като видят една красива сестра, казват: „Тя е много благородна.“ За нея те казват така, защото е красива. А пък ако е грозна, ще кажат, че е простачка. Като видят красивата, казват: „Много е благородна.“ Има едно изкуствено възпитание. Някой е разпасан, не е спретнат. Човек трябва да бъде спретнат, докаран. И като излезе вън, да мисли така: „Господ ще ме види, ангелите ще ме видят, трябва да изглеждам добре. Изчиствам си обувката, но не за пред хората. Пред хората ще се явя най-после. Най-първо ще се ява пред Бога, след това пред ангелите и най-после пред хората.“ А пък вие, като отивате при хората, се докарвате, а пък като отидете при Господа, не сте така внимателни. Искам да се обличате хубаво. Никакви скъсани обувки, никакви паднали чорапи. Обувката ви да са изчистени хубаво. Аз всинца ви наблюдавам, не ми харесвате. Ако не можеш да очистиш обувката си, не можеш да очистиш и себе си. Водата ти не е стоплена. Ако сам не можеш да стоплиш водата си, хората хич няма да могат да я стоплят. Ако сам не си омиеш краката, хората няма да ти помогнат. Сам ще си стоплиш водата, сам ще си омиеш краката. Ще се научиш да служиш на Бога в себе си. Той живее в теб, в твоя ум, в твоето сърце. Като дойде Господ у вас, щом не му служите, Той ще отиде на друго място. Господ като дойде у вас, вие искате Той да ви слу-

гува. Не. Той ще ви изпита, доколко вие може да служите. И ако вие в Негово присъствие внесете противоречива мисъл във вашия ум, противоречиво чувство във вашето сърце и проявявате най-грубите си недостатъци, каква е вашата култура, какво е вашето възпитание. Това не е обхода. Кажете: „За Бога, който живее в мене, ще направя това добро.“ При добра обхода от човека излиза разумна сила. Ако вие не се владеете добре, като влезете в някое общество, може да причините раздор. А пък ако се владеете в обществото, може да предизвикате помирение. Някой път казваш: „Не ми върви.“ Че как ще ти върви? Ти не владееш ума си. Дето влезеш, възбуждаш хората. Затова трябва да внесеш нещо ново в себе си и във всички хора трябва да внасяш спокойствие. Казваш в себе си: „Какво ли ще стане с мене? Ревматизъм чувствам в краката си.“ Нищо няма да стане. Това е една задача, която трябва да решиш. Като имаш ревматизъм в крака си, има много начини за лечение. Ще разтриваш крака си и ще четеш „Отче наш“. Ще правиш това сутрин, на обед и вечер. Три пъти ще разтриваш крака си с дървено масло и ще четеш „Отче наш“. Или врата те боли. Ще го разтриваш и ще четеш „Отче наш“ и ще се оправи вратът ти. Това ви го давам за пример, а пък вие ще извикате лекар и ще му платите сто лева. Вие очаквате лекарите да ви излекуват. Най-първо лекарят трябва да е роден за лекар. Онзи, който е роден за лекар, той носи в себе си лечебна сила и той ще ти даде нещо добро, ще внесе в теб нещо. Той знае добрите методи за лекуване.

Бих желал да не преувеличавате нещата, нито да ги намалявате. И когато цитирате някого, ще цитирате правилно, за да не изопачавате и да не преувеличавате нещата. У когото това качество е повече развито на главата, той преувеличава три-четири пъти нещата. Някой признава: „Казвам това, но преувеличено.“ Както някои увеличават микробите, за да ги изследват. Ще представите нещата, както са. И няма да представяте маловажните неща за важни. Всяко нещо ще турите на мястото му. И няма да казвате отрицателни неща, например думите: „Ние не живеем добре.“ Не е хубаво това. Ако разбирате под тези думи, че не използвате живота, това е друго. Не се спирайте върху отрицателната страна. Всеки да казва: „Аз трябва да живея добре, трябва да използвам живота добре.“ Или казвате: „Няма добри хора.“ Има добри хора. Вашите думи ни най-малко не показват, че по целия свят няма добри хора. Като видиш, че около теб няма добри хора, помисли, че другаде – в България, в Америка, във Франция, в Англия, в Германия, ще намериш добри хора. Свържи се с тях с мисълта си и с това ще помогнеш и около теб хората да станат по-добри. Ако всички хора са лоши и не намериш добри хора, тогава ще се свържеш с напредналите същества, ще се свържеш с Господа. След като се свържеш с Господа, след това ще слезеш в духовния свят и ще се свържеш с ангелите и после ще слезеш при хората, които представляват тялото на Божествения свят. Това е път на самовъзпитание. Всяка сутрин, като станеш, ще се явиш при Господа. Ще му кажеш: „Благодаря Ти, че съм дошъл тук.“

Аз се радвам, че вие толкова рано и с такава точност идвате на лекции в нашия салон, точно като часовник. Даже някой път сверявам часовника си по вас. Като станете, свържете се с Бога, за да влезе Неговата мисъл във вас. После ще слезете при ангелите, за да влезе и тяхната мисъл при вас. И после ще слезете при хората, за да работите. Другото ще бъде една ненужна критика. Ако искате критика, идете в света. Не че е лош. Аз често се спирам при някои деца, които се карат. Теглят се за косите. Едното хване другото за косата и тегли. Веднаж наблюдавах две малки деца в две колички, една до друга, ангелчета, гледам ги френологически – тялото, косата, носа. Майката взе от едното ябълката и я даде на другото. Първото дете почна да плаче, но след малко разтърси главата на другото дете и взе ябълката. Три-четири пъти ябълката минаваше от едното дете в другото. Ако имаше две ябълки, щяха да си показват ябълките едно на друго и нямаше да има караница. А пък като има една ябълка, дърпаше се косата ту на едното дете, ту на другото. Казах на майката: „Децата са много добри, но ти им давай две ябълки.“ А аз ги виждам колко са добри! Виждам, че користолюбието у тях е развито. Всяко от тях казва: „За мене е ябълката.“

Аз виждам, че и големите деца се хващат за косите.

И там, когато имаме недоимък на нещата, законът е същият.

Най-първо се научете да търпите. Много е мъчно човек да се научи да търпи. На земята аз се научих да изслушвам хората. Изслушвам някой, който ми разправя не-

що два-три часа. Дойде втори и той ми разправя същото. Дойдат трети, четвърти и те ми разправят същото нещо. А аз проверявам нещата. Иначе бих кипнал, че ми губят времето. Те ми казват: „Ще търпиш.“ Някой път мислено изпъждам някого, като му казвам: Не постъпи добре. Когато вътрешно му кажа: Иди си, той усеща и казва: „Извинете, аз много постоях.“ И си отива. Когато той си отиде, казвам: Не постъпваш добре. А пък някой друг път имам друга тактика. Слушам го и казвам: Много съм зает. Друг път ще те слушам. Имам една спешна работа, имам randevu някъде. И си вземам шапката. Той ми говори един час и ще ми говори още един час. Тогава аз прекъсвам срещата. Когато дойде някой, оставям го да ми говори два-три часа, за да се науча на търпение. А пък друг път казвам: Не разполагам с време. Пет минути мога да дам. Ако можеш накратко. Нямам време да ми разправяш надълго. С десетина думи да ми го кажеш. На някой болен ще кажа: Не е нужно да ми разправяш много, кажи го с няколко думи. В друг случай казвам: Не ми разправяй за болестта си. Ще ядеш суров лук. Няма какво да ме питаш. Всяка сутрин, на обед и вечер ще ядеш по една глава суров лук. Четири-пет дена ще ядеш суров лук, но от “каба сурван”¹. След като той си отиде, аз разсъждавам, аз вече превръщам силите на лук. То е едно лечебно растение.

¹ Лук, който не люти (б. р.).

После си казвам: Ако си на мястото на този човек, как би желал да те посрещнат и да ти говорят. Ще ти бъде ли приятно, ако те посрещнат така. Ако аз съм на негово място и ми кажат да ям лук, ще ям лук. Като дойде втори път, казвам му: Сутрин, на обед и вечер ще изяждаш по една хубава ябълка. Първото средство, лукът, е начин за възпитание, а пък ябълката сега е по-хубаво средство.

Всяко нещо, което правим за другите хора, ний го правим за себе си. Има един закон в природата: каквото направиш за другите, ще се върне върху тебе. И каквото другите хора направят за нас, ще се върне върху тях. Та в това отношение трябва да бъдем най-разумни, да изпълним разумно волята Божия, за да се въдвори Царството Божие в отношенията между хората.

А:Б – какво означава това? Ако А е учител, а В е ученик, какво ще бъде отношението между тях. Или ако А е господар, а В слуга, какво ще бъде отношението? Ако А е млада мома, а В е момък, какво ще бъде отношението? Ако А е петел, а В е кокошка, какво ще бъде отношението? Това са все отношения.

Да решиш във всеки случай какво трябва да бъде твоего отношение. Ако дойда в съприкосновение с едно животно, какво отношение имам към него. Ако аз съм А, а пък животното В, какво ще бъде отношението. Или ако аз съм А, а пък В е дърво, какво трябва да направя за дървото. Мога да го отсека или да го отгледам. Или мога да влеза в съприкосновение с един човек. И как трябва да постъпя, че да съм доволен от дървото и то да е довошно от мене.

На първо място турете работливия. Всички сестри до 22 март да свършите нещо. Купете си материал и изработете чорапи, шалчета, дантели, шапки, ризи, каквото искате. До 22 март всички сестри да направят нещо. За тая цел не цял ден да работят, но когато отиват някъде за маловажна работа и няма какво да правят, ще работят тези неща. Някой казва: „Аз заспивам, като чета.“ Като ти се доспи, ще работиш. После пак ще четеш, после ще работиш. Да има смяна между плетенето и четенето. Трябват ми най-малко петдесет чифта чорапи, петдесет шалчета, петдесет ризи, петдесет гащи, петдесет фланели. Не ви налагам това. Ако можете, направете го с всичката си добра воля; за да се ползвате, направете го. Който иска, доброволно да го направи. Направете един опит до 21 март, но не казвайте: „Учителят каза тук да плетат, да работят.“ Аз искам сестрите на Изгрева да дадат пример на всички, че оползотворяват времето си. Ще работите целия февруари и март – до 21 март. Сега ако ви трябват куки, ще ви дам пари за куки, ще ви дам пари и за вълна. Да се състави една комисия и да се види колко пари трябват. Ако нямате пари, аз ще ви кредитирам. Да се образува една комисия от сестри. Вижте какво можете да направите. И каквото не достига, ще дам. Вижте колко килограма вълна ще ви трябва. Стигат ли десет килограма? Но това е второстепенно. Най-първо турете самовъзпитанието. А пък това, което ви казах, то е последно. Ако с другите неща се справите, това, което ви казах, е последно. Ако има вълна, ще работите. Ако няма вълна, друго ще работите. Памучни

неща ще направите. А пък ако не може да го направите сега, за идущата година ще го направите. 1939 година не е изтекла още. Краят на 1939 година иде, близо е. А за 1940 година да направим нещо, което нашият ум, нашето сърце и нашата воля желае. Това, което желаем, което обичаме и което правим, да е по Волята Божия. Трябва да искаме да обичаме и да правим нещата по Волята Божия. Най-първо ще направим това, което умът ни диктува. После това, което сърцето ни диктува, и най-после това, което волята ни диктува. Волята сме ние, сърцето ни представлява ближния, а пък умът ни представлява Божественото. Та най-първо, за да направим така, ще започнем отгоре надолу, а после можем да започнем отдолу нагоре. Човек трябва да работи за себе си – това е в реда на нещата, но той трябва да знае къде да постави себе си. Той трябва да работи и за ближните си, но той трябва да знае къде да постави ближните си. И трябва да работи за Бога. Като работите за Бога, ще поставите Бога в ума си. Като работите за ближния си, ще го поставите в сърцето си. Всички умове, свързани заедно – така е в Божествения свят. Ако намерите Бога в ума си, ще го намерите и в сърцето си. И ако го намерите в сърцето си, ще го намерите и в тялото си. Тогава Бог е в ума ви, в сърцето ви и във волята ви. Главата представлява вашата мисъл, сърцето – вашите чувства, а тялото – вашата воля. Ще работите с всичките си сили, които имате, с всичките си чувства, които спомагат на вашите сили, и с всичките си мисли, които спомагат

на чувствата и волята. Ще впрегнете целия човек на работа. Ще се посветите на една разумна работа.

Сега кои от вас ще се захванат със задачата? Вземете по една тетрадка и до 22 март всеки ден, като станете, пишете по една дума, която означава някаква добродетел. Сутринта една дума, която означава мисъл, на обед една дума, която означава добродетел и вечер една дума, която означава сила. Да видим до 22 март какви думи ще напишете, които означават мисъл, добродетел или сила. Да видим какви думи ще намерите. Ще търсите и ще намерите една дума, която съдържа в себе си сила, дума, която съдържа в себе си чувство, и дума, която съдържа в себе си мисъл. Ако не можете да намерите три думи на ден, то направете поне най-малкото – поне една дума да напишете на ден. И това пак не ви го налагам. Ако го правите, ще имате полза. Ако пък кажете: „С тези работи ли ще се занимаваме“, тогава карайте си стария живот, както си го знаете.

Всеки човек трябва да има една светла мисъл в ума си, едно светло чувство в сърцето си и една добра постъпка в тялото си. Че като отиде при Бога, да бъде една книга, написана най-хубаво, та като видят ангелите, да кажат: „Този човек е едно отлично съчинение.“ Като влезе в новия, в бъдещия живот, човекът трябва да бъде вече една хубаво написана книга. И като я четат, по очите му, по веждите му, по ушите му да кажат, че нещо хубаво е написано в нея. Ако това не можем да напишем, какво друго ще направим – ще се занимаваме с обикновени работи.

Когато пишете думите, не повтаряйте два пъти една дума.

Формула: *Само пътят на Христовата любов води към Бога* (три пъти).

17 лекция на Учителя,
държана на 24 януари 1940 г., сряда, 5–6,33 часа сутринта,
София, Изгрев.

ТРИТЕ ВРЪЗКИ

„Добрата молитва“

Песента *„Мисли, право мисли“*

Вие всички минавате за много учени и авторитетни хора. Това не може да се откаже. Това е по отношение на по-нискостоящите от вас в Битието. Но по отношение на онези, които са над вас, вие заемате същото положение, каквото заемат онези, които са под вас. Каквото е отношението на по-долните към вас, такова е и вашето отношение към онези, които са над вас.

Трябва да се научите да бъдете свободни. Умът ви да бъде свободен, сърцето ви, волята ви, душата ви, духът ви да бъдат свободни. Вие искате да направите нещо – трябва да бъдете свободни в това. Това се отнася до духа. Искате да почувствувате нещо. Това се отнася до душата. Искате да поканите някого в стаята си. Стаята ви трябва да бъде свободна, за да му я дадете. Ако в стаята има десет души, ще бъде ли той свободен? Ще му дадете една стая, в която няма никой. И той да разполага с нея, както си иска. Някой път казваме: „Да бъдем добри!“ Една работа кога е добра? Онзи, който говори на френски, кога владее езика добре? Когато пише и произнася думите без погрешка. Ако при писане на всеки пет думи прави пет погрешки, ако туря погрешно ударенията, той не знае френски. Българите с ударения много не се занимават, понеже е много сложно с ударения (знаци за ударения). В старобългарския език

има повече ударения. А пък българинът сега казва: „Защо да си губим времето. Да опростим езика.“ А пък французите турят ударения. В българския език не се сричат думите, но в английския се сричат. И ако не знаете да сричат думите в английски език, няма да знаете добре произношението и правописа. Всяка буква си има своя смисъл. Вие изучавате езика, но сте го изучили много механично. Например казвате думата „добро“. Но доброто си има свои елементи. Колко елементи има доброто? С колко букви се пише тази дума на български? С пет. Ако пишете на английски, знаете ли колко букви ще употребите? Четири. Пише се с две о: good. В музиката има един закон. Вие можете да повторите една нота, да вземете например *до*, *до*. Това се казва прима. Но като вземете тези два тона *до*, те се различават. Не са все едно и също нещо. Напреженията на първия и на втория тон се различават. Вие никога не можете да изпеете два пъти *до* съвършено еднакво. Второто *до* се различава. Има известни трептения, които ухото не съзнава. Първото *до* вземаш по-силно, а пък второто – по-слабо; различават се. Четири или пет пъти да вземеш *до*, между тях има все едно различие.

Понякога вие се критикувате. Критиката е отлична наука, но тя е за посветени хора. Като станеш светия, тогава Господ ще ти даде пост да критикуваш другите. Като пишеш на един професор на български език, той ще корегира написаното. Вие трябва да изучавате езика. Той има Божествено произхождение. Българският език е едно наречие на Божествения език. Английският език и другите ези-

ци са все наречия на този език. Ще трябва да изучавате този Божествен език. Ако измените интонацията на думата „добро“ според мястото в изречението, може да се вземе като прилагателно или като съществително. Ако сега влезете в другия свят, на портите каква дума ще кажете на духовен език. „Моля, мога ли да влеза вътре“. На онзи, който седи по-горе от вас, по-големия и по-силния, можете да се молите, на онзи, който седи по-ниско от вас, вие му заповядвате. На по-силния казвате „моля“, а пък на по-долния от вас казвате „иди“. На слугата казвате „иди“. В българския език думата „иди“ има две значения. Иде някой отнякъде към вас. После казвате „иди“, т.е. върви нататък.

Духовният език е много сложен. Там има такива ударения, че само от ударения ще ви се замае главата. Всички вие все страдате от това. Ще ви изясня идеята, която е в моя ум. Един цар излязъл инкогнито, на български ще кажем предрешен. Гледа един беден човек със съдрана риза, със съдрани гащи, свири на цигулка. Децата му, момчета и момичета, играят наоколо. Царят казал: „Колко са бедни тези хора.“ Влязъл при тях, те му поиграли и той им дал една крупна сума, като помислил, че с това ще им подобри живота. Този беден човек се замогнал, станал голям търговец на памук. Един ден, една голяма топка памук паднала на рамото му и дълго време ръката го боляла. Парите, дадени от царя, не направили бедния човек по-щастлив.

Често казвате: „Много съм наскърбен. Тъжна е душата ми.“ От какво е тъжна душата ти. Всички страдат от преждевременни желания, от преждевременни постъпки, от преждевременни мисли, от преждевременни работи. И първият човек пострада от преждевременни неща. Господ му казал: „Не е време да се занимаваш с онова дърво.“ Адам беше отличен зоолог, а Ева се занимаваше с ботаника. Опасна работа е това. С животните може да постъпваш, както искаш, но с растенията ще бъдеш внимателен. Тази наука още не е за теб. Адам беше много послушен. Но той имаше една сестра, родена с него, която за ботаниката – да изучава растенията – душа даваше. Тя знаеше всички растения. И веднаж каза: „Видях едно дърво.“ Адам я спря: „А, не го бутай!“ Тя настоя: „Искам да знам какво е скрито в него, какво има в него.“ Тогава Адам каза: „Аз се съмнявам в него.“ Ева каза: „Един професор по ботаника пожела да ми предава тая наука. Той беше облечен с мантия.“ Понеже Адам имаше много работа по зоология, той остави Ева да се занимава с ботаниката. И започна разговорът между Ева и този професор. Професорът попита Ева: „Какво мислите за това растение?“ Ева отговори: „На нас ни казаха, че в това растение се крият опасности и че който яде от него, умира.“ Професорът каза: „Вие не сте разбрали. Не е така. Вътре в това растение се крият тайните на живота. Който яде от него, става като Бога. Всесилен става, може да създава слънца, светове, цели вселени. Във всичко е свободен.“

Сега ще кажете, че Ева е направила погрешка. Ако бяхте на мястото на Ева, вие какво щяхте да направите? Аз ви питам: Когато една млада мома минава покрай едно

красиво дърво, наречено момково дърво, обвиснало с хубави плодове, защо, като го погледне, желае да го бутне. Не бутай там. Тя иска да види какво е това момково дърво. Кажете ми кой от вас би устоял на такова момково дърво. Представете си, че това е хлебно дърво, а вие сте гладни, три-четири дена не сте яли.

Има заблуждения в дишането, от които идат болестите. Има много системи за дишане и в Индия, и в Европа. Всички тези системи не са направили хората щастливи. Казвате: „Трябва да мислим.“ Хубаво, но колко хора мислят правилно? Вие, ако не мислите правилно, ще си навлечете неприятности. Казвате: „Човек трябва да живее.“ Добре, но как трябва да живее. Вие живеете, но този живот, в който живеят хората, не е онзи живот, към който се стремите.

Аз не искам сега да спрете критикуването. Критиката я оставете за в бъдеще, за по-нататък. Някой казва: „Аз не можах да използвам живота си.“ Мога да ви запитам: Защо не можахте да използвате живота си? Да допуснем, че сте били богати, живели сте трезвено, вино не сте пили, на автомобил не сте се качвали, копринени чорапи не сте носили, хубави шапки не сте туряли на главата си, копринени ризи не сте носили, кокошки и пуйки не сте яли. Въздържатели сте били от всичко. Баница не са ви точили, сладкиши не сте яли. И казвате: „Не можах да си пожия.“ Хубаво. За да бъдете щастливи, това, което го носите, трябва да ви обича и вие да го обичате. Трябва да обичате вашите обуца. Ако не ги обичате, и те няма да ви

обичат; тогава не можете да бъдете щастливи. Ръкавиците ви трябва да ви обичат и вие да ги обичате. Казвате: „Обичам да гледам всичко.“ Не, всичко няма да гледате. Ако погледнете това, което не ви обича и вие не го обичате, ще бъдете нещастни. Не само да го обичате, но едновременно трябва и то да ви обича. Казвате: „Как да го обичам.“ Вие знаете как да обичате. Да обичате някого е много просто нещо, както е просто да обичате цвете. Сутрин момата, като стане, ще отиде на извора, ще вземе най-хубавата вода и ще напои корена на цветето. Това значи да обичате едно цвете. И цветето, понеже има повече любов, пуца повече ухание. Любовета, която излиза от това цвете към вас, казва: „Много ти благодаря, че ме поля.“ Поливането на растението е обич към него. Аз съм дал нещо, като съм полял цветето, но в себе си нищо не съм дал. Не отивам да го милвам, защото ако го милвам, някой път ще го осакатя. Искате ли да милвате някой човек, ще го осакатите. Голяма наука е милването. Тепърва трябва да учите какво е милване. Бог, за да ни милва, трябва да ни изпрати топлина, светлина, въздух. Вие мислите, че трябва да милвате с ръцете си. Знаете ли колко са груби ръцете. Ако пипнете сухо дърво и то оживее, тогава ръцете ви са богати. Ако не оживее, да знаете, че ръцете ви нямат това знание. Сега вие ще влезете в едно противоречие. Това, което ви говоря, трябва да го проучвате добре.

Ако изучавате съвременното пеене – оперното например, знаете ли какво нещо е опера. Вие, за да пеете като оперен певец, трябва да знаете много неща, трябва да има-

те обхода, интонация, разбиране. Няма да пеете сам и трябва да знаете на всекиго как да отговаряте. Всички няма да станете певци, но всички трябва да знаете да пеете. Всички няма да бъдете оратори, но трябва да знаете как да говорите. Всички няма да се научите да вървите, светлината върви, но все пак трябва да знаете как да вървите, как да бягате. Има хора, които като бягат, правят големи крачки, а пък други правят малки. Каква е разликата между тези, които като бягат, правят големи крачки и други, които при бягане правят малки крачки. Онзи, който прави големи крачки, е много уплашен, а пък онзи, който прави по-малки крачки, е по-малко уплашен. Кое е по-хубаво: да скачате или да не скачате? Да скачате. По-добре е човек да направи някоя грешка и да е свободен, отколкото да не е направил погрешки и да не е свободен. Ако ви турят в едно шише, ще бъдете чисти, няма да падне нито една капка на главата ви, но тая чистота не е достатъчна. Всички искате да бъдете чисти и святи, да ви затварят някъде. Вие имате чужди идеи. Щом сме излезли от ръцете на Бога, ние сме чисти; нечистотата е дошла отпосле. Тя не може да проникне в душата и всички страдания и мъчения са методи на чистене на нечистотиите. Когато страдате, вие се чистите. Всички вие знаете как да се чистите. Аз, който обичам толкова чистотата, някой път погледна и видя петно на дрехата си. Искам да зная как е паднала тази капка. Изследвам дали е отдясно или е отляво, изчислявам дали е по-близо или по-далеч от устата. Изчислявам математически, правя скица къде е петното. Това са научни

изследвания. Ако едно петно падне на края на палтото, долу, пак правя скица, измервам колко е голямо. Ще кажете: „Само това ни остава, да изследваме петната си.“ Ние с големи работи ще се занимаваме. Аз се радвам, че се занимавате с големи работи, но в големите работи има голямо главоболие. Искате да бъдете богати. Хубаво, но голямото богатство носи големи страдания. Вие не искате да бъдете сиромаси, но знаете ли, че големи добродетели се крият в сиромашията. Погрешката ви е, че искате да бъдете богати, когато не трябва да бъдете богати. Някой път не искате да бъдете сиромаси, когато трябва да бъдете сиромаси. Някой път трябва да бъдете сиромаси. Друго трябва да разбирате под думата сиромашия. Под думата сиромас вие разбирате човек, който няма пари, един бедняк, който няма никакви условия. Това е право, но това отчасти е вярно. В сиромашията ще научите какво нещо е смирението. Не може да разберете какво нещо е смирението, ако не сте сиромас. За да научите какво е смирение, най-първо ще бъдете беден. После, за да се научите на смирение, трябва да бъдете и богат. И в богатството се учи смирението. Има едно смирение, което учи сиромас. А има и смирение, което учи богатия. Вие всички искате да учите смирението на богатия. Това е много трудна работа. Най-първо ще научите смирението на сиромашията. (Учителят записа на дъската четири букви: л, б, о, в.) Какво разбрахте? Ще поставим ю, за да стане любов. За да дойде любовта у вас, трябва да добиете най-първо известни качества. Едно любовно чувство не може да дойде у вас, ако

най-първо не се свържете с тези трептения, които идват отгоре. Любовта иде отгоре, от Бога. Няма да очаквате любовта да дойде някъде от земята. Така ще се самозаблудите. Любовта трябва да излезе от вашия ум. Ако излезе от сърцето, друг е нейният произход. Ако пък излезе от тялото, пак е друг произходът. Най-напред в любовта трябва да се научите да възприемате. Няма да бъдете горделиви. Гордостта е планински връх. Горделивият човек е планински връх. За да разберете любовта, трябва да бъдете като долина. Това, което Бог ви дава, трябва да го възприемете и да го обработите. Може да ви е приятно или неприятно, но ще трябва да свършите добре работата си. Добре свършената работа носи благословение, пък всяка работа, като не е добре свършена, не носи благословение. Вие може да се занимавате с любовта, но любовта е работа. И тази работа трябва да се свърши без погрешка. Например как ще оцените един човек, който ви обича, който ви дава всичко, ако не знаете как да възприемате и да оценявате това, което ви дава? Ако ви дават вода с любов, от нея не трябва да падне нито една капка по земята. И есенцията не трябва да се изпари през запушалката. В любовта не трябва да опорочавате това, което ви е дадено. Името, съдържанието и проявата на любовта не трябва да се опорочават. Всички хора се запознават чрез любовта. Най-първо те се срещат като ангели, после като хора и после като животни. Често съм привеждал примера на онзи турски бей. Жена му казва: „Ти си княз на князете.“ Той бил свободен, но после се сгодил. Като се сгодил, му ка-

зали: „Близо си до хората.“ След като се оженил, му казали: „С хората си наедно.“ След това напуснал жена си. Казали му: „Ти си за смях на всички, ти си за посмешище.“ Най-напред започват като князе, после идват до нивото на хората, след това стават като животните, а има състояния по-лоши и от тези на животните.

Вие казвате: „Ние сме грешни хора.“ Оставете вашите грехове. Те са външни работи. Ако не говоря един език, това не показва, че съм глупав. Ако някой не говори добре английски, това не показва, че е грешен човек. Коя е най-меката дума, с която децата започват. Децата започват с думата „мамо“. Когато произнесете „а“ добре, значи сте в края на работата и сте доволни. А когато произнесете „а“ лошо, в края на работата не сте доволни. В думата „благод“ звукът „а“ има хубаво произношение. Ако искате да намерите в български правилното произношение на „а“, ще го намерите в думата „благод“. И това ще се отрази върху вашия ум, върху вашата воля. В буквата „а“ вие сте натоварен вече с някаква идея, с някое впечатление, с някое чувство, искате да извършите някаква работа. Ако взема товар на гърба си, колкото този товар е по-тежък, толкова трябва да имам по-здрава основа, за да го нося. Ако малко кръшне кракът ми, мога да падна някъде и да го изкълча. Та човек трябва да бъде много умен, когато носи товара си. Вие казвате: „Трябва да имаме една велика идея.“ Тази велика идея е у вас. Някой път искате да имате големи скъпоценни камъни, злато. Богатите хора не са доволни, понеже златото е погълнало техните чувс-

тва. В света, ако търсите недоволни хора, ще ги намерите между богатите, понеже сърцето им е отишло в трупане на външни богатства. Не можете да отидете при Бога, понеже сте богати, понеже сте свързани. На двама господари не може да се служи. Казвате: „Господи, аз искам да Ти служа, но паричките ми да не буташ.“ Ако сте учен, може би ще кажете: „Господи, искам да ти служа, но знанието ми да не буташ.“ От известно знание трябва да се освободите, например вашата идея за любовта, тълкуванието ви за любовта. Някой ще попита: „Как да обичам?“ Ако ви попитат как да ви обичат, знаете, но как да обичате, не знаете. Върху това всеки си има свой метод. Аз не съм намерил двама души да са еднакви относно любовта. Вие не можете да обичате всички хора по един и същи начин. Всички хора не пият еднакво количество вода. И ако обичате един човек, ще знаете колко вода трябва да му дадете, а не да плиснете настрани излишната вода. Това не е любов. Всичката вода, която му давате, трябва да я изпие и после трябва да има една кърпа, с която да попиете всяка капчица, та нищо да не се изгуби. А пък вие най-първо обичате един човек и после подхвърлите любовта като книжна дреха. Така осакатявате себе си. В любовта най-напред се повдигате, а после се унижавате. В любовта най-първо повдигате едно същество във вашето съзнание и мислите, че то е съвършено, че има всички добродетели. И това същество мисли, че е намерило един поклонник и се радва. Един ден вие го вземете отвътре и го хвърляте в тинята. Каква е тая любов? Защо ще го вдигнете горе и

после ще го хвърлите? Защо ще имате една хубава мисъл и после ще я турите в калта. Или имате едно хубаво чувство и после го хвърлите. Това не е ново. Най-първо ние грешим спрямо себе си, после спрямо нашите ближни и спрямо други хора. Когато съгрешите спрямо себе си, как ще се справите с това? Вървите по пътя и си ударите крака, каква е тая погрешка?

Направили сте погрешката спрямо вашия крак и трябва да се извините. Как ще се извините, когато ударите крака си? Ще вземете чук и ще махнете този камък от пътя. Но с това вашият крак не оздравява. Как се извинявате на вашия крак? Вие не му се извинявате, но казвате: „Стават такива погрешки.“ Обаче в истинския път на живота, щом тръгнете, окото ви ще бъде отворено. Ще разгледате целия път, ще гледате по пътя дали има издигнато или гладко и ще внимавате да не ударите крака си. Ако ударите крака си, нямате уважение и почитание към него. Тогава нямате уважение към доброто в света. Щом нямате уважение и почитание към доброто, не може и да го направите. Може да мислите, че правите добро, но това не е добро. Сега да ме разберете ясно. Ако вземете едно житно зърно и го турите на един камък, вие не сте свършили никаква работа. Също така не сте свършили никаква работа, ако го заровите на три-четири педи дълбочина. Трябва да знаете колко пръст да турите на това житно зърно. Да не му туряте повече килограми, отколкото трябва. Ще му турите само малко пръст, за да може да поникне. А на тази дълбочина, като пусне своите коренчета, ще оставите на него да отива надолу, колкото иска. То е негова работа.

Дойде ви една идея – посадете я във вашия ум. Знаете ли колко е деликатно да се посее една идея или едно чувство?

Ако влезете в един склад, дето има барут, и ако имате само една запалена кибритена клечка, знаете ли какво може да стане? За да се направи едно голямо зло, не мислете, че трябва да има голяма причина. Ако имате само една запалена кибритена клечка, какво може да стане? Като влизате в този склад, няма да носите кибритени клечки, няма да има железа на обувката ви отдолу. Ще влезете с платнени обувци, за да не възпламените взривното вещество.

Такива взривове постоянно стават у вас. На ден колко пъти стават такива взривове? Казват ви: „Знаете ли вашата дъщеря кой път е хванала? Днес я видях в кабарето с един момък.“ Аз питам: Ако златото падне в калта, става ли на кал? Знаете ли какъв студ има в пространството, през което слънцето пътува. Външните условия не са могли да изгасят слънцето.

Вие се страхувате да не угаснете. Човек изгасва само при едно условие – при дървото за познаване на доброто и злото, когато се прекъсва връзката между човека и Бога. И там е всичкото зло. Злото прекъсва връзката, която съществува между човека и Бога. И щом се прекъсне тази връзка, тогава човек постепенно почва да се смаява. И щом се смали, няма изход отникъде – умира. И ние умираме, когато прекъсваме връзката с Бога. Щом си свързан с Бога, ти си във вечния живот. А щом прекъснеш връзката, влизаш в друг свят. И светът на смъртта е реален,

но там почват страдания и противоречия, в които няма разрешение.

Ти казваш: „Аз обичам Бога.“ Под това се разбира, че ти го обичаш, или Бог те обича. Когато Бог те обича, трябва да възприемеш Неговата любов и да пазиш тази връзка свещена. И единствената връзка, която трябва да пазите свещенна, е връзката на Любовта. Ще я чистите, за да няма прах, дори и най-фин прах. Да кажем, че имате една свещена идея. Сутринта, като станете, колцина ще я почистят? И после, когато четете книга, ще си омивате ръцете хубаво и тогава ще четете книгата. Страниците трябва да са чисти. Ако оцапате книгата, и умът си ще оцапате. Ако свири някой на пиано с нечисти ръце, тогава клавишите ще се оцапат. Аз гледам някой път клавишите са изцапани. Гледам и какви са ви дрехите, обувката, гледам как си вчесвате косата. Някой път гледам очите ви. Искам да зная как гледате, дали погледът е нагоре, надолу или настрани. Има една жица на любовта – гледам накъде е погледът спрямо нея. В това отношение за мен всеки човек е интересен. Ако погледът е надолу от жицата, той е материалист; ако е отляво – обича да насилва; ако е отдясно – обича да използва хората. Ако гледа нагоре, той има нещо благородно в себе си. Някой започва добре, най-първо поглежда нагоре, после наляво, надясно и след това надолу. Но после не си вдига очите нагоре. Той вече е направил първата погрешка. Нагоре, надолу, настрани и после пак нагоре. Та при всяко действие, което правите, трябва да се отнасяте към оная първа причина, която дейс-

твува в света. Ако аз работя и светлината не ме озарява, няма да направя хубаво работата. Та винаги трябва да имаме онази, Божествената светлина, за да можем да живеем, както искаме. Всички ще си направите по една стаичка. Препоръчвам ви да имате по една горница, не е нужно да бъде много широка, само за един човек, само за вас. С една масичка, един прозорец и едно столче. И в тази стаичка да разрешавате всички мъчни въпроси. Щом имате мъчнотии, в своята горница лесно ще ги разрешите. Който има горница, лесно разрешава въпросите, а който няма горница, мъчно ги разрешава. Това е наука.

А сега ми произнесете думата любов. (Учителят произнася думата любов и едновременно маха с ръцете си, нагоре, надолу, настрани и пак нагоре.) Я изпейте сега думата „любов“. Ще изслушам всинца как ще я изпее. Имате дванадесет саксии с цветя. И ако изпее думата „любов“ правилно, то тези цветя ще се развеселят и ще изпуснат повече благоухание. Ако път не пее хубаво, тези цветя ще започнат да увяхват. Щом увяхват, аз зная, че в моята градина някой човек не е изпял хубаво думата „любов“. И ще видя къде този човек е направил погрешка. Всяко едно цвете ми говори къде е направило погрешка в любовта. Дванадесет саксии има в невидимия свят, които представляват вас. Кажете ли лоша дума във физическия свят, тези саксии ще почнат да вехнат. И Господ, като погледне, ще каже: „Нещо стана долу.“ Ще изправите думата си заради благото на вашите цветя. Ако повехнат вашите цветя на небето, вие не можете да отидете там.

Ако пък не повяхнат, ако са свежи, вратите на небето всякога са отворени за вас. Най-първо умът ви трябва да бъде облечен в светла дреха, не с бяла, а със светла дреха. Сърцето ви трябва да е с червена дреха, а пък волята ви – с виолетова дреха. Вашата душа с какво трябва да бъде облечена? Каква дреха ще турите на душата си, на духа си, на вашия ум и на вашето тяло? Това е предметно учение. Ти не може да предадеш една идея, не можеш да направиш една идея позната на другите, ако не е позната на теб. Ти не можеш да предадеш един тон *до* вярно, ако самият ти не го вземаш вярно. Най-напред твоят ум, сърце и воля трябва да бъдат четири месеца в музикално положение и тогава ще можеш правилно да вземеш *до*. Ако умът, сърцето, душата и духът са в изправност, тогава можеш да направиш всичко, както трябва. Ние не трябва да нарушаваме тая хармония, която Бог е вложил в нас, от нея трябва да се учим. При молитвата се цели между другото Бог да изпрати Духа си, за да поддържа тази хармония в нас. Да поддържа хармония в отношенията между нашия ум, сърце, душа и дух. Тези отношения трябва да бъдат чисти. Писанието казва: „Бог ще изпрати духа си.“ И той, като дойде, хармонизира всичко.

Щом критикувате, това не е любов, щом виждате в другите дефекти, това не е любов. Щом сте координирани добре, когато ходите по земята, през където минете, ще оставите своите идеи. А пък щом не сте координирани, отдето минете, пак ще оставите идеи, но други идеи, други отпечатыци.

Най-първо трябва да имате връзка с Бога. Тогава Неговото състояние се предава на вас, понеже единствено Бог е съвършен. Даже само като помислите за Бог, Неговото състояние ще се предаде на вас. Някой казва: „Аз съм праведен човек.“ Не, праведността е един непреривен процес на постоянно обновяване. Любовта ви трябва да бъде постоянна във вашето подсъзнание, съзнание, самосъзнание и свръх-съзнание и този кръг на движение трябва да става постоянно у вас. Вие казвате: „Ние опитахме какво нещо е любовта.“ Не, любовта вие не я сънувате дори. Това, което наричате любов, това е любов, от която хората умират, от която се разочароват. Това е предисловие на оная Любов, която носи в себе си вечния живот. Вие искате да не остарявате. Сега сте остарели и мислите, че ще умрете и после наново да се подмладите. Хубаво, тогава трябва да знаете втори път къде ще се посадите, и кой ще ви посади, и как ще ви посади. Може някой да ви остави върху някой камък и някоя гарга може да дойде и да изяде посятото. Един сял жито. Гаргите грачели и изяждали посятото и той казал: „Не искам да сея вече. Гаргите изядоха всичко.“ Той гледа, че и крината се изпразнила вече. Казвам: Да напълни пак крината и като се наядат всички гарги, пак ще остане. Гаргите няма да изядат целия хамбар. Сто гарги, хиляда гарги колко ще изядат.

Та не се обезсърчавайте от несполуките във вашия живот. Казвате: „Това не стана, онова не стана“. Гаргите изядоха житото. „Това постигнах, онова не постигнах.“ Отсега нататък трябва да постигнете. И какво трябва да пос-

тигнете. Които сте остарели, казвате: „Оставете младите да му мисля?“. Не, старите да му мислят, а пък младите да работят. Между млади и стари трябва да има една много интензивна връзка. Най-първо не мислете, че сте стари. Изхвърлете тази дума старост. Вие си придавате много голямо значение, като се мислите за стари. Един от вас ми казва: „Толкоз дългове имам, пари нямам.“ Друг казва: „Болести имам.“ Трети казва: „Имам големи недоразумения с другите.“ Четвърти казва: „Службата си не съм уредил.“ И всеки ми казва: „Уредете външните работи и тогаз ми говорете за Божественото.“ Аз пък ви казвам: Вие сте горе на едно дърво и сега зреете. Аз не искам преждевременно да узреете и знаете ли защо? Защото, ако узреете преждевременно, свинете ще ви изядат. Ще дойде вятър, ще ви раздрусат и свинете ще ви изядат. И свинята ще каже: „Аз го изрових от земята.“ Та трябва да узреете като дряна най-късно, да излъжете дявола. Дяволът, като видял напролет дряна, казал: „Това дърво е мое, понеже цъфна най-рано.“ Но дрянът узрял най-късно и дяволът се излъгал и казал: „Ще те направя як, та като биеш хората, да носиш страданията, които аз минах. Ти си прав и си по-майстор от мене, щом ме излъга.“ Та дяволът наказва дряна за лъжата, която му каза. Бащата казва на сина си, че го е излъгал. Значи в този случай синът е по-майстор от баща си. Ако синът се опитва да излъже баща си, то и бащата лъже. Ако синът не се опитва да лъже баща си, и баща му не лъже.

Вие сега ще направите едно заключение: хората имат двама бащи. Бог казал на Адама: „Синко, от това дърво

излиза лъжата, а тя е, която носи голямо нещастие в живота. В живота си никога няма да ядеш от него. Никога в живота си няма да лъжеш, ще говориш всякога истината. Щом кажеш първата лъжа, ще умреш. Няма да ядеш от дървото на доброто и злото, значи няма да казваш лъжа. Щом кажеш най-малката лъжа, ти си ял от забранения плод. Яж от дървото на живота, т.е. яж от дървото на истината.“ Като направите една погрешка, идва лъжата. Криете погрешката от себе си, от ближните си и от Бога. Не че трябва да отидете и да я казвате. Ни най-малко не я разправяйте. Щом я разправяте на ближния си, вие искате той да ви помогне. Щом я изповядате на Бога, искате Той да я изправи. Ако можете да си помогнете сам да я поправите, тогава не ходете при Бога и при ближните си. Ако не можете сам, тогава идете при ближните си и при Бога. Аз не говоря за големите погрешки, аз говоря за някои, които отпосле могат да станат погрешки. Например вие държите една чаша хубаво вино, то е само петдесет грама. Няма никакво зло в тази чаша. Можете да пиете, но ако почнете често да употребявате тази чаша, след това може да станете пияница. Ще добиете един навик и ще изгубите науката си. Имате един учен човек, професор, който умира от малката чаша. Учен, способен човек беше.

Бих искал от тази сутрин да бъдете свободни от терзанията, които имате в ума си. Някой път казвате: „Този не ме обича, онзи не ме обича.“ Някой може да мисли, че и аз не го обичам. Аз съм недоволен от него, понеже няма какво да ми даде. И той не ме обича, понеже и аз няма

какво да му дам. И двамата не се обичаме. Тогава ще се хванем един друг за ръка и ще отидем при някой, който ни обича, т.е. който може да ни даде нещо. И тогава от това, което ни даде, можем да си дадем нещо един на друг. Тогава вие двамата, които не се обичате, идете ръка за ръка при онзи, който ви обича. И ако той не ви обича, тогаз се хванете и с него за ръка и идете при някого, който ви обича и си напълнете стомничката. Вие, които не се обичате, ще се хванете ръка за ръка. Това е възможно. Има една любов на безлюбието. Тя е най-безкористната. Хванете го за ръката, но нищо не очаквате, не искате да вземете. Едвам го търпите. Някой път хванете някоя кокошка, видете, че е мършава и я оставите. А пък като видете, че е мазна, я ядете. Радвайте се, че не ви обичат. Та казвам, че в безлюбието има една добра страна. Някой човек не ви обича и казва: „Аз не искам да ви обичам, понеже и двамата сме бедни. Идете при някой, който може да ви обича.“

Когато сте недоволни, да знаете произхода на недоволството. Когато се усетите радостни, да знаете произхода на радостта и да умеете да я задържите, понеже ще дойдат лоши условия. Тогава радостта е едно богатство и при трудните условия ще можете да извадите нещо от нея. Иначе ще се намерите един ден в трудно положение. Искам да изгоня от вашия ум страха. Страх не трябва да има. Само един страх да остане у вас, един страх се позволява — страх да не прекъснете връзката на любовта. Свещен страх да имате да не прекъсвате връзката си с Бога, с

Любовта. Дръжте това разбиране, което имате за Любовта, за Бога. Моето разбиране е за мене. Ако за тази връзка говорите по-малко, е по-хубаво. Кое то аз направя, то ще свидетелствува за мен. Това, което не мога да направя, то не може да свидетелствува. Казвате на някого, че го обичате. Той ще ви постави на изпит. Казвате на един беден човек, че го обичате. Той ще каже: „Може ли да ми направите една услуга, да ми дадете нещо.“ Ако сте лекар и кажете, че го обичате, той ще каже: „Моля, не може ли да ме излекувате.“ Та всички проповядват една любов, за която нищо не правите. Мислите ли, че като нарисувате едно цвете на дъската, че това е цвете. Посадете едно семенце и нека цветята сами за себе си да говорят. В новото учение благото, Божественото благо трябва да дойде от Бога. Но законът е следният: Това благо някой път право до вас не може да дойде, трябва да мине през някоя среда. Например светлината минава през въздуха. И благодарете, че минава през въздуха. Има една опасна страна, която носи със себе си светлината, която иде от пространството. И въздухът трябва да задържи нещо от тази светлина, за да я нагоди към вас. Божествената любов ще мине през онзи човек, който ви обича, за да се приспособи към вас. Всеки човек, който ви обича, е една среда за вас, през която ще мине Божествената любов, за да нагоди тая любов и за да може да я възприемете. Всеки човек може да ви бъде полезен и за всеки човек вие можете да бъдете полезни като среда. Та Божествената Любов някой път трябва да мине през няколко души, за да се приспособи и

да дойде при вас. Всеки човек, който ви обича, той ви придава Божествената любов без никакъв примес, а пък онзи, който не ви обича, той дава любовта с примеси. А всяка любов без примеси носи радост. И всяка любов с примес носи страдание. Та сега бъдете проводници на онази любов, която е без примеси. Гледам, че мнозина от вас сте нетърпеливи. Аз бих желал да бъдете търпеливи колкото мене.

Има една любов на книжни пари, а има пък една любов на звонкови пари. Та сега вие сте много богати с книжни пари. С няколко милиарда от тях можете да вземете един обед.

Някои от вас се занимават с окултните науки. Все говорите за окултното, за окултната страна на нещата. Окултната наука е една тайна наука. Тя е като нашите естествени науки. Това е наука за външния свят, за придобивки, за това как да станеш силен и богат човек. Това не е мистичната страна, не е вътрешната страна на живота. Окултната наука е външната страна, а мистичното – вътрешната страна. Божественото е реално, то носи вечното в себе си. Вътрешната страна обхваща безграничната Божествена Любов, несъизмеримата Божия Мъдрост и непобедимата Божия Истина. Граничната любов образува нещастия. Граничната мъдрост образува нещастия. И победената истина носи страдания. Пристъпете към тази Божествена наука и ще срещнете там мъчнотии. Не мислете, че в този свят, в който влизате, ще влезете лесно. Като влезете в Божествената наука, ще минете през бойното

поле, ще минете през куршуми, но няма да ви ранят. Ако пък нямате тази наука, ще бъдете ранени навсякъде, няма да имате място, дето няма да бъдете наранени: по лицето, ръцете, краката и пр. Ако пък имате Божествената наука, куршумът ще мине покрай дрехата ви. До вас хиляди ще падат и няма да ви повредят. Облечете бронята на Любовета, облечете бронята на Мъдростта, облечете бронята на Истината и с тия три брони ще влезете да воювате. Няма да бъдете страхливи. Сега имате да минавате през зор и не само през зор, но и трудни задачи имате да решавате. Досега сте имали задачи само с едно неизвестно, а сега ще имате с десет неизвестни. Първото нещо е да благодарите на Бога, че сте дошли живи и здрави до това положение. Като погледнете, кажете: „Слава Богу, минахме.“ Благодарете и, като тръгнете напред, назад не се обръщайте, а гледайте напред. Хубавото да седи пред вас. Не гледайте този свят, от който сте излезли, не да се простите с него, но да не се безпокоите. Носете си едно знаме. Като искате да погледнете онези, които идат подир вас, дигнете знамето и кажете: „Напред, напред, тук има път, по този път вървете.“ Всеки да носи своето знаме. Няма да остане нещо, което да не ви вземат. Страданието и мъчението в какво седят? Те седят в следното: В турско време, като дойдат разбойници, дадат им всичко и разбойниците заминат. Вземат парите, но по някой път турят горещи желяза на вратовете на хората, за да изкажат къде са парите. Това е мъчението. Някой път ще има страдание – само ще вземат от вас. А пък някой път ще има една верига на врата.

Но ако вървите по този път, за който ви казвам, вратът ви ще бъде здрав и разбойници няма да има във вас. Отвън може да имате мъчнотии. Други мъчнотии няма да имате.

Любовта е, която спасява хората. Мъдростта е, която урежда живота на хората, и истината е, която дава свобода на хората. Бог е, който ще внесе в нас вечния живот, ще ни даде знание и ще ни освободи. Единствен Той е, който освобождава от разбойниците. Та казвам: Пазете три важни връзки – връзката на Любовта, връзката на Мъдростта и връзката на Истината. В себе си – никакви лъжи. Себе си няма да лъжете. Ближния си няма да лъжете и Бога няма да лъжете. Трима няма да лъжеш: себе си, Ближния си и Бога.

Какво ще кажеш на един камък? Ще му кажеш: „За да не те тъпчат хората, ще те туря настрана.“ Причината да го туриш настрана не е само в това, че хората го тъпчат, но и за да не пречи на хората.

Бъдете свободни. Сега вие ще се изпоплашите. Влизате в един свят и ще започне да ви е страх. Казвам ви: Това не правете, онова не правете. Ти казваш: „Какво трябва да правя.“ Някой ще каже: „Много хубави дрехи да не носиш, обуца да не носиш, да ходиш с обуца, които Бог ти е дал, с ръкавици, които Бог ти е дал.“

Всеки от вас може да носи обуца, каквито иска, да носи дрехи, каквито иска, да носи панделки, каквито иска. Някой носи в горния си джоб копринена кърпа. Какво лошо има в това. С това иска да каже: „Аз съм работлив като копринената буба.“

Пазете сега връзката. Вие Божествената връзка не можете да скъсате, но казвам: Не цапайте връзката си, понеже при най-малкото цапане на връзката, по която иде любовта, енергията на любовта не се предава правилно. Като станете сутринта, очистете тази нишка, за да се предава правилно любовта. И всичко, каквото правите, да ви бъде приятно. Иначе идат всички недоволства. Изчистете тази връзка и тогава, каквото правите на земята, ще ви бъде приятно и другаде. Като ядете, да ви е приятно, като обичате хората, да ви е приятно, каквото правите, да ви е приятно. Това е хубавото в живота.

„Отче наш“

18 лекция на Учителя,
държана на 31 януари 1940 г., сряда, 5– 6,50 часа сутринта,
София, Изгрев.

ПОДМЛАДЯВАНЕ

„Добрата молитва“

„Всичко в живота е постижимо“

(На масата на Учителя има четири червени и много красиви ябълки.)

Ябълките имат доста голяма култура. Тези четири ябълки от едно и също дърво ли са? Какъв е характерът им, по какво се отличават? Трябва наблюдение, разбиране, съотношение. Не само по формата, но и по степенята на цвета може да се съди какво се крие в тях, какъв е животът им.

Човек трябва да бъде като пътник, да не седи на едно място. Щом седи на едно място, той не е пътник. Неговото пътничество е особено. Какъв е произходът му? Всички места, които изходи, няма да бъдат едни и същи, ще бъдат разнообразни. Следователно в туй движение постепенно ще се измени неговото умствено схващане, неговите чувства и неговия вървеж; те няма да бъдат едни и същи. По някой път питате: „Защо се случи това?“ Щом питате, то е за това, да питате. Защо е скръбта? Да я почувствувате и да питате защо е скръбта. Защо се радвате? Да почувствувате и да питате защо е радостта. Като страдате, това е смисълът на живота. И като се радвате, това е смисълът на живота. Сега търсите смисъла на живота извън скръбта и извън радостта. В какво седи смисълът на тази ябълка? (Учителят държи една от ябълките.) Може да я гледате,

прави впечатление на очите и на ръцете, но не се задоволявате само да я гледате, да гледате цвета ѝ, искате да знаете какво има вътре. Казвате: „Ще направя някаква връзка.“ Изядете ябълката. Казвате: „Отлична е, хубава е, къде ли се е раждала?“ Тази ябълка ви стана съседка. Тя ви разправи откъде е дошла, разправя ви историята си. След десет години вие ще разправяте, че сте яли една ябълка и тя ви е дошла на гости. Оттам насетне всичко ви провървяло. И действително някой път, като изядете една ябълка, всичко ви тръгне напред; като изядете друг път една ябълка, всичко ви тръгне назад. Туй е вярно. Като срещнете някой човек, всичко ви тръгне напред, като срещнете друг, всичко ви тръгне назад. Срещнете някой прокажен и оттам насетне всичко ви тръгне назад, хване ви проказата. Болен сте. Срещнете един здрав човек, оттам насетне всичко ви тръгне напред. Срещнете един умен човек, всичко ви тръгне напред. Всеки човек предава от онова, което има в себе си. Някой казва: „Аз съм много добър човек.“ Че е добър, то е за него. Но неговото вътрешно понятие за това колко е добър, той си знае. Човек, който спи, колко е добър? Познавам колко е добър. Като ябълката го познавам. Но има ли нещо, което не познавам, трябва да го изям, за да го позная. Той, за да ме познае, трябва да ме изяде. Като изядете тази ябълка, всичко познавате – нейния произход, майка ѝ, баща ѝ, цялата история ѝ знаете. Преди да сте я изяли, не познавате нейния вкус, сладка ли е или е малко кисела.

Та казвам, да познаваме онова, което ние проявяваме в себе си. Човек е като едно семе. Някой път казвате: „Да бъдем добри, да се обичаме.“ Това са вече стари неща. Сега ако искам да се запозная с някого от вас, мога да се запозная. (Учителят прави знак, че дава ябълката.) Знаете ли защо сега не искам да се запознавам? Защото имам само четири ябълки. Обаче с тия ябълки след десет години с всички ви мога да се запозная. Ако посадя семената им, ще имам най-малко десетина дървета в градината, всяко едно ще роди по петстотин ябълки, тъй че по два-три пъти ще мога да се запозная. Дълго време се изисква. Вие сега ще кажете на малки парчета да се нарежат. Не се позволява на парчета. Когато изнасят житото от хамбара, това не зависи от него. То не може да каже на онзи, който го посява, къде да го посее; колко дълбоко да го зарови в земята пак не зависи от семето. После в каква каруца ще го занесе на нивата, как ще го хвърли — то няма думата. Той ще го тури в един чувал, после ще го тури в една крина, ще го хвърли и ще го посее, дето падне. След туй от него не зависи и колко пръст да му турят отгоре.

Та вие трябва да вземете пример от житото. По някой път питате, защо са ви заровили толкова. Че колко са ви заровили? На житото са турили повече от два пръста пръст. От него не зависи колко да пусне корените си в земята, но от земята зависи доколко то ще ги пусне в нея. От слънцето зависи доколко житото може да израсте нагоре. Единственото нещо, което зависи от житото, е какъв плод ще пренесе. Това зависи от житото. Характерът на

житото се познава по неговия плод. Писанието казва: „По плодовете им ще ги познавате“. И в себе си вие трябва да посадите светли мисли; всички трябва да бъдете земеделци. Първото изкуство в света, първият занаят, това е земеделието. Това е най-почтеният занаят. Ще разореш мозъка си и ще посееш една мисъл, но трябва да знаеш къде да я посееш. Някое хубаво чувство ще посадиш на друго място. Друга нива има за чувствата. Ти трябва да направиш едно добро – с какво ще го направиш? С ръцете си ще го направиш. Значи ти посаждаш в тялото една постъпка. Ако си я насадил на хубаво място, тя ще ти даде добър плод.

Казваш: „Имам.“ Какво имаш? „Вяра имам.“ И аз имам вяра. Ако целият ден ходиш и разправяш: „Аз имам вяра, аз имам вяра, аз имам вяра“, какво ще придобиеш? Аз говоря на нивата и казвам: Имам вяра в тебе. Ще те разора, ще те посея с жито и вярвам, че житото плод ще даде. Нивата ми казва: „Аз повярвах, че ще ме разореш.“ Каквото кажа на нивата, после го направя. И идната година каквото казах на нивата, направих го и тя каза: „Понеже повярва в мен, която всички тъпчат и никой за нищо не ме пита, негли да ме гледа. Ти си първият човек, който чувам да има вяра в мен.“ Зарадва се нивата. И идната година, понеже аз повярвах в нея, тя казва: „Аз ще направя нещо за теб.“

Вие искате хората да вярват във вас. Хората не могат да вярват във вас, ако не дадете нещо от себе си. Вие вярвате в земята, пращате житното зърно. Така и този, в

когото вие повярвате, и той ще повярва във вас. Идната година Бог ще ви благослови.

В света на трима души човек може да направи добро, на трима души той може да служи. Той ще служи на Бога, ще служи на ближния си и ще служи на себе си. Това са трите принципа, които са вложени във всеки един човек. И в трите принципа има голямо отклонение, трябва дълго време да се учите. Да служите на Бога – това е наука. Не става тъй лесно. Например вие всички имате желание да пеете, но можете ли всички да пеете хубаво? Не че нямате желание, имате желание, но като речете да пеете, не се харесвате. Слушате някого да пее и казвате: „Много хубаво пее.“ Речете ли вие да пеете като него, не можете. Виждате, че той знае да пее, оценявате пението, започвате и вие да пеете, но не се харесвате. Коя е причината, че пеете, пък не се харесвате? Не се харесвате, защото не можете да пеете. Защото не сте пели и не сте се упражнявали. Даже когато съм ви говорил за музиката, станете и още от сутринта сте неразположени. От музикално гледище човек е неразположен по седем причини. Неразположението зависи или от *до*, или от *ре*, или от *ми*, или от *фа*, или от *сол*, или от *ла*, или от *си*. Има и второстепенни неща около тези ноти. Разположението ви или неразположението ви може да зависи от повишението или понижението на тоновете. Ако сте неразположени, трябва да знаете от кой тон зависи неразположението ви. Може разположението ви да зависи от *сол*. Щом ми кажете, че причината на вашето разположение е *сол*, аз вече зная. Ако едно дърво

е цъфнало и мирише хубаво, по всички вестници на мушиците се пише, че дървото е цъфнало. Пишат по вестниците, че дърветата са цъфнали, та да идат на гости, канят ги. Това е написано с едри букви във вестниците. Сега мнозина казват: „Духът Божи, като дойде, ще започна работа.“ Духът Божи ще започне с вашето сърце, ще започне с вашия ум, ще започне с вашето тяло. Всички ще се научите. Той е един от най-добрите учители. Той ти казва: „Едно трябва да вършиш.“ Той ти разправя, ти казваш: „Така може ли, така не може ли?“ Така не може. Ти казваш: „И така може, и така може.“ И така може, но ти остаряваш, нищо повече. Като ти преподава, ти няма да казваш: „Така може ли да го направя?“ Ще го направиш, както той иска. Като останеш сам, направи го, както ти искаш. Ти вземи хубавия образ от него.

Представете си, че този Дух е един човек. Може ли да бъде човек? Той е човек, но не ходи. Този човек сега се е качил в своя аероплан. Този ъгъл показва, че пътува със светкавична бързина. Той пътува с бързината на слънцето, идва до земята. След като дойде на земята, светлината говори нещо. Някой от вас досега разговарял ли е със светлината? Нали казваме, че Бог е светлина. Тази светлина говори. Бог, като говори у вас, това е светлината. Светлината е, която говори. Щом има светлина, има и говор на Бога. Онзи, на когото ушите са на място, той слуша този говор. Щом дойде светлината, най-първо чувствувате в себе си едно разположение, чувате този глас на светлината. Той си мълви нещо отдалече, нещо хубаво, приятно. Вие

още не разбирате гласа. С години човек наблюдава работите и като ги слуша, започват да стават ясни. Туй, за което ви говоря, може да ви стане ясно някой ден. Ако отидете при един чужд народ, ако отидете в Америка или в Германия и ако не знаете нито една дума от езика, който ви говорят, най-първо всичко ще ви е непонятно, но след една година започва да се появява светлина в ума ви и думите сами по себе си започват да се явяват. Ще видите, че от българския език започват да излизат английските думи. Като дойде в България англичанинът, от английските му думи излизат българските. Българинът, като отиде в Англия, една година като седи, из българския език ще започнат да излизат английските думи. Той изучава английски език — като говорят за хляба, казват „бред“. Те казват: „Бред, бред“, той си казва: „У нас казват „бре, бре“. И изведнаж той свързва бред с хляба. Бред излезе от хляб. Англичанинът идва в България. Българите казват: „Хляб, хляб“. Един ден в ума му светне и казва: „Хляб излезе от бред.“

Казваме, че на човек му трябва търпение дълго време да слуша една и съща истина, докато тази истина даде онова разумното, което крие в себе си плодът. Разбирането е плод.

Коя от тези ябълки е най-даровита, от всички коя е най-хубава? („Която държите в ръката“.) Познахте. Тя е от княжески род, бащата е княз и майката е княгиня. Другите ябълки са граждани. По навик и те се обличат като нея.

Вие ставате и сте неразположени. Причината е *сол*. Аз пея, когато съм неразположен. Ти станеш, неразположен си. Започни да пееш: „Неразположен съм.“ (Учителят пее: „Неразположен съм“.) То е оперно пеене. Като придобиеш едно неразположение на духа, считай това твое неразположение за една миньорна гама. (Учителят пее: „Аз съм разположен“.) Казваш: „Не ми се учи.“ Ще пееш пак. Ще започнеш от *фа*. То е стимула в тебе. Онези, които не искат да учат, са много щедри, искат само да раздават. Който иска да учи, трябва да пее *фа*. Ще събираш. Ако можеш хубаво да пееш *фа*, можеш да се учиш. Ако искаш да имаш хубави маниери, трябва да знаеш как да пееш *ми*. Ако *ми* не можеш да пееш правилно, не можеш да имаш обхода. Обходата зависи от тона *ми*. Той ще ти даде разположение. Когато взимаш правилно един тон, хармония има в тебе. И когато се лекуваш, пак има нещо музикално в тебе, защото целият живот е музика. Божественият живот, който излиза от Бога, е най-великата хармония. Ние си спомняме за ония хубави часове, когато слушаме Божествената музика в нас. „Пейте и възпявайте в сърцето си Господа!“

Казвам: „Кой тон да вземем сега?“ (Учителят пее *до*. После пее: „До ще ден, до ще ден, той ще бъде светъл ден, той ще бъде светъл ден“. Всички пеем с него.) Ако един стар човек влезе между децата, които са весели и пеят, той ще забрави всичката старост. Трябва да се учите да забравяте. Вие не цените вашите скърби и страдания. Като скърбите, да се радвате. През време на скръбта се турят

сенки във вас. В страданията вие давате израз на нещо. Без страдания вие няма да имате никакъв израз. Страданиято, това е мода в природата. Когато природата иска да даде мода някому, дава му страдания. За онзи, който разбира страданията, те са много малки; който не ги разбира, за него са големи. Колкото повече не разбираш страданията, толкова по-големи стават. Един камък, който не разбира, дойдат с чук да го чукат, за да разбере нещо. Казват: „Трябва да разбираш, трябва да дадеш нещо.“ Нищо не си дал. Камъкът казва: „Чакай, вземете отчупеното.“ Защо бият камъка? Да даде нещо. Отидеш край водата и бръкнеш с кофата. Казваш: „Какво е туй от тебе, ела тук в кофата.“ Питам: Тази вода чувствава ли някаква скръб. Тя страда, скърби, че не я цениш. Като идеш при водата, тя се радва много, че като я погледнеш ти става приятно, иска ти се да я помилваш малко. Ще ѝ кажеш: „Колко си хубава, колко си красива, друга такава водичка не съм виждал.“

Та животът, който тече във вас, трябва да бъде чист. Този живот трябва да бъде чист, безцветен като водата. Пък вие с вашите мисли, с вашите скърби и страдания само опетнявате живота. Недоволен си, че не си учен човек. Че то от теб зависи да бъдеш учен. Не да бъдеш много учен, то е нещастие да бъдеш много учен, но да бъдеш толкова учен, че да бъдеш полезен на себе си. Не да знаеш много, но да знаеш да прилагаш, да имаш знание хубаво да прилагаш. В приложението е доброто. Доброто да не бъде само като идея, то всякога трябва да бъде един метод за използване. Неразположен си — като направиш добро,

трябва да се изправиш. Но за да се изправиш, трябва да бъдеш справедлив и спрямо себе си, и спрямо другите. Преди всичко ти трябва да се учиш да бъдеш справедлив спрямо ръцете си, да бъдеш справедлив спрямо краката си. Като станеш сутрин, да си измиеш ръцете, да си изчистиш ноктите. Хубаво да се изчистиш. Лицето ти да бъде чисто, косата вчесана, устата да си изчистиш, носа си да изчистиш леко, хубаво, няма да го пипаш грубо. После да изчистиш гурелите, ако имаш, всичко да изчистиш — ще бъдеш справедлив спрямо себе си. Вие чакате да ви направят съвършени от другия свят. Ние сме направени съвършени от другия свят, но трябва да се проявим като съвършени. Тази ябълка е съвършена, но тя трябва да дава плод. Направите едно добро — то трябва да цъфне, да даде плод. Всяка една добра постъпка е един плод в живота, от който всеки ден ще зависи твоята цена. Бог се радва на онези мисли, които ние възприемаме. Ние участвуваме в неговата благодат.

Сега аз искам да ви подмладя поне с десет години. Ако следващия път има някой, който не се е подмладил с десет години, ще го глобя. Ти ще кажеш: „С десет години съм по-млад“ и ще повярваш в това. Лесна работа е всеки сега да си каже: „С десет години съм по-млад“. В себе си ще го кажеш и ще повярваш. Казваш: „С такива заблуждения не се занимавам.“ Ти кажи: „С десет години съм по-млад“ и повярвай. Щом кажеш, ще стане. С десет години ще се подмладиш, но повече не туряй. За сега десет години са достатъчни. Като кажеш, че с десет години си по-млад, ще

тръгнеш като млад. Някой сега върви като старец, маха с ръка, като че всичко е минало, всичко е загубено. Тръгни като млад с вяра, че си подмладен. Кажы си: „Млад съм, не съм стар.“ Вие ще кажете: „Не е на мода.“ Съгласен съм. Тъй не трябвало да се постъпва. Много добре, но как трябва да се постъпи? Някой върви като старец и се озърта насам-натам, бои се от нещо. Коя е нормата, която показва, че даден човек не ходи добре? Има една Божествена норма. Като ходя, аз трябва да се радвам, че ходя, че краката ми вървят, че мога да махам ръцете си, че очите ми виждат, че ушите ми слушат. Радвам се на всички хора. Това е естественото. Някой ходи, гледа като уплашен заек навсякъде. Друг казва: „Вчера какво ми се случи...“ Остави какво ти се е случило. Дойде една сестра и ми казва, че дошла друга сестра и я насолила хубаво. Нали солят децата, като се родят. Сега не ги солят. Затова се развали светът. Щом те е насоллил някой, вярвай, че ти е трябвало сол. Кажы: „Много съм благодарна, че тази сестра ме насоли, всичко тръгна наред.“ Дойде някой, каже ти една дума. Ти си кажеш: „Дадох ми един сюжет, една тема за разрешение.“ Дадат ти темата: „Ти си говедо.“ Знаете ли аз какво мисля сега? Т и с и г о. „Го“ на английски значи отивам. „Веди“ значи зная, учен си. Като ставаш, ти се учиш. Ти си човек, който върви и се учи. Какво лошо има в думата говедо? В първоначалния език значи ти си човек, който върви и се учи. Туй значи на стария език. Сега показва, че му турила рога. Но това не е вярно. Че кой тури това име? Какво име тури Адам на говедото? Какво беше

първото име, което тури Адам? Турците казват: „Хайван. Хайван.“ Това е нашият Иван. Казваме: „Хаймане! Го ве-ди.“ „Го“ значи човек, който ходи и пише. „Говедо“ е човек, който ходи, и се учи, и пише нещо. Ако ние сме такива говеда, които се учат, които вървят и знаят тия неща, какво лошо има в това? Лошото е в онзи, който е изразил, че ти си един невежа, който пише. Погрешката е в него, а не в самата дума. Като изказва думите, той туря съдържание, което не е вярно.

Ти може да имаш най-хубавото стъкло, но някой може да е турил лошо съдържание. Не че шишето е лошо, но онзи, който е напълнил шишето, е турил лошо съдържание. Тази дума има такова съдържание. Казвам: „Приятелю, тази дума не е за такова съдържание, това шише не е направено за такова съдържание.“ Туря в шишето чиста вода. В шишето може да туря добро съдържание, може да туря и лошо съдържание. На една дума може да дадеш лошо съдържание. Всички лоши думи са произлезли след съгрешаването на хората. Тогава хората внесоха лошия смисъл. Кражбата кога влезе? Когато хората започнаха да крадат. Преди да са крали, имаше ли кражба? Убийството кога влезе? Когато хората излязоха из рая, когато Каин уби Авела. „Уби“ какво значи? Че вместо да помилва брат си, той така го ударил, че го осакатил, убил го. Има много думи, които имат двояк смисъл. На френски „биен“ значи едно, на български свършено друго. Ние казваме: „Бит.“ Бит значи начин на живот на даден народ. Бит значи също, че някой човек е бил ударен от друг. Не туряйте

лошо съдържание на думите. Изхвърлете лошото съдържание навън. Като дойде едно страдание, търсете неговия произход. Дойде ви един ден някакво страдание — понесете го. Може би във вашето минало в едно или в две прераждания този ден означава едно ваше съществуване. В миналото сте направили една погрешка, от която днес страдате. Не мислете, че туй страдание ви се дава сега, а че преди сто, преди двеста, триста години вие сте посадили туй страдание и сега то е цъфнало. Понякога вие сте радостни, весели, а няма никакъв външен повод. Може би сте посели тази радост преди двеста, триста години и днес жънете своите плодове.

Всяка сутрин не казвай: „Тази работа няма да я бъде.“ Кажи: „Тази работа ще бъде, както Господ каже.“ Никога не казвайте: „Аз учен човек ще стана.“ Желанието на Бога не е да станем учени, но всички хора да придобият знанието, да знаят как да се обхождат. Онзи, който пее, да пее хубаво. Онзи, който рисува, да рисува хубаво. Всеки, като научи едно изкуство, да бъде полезен на другите. Всичките изкуства са за полза на хората. Знанието, езиците и те са за това. Всеки език със своите трептения допринася полза. Когато говори англичанинът, принася едни трептения, когато германецът говори, той принася други трептения. В англичанина има голямо налягане, затова той съкращава думите. В германеца има голямо напрежение и затова думите се разтягат. Българският език какъв е тогава? Българският език е аналитичен, той е много изразителен. В

неговите трептения има нещо особено. Във всеки език има нещо особено.

Всички трябва да се учите. Не че не знаете. На вас са ви внушили много работи. Казвате: „Аз остарях, вече съм на седемдесет и две години.“ Отде знаете, че като сте на седемдесет и две години, сте остарели. Земята се е мъчила, обърнала се е седемдесет и два пъти около слънцето, вие никаква работа не сте свършили и казвате, че сте остарели. Земята ви е носила, тя не е остаряла, вие остарявате. Гледам някой акробат играе на въже, върви човекът по въжето. Пък на някой от тези, които го гледат, им се стяга сърцето. Няма какво да ви се стяга сърцето. Нему, който върви по въжето, не се стяга сърцето, а вие долу стоите и ви се стяга сърцето. Ако падне долу, ще падне като топка, ще отскочи, не го жалете. Една птица може ли да падне, като е във въздуха? Птицата, като е на някой връх, като се спусне във въздуха, може ли да падне?

Вашите мисли трябва да имат крила, да хвърчат, да не бъдат с оскубани крила и да се отмятат, та да падате долу. Когато видите едно дете, казвате: „Едно време аз бях като него, но сега остарях.“ Господ ти казва: „Подмлади се. Започни да мислиш като това дете. Запознай се с това дете, то има някои хубави черти. Тури неговите черти в себе си и ще се подмладиш.“ Господ втори път туря на пътя ти дете. Ти пак казваш: „Остарях.“ Господ ти казва: „Ти трябва да се подмладиш.“ Той няма нужда от стари хора. В небето няма длъжности за стари хора, за млади има. Като отидете в небето, трябва да се подмладите. Как-

вито сте стари, вашите бради, бръчки, бели коси, всичко туй ще снемете. Как се подмладявате тук, на земята? Нали и тук се подмладявате, правите ретуширане. Една сестра на седемдесет години могат да подмладят. Но те турят на лицето особени вещества, замазват само недостатъците. И аз мога да ви подмладя, но като се омиете, ще бъдете същите.

Не носи еднообразни мисли! Няма нещо по-лошо от еднообразната мисъл. Тя е като един чук, който удря само на едно място. Никога не удряй силно. Никога не слагай лоша мисъл в себе си. Лошите мисли ще дойдат, но гледай по възможност ударът да е по-слаб. Всеки ден противодействуй. Не казвай: „Аз остарях“, а кажи: „Аз придобих знание.“ Защо ще кажеш „остарях“. Вие свързвате знанието със старостта, свързвате два полюса, които са несъвместими; свързвате знанието, което е силно, със слабостта, със старостта. Вие свързвате слабостта с един силен организъм. Ще свържете знанието със здравия организъм. Казваш: „Добих знание, но остарях.“ Мисълта за остаряването не е права мисъл. Ти имаш най-хубавото съдържание в една форма, която ще се счупи. Господ не иска никога да туряме такова съдържание в несъответна форма. Ще кажеш: „Придобих знание.“ Благодарим на Бога за него. Стани сутрин и си кажи: „Господ ме направи здрав.“ Сега някои казват: „Трябва да станем свети, че тогава да оздравеем.“ Сега вие сте свети, но с черно сте облечени. В Европа сега всичките прозорци на хората са облечени в черно, почернени са. Значи условията отвън са лоши. Вие

искате да станете свети. Че всичкото онова добро, което усещате във вас — да учите, да бъдете добри, да песте, да правите добро — всичко това е Божествен импулс във вас. Ти казваш: „То сега няма да го бъде, но в някое друго прераждане, при други условия.“ Тъй не се говори. Ти като дойдеш до тридесет и три години, повече не може да станеш. Който стане повече, той е виновен. Старостта на земята произтича от престъпленията. Човек остарява от престъпления. Той губи силата си, губи ума си, от всяко едно престъпление човек остарява. На земята законът е такъв. А в небето правят добро, затова се подмладяват. Всяка хубава мисъл, колкото и малка да е тя, подмладява. Всяка една добра постъпка, колкото и да е малка, подмладява. Сега вие ще ми кажете: „Да вярваме ли в това?“ Ами туй, в което сега вярвате, вярно ли е? Вие вярвате, че сте остарели, но вярно ли е това? Ако е вярно, тогава моите тълкувания са, че щом сте остарели, вие сте грешили. Някой казва: „Болен съм.“ — Не греши! Всички болести се дължат на прегрешения. „Коремът ме боли.“ — Не греши! „Главата ме боли.“ — Не греши! „Кракът ме боли.“ — Не греши! „Не ми върви.“ — Не греши, нищо повече! „Не ме обичат хората.“ — Не греши, не греши, не греши!

Сега казват: „Какво да правим, каква култура ще дойде?“ Културата е Божествената любов. Изпълнявайте я. Като станете сутрин, благодарете на Бога за любовта. Сега вие ставате и казвате: „Туй общество какво да го правим?“ Оставете вашето общество. Обществото може да препятствува, но на това общество Бог е господар. На вас

кой препятствува, кажете ми. Когато някой се е запъхтял, турил сто килограма на гърба си, изпотил се, кой е турил товара на гърба му? Хората не са му го турили, той си го е турил. Вие туряте мисли и желания, които не са свойствени на живота ви. На човека му трябва непреривната Божия любов, с която постоянно в него да се влива Божественият живот, постоянно да се влива онази струя на Божественото знание в неговия ум. С туй той се подмладява. После постоянно, всеки ден в душата му да се влива струята на Божествената свобода, на Божествената истина. Да се радва, че истината се влива. Радвайте се, че истината се влива във вашата душа. Радвайте се, че Божествената светлина се влива във вашия ум. Радвайте се, че Божественият живот се влива във вас. Това е важното. Като станете сутрин, да благодарите на Бога, че новият живот се е влял у вас.

Утре, като станете, нито един да не казва, че е остарял. От всинца искам да благодарите, че Бог е дал любовта си в сърцето ви. Да благодарите на Бога, че е дал светлината в ума ви и да благодарите за истината, която е влял в душата ви. От всички искам да благодарите и после да си попеете. Коя песен ще си изберете? Която да допадне на всички ви. Изпейте онази песен: „Мога да кажа, че слънцето утре ще изгрей.“ Я да я изпеем сега. (Изпяхме песента.)

Всяка година около четиридесет милиона деца се раждат и се подмладяват. Тридесет и пет милиона умират. Това означава, че светът се подмладява, а не е остарял. Децата, които се раждат, са повече, отколкото старите,

които умират. Защото всички, които умират, са стари, а всички, които се раждат, са млади. Близко четиридесет милиона се раждат, значи младостта иде в живота. Отношението е почти 3:4.

Сутрин, като станете, поблагодарете на Бога за любовта, която е в сърцето ви. Поблагодарете на Бога за светлината, която е в ума ви, поблагодарете за истината, която е в душата ви, и после изпейте песента. Изпейте песента, както вие я знаете. Няма никакво музикално правило. Тъй както вие сте я научили криво-ляво, изпейте я. Пейте, както знаете. Да не кажете: „Аз не зная.“ И като не я знаете, да я изпеете. Като пеете така, с десет години ще се подмладите. За да се приложи в действие любовта, доброто, справедливостта, не трябва да има колебание в човешкия живот. Ние се опитваме в живота. Ние казваме, че Бог е всемилостив. Ние поддържаме, че Бог е всемилостив, а ние не можем да бъдем. Щом Бог е всемилостив, аз мога да бъда поне милостив. Щом Бог може да направи всичко, и аз мога да направя нещо. И аз мога да се справя с нещо в моя живот. Ако Бог се справя, и аз мога да се справя. Като се свързвате с онова, което Бог прави, и вие може да го направите. Всичко онова, което Бог прави във външния свят, и вие може да го направите във вашия свят. Тази мисъл трябва да залегне във вашите умове. Ще направите един опит, втори, трети, четвърти — зависи от разположението.

Като пеете, вие имате много енергия. Всички пеете с много сила. Повече сила имате, а любовта ви е по-слаба.

И светлината ви е слаба. Сила имате, отгоре, от много високо падате. Като започнете песента, тихо пейте. (Учителят пее тихо.) Той изпя песента на друга мелодия. Аз ще го изпея тъй, както мога. Пейте по първия начин, по втория, по който и да е начин. Старите вървят по един път, младите вървят по друг път. Като станете стар, вземете огледалото и си кажете: „Слушай, трябва да се подмладиш.“ Много мъчно е да си каже човек, че ще се подмлади и да си повярва. Като каже, че се е подмладил, нещо казва: „Остаря, не държат краката.“ Онези крака, които не държат, са на някой стар твой дядо, който е влязъл в теб и те убеждава, че си стар. Някой път вие страдате от вашите прадеди. Дойде един дядо, втори, трети, четвърти. Понеже не знаят туй учение, като дойдат, казват: „Едно време, като бях на осемдесет години, много пострадах.“ Дойде друг дядо и той разправя. Започнат тия дядовци и баби да ви разправят и да ви внушават, че и вие сте остарели. Вие остарявате, като слушате приказките на старите дядовци. „Синко, и ти ще остарееш.“ Ако живеете като тях, ще остарееете, ако не живеете като тях, няма да остарееете. Ние отричаме това, че ще остареем. Казвам: „Аз няма да остарея.“ Ще видите. Сега какво вярвате? Аз искам вярата ви да е по-свободна. Не да ви внушава някой. Аз не обичам да внушавам нещо, което е лъжливо. От две неща трябва да се пазите. Някой напише бяла линия на дъската. Дъската е черна, но линията, която е написана, е бяла. Някой път на някое платно, което е бяло, направиш черна линия. Линията е черна, но отдолу платното е бяло. Има някои неща,

които са бели. Каквото е отвън, такова е и отвътре, говорете истината. Вие се оцапвате с черно и казвате: „Почернях.“ Не е право. После друго положение — вие сте черен, побелите се отгоре и казвате: „Бял съм.“ И то не е вярно. Отвътре трябва да бъдете бели и отвън бели. Ако сте черни отвътре, и отвън да сте черни. Не е лошо човек да бъде черен. Знаете ли какво означава черното? На английски черно е блек. На турски е кара, на гръцки е маврос, на български е черно. Защо е така на разните езици? Светлината има едно добро свойство. Тъмните работи, черните работи събират светлината, фокусират я. А пък белите работи я разпръскват. Това са два полюса, два метода. Когато искате да събирате нещата, ще употребите тъмнината. Когато искате да разпръснете, ще употребите светлината. Казват, че тъмното не е potrebno. Тъмнината е потребна да съберете нещата в себе си. Тя е като един потребен метод. Ние сме поставили другояче въпроса. Казвате: „Той ходи в тъмнината.“ Хубаво е, ако ходи в тъмнина да събира. Някой път трябва да се спрете в тъмното, за да съберете. Като правите добро, никой не трябва да знае. Когато правите добро, да замъглите себе си, доброто да е безлично, да не знае никой кой го е направил. Когато само вие знаете, че сте направили доброто, тогава ще се ползвате повече.

Та не се плашете. Когато ви дойде една скръб, в скръбта всякога печелите повече. Скръбта събира, а пък радостта раздава. Следователно Бог изисква да бъдете постоянно щедри. Когато Господ иска да ви направи трудолюбиви,

праща ви скръб. Когато иска да ви направи щедри, праща ви радост. Благодарете за скърбите, защото тогава събирате. Благодарете за радостите, защото тогава давате. Казвате: „Учителю, не искам да страдам.“ Не искате да страдате? Влизам в положението ви. Аз разбирам, че искате да раздавате. Някой забогатял, не иска да страда. Но той мисли криво. Той не иска да има страдания. Ако нямате страдания, ще осиромашеете. Казвам: „Раздавайте.“ Щом не искате да имате страдания, тогава раздавайте. Щом не искате да скърбите, радвайте се. Благодарете на Бога, когато скръбта дойде. Благодарете на Бога, когато радостта дойде. Вашата скръб е радост на някого и вашата радост е скръб на някого. Тъй че когато ние се радваме, други скърбят, когато те се радват, ние скърбим. Смяна има в природата. В света има обмяна на труда. Всичко в природата си има свой вътрешен смисъл. Светът може да мисли, както иска, но вие правилно трябва да мислите.

Любовта постоянно да се влива в сърцето ви. Светлината постоянно да се влива в ума ви. Истината постоянно да се влива в душата ви. И на сто и двадесет години като станете, да бъдете като че сте на двадесет и една година. Апостол Павел казва: „Всички ще се изменим, всички няма да умрем, но всички ще се подмладим.“ „Ще изпрати Духа си“. Бог изпраща Духа си да оживеят хората, да се подмладят. Значи когато Духът не действа, хората остаряват. Схващайте това правилно. Писанието казва: „Всички няма да умрем, но всички ще се изменим, всички ще се подмладим“.

Кажете ми сега, какво да правим с тия ябълки. Ако сме евангелисти, ще ги продадем да вземем пари. Какво да направим с тях, дайте един план. Три сестри да си измият ръцете хубаво, да нарежат ябълките на толкова парчета, колкото сме тук, да ги раздадат и да кажат: „Братко, да дойде любовта в сърцето ти, светлината в ума ти и истината в душата ти.“ След гимнастическите упражнения елате тук пак, ще направим едно упражнение.

„Отче наш“

19 лекция на Учителя,
държана на 7 февруари 1940 г., сряда, 5 часа сутринта,
София, Изгрев.

ОБИЧАЙТЕ И ЦЕНЕТЕ

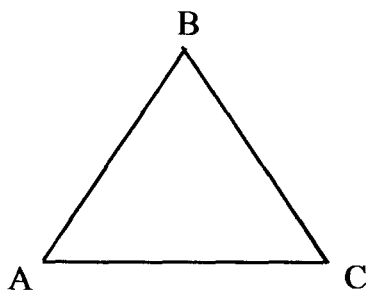
„Отче наш“

„Всичко в живота е постижимо“

„Бог е любов“

Всички сте се подмладили – с колко години? Напред ли отидохте или се върнахте назад? Когато човек върви напред, къде отива?

Имате точката А (фиг. 1). По този път – АВ – на сли-

Фиг. 1

зане къде ще отидете? Някои от вас сте се научили да виждате големи работи – планини, големи дървета, но малките работи не виждате. Запример вие не оценявате стойността на един малък живот. Вие оценявате стойността на

една малка мисъл, която прониква във вашия ум. Вие виждате само големите работи. Сега от ваше гледище защо ви са големите работи? Да кажем, някой от вас иска да има някой голям самун, защо му е? Какви му са съображенията, че иска голям самун? Въпросът е не само да искаш, но и да знаеш да го искаш и да го имаш.

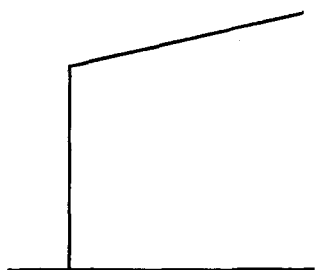
2 по 2 е 4. И 2 и 2 е 4. Защо 2 и 2 е 4, 2 по 2 е 4, когато 5 по 5 е 25, и 5 и 5 е 10, 3 по 5 е 15 и 3 и 5 е 8? Какво е това съвпадение на някои числа? Имате числото 73, ако го

обърнете, ще стане 37. Но ако имате 77, и да го обърнете, пак е толкова. Някой път вие искате друг ред на нещата. Има известен ред в природата, който не може да се измени. Запример вие искате някой човек да измени своята обхода към вас. Защо? Имате желание някой да ви обича. Защо? Казвате: „Аз го обичам.“ Мислите ли, че ако обичате някого, му правите добро? Вие не мислите правилно. Ако човек обича, прави добро само на себе си. Не само да кажеш, че обичаш, но и да го съзнаваш. Казваш: „Аз го обичам.“ Щом обичаш някого, ти правиш добро на себе си. Ако ме обичаш, ти правиш добро на себе си; ако аз оценявам твоята любов, правя добро на себе си. Ако аз те обичам, правя добро на себе си, и ако ти оценяваш моята любов, правиш добро на себе си.

Неправилното мислене причинява дисхармония в света. Казвате: „Той ме обича“. То е негова работа. „Той не оценява любовта ми.“ То е негова работа. Обичайте хората, без да се интересувате дали оценяват любовта ви. Може да се интересувате само от това, дали вие ги обичате. По кой начин може да се докаже, че вие обичате някого? Как ще докажете, че обичате някого? С какво ще докажете? Любовта е нещо неуловимо.

Сега вие имате стари възгледи. Когато човек стане възрастен, като остарее, мисли, че знае повече. Казва: „Много зная. Главата ми е много патила.“ Какво може да пати една глава? Най-първо този израз на български „главата ми е много патила“ няма значение. *Пати значи пате*, което плава във водата. *Патила* значи наредила патета.

Каква дума е тя? (Гръцка и значи страдам.) Какво значи страдание? Страданието не е нищо друго освен едно неразположение от това, че нещата не стават, както вие искате. Всички страдат от неразбиране на Божествените закони. Запример ние се занимаваме с любовта, но любовта има известно приложение. Вие може да имате една любов, която да осакати паметта ви. А може да имате любов, която да развива ума ви. Може да имате такава любов, която да осакати сърцето ви, но може да имате любов, която да облагороди сърцето ви. Казвате: „Защо е така?“ Така е сега. Имате една наклонена линия.

Фиг. 2

Представете си, че някаква вода пада перпендикулярно отгоре (фиг. 2). Туй падане какво ще произведе? Любовта е, която движи човешката мисъл и човешките чувства. Зависи от вас какъв наклон ще дадете на вашата мисъл, какъв наклон ще дадете на вашите чувства и какъв наклон ще дадете на вашите постъпки. Вие казвате: „Да се обичаме, да мислим правилно.“ И мислите, че работите са вече уредени. Да мислим правилно, но има известни правила, известни закони, по които се движи мисълта. Вие изучавате един език. Коя е първата дума, с която започвате? Кои думи са най-стари. Думата „Иван“ стара дума ли е? Тя е много нова, детинска дума. А думата „раждам“ ? „Иван“ ли е по-стара дума или „раждам“ е по-стара? Гла-

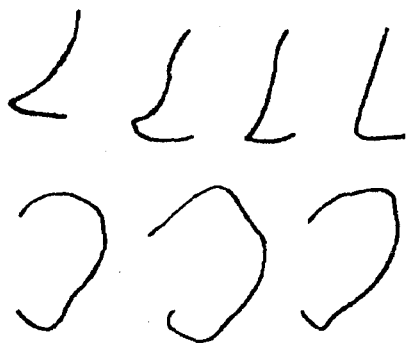
голите са по-стари думи. Те показват действие. Искам да направим връзка. Имате неправилни глаголи на френски. Кои глаголи са неправилни? Филологически няма да се спирам. Има една неправилност в глаголите. Щом има неправилни глаголи, има и правилни глаголи. Има цяла една таблица с правилни глаголи. В българския език имате три рода. Но то не е правило за всички езици. В турския език има само един род. На български казвате: един мъж, една жена, едно дете. На турски казват: бир еркек, бир къръ, бир кичук. Питам: Защо в българския език има три рода, а на турски – само един. И да ви се разправя, малко отвлечена работа е. Има си своите причини. Или ако вземете начина на писането в разните езици. В еврейски се пише отдясно наляво, ако вземете китайски, пише се отгоре надолу, ако пишете на европейски езици, ще пишете отляво надясно. Бялата раса пише отляво надясно. Всичкото туй писане е свързано с изменението на земната ос. Сега това трябва да се доказва.

Животните ходят хоризонтално. Когато се е създала земната ос, в туй положение тя е била успоредна на орбитата на земята. А пък когато растенията са се създали, северният полюс не е бил там, дето е сега. Той е бил точно на обратната страна. И когато човекът се е създавал, оста се е изменила. Следователно и ние сме се изменили. Когато оста на земята не била като сегашната, са се създали растенията. Когато оста е била хоризонтална, създали са се животните, когато оста е станала перпендикулярна на орбитата, създал се е човекът. Това са твърдения. Казвате:

„Докажи ги.“ Какво ще ги доказвам? Ако нещо се доказва, значи хората са слепи, не го виждат. Защо ще доказвам, че този предмет има червен цвят. На слепия човек трябва да му доказвам, по някакъв начин да му обяснявам, че е червен, но аз виждам, че е червен. Какво ще доказвам? Червеният цвят прави хората подвижни. Щом се карате, щом се побийвате, щом се движите, щом работите, всичко туй се дължи на червения цвят. Какво нещо е червеният цвят? Копаете с мотиката, пишете, четете. Всичко това е червеният цвят. Недоволни сте, това е червеният цвят. Скачате, това е червеният цвят. Лягате, ставате, падате, това е червеният цвят. Щом този цвят престане да действа във вас, искате да се успокоите. Премахне ли се изобщо червеният цвят, човек умира. Защо умира? Няма го червеният цвят. Червеният цвят е, който върти колелото, той произвежда движението. Спре ли се водата, воденицата става тиха, умряла. Ако се махне червеният цвят, човек ще стигне до замръзнало положение. Когато един умре, оста му остава хоризонтална на орбитата на земята. Щом възкръсне, оста му е перпендикулярна. Вие като ходите, вашата ос е вече перпендикулярна. Кое е по-хубаво – хоризонтален ли да бъдеш или перпендикулярен на оста на земята?

Ние имаме отношение към Бога. Три отношения имаме, които са правилни. Любовта е едно правилно отношение към Бога. И истината е едно правилно отношение към Бога. Върху тия отношения не може да разискваме. За същината на любовта, ние не може да разискваме. Казва-

ме: Туй е любов, то е нещо велико, безгранично, но нямаме понятие какво нещо е безграничното. Ако речете да разисквате какво нещо е любовта, то е все едно да изгубите смисъла на живота. Да разисквате какво нещо е любовта, то е все едно да извадите окото си, за да го изследвате как е направено. Не бутайте окото си, не ви трябва това. Някои искат да човъркат любовта. Задоволете се да можете да виждате всичко с окото, а какво нещо е окото, има начин за изучаване, но не с такива доказателства. Ще изучавате окото си в огледалото, ако искате да го изучавате. Хубаво е някой път да се оглеждате. Защо някои от вас не искате да се оглеждате? Казвате: „Умният не се оглежда.“ Аз зная защо не се оглежда. По-напред бил красив, а сега е остарял, набръчкало се лицето, не иска вече да се оглежда. Казва: „Не искам да се оглеждам.“ За остаряването вие сте виновни. Всеки, който остарява и не поумнява, е виновен. Детето, което се подмладява и не учи, реве и плаче, вдига шум, минава за голям аристократ, вдига врява в къщата, заповядва на всички. Голям човек е дошъл, как да не обръщат внимание на него? Казва: „Вие знаете ли кой съм аз?“ Баща му го гледа, гледа. „Кой си, едно дете, не те зная кой си.“ Че кой от вас знае откъде е дошъл. Имате един син, знаете ли откъде е дошъл? Имате един приятел, не знаете откъде е дошъл. Даже нямате ясна представа за вашите приятели. Вашият приятел има едно специфично ухане. После той си има известна форма, която никой друг няма. Неговият нос е така направен, че такъв втори екземпляр няма. Той има такова ухо, че второ като неговото няма.

Фиг. 3

Вие ще кажете, че има и други такива уши (фиг. 3). Има и други уши, но точно такива няма, непременно има малко различие, вие не го забелязвате. Ако вашият нос е малко вирнат, какво показва? Кой нос е вирнат? Кой нос е вдлъбнат? Знаете ли кой направи хората с

вирнати носове? – Свинете. Понеже с хиляди години ровиха земята с носовете си. Вместо да работят с краката и ръцете, накараха носа си да работи, да рови земята. И досега има хора с вирнати носове, архаична работа, останала от миналото. Този нос не може да се поправи, докато не се премахне онази черта отвътре, която го прави такъв. Какво нещо е свинята? Какво значи свиня? „Сви“ какво значи? Свинята постоянно свива, оре, обръща, търси, нарежда. Казвате „Сви“. Свил си платното. Какво иска да каже? Събрал го на едно място. Значи свинята събира работите. Следователно и този, с вирнатия нос, събира нещата. За хората с вирнатите носове каква идея имате? – Че такъв човек е горделив. Какво разбирате под думите „горделив човек“? В английски има думите „горделива плът“, proud flesh. Когато някой има цирей, пак казват „горделива плът“. Като се надуе циреят, той е горделив. Два смисъла има в думите горделива плът. Горделивият човек е този, който мисли високо за себе си. Но и плътта,

като се надуе, става горделива. Следователно гордостта е болезнено състояние в човека. Надула се тази плът и вие с това се гордеете. С какво може да се гордеете? Вие се гордеете със своето знание. Но знанието вие сте взели от Петка, Драгана, Стояна, няма нищо ваше, вие сте го взели от другите и цитирате. Показвате известно достойнство. Но вие нищо не сте създали. Ами че ако ви попитат, колцина от вас ходите право. Защо по някой път ходите прегърбени? Защо трябва да ходите сгърбени? Вие нямате отношение към Бога. Щом ходите прегърбени, земята ви привлича, гледате по земята да намерите нещо. Нямате отношение към Бога, изгубили сте Го.

Как ще възпитате младото поколение? Говорят за душата на детето. Каква е тази душа на детето? Човек себе си не разбира, иска да възпитава човешката душа. То е нещо, което не може да се възпита. Човешката душа не се нуждае от възпитание в този смисъл, както хората говорят да се повдигне душата. Тя е едно цвете, няма какво да се повдига. Цветето може само да се полее малко на корените и да се остави. Нали сте гледали някое цвете, като не го поливате дълго време, увисват листата му. Ако на това цвете му говорите или го милвате, цветето казва: „Твоите милувки не ме интересуват.“ Малко водица като капнете, след половин час, един час, то ще се освежи и усмихне.

Вашите отношения към Бога трябва да бъдат правилни. Любовта е първото отношение. Всичко друго е второстепенно. Оттам трябва да започнете. Тя е основата на нещата в света. Вие туряте една основа и върху тази основа

трябва да градите. Вие сега се спирате. Старите казват: „Остаряхме.“ Виновни сте. Защо? Защото не сте поумнели. Надолу гледате. Вярвате в едно заблуждение. Казвате: „От пръст е направен човек.“ Лъжете се. Че дрехата ви е направена от пръст, прави сте. Но че душата, която е във вас, че е от земя – лъжете се. Защо тогава вярвате, че сте от пръст? Казвате: „Като умрем, ще идем в черната земя.“ Черната земя ще иде в земята, но вашата душа ще иде в друг свят. Онзи свят, от който душата е излезла в света на смъртта. Сега на вас са натрапени възгледи от миналото. Казвате: „Ще умрем.“ Каква е вашата идея? Защо ще умрете? Аз искам да зная защо ще умрете. Нали казвате, че всяко нещо си има причина? Коя е подбудителната причина? Искате да отивате в училище, каква е причината? – Искате да добиете знание. Щом ходите в училище и не учите, само ще бъдете една спънка за хората. Тогава вашето положение ще бъде положението на една стара госпожа от Варна, която ми разправи своя опитност. Тя беше на около шестдесет и пет – седемдесет години. Сънува, че отива в оня свят, сънува жив сън. Казва: „Виждам двадесет и четири души стари, умни хора, седнали, разглеждат нещо на една маса. Като влязох, те ме питат: Бабо, защо дойде? – Дойдох, тук искам за живея. – Знаеш ли, казват, да четеш? – Не зная. – Тогава тук вода ще носиш.“ Тя си казва: „Аз като бях на оня свят, ми беше по-добре, шетаха ми, по-добре ми беше, вода ми носеха, а тук вода нося, не искам да остана. Връщам се пак назад.“ Тя не е разбрала какво са казали те. Преди години тук имаше болни братя,

доста учени хора бяха, но страдаха. Бях ги накарал да носят вода, за да ги излекувам от болестта. На един брат, който беше невръстеник, но страдаше и от слаби гърди, казах да вземе две стомни и по три пъти на ден – сутрин, на обед и вечер – да носи вода. Казва: „Хората ще ме видят.“ – Няма нищо. Като носиш болестта, хората пак те виждат. Или вода ще носиш, или болестта ще носиш. Казва: „Да не си губя времето в носене на вода.“ Седнах да му обяснявам каква е ползата от носенето на вода. Ти си станал нервен, изгубил си своя магнетизъм. Водата е добър проводник на магнетизма, ще мине в организма ти и ти ще се освободиш, ще се образува едно поле на дейтелност. Ще опиташ два-три месеца, като носиш. Тук имаме една сестра, тя беше дошла от Запад някъде, с висока култура. Не можеше да се движи. Казвам: Ще носиш и ти вода. – „Но как – казва – Учителю, аз, старата жена, как ще нося вода?“ – Ще носиш вода, ако искаш да се подмладиш. Можеш, можеш, най-първо една стомна, после с две стомни ще носиш. Вижда им се смешно на хората, но това е закон.

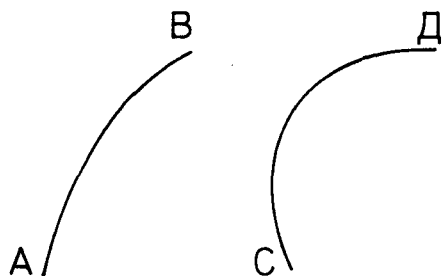
Трябва да вярвате в Божествените закони, които съществуват и да не ви е срам от каквато и да била работа, която носи здраве. Всяко нещо, което носи здраве на човека, всяко нещо, което придава сила на тялото, което освежава в малка степен неговия ум и сърце, е Божествена работа, няма какво да ви е срам. Някой път страдате. Когато ходите, ще видите по пътя някое камъче не на място, ще се наведете и ще го турите на мястото му. И в една

година, ако туряте камъчетата на място, знаете ли каква полза ще направите за себе си? С всяко навеждане към земята ще правите едно прекрасно упражнение. У вас има някои неща, които са непотребни. Като се наведете да вземете този предмет, непотребната сила отива в земята и вие се освобождавате. Паднало някакво листче – вземете го и го турете настрана. Питате: „Кой го е хвърлил?“ Ония хора не са го хвърлили за вас. Наведете се, вземете го. Десет пъти като се наведете на ден, за десет дена са сто пъти, ако за всяко навеждане пчелите десет лева, ще спечелите хиляда лева.

Видите една погрешка, изправете я. Всяка погрешка, която виждате, има отношение към вас. Казвам: Какъв наклон ще дадете на вашата мисъл. Първо вие мислите, защо Господ е създал света така. Така не мислете. Турете в ума си мисълта, че Бог е създал света да се учим. Имате ръка. Знаете ли какво трябва да се прави с ръката? Аз ви давам упражнения и някои от вас от немай къде ги правите – като навик ще се станат упражненията. Някой казва: „Стар човек съм, как ще правя упражненията.“ (Учителят показва първото от 6-те упражнения.) Като правите упражнения, на пръсти да се повдигате. Ако се повдигате на пръсти, като правите упражнения, вие ще регулирате доста сили и енергии. Като повдигате тялото си, същевременно ще повдигате и ума си. Като се навеждате надолу, и умът ви трябва да върви с вашите ръце. Контакт трябва да правите и със слънцето, и със земята. Казвам: Научете едно изкуство – добре да правите упражненията. Ако си

женен, ще кажеш: „Сега желая да направя едно упражнение за жена си, за да бъде добра.“ Повтори упражнението за себе си и кажи: „И за мене и аз да бъда добър.“ После пак за жена си. Пък ако не си женен, ще кажеш: „Правя за моята възлюблена, за себе си после.“ Ако си ученик, ще направиш едно упражнение за учителя си, за себе си, после пак за учителя си. Слугата ще направи едно за господаря си, едно за себе си, пак едно за господаря си – тогава упражненията имат смисъл. Или стъпвате на левия си крак, то е влиянието на меките сили на любовта, едно течение, в което има мекота, а десният крак е на мъдростта, на знанието. Като стъпвате, вие го събуждате. Щом се изправите, то е вече истина, свободен сте, вече мислите какво да правите, щом сменяте едно упражнение с друго.

Та казвам: Всички съвременни теории ще се обобщят. Трябва да се изучава земята, трябва да се изучава слънцето. Някой път трябва да се изучава месечината, за да може тялото ни да се пречисти. Месечината е създадена за пречистване. Когато сте неразположени, излезте да наблюдавате месечината. Когато искате да придобиете известна енергия, наблюдавайте слънцето. Не го гледайте направо, но хвърлете бегъл поглед към него и пак отдалечете очите си. Очите не трябва много да се фиксират. Когато гледате една картина, гледайте я, когато се отпечатва от светлината на слънцето, обърнете внимание на слънцето и най-после занесете този образ на слънцето, както се е отпечатил в картината.

Фиг. 4

Сега ви казвам: Трябва да правите наблюдения. Имате главата АВ, на която челото е наклонено и имате втори екземпляр СД, където челото е издигнато (фиг. 4). Мислите ли, че двата характера са еднакви? АВ е човек енергичен,

сприхав, той не оставя никакво противоречие. Той е като водата, която слиза от планината, наклон има. Ред поколения са образували тази глава. Челото може да се повдигне. Колко време се изисква, за да се повдигне челото? Какъв ъгъл трябва да се получи, за да се повдигне тази глава? Трябва да се повдигне, защото милосърдието у хората е в предната част на главата. Когато горната предна част на главата се повдигне, хората влизат в положението на страдащите, влизат в положението на близките си. Щом главата ви се повдигне, вие можете да работите. Сега ще носите тази форма на главата. Каквата е вашата глава, такъв ще бъде и умът ви. Формата на вашата глава е резултат от вашите мисли, вашите чувства и вашата воля. Главата е един резултат. Формата на главата, формата на лицето, формата на тялото е резултат от човешката мисъл. Не само на вашата мисъл, но на мислите на ред поколения. Следователно, като измените мисълта си, измените и външната форма или на главата, или на тялото, или

на лицето. Щом изменението стане в коя да е част на главата, съответно става преобразуване и в цялото тяло.

Когато главата горе на темето не е повдигната като кубе и вие не правите усилия да я повдигнете с непоколебима вяра, значи във вас няма религиозни чувства. При религията първо трябва да изправите гръбначния стълб. Гледам, някои млади сестри започнали да си образуват гърбица. Гърбицата не е добър признак. Не позволявайте да се образуват гърбици. Никакви гърбици! И на седемдесет и на сто и двадесет години пак да се усещате като на двадесет и една година. Не се самозаблуждавайте с вашите години. Годините нищо не значат. Какво ще добиеш за сто и двадесет години? На сто и двадесет, турям запетая след дванадесет. На сто и двадесет години сте само на дванадесет години, нулата, това са условията. На сто и двадесет години вие сте направили едно зодиакално обръщение, били сте по десет години във всеки зодиакален знак. На сто и двадесет години като станете, вие сте само на една година, обиколили сте веднъж своята зодия или сте извървяли път от двадесет и пет хиляди години. Съкратен път, бързо сте го вървяли, пътували сте и сте извървяли път от двадесет и пет хиляди години, живели сте сто и двадесет години, минали сте дванадесет зодии. Годината има дванадесет месеца. Във всеки един месец сте имали особена характерна черта. Първият месец е март, той е за главата. Всичките месеци си имат свое предназначение и управляват различен зодиакален знак, който е свързан съответно с отделна част на човешкото тяло: крака, лице,

гръбнак, ръце, дробове и прочее. Като живеете сто и двадесет години един отличен живот и сте били навсякъде в пътя си, втори път пак ще влезете в този път и пак ще минете и обходите същите знаци. Съвременните астролози изучават зодиака, но зодиакът на нашата земя. Ако идете да живеете на слънцето, то си има друг зодиак. Зодиакът на слънцето е двадесет милиона земни години, или двадесет и пет хиляди слънчеви години. Ако съкратите двадесет и пет хиляди години на сто и двадесет, какво ще получите? Сто и двадесет години показват, че условията за живот на слънцето са много по-богати и обширни, отколкото на земята. Или можем да кажем, че в слънчевата система земята се намира най-долу. Юпитер влияе върху нашите лични чувства, върху егото на човека. Венера влияе върху чувствата. Марс влияе върху активността. При ушите отзад има издадена една костичка – тя е марсова. Сатурн влияе върху ума, върху разсъждението. Всичко, каквото може, опитва. Месечината влияе върху въображението на човека, върху студената мисъл. Ти си въобразяваш нещо, може да е вярно, може да не е вярно. Месечината никога не може да ти предаде топлина. Каква е месечината? Месечината е студена и тя предава студенина. Тя може да ти даде въображение, колкото искаш, но топлина – никаква. После знаете ли каква е онази материя на месечината? Окултистите твърдят, че месечината е майка на земята, няма да ви разправам надълго. Майката месечина се готвила да се ожени за слънцето, влюбила се, пък дъщеря я изиграла. Тя се влюбила в слънцето и слън-

цето обърнало внимание на земята и майката останала на сухо. И затова оттам насетне, като се разочаровала, всичката влага, която имала, всичките чувства изчезнали. Обезсмислил се животът ѝ. Казват, че няма живот на месечината, изчезнал животът. Тя по някой път, като се пълни, поглежда към дъщеря си, дали прогресира, като се оженила, и като я погледне, казва: „Не искам да те виждам.“ И пак се намали. После като майка пак казва: „Чакай да видя това дете.“ Пак стане пълна, пак се изпразни и само току се пълни и празни.

Сега вие казвате: „Защо е така?“ Аз ще ви кажа защо е така. Защо е женен човек? – Женен е. Защо? Когато се сърдите някому, защо се сърдите? Вие се сърдите, защото мислите, че той не ви обръща внимание, не ви обича. Имате право, той трябва да обръща внимание. Той не ви обръща внимание и вие се сърдите. Той усеща, че вие не цените любовта. Той ви обича, но вие не цените любовта, най-после той не ви обръща внимание. Вие му се сърдите. Защо му се сърдите? За да ви обича. Вие му се сърдите, защото не ви обича. Когато ви обича, говорите много добре за него.

Това аз уподобявам на следното: когато турците отиват на лов, имат големи хрътки. Хрътката сплашва някой голям заек, заекът изкача, а хрътката го гони, приближава го. Турчинът вика: „Ха чеджъм, ха козум“ – нарежда най-хубавите имена. Ако хрътката се заблуди и не може да изкара заека, той вика: „Ха гяур, ха домуз“ – нарежда все лоши имена. Защо? Понеже хрътката не може да го хва-

не. Виновна ли е хрътката, че не може да хване заека? Краката му са дълги, бяга да си спаси живота. Често уподобявам хората на това положение. Когато заекът се изпълзне, вие сте недоволни в себе си. Всякога, когато не може да сполучите, имате едно неразположение. Избавете се от вашите неразположения, научете се да мислите.

Вие мислите, че сте остаряли. Човек на петдесет години не е стар. И на шестдесет години, и на сто и двадесет години не е стар. Той едно дете. Аз наричам млад човек, който може да остарее. И наричам стар човек, който може да се подмлади. Ако младият може да остарее, той е умен; ако старият може да се подмлади, и той е умен. Ако старият не може да се подмлади и ако младият не може да остарее, и двамата са глупави. Защото остаряването не е отслабване. При остаряването ще носите по-голям товар, ще помагате повече на хората. В света ценността на човек зависи от това, доколко може да бъде полезен в умственото поле, в духовното поле и във физическото поле. Цената на човек е в това, доколко може да бъде проводник на добрите сили в света, в който живее. Ние сме дошли на земята да се учим. Ние сме предметно учение един за друг. Ние сме дошли да повдигнем цената на земята. В този свят ние сме предметно учение, земята добива цена, ако сме ценни. Онези професори, които ще дойдат да ни преподават, те ще дойдат заради нас. Ако ние напуснем земята, и те ще я напуснат и земята ще бъде като месечината, ще бъде едно здание без живот.

Сега, ако вашите хубави мисли ви напуснат, ако вашите хубави чувства ви напуснат, ако вашите хубави постъп-

ки ви напуснат, питам, тогава каква ще остане във вас. Вие ще останете един университет без студенти и без професори. Какво ще струва тогава зданието? Първото нещо, което се изисква от вас, е необятна любов към Бога. Познавате, не познавате, като дойде до Него, ще ви трепне сърцето. За Него като мислите и ще остарееете, и ще се подмладите. Ако сте стари, ще се подмладите, ако сте млади, ще остарееете. Като млад, ако остарееете, ще благодарите, и като стар, ако се подмладите, пак ще благодарите. Това са велики смени в живота. Като се погледнете в огледалото, ще видите бръчки навсякъде. Има известни бръчки, които трябва да премахнете от лицето си. Те са бръчки на тревоги. Ако живеете така хубаво в ума си, ще имате много хубави линии. Ако сърцето е благородно, още по-хубави линии ще имате. Ако и постъпките са хубави, ще имате нещо хармонично и благородно в лицето. Ако мислите ви са дисхармонични, ако чувствата ви са дисхармонични, ако постъпките ви са дисхармонични, ще имате нахвърлено нещо в лицето, вие сами няма да искате да си гледате лицето. Сърцето ви ще копнее за хубавото. Като видите млад и хубав човек, ще казвате: “Колко е хубав!” Тази хубост се дължи на ума, дължи се на сърцето, дължи се на волята, дължи се на човешката душа, дължи се на човешкия дух.

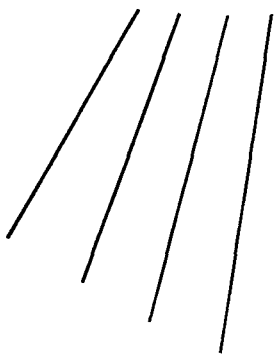
В новото учение трябва да изучавате науката за духа, за мощната сила. В новото учение трябва да изучавате любовта, знанието, мъдростта. После трябва да изучавате закона за истината. Искам всички да бъдете свободни, да имате свободни движения. Всяко движение, което правим,

да бъде хармонично, никога да не правим дисхармонични движения. Ако направите едно дисхармонично движение, веднага да го изправите. Някой път наблюдавайте очите си. Вие мигате някой път много бързо. Това показва, че сте нетърпеливи. Имайте си едно огледало. Ако искате да бъдете търпеливи, препоръчвам ви да се оглеждате в огледалото. Много е мъчно човек да гледа себе си дълго време. Не ви казвам да се гледате дълго, може да се хипнотизирате, но около половин минута, десет-петнадесет секунди да се погледате. Да се гледате, да се изучавате тъй, както сте, а не да роптаете. Като се гледате, да не мигате бързо. Спокойно се гледайте в огледалото, не бръчкайте лицето си. Ако не можете да съсредоточите вашите очи върху всяка линия на лицето, няма да можете да я изправите. Ако не можете да поставите главата си права, в една линия с гръбначния стълб и перпендикулярна на земята, какво можете тогава да направите? Ще се погледнете в огледалото и ще намерите смисъла в строежа. Ще намерите веждите как са направени, устата, цветът какъв е. Виждате устните са малко възсини, венозната кръв е повече. То е болезнено състояние. Веднага ще оправите цвета на устните с дълбоко дишане и с радостни, весели чувства. Как? Червени трябва да бъдат устните. Носът, ако е вирнатичък, ще турите една права линия, да не е вирнат. Често ще пожелавате да се изправи носът ви. Вътре ще коригирате, в духа си. Духът е, който работи. Вие, като се наблюдавате, ще отнесете мисълта към вашия дух, ще отнесете мисълта си към вашата душа, ще отнесете

мисълта към вашия ум, ще отнесете вашите чувства към вашето сърце и тогава ще оставите във вашето подсъзнание, каквото сте казали, да се работи. И то ще коригира. Утре пак ще отнесете вашето прошение до подсъзнанието. Вие ще казвате какво трябва да се поправя, а те са, които ще поправят. След десет-петнадесет години вие ще се подмладите, лицето ще придобие свежест, погледът ще бъде светъл и нещата ще тръгнат напред.

Сега оставяте всичко и казвате: „Ние, като идем в оня свят, тогава ще се оправим.“ Вие сте в оня свят. Оня свят е, в който вашият дух живее. Оня свят е, в който вашата душа живее. Оня свят е, в който вашият ум живее. Оня свят е, в който вашето сърце живее. Оня свят е сърцето, умът, душата, духът. Без тях оня свят не съществува.

Ще кажете: „Сега аз живея в онзи свят.“ Щом мислите за духа, вие сте в онзи свят. Щом мислите за душата, вие сте в онзи свят. Щом мислите за ума, вие сте в онзи свят. Щом мислите за сърцето, вие сте в онзи свят. Щом работите с тялото, вие сте в онзи свят. Като работите с ръцете, вие сте в този свят. Като ходите с краката, вие сте в този свят. Като махате главата, вие сте в този свят. Щом спрете на едно място и наблюдавате, в онзи свят сте вече. Някои от вас имате потиснати чувства. Устата ви са тънки. Някои от вас имате дебели бърни, чувствата ви са неубоздани. На някои от вас ушите ви са тънки, прозрачни, слаба енергия имате. Някои сте много пасивни. Ушите не трябва да бъдат светли. Ухото трябва да има една хубава линия и една хубава краска. По някой път не искам да се спирам

Фиг. 5

върху известни подробности, понеже ако ви се кажат, вие сте по-способни да задържите изопачените работи. Туй, което е съществено, го оставяте настрана. За пример, ако ви кажа какво означава вирнат нос, вие ще почнете да се оглеждате и да критикувате наоколо. Трябва да се даде на носа един правилен профил.

Правилният профил на носа може да бъде, както е на чертежа (фиг. 5). Тук имате и отклонения. Всеки от тези носове се различава. После носът на човек, който има много трезва мисъл, се отличава от носа на човек, който няма трезва мисъл. Носът трябва да бъде успореден с гръбначния стълб. Едно правилно лице трябва да бъде успоредно на гръбначния стълб. Щом носът има отклонение или е под някакъв ъгъл, носът не е правилен. Това показва, че животните са взели надмощие у такъв човек. Разумният живот изисква лицето да е успоредно на гръбначния стълб. Лицето трябва да е успоредно на гръбначния стълб. Щом не е успоредно, вече има нещо животинско. Значи тия условия на вашето минало сега трябва да ги поправим. Когато Божията любов, Божата мъдрост и Божията истина влезат в нас, те ще превърнат всичките материали на миналото, които са ни спъвали. Тези материали ще се преобразуват и ще се създаде новият човек.

Христос казва: „Ако не се родите изново от вода и дух, не може да влезете в Царството Божие.“ Символично, ако не се родите от вашия дух и от вашата душа, вие не можете да влезете в Царството Божие. Ако не се родите от вашия ум и от вашето сърце, не можете да служите на Бога. Вие не можете да станете граждани на Царството Божие, ако не се родите от духа, от силното и мощното, и от любовта или от водата. Ако не се родиш от дух и вода, значи, ако светлината не проникне в твоя ум, ако топлината не проникне в твоето сърце, ти не можеш да служиш на Бога. Или другояче, ако любовта не проникне в твоята душа, ако мъдростта не проникне в твоя дух, ти не може да бъдеш гражданин на Царството Божие.

Сега искам във вашия ум да остане онова, което е полезно. Има известни практически правила. Човек, за да може да живее на земята и да сполучва, трябва да има самообладание. За да имате самообладание, трябва да имате основа. Ако в даден случай, каквото и да вършите, си спомняте за онзи, Който е създал света, вие имате основа. Ако направите нещо и нямате никаква опорна точка, нямате основа. Казвате: „Аз нямам никакво понятие за Бога.“ Че как, нали имате понятие за себе си? Ако разбирате себе си, ще видите, че сте едно отражение на Бога. Някой път трябва да търпите, както Бог ви търпи. Бог гледа, че правите много погрешки, но ви извинява. Бог казва: „Поправи грешката.“ Щом направите една погрешка, Той казва: „Поправи я.“ Турили сте едно камъче не на място, казва: „Тури го на мястото му.“ Той не казва, защо сте го турили там, но казва: Тури го на мястото му. Нали

има цифри. Като се гради една къща, всяка частица е потребна. Ще гледате номера и една под друга ще ги наместват.

Направете едно упражнение за придобиване на търпение. Имате ревматизъм в крака си. То е предметно учение. Като седнете и ви боли кракът, пейте: „Всички в живота е постижимо.“ Попейте на болния си крак. Боли, но ще седите спокойно. Учете се на търпение. Казвате: „Откъде дойде, сега ли намери, ще ми осакати крака.“ Вие му попейте. Хубаво е, ще го издържите. Кракът ви боли, но вие ще се усмихнете. Какво трябва да кажете на ревматизма? Ще видите, че при ставния ревматизъм е дошъл един по-низш живот и следствие на това се образуват болките. Ако може да повдигнете този живот, а вие може да го повдигнете, той по-лесно ще ви разбере и ще си отиде. Ако вие не може да изпъдите ставния ревматизъм навънка, тогава де е вашата сила? Ако един генерал може да заповяда на хиляди хора да отидат да се жертват, той е генерал. Как вие да не можете на крака си да заповядвате? Генералът казва „кръгом“ и войниците го слушат. Вие ще кажете: „Аз съм генерал и ще ме слушате. Кръгом!“ Кажете веднаж, два пъти, три пъти. Цяла година като казвате, тези низши същества като ви чуят, всички ще напуснат крака ви и той ще оздравее. Ще се учите на търпение. Приятно или неприятно — ще носите. Една неприятна мисъл мъчно се носи. Вие мислите, че едно тъжно чувство е дошло не навреме. То е дошло точно навреме. Всичко онова, с което се пробужда вашето съзнание, е приятно. Всичко онова, с което не се

пробужда вашето съзнание, е неприятно. Нещата идват навреме. Това е ваша полза. Така е, ако разбирате, пък ако не разбирате, ще роптаете. Ако роптаете, нищо няма да достигнете. Може някой професор да преподава един отвлечен предмет. Не мислете, че този предмет не е полезен. Ако разбирате тази отвлечена материя, може да се ползвате. Запример, ако имате дарбата да знаете десетина езици, мислите ли, че ще изгубите нещо? Ако знаете бързо да смятате, мислите ли, че ще ви бъде безполезно? Мислите ли, че ако знаете хубаво да пеете, ще бъде безполезно? Ако имате сила да вдигате четиристотин, петстотин килограма, мислите ли, че силата ви не е намясто? Ние всички страдаме от безсилие, затова искаме удобства. Казваме: „Да имам сега една машина, тя да свърши работата.“ Вместо да искате машина, станете силен. Вие употребявате машината и ставате още по-слаби. Като прогресирате механически, трябва да прогресирате и духовно. Едновременно с прогреса в материалния свят и в сила трябва да прогресирате. Сега старите сестри казват, че едно време са вдигали повече, пък сега не могат. Гледам някои сестри, които не са по-стари от мен, казват: „Остаряхме.“ Казвам: Аз още не съм остарял. Аз се мъча да остарея, че не съм остарял, пък вие сте остаряли. Голяма тежест си давате. Чакайте аз да остарея, че вие подир мен. Няма какво да остарявате. Винаги носете в ума си, че имате повече знания и може да помогнете комуто и да е.

За всяка една нова мисъл, която прониква в ума ви, да се радвате. Да си имате едно тефтерче и като си записвате

новите мисли, ще видите, доколко вашите мисли са оригинални. Ако някой път една оригинална мисъл дойде в ума ви, не я пренебрегвайте, тя е много важна. Тази мисъл, която прониква във вашия ум, в никоя книга не може да се намери. Това, което не може да се намери, е ценното. Всичко това, което минава през вашите умове, някои будни умове са го направили. Не трябва да мислите, че всичко е написано. Много малко е написано. Хиляди и хиляди неща има, които не са написани. А ненаписаното го пишете вие за самите вас.

Най-първото нещо, не трябва да има никакви гърбици. Онези сестри, които имат гърбици, да се изправят до вратата всеки ден. Да си изправят гърбиците. Казвам: В какво седи новото учение? Хората на новото учение са без гърбици. Кои са хората на новото учение? Които не страдат от ставен ревматизъм. Които не страдат от ставен ревматизъм. Хората на новото учение не страдат от главоболие. Хората на новото учение не страдат от коремоболие. Хората от новото учение не страдат от болести в живота. Ами че тъй трябва да бъдете. Доста уроци съм ви дал. Бяхте страхливи като зайци едно време. Страх ви беше да ви лъхне вятър, да не заболее. Падат няколко капки дъжд, бягате, тичате – дъжд завалял, вятър появил. Научихте се по пет-шест часа в планината на въздух да седите, вятър вее, дъжд вали, сняг вали, научихте се да издържате. Казвате: „Не ни е е страх вече.“ Физически доста сте добили. Сега още не сте герои в духовния свят. Там сте малко страхливи. Казвате: „Не ме обичат.“ То е страх. Не

че не ви обичат, но вие не обичате. Не казвайте „не ме обичат“, но кажете „не обичам“. Законът е верен. Вчера държах една лекция на една сестра. Аз не обичам никаква лъжа. Че никой не ви обича, то е лъжа. Че аз съм голям грешник, то е друга лъжа. Че вие не сте най-големият грешник. То е щестлавие. Дяволът е по-голям грешник. Някои искате да се сравнявате с него. Вие не можете да го достигнете.

Казвам: Вложете мисъл, която е вярна. Ако някой ви е обидил, имайте ясна представа в какво седи обидата. Аз не искам да правя същата погрешка. Ако мене така ме огорчиха, не ще правя да страдат другите хора. Който и да ме обиди, аз вадя поука. Казвам: Няма да го правя. Някой не постъпва добре, скръжав е. Казвате: „Аз не искам да бъда такъв.“ Щом не обичате, вие сте скръжав. Щом не оценявате любовта, вие сте разточителни. Щом не оценявате любовта на някого, вие сте разточителни, показвате, че имате богатство. При малкото богатство, което имате, не сте доволни, искате още по-голямо. Ако не знаете как да употребите малкото, как ще употребите по-голямото?

Казвам: По никой начин не ставайте причина да спънете когото и да е. Нито себе си спъвайте. Ако не любите себе си, ако не оценявате любовта на хората, вие спирате в себе си своя прогрес. Следователно първият закон трябва да бъде вие да обичате. Дали хората ви обичат или не, то е тяхна работа. Вие да обичате, това е силата на човека, това е вашата сила. В това седи Божията сила, да оби-

чаме. Аз да съзнавам, че обичам. После силата седи и в това да оценяваме Божията любов. Да ценим любовта на ближния и да ценим и своята любов. Аз като обичам, ценя. Това е добро за мене. Обичайте, защото това е добро за вас. Ценете любовта на другите. Това е пак добро за вас. Ако не любите, не правите добро на себе си. Казвам: Две добрини правете на себе си – да обичате и да цените.

Някой път, ако ви дам много формули, тия формули може да ви спънат. Мога да ви дам правила да станете много красиви, може и старите сестри да направя красиви, но вие ще започнете да се захласвате, да ходите по любовни работи. Не е лошо, че се захласвате. Като стане красив, човек хвърля един много умен поглед, една усмивка. И старата сестра и тя хвърля поглед, пък има и опитност. Красиви трябва да бъдем всички. Аз не обвинявам хората, като се обличат, като си хвърлят крадливи погледи. При наблюдение е хубаво да хвърлиш един крадлив поглед. На камък може му да хвърлиш крадлив поглед, но щом дойде до човека, погледни го не дълго време, но го погледни направо. Като го погледнеш, неговият образ ще се отпечата в очите ти и тогава гледай в неговото отражение. Щом го погледнеш, той се отпечатва. Влез в себе си, да произведеш неговия образ. Ти се втренчваш и го гледаш. Няма какво да го гледаш втренчено. Погледни го и влез вътре в себе си. Влез вътре, разговаряй, ретуширай. Това е наука. Аз бих желал да имате много романи. Аз бих желал да се влюбите. Казвате, че някой се влюбил. Вие само си въобразявате, че сте се влюбили. Влюбеният умен

става. Влюбеният добър става. Влюбеният силен става. Този влюбен човек, който не поумнява, на който сърцето добро не става и който силен не става, той не знае какво е любовта в хубавия смисъл на думата. Хубаво е да се влюбват хората. То е Божественото. Сега трябва да напуснете вашите стари вярвания, детинските си вярвания. „Като бях дете, мъдрувах като дете. Като станах възрастен, напуснах детинските работи.“ Не че детинските работи не са важни, но те са предисловие. Знанието на старите е potrebno. То е сегашният живот. Животът на старите е сегашният живот, телесният живот. Като срещнете един млад и един стар, да не може да направите разлика между младия и стария. В старите ще забележите повече възможности, забелязвате по-голяма устойчивост, повече сила, а в младия повече подвижност. И двамата са еднакво красиви. Младият гледа на външния свят, старият гледа на вътрешния свят, навътре в живота, следователно младият и старият, като се съберат, образуват целокупния човешки живот. Едновременно да бъдем млади отвън във физическия свят и стари в разбиранията. Но в единия и в другия случай духът ни ще работи, душата ни ще работи, умът ни ще работи и сърцето ни ще работи. Всеки от вас трябва да има някого да обича. След като го обикнете, вие му търсите погрешките. Любовта не търси никакви погрешки. Защото онези, които ви обичат, като направят някаква погрешка, те веднага се коригират. Който обича, той има много буден ум. И най-малката погрешка като направи, той се поправя. Някой път, като обиди някого, обиденият

не знае, но сам той знае. Като се върне, казва: „Постъпих добре, но погледът ми не беше такъв, какъвто трябваше да бъде.“ Той сам се съди. Никога не се плашете, че онзи, който ви обича, може да ви обиди. Той винаги коригира погрешката си. Щом коригира погрешката си, той ви обича. Щом не коригира, той не ви обича, обичта в него не действа. Не че обичта не действа, законът не действа. Щом законът не действа, вие се подмладявате. С поправянето на една погрешка вие се подмладявате. С придобиването на една добродетел вие се подмладявате. И трябва да остарееете по ум. Трябва да добиете една добродетел, пак за да се подмладите. Да турим една мисъл в живота: има защо да живеем. Някои от вас сте на четиридесет и пет години, някои на петдесет години, някои на шестдесет. Тези, които сте на петдесет години, влезли сте в чувствата, едва сега се влюбвате, с любовни работи се занимавате. И на шестдесет години може да се влюбите. Всеки може да си прави шеги. Като седите, ще фантазирате. На шестдесет години може да бъдете поет, да пишете туй, което не е. На седемдесет години – да оправяте света, да туряте ред и порядък. На осемдесет години да бъдете щедър, да раздавате добрините, които имате. На деветдесет години – да ходите да освобождавате хората от затвори, да кажете: „Излез навън на чист въздух.“ На сто години ще покажете каква е обществената банка. На сто и десет години ще покажете от какво произтичат противоречията в живота. На сто и двадесет години ще покажете как да живеят в съгласие мъже и

жени, братя и сестри и всичкият свят как да живее в съгласие. Сто и двадесетте години показват човек, който има широки възгледи в света. Той казва: „Сто и двадесет години живях, изучих всичките науки, мога да живея и целия свят мога да науча как да живее.“

Да направим едно упражнение.

Ръцете настрани. Свиване на първия пръст, на втория, на третия, на четвъртия, всичките пръсти свити, палецът отгоре. Разтваряне на ръцете полека и издигане над главата, като пръстите се допират. Ръцете пак настрани, свиване последователно на пръстите в юмрук, отваряне на пръстите, издигане на ръцете нагоре, допиране на пръстите и пак настрани и т. н.

Упражнението се прави полека, после се ускорява, а накрая — много бързо.

„Бог е любов“ (три пъти).

20 лекция на Учителя,
държана на 14 февруари 1940 г., сряда, 5 часа сутринта,
София, Изгрев.

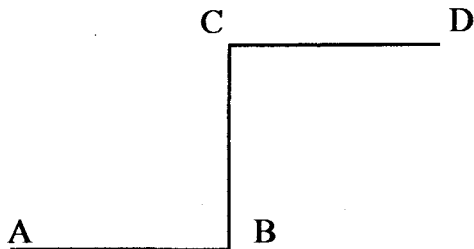
ЛЮБОВ КЪМ СЕБЕ СИ, ЛЮБОВ КЪМ БЛИЖНИЯ, ЛЮБОВ КЪМ БОГА

„Добрата молитва“

„Духът Божий“

Какво сте намислили да правите днес? Откъде идете? По кой път минахте, че стигнахте тази станция? Какво означава сряда? Какво се прави в сряда? Понеделник е ден на Луната, вторник е ден на Марс, сряда е ден на Меркурий, четвъртък е ден на Юпитер, петък е ден на Венера, събота е ден на Сатурн и неделя е ден на Слънцето. Значи днес за Меркурий, за най-малката планета ще работите. Вие сте дошли по пътя, за някъде отивате. Вие сте като иманяри. Аз виждам, че търсите някое имане. Когато българинът казва: „иманяри“, турчинът казва: „имал, малджия“. Но иманяри има.

Има нещо в живота, което е съществено. Да разбираме естествения ред на нещата. Имате една дума: „остарях“.

Фиг. 1

Какво означава остаряването? Тази дума „остарях“ какъв смисъл има? Казвате: „остарях, осиромашах, обеднях, огреших се, оглушах“. После казвате: „Тази

работа е лоша.“ Лошата работа какво подразбира? Като кажете, че е лоша работата, какво подразбирате?

Какво означава това? Имате наредени А, В, С, D (фиг. 1). Често се спирате в живота върху неща, които не са съдържателни. Например спирате се върху думата „вечен живот“. Вие се спирате върху една дума, която не разбирате. Казвате: „Вечен живот“. Вие мислите, че разбирате, но какво е понятието „вечен живот“? Дълъг живот и вечен живот едно и също нещо ли е? Или казвате – безконечно. Какво разбирате под думата „безконечно“? Има известни идеи, които не са ви ясни. Като кажете „безконечно“, ще придобиете ли нещо? Може да добиете нещо механическо, може да сте добили нещо органическо, може да сте добили нещо психическо. Може да сте добили нещо за тялото, може да сте добили нещо за своите чувства, нещо за сърцето си или нещо може да сте добили за ума си. Сутрин станете, неразположен сте. В сегашния културен век представете си, че сте на бойната линия, чуват се тия голямокалибрени оръдия, после малокалибрени, картечните, чувате отвед сѣскане. Какво разбира войникът? Войникът разбира, че всеки момент може да го експедират на оня свят. Умът му е така напрегнат, мисли как да се избави от тия снаряди. Някой от тях може да се интересува откъде идат, но няма да си покаже главата, защото може някой снаряд да я откъсне. Ще се скрие някъде, ще чува свистене час, два, три, пет, десет, петнадесет. Може ли, като сте на бойната линия, да разсъждавате за някаква философия? За каква философия ще разсъждавате? Или може ли да разсъждавате за любовни работи? Може ли да разсъждавате

за пари, да си направите един хубав апартамент, че такси да получавате. Може ли да си зададете въпроса: „Защо съм на тези позиции?“ И този въпрос ще остане неразрешен. Ще ви попитат защо дойдохте на земята. Дошли сте тук. Война има – вие сте на тази позиция. Мислите ли, че този свят е от мирните светове? Той е един от най-мирните, дето най-малко се бият. Този е един от най-добрите светове, които ние знаем. Може да говорите за някой друг свят, казвате, че има рай, че друг живот има. Това са предположения. Ние говорим за реалното. Този свят, в който живеем, е един от най-добрите. Ако в този свят, който е един от най-добрите, има всичко това, какво ще бъде в другите светове, които са по-лоши от този?

Сега вие седите в класа и разсъждавате, че хората не живеят добре, но били ли сте в света на рибите, да видите как живеят? Те живеят в един идеален свят, чиста вода, нямат нужда да си правят здания във водата, само ходят. Но в този свят всеки, който говори, се наказва със смърт. Там е писано, че всеки, който иска да говори, трябва да напусне техния свят. Другояче казано, има смъртно наказание. Някоя от по-големите риби нагълта цяла тази, която иска да говори. Всички се гълтат цели. Това са ред разсъждения. Верни ли са тези разсъждения? Кой е бил при рибите? Рибите познавате, понеже сте похапвали риба. Някои казват: „Излязоха ли рибите, скабриците, скумриите?“ Излизат, разбира се, по нашите пазари ходят. Ще питат: „Скабриците по свое желание ли излязоха?“ Те са наредени по ред, по големина, най-тлъстите имат и съответна цена. Като идете по магазините, ще ги видите наредени.

Сега минавате за вегетарианци, но има ли някой от вас да не знае какво нещо е скабрици? Аз не вярвам да има такъв невежа. Това е голямо невежество да каже някой, че не е ял скабрици. Хората на земята са толкова добри, че като поканят една скабрица на гости оттам, където тя живее, ще се поклонят, ще я погледнат, ще я попипат, после ще я вземат в ръка и с един пръст ще носят не една, а две, три скабрици. Като ги занесат вкъщи, ще им покажат колко е голяма любовта, с която хората живеят. Ще ги турят на скарата, ще ги обръщат на едната и на другата страна. Казват им: „Вие не сте опечени още.“ Нали казвате за някого, че той не е опечен човек още. Вие ще кажете: „Грешно ли е да ядем скабрици?“ Питам: Грешно ли е да дишате въздуха? Грешно ли е да пиете вода? Грешно ли е да ядете хляб? Грешно ли е да обувате обуца? Грешно ли е да си турите шапката на главата? Грешно ли е да си обличате дрехата? Не е грешно, нищо повече. Не е грешно. Един ден и вие като скабриците ще излезете, ще идете в един свят, ще дойдат малките ви братя, ще си вземат от вашето богатство, ще кажат: много сте благороден човек. Ще ви имат за спомен, както аз имам тия неща за спомен. (Учителят държи пари в ръката си.) Най-малкият спомен колко е? (Учителят показва петдесет стотинки, после един лев, пет лева, десет лева, двадесет лева, петдесет лева, сто лева.) По-голяма от това – от стоте лева, има ли? Питам сега по ценност кой е най-скъп от всички? По съдържание са стоте, после петдесетте, двайсетте, десетте, петте, един, половин лев. Но металите едни и същи ли са? Този метал, медта, е скъп, среброто е по-скъпо, ами туй какво е? (По-

казва една златна монета – пендара.) Както виждате, мяза на злато. Тия два метала, среброто и златото, може да ви помогнат. Със среброто може да се лекувате. Като дойдат при вас парите, ще се лекувате. Парите лекуват. Казвам: Те освобождават и от затвора. Сиромашията е едно наказание. Като дойдат парите, те освобождават от затвора, а златото ще ви освободи от смъртта. Среброто ще ви освободи от болестта. Златото ще ви освободи от скръбта. Сега колко искате да имате от златните пари? Трябват ли много? Това е предметно учение. Колко хиляди години са били нужни, докато се е събрал този метал – златото? Вие не знаете историята му, как се е образувало, кои са го образували и как са го образували?

Всичко в света, с което разполагаме, в дадения случай вие може да опитате. Да кажем, че имате един плод. Ако носите този плод, без да го опитате, какво ще се ползвате? Ако имате една ябълка, вие се интересувате от външната форма, но ако не я опитате, какво ще се ползвате? Може да направите малък чертеж, да я нарисувате. Но какво понятие ще имате за ябълката? Не е само яденето. Ябълката има и друга страна. Ако човек иска да изгради в своята мисъл един изящен характер, в родината си той трябва да изяде поне три-четири килограма ябълки, за да може да предаде някаква красота на мисълта си. Ако иска да предаде някаква хубава форма на своята мисъл, три-четири килограма круши трябва да изяде. Та казвам, че във всички плодни дървета се крият възможности да развие човек разни страни на своята мисъл. Човек, като взема за храна плодовете, развива външните качества на своята ми-

съл. Какъв е цветът на житото? Житото има цвят, подобен на златото. Житото е слънчев плод, който минал през Венера, плод, който означава любов, но любов във формата на жертва. Житото е дошло да прогресира в света. Всички житни зърна са на училище. Те изучават първата степен на жертвата. Следователно онова съдържание, което ние приемаме от житото, е тяхната мисъл, че искат да се жертват и в тази жертва носят Божествен живот, който раздават. Като раздават този живот, те се учат на нещо и се запознават с хората. Когато който и да е човек изяде едно житено зърно, то изучава характера на този човек. Докато го яде още, житеното зърно познава какъв е той – дали е мъж, дали е жена, дали е дете, дали е момиче, момче, дали е слуга, може да познае дали е професор, дали е ученик, дали е някой владика, проповедник, дали е цар.

За какво сме дошли ние, какво изучаваме? Ние казваме: „Да обичаме Бога.“ Какво значи да обичаме Бога? Да обичаш Бога, това значи да се запознаеш и да изучиш великите жертви, които Бог е направил за нас от създаването на мира. Ако има едно същество, което е жертвувало всичко, то е Бог, който жертвува всичко от себе си. Трябва да изучаваме онова, което Бог е пожертвувал. Да обичаме Бога във всичко, което жертвува. Престъпление е, когато не оценяваме жертвата и любовта. Да кажем, ако намерите злато и не го оценявате, то е престъпление. Намерите хубава книга, но не я четете, не можете да се ползвате от нея, то е престъпление. Посети ви понякога скръбта, вие не оценявате какви блага ви носи една скръб, едно страдание. Да кажем, една майка има едно дете, но го изгуби.

Ако сега някой ми обере това злато, ще ми причини скръб. Аз ще скърбя. Защо, кажете ми? Като го намеря, ще се радвам. Защо? Някой ти вземе стоте лева, пък ти даде една златна монета, ще скърбиш ли? Закон е: не може да ти дадат, ако не ти вземат. За да ти дадат нещо, най-първо трябва да вземат от тебе. Или другояче казано, ти трябва да имаш нужда от онова, което ти дават. Например ако не си гладен и аз ти давам хляб, ти можеш ли да го оцениш? Този хляб ще бъде неоценен. Но ако ти си гладувал три-четири дни и ти давам хляб, тогава ще го оцениш.

Например фарисеите питаха учениците на Христа: „Вашият учител няма ли да си плати данъка на храма?“ Каква беше монетата, която даде Христос, златна или сребърна? Кой ходи да улови рибата? – Петър. Следователно казвате, че трябва да обичаме. Откъде трябва да започнем сега? При сегашните условия откъде трябва да започнем с любовта. При сегашните условия, като станете сутрин, как започвате? На вас като ученици ще ви кажа едно правило. Първото нещо, като станете от леглото, поемете една дълбока вдишка, задръжте я 5-10-15 секунди и изведнъж, като изпратите този въздух навън, кажете нещо свестно. Какво трябва да кажете? Всички вие сте станали тази сутрин, без да кажете това. Нито един от вас не е казал: „Крайно ти благодаря, Господи, че съм станал днес на краката си, че дишам.“ Събуди ли се съзнанието за Бога, няма да философствувате къде е Господ. Къде е Господ – тази идея е чисто физическа. Господ не е някой материален предмет, та да е някъде. Нещата може да бъдат на едно място. Да кажем, тия пари могат да бъдат сега на масата.

Какво може да направят тия пари, като са на това място. Тази монета има цена в моя ум. Аз ѝ давам цена. Тя е станала злато, да дойде да ме види. За нея е голямо щастие, че аз мога да я пипам. Тя, като се върне при своите, ще каже, че е била в рая, че едно разумно същество, един ангел я бутал с ръка и я показвал на други ангели. За туй злато вие минавате за ангели, служители на човешката мисъл. Хората са ангели. Сега вие имате представа за онези, голямите ангели с крила. Вие сте още без крила. Вие сте във формата на една малка буба, която едва се е измътила и пристъпва по земята – един ден се готви да стане с крила. Има ангели, които по земята пъплят, има ангели, които из въздуха ходят. Има и ангели, които мислят. Сега най-първо, за да хвърка човек, той трябва да е мислил, после ще хвърка. Хвъркането е резултат на мисълта. Казвате: „Той нависоко хвърка.“ Ти не може нависоко да хвъркаш, докато не мислиш.

Сега в България дойде един българин – голям певец. Българите се учудиха, че имат такъв голям певец, който може да се състезава с Карузо. И тъй като може да се състезава с Карузо, туриха му един медал за гражданска заслуга. Че има един пехливанин по музика, който може да се бори, да се състезава с Карузо. В какво седи силата на този Карузо? Той знае как да изпраща из въздуха интензивни вълни, образува много добре музикални вълни и ги препраща навън. Гледах как се състезаваха в операта. Мазаров беше главнокомандуващ, имаше генерали, полковници, капитани. Още като запя, в гласа му имаше нещо чудесно. Колко ли време е било нужно, за да дойде

Мазаров до това положение — да пее така. Мазаров в миналото е пял всеки ден по три минути и от тия три минути се образували четиридесет и осем музикални години, за да стане певец. Четиридесет и осем години по три минути колко хиляди години правят? За да направите четиридесет и осем години, като всеки ден пеете само по три минути, колко хиляди години трябва? Направете сметка.

Казвате: „Да бъдем набожни.“ Набожният човек трябва всеки ден да се моли по четири минути и от тия четири минути да се образуват четиридесет и осем години, за да стане той светия. Питам, колко хиляди години трябва, за да стане той светия? За да стане светия, трябва да се моли по четири минути всеки ден. За да стане светия, той вече е работил в миналото, има нещо в себе си. Погрешката е, че вие не оценявате онова, което сте придобили.

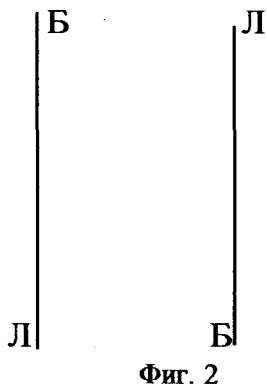
Като слушам гласа на Мазаров, го оприличих на едно растение, което бързо расте и плод ще даде. Има някой, още като го слушаш да пее, виждаш, че е престанал да расте и плод няма да даде. Някои така пеят в операта, плод нямат. Музикално Мазаров мяза на този, който дава плод. Той това не го съзнава, но в неговото подсъзнание го има. Ако се вземат неговите ръце, ако се вземат неговите гърди, рамена, после устройството на неговия ларинкс, той е човек, който има голяма любов, който знае как да цени ларинкса. Пее и говори с голяма любов, но се извинява, че не може да говори красноречиво. Един човек, който знае да пее като генерал, като благодари на всички, се извинява, че не знае как да говори. Но знае да пее. Той пее на немски, на италиански, на български, пък казва, че не знае да го-

вори. Като произнася думите на немски, те са ясни и на италиански са ясни, интонацията има. И този човек се извинява, че не знае как да говори. „Ще ме извините, аз не зная да говоря, каквото зная, ще кажа.“ Прав е, че не знае да говори, както другите говорят. „Каквото съм научил, туй, което ви пях, вие го считате гениално. Може да ме наградите, но аз, като слушам онова, което моите учители по пеене ми казват, едва ли не съм като дете пред тях.“ За една вечер, като пее, плащат му четиридесет хиляди лева. Но знае да пее, заслужава си парите. Четиридесет хиляди лева за два часа, по двадесет хиляди лева на час. Не знае да говори, пък по двадесет хиляди лева на час за пеенето му плащат. Но според моите изчисления най-малко тридесет хиляди години по три минути е пял, за да направи четиридесет и осем музикални години. Казвате: „Той е Мазаров.“ Мазаровци има навсякъде. Като се яви на бойното поле, като започне да пее, всички ще сложат оръжието, ще млъкнат, ще слушат. Като платиш двеста лева, ще седнеш на първото място да слушаш. Като платиш четиридесет лева, ще слушаш горе, на галерията и ще ръкопляскаш, ще викаш: „Бис!“ Какво означава бис? – Два пъти. Бис значи да се повтори. Мазаров отде започна, къде се е учил? Най-първо човек трябва да започне с онова съзнание, че може да пее. Музиката в света започва с желанието да кажеш първата дума. Като кажеш първата дума, тя да бъде музикална. Да кажеш: „Ти пееш.“, „Аз живея.“ Знаеш как се пее „Аз живея“. Или може да кажеш: „Аз живея, и Бог живее в мен, и всички праведни хора живеят с мен.“

Ние отделяме духовния живот от музикалния, от светския, разпокъсваме живота. Ние разглеждаме живота по един особен начин, който не е полезен. Ако искаш да разгледаш един човек и му отделиш пръстите, разделиш главата, брадата, разните кости, мускулите и търсиш човека, ти никъде не може да го намериш. Трябва да търсиш човека в онази цялост вътре, която съществува. Музиката е една дреха, в която човек е облечен. Музиката е една дреха, говорът е друга дреха. Като говориш с тия две дрехи, трябва да бъдеш облечен. Едната дреха е поезията, с която е облечен човешкият ум. Музиката е една дреха, с която е облечено човешкото сърце. Музиката е забавление за сърцето. Музиката е създадена за забавление на човешкото сърце. Поезията е забавление за предметния ум на човека. Та вие трябва да забавлявате себе си. Тогава, когато сте тъжни, каква песен пеете? Кажете ми, коя е най-голямата скръб, която сте имали? Името на вашата скръб, първата дума на вашата скръб искам. Ако ви излезе един голям цирей, не е ли то богатство, което сте придобили? Един голям цирей излязъл на крака ви, подул ви крака, куцате. (Учителят пее: „Излязъл голям цирей, голям цирей, колко голям цирей!“) Хубаво, вие какво трябва да направите с големия цирей? Имате едно недоволство в живота. Животът ти е дал една отлична глава, ти казваш: „Празна е главата ми.“ Най-първо мамите себе си. Казвате: „Празно е сърцето ми.“ Мамите тялото си. Казвате: „Това тяло ли е?“ Престанете да се самоизмамвате. Станете ли сутрин, благодарете за онова, което имате. Благодарете на Бога, че ви е дал една глава. За бъдеще е решил

да ви даде още по-хубаво организирана глава. Намислил е да ви даде още по-добре организирано сърце и още по-добро тяло. Вие, като възкръснете с новите тела, няма да бъдете както сега. Ще бъдете с нови дрехи. Възкресението ще бъде отбелязано с нови дрехи, с нови тела. Човек трябва да се обновява. Казвам: Обновявайте се с вашата мисъл! Обновявайте се с вашите чувства. Три начина има, по които човек може да се обновява. Като обича Бога, той се обновява. Да обича Бога е злато. Да обича ближните, е сребро. Да обича себе си, това е бакър. Че бакърът, като го калайдисат, хубаво служи. Това са само символи, с които ние си служим.

Вие седите и се гледате, че не сте толкова красиви както другите. Че не може да пеете както Мазаров. Че ако вие не може да пеете, както Мазаров пее, кракът ви не може да стъпи в рая. Мазаров е първият, който като отиде при райските врата, ще изпее една песен и ще го пуснат. Като турист ще го пуснат в рая. След три дена той трябва да излезе навън от рая. Аз ще ви приведа един пример. Кое положение искате да имате – положението на богатия в този свят или положението на сиромаша Лазар в този свят (фиг. 2)? В другия свят знаете ли как са? В този свят богатият е горе, а Лазар е долу; в оня свят Лазар е горе, а богатият е долу. Христос дава този пример. Кое положение е за предпочитане? Коя е причината, че съществува тази разлика между богатия и Лазара. Богатият беше предметно учение на Лазар. Богатият, като минаваше покрай Лазара, му казваше: „Да знаеш човек, който живее добре по Бога, Господ така го благославя като мене. Кой-

то живее като тебе, така Господ го туря да страда.“ Че имаше известна истина в това, вярно е. Лазар през целия живот, като минаваше богатият, казваше: „Господ е милостив, ще се науча.“ И се научи. Дойде в другия свят и беше добре. Но докато беше на земята, Лазар никога не поропта, беше доволен. Обаче,

като дойде богатият на оня свят в лошо положение, той поропта. Отче Аврааме, засъхна ми гърлото в тия страдания, изпрати ми Лазара. И Авраам му каза: „Както Лазар си учи урока в другия свят, където ти понесе всичките Божии благословения, сега Господ те тури ти да се учиш.“ Ти си предметно учение. И Лазар беше предметно учение. Както Лазар изтърпя, така и ти трябва да изтърпиш. Аз сега правя следния паралел: сърцето е Лазар в този свят. Умът е богатият. Нали сърцето е грешно в нас? Ако сърцето не може да се научи, ако вие не може да влезете в положението на сърцето, ще стане точно обратното. Някой път имате страдание в сърцето. То е вашият Лазар. Умът ви е с крилата на птицата, хвърка. Ако вие не се обърнете към този Лазар във вас, да влезете в неговото положение, да му помогнете, един ден сърцето ще се намери в положението на ума. Сиромашът ще бъде на мястото на богатия. Тогава казваме, че човек е недоразвит за света. Трябва да се поставят в съгласие умът и сърцето на човека. С ума си и със сърцето си човек трябва да служи

на Бога. Каква беше целта на Христа, когато изказа този пример? Да покаже, че богатите хора не са щастливите хора. Защото богатството е предметно учение. Този, богатият човек не можеше ли да влезе в положението на Лазара? – Можеше. И вие, когато страдате, кои са причините за страданията ви? Сега страданията са от временен характер. Духовните хора имат много по-големи страдания. В духовния живот има моменти, когато човек се намира в целия ад, особено когато умът се изпълни с нечисти мисли.

Например мнозина, като слушат Мазаров, казват: „Как го е одарил Господ – четиридесет хиляди на една вечер. Аз цял ден се пека като грешен дявол за нищо. Справедливо ли е това?“ Неразбиране е това. Първата дума, с която почва арията в „Аида“ е „О, моя Аидо“. Хубаво започване – „О“ значи условия.

Сега моето желание е да се събуди и във вас желание за постижение. Мазаров пее, да се радвате. Когато едно цвете цъфти в една градина, цъфти заради Господа. Щом той е една музикална сила, това е резултат на един народ, на душата на този народ. Че Мазаров е едно цвете от музикалния свят. То е един добър признак за българите. Едно хубаво цвете е цъфнало, за в бъдеще ще излезат и други хубави цветя. За в бъдеще и вие ще цъфнете. Всеки на своето време. Ако вие не можете да се радвате на Мазаров и на вас не може да се радват. Мислите ли, че Мазаров от само себе си е цъфнал? Мислите ли, че едно цвете от само себе си е цъфнало. За всяко цвете, което цъфти във вашата градина, най-първо ангелите са работили, а вие като слуги

на ангелите сте го поливали. Всяко цвете носи своята велика история на живота. Когато усещат това ухание, някои казват: „Колко хубаво мирише това цвете.“ Уханието на цветето е голямата скръб на цветето. Колкото скръбта на цветето е по-голяма, толкова и уханието е по-голямо. Колкото скръбта е по-малка, толкова и уханието е по-малко. Следователно и вие на земята, когато имате големи скърби, най-големите нещастия в Божествения свят на ангелите, като цветето цъфтите. Дойде някой ангел, помирише, казва: „Много хубаво мирише.“ И се радва. Другояче казано, ако вие не страдате, не можете да бъдете цвете в божествения свят. Страданието е съдържанието на живота. Радостта е смисълът на живота. Не може да бъдете уханно цвете, ако нямате съдържанието. То е вътрешния смисъл на страданието.

Като ученици трябва да страдате и да благодарите. Не сте вие първите, които страдат. Бог, който се е ограничил, носи страданието на хората. И Христос, като дойде на земята, като нямаше свои страдания, носеше страданията на другите хора. Вие някой път носите тия страдания. Някои от страданията ви не са ваши. Всички вие помагате за повдигането на човечеството. Всички хора — и лоши, и добри, каквито и да са, могат да помагат в това отношение. Оставете ония възгледи за ада и за рая, адът не е лошо място. И в ада има музика. Той не е такъв, какъвто го представят. То е човешко изобретение.

Когато Господ създал нашия свят, вестниците на другия свят, на невидимия свят са писали, че е създаден нов свят, населен с нови създания. Едно ангелче, като чело

една книга, се заинтересувало за хората, които Бог създал по образ и подобие свое. То казало на един голям ангел да го заведе да види тия хубави създания на Бога. Ангелът го взел на крилата си, занесъл го на земята. Като ходили и разглеждали земята, ангелчето казало: „Аз ти казах да ме заведеш при хората, ти ме заведе в ада.“ „Това са хората“ – казал големият ангел. В думата „ада“, буквата *а* се среща два пъти. *А* – означава товар. *А* има няколко смисъла.

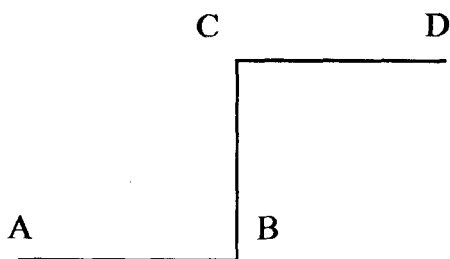
λ – така се пише на египетски. *А* означава, че човек е в движение. Евреите са писали буквата *а* така τ . Сега пишем *а* така *А*. *А*-то е пречупеният кръст. Значи ти си натоварен, носиш някаква идея. Като казваш аз, ти си бременен с една идея, която носиш. Майката, която е бременна, се безпокои, не знае как да изнесе плода, ще може ли да роди или не. Всяка една мисъл, докато човек я роди, страда. Всяко едно желание, докато човек го роди, страда. Всяка една постъпка трябва да се роди. Ако твоята постъпка не се роди, ако твоето желание не се роди, ако твоята мисъл не се роди, ти не може да се развиваш. Казано е: „Ако не се родите от вода и дух, не можете да влезете в Царството Божие“. Не можете да влезете в оня живот, който очаквате. Влизам в положението ви. Вие седите, гладни сте, зимно време е, нямате въглища. Онези, които са създали земята преди хиляди години, създадоха доста въглища. Въглища има за всинца ви, само превозни средства няма и вие страдате. Казвате: „Въглища нямаме.“ Но можехте да бъдете умни, да проектирате специални клетки. Горе, в пространството има толкова много електричес-

тво, да привлечете част от него, че да си стоплите стаите. И досега трябваше да го направите. Даже сами можехте да си направите инсталации, да имате осветление в стаите. Сега трябва да викате механици да ви направят инсталации. Погледнете, бушоните изгоряли, има електромери, които отбелязват колко енергия сте изгорили. Дойде краят на месеца, трябва да платите. Та казвам: Ако вие приложите Божествената любов, може да подобрите живота си. Божествената любов е единствената, която засяга човешкия ум, човешкото сърце, човешкото тяло, човешката душа и човешкия дух. Единствената любов в човека, която засяга всичко и може да ви повдигне. Любовта към ближния ще засегне само вашето сърце. Вашата собствена любов ще засегне само вашето тяло. Като обичате себе си, служите на тялото. Като обичате ближния, служите на сърцето. Като обичате Бога, служите на всички. Затуй именно трябва да се обича Бог, понеже любовта към Бога засяга всичко в нас. Тогава да минем специално на любовта към ближните, която може да оправи нашето сърце. Ако искате да изправите недъзите на своето тяло, ще обичате себе си. Искате ли да оправите недъзите на своето тяло, ще имате любов към себе си. Искате ли да изправите недъзите на своето сърце, ще имате любов към ближните. Ако искате да добиете ония блага, които Бог е определил, ще обичате Бога. Само в любовта към Бога има придобивки. Любовта към ближните и любовта към себе си — това е лекуване на всякакви болести, на всякакви страдания, на всякакви нещастия. В любовта към Бога има радост. Ще обичате и ближния. Кой е ближният? Когато попаднете в

ръцете на разбойниците и този, който мине покрай вас и ви вземе, и ви тури на ослицата си, и ви заведе до гостоприемницата, и плати за вас, за да ви лекуват – той е ближният. С любовта към ближния ще лекувате някаква болест, някакво страдание, нещастие. Единственото, което може да внесе радост и веселие, то е Божията любов. Без Божествената любов радост в света не може да има. С любовта към ближния ние лекуваме страданията си и болката си. Човек трябва да обича себе си, за да лекува тялото си. Човек трябва да обича ближния си, за да излекува сърцето си. Онзи, който иска да успява във всичко, да се благослови, трябва да обича Бога.

Тази дефиниция я запомнете. Ако другояче разсъждавате, постижения не може да имате. То ще е криво разбиране. Обичам себе си. Защо? Защото моето тяло се нуждае от моята обич. Трябва да обичам ближния си, защото с любовта към ближния може да се лекувам. Тогава ще приема всичката онази енергия, която ми е необходима. Когато е за щастие в света, за постижения, за растеж, ще държим любовта към Бога. Това е нашият триизмерен свят. Една стълба, по която човек трябва да се качи. Любовта към себе си е *AB* (фиг. 3). Любовта към ближния е *BC*. Любовта към Бога е *CD* – лекуването на всички страдания.

Знаете колко е мъчно да се свири на цигулка, понеже тия инструменти са изгубили своя живот. Те са лишени от живот. Отчаяни са, трябва да ги утешават, да възкръснат. Ако не можете да хванете тялото си като цигулка, вашата работа е свършена. Всеки от вас все трябва да има един

Фиг. 3

инструмент – или китара, или мандолина, или орган, или тъпан, или кавал, или флейта, или пикола, или някой тромбон, или някоя цитра, арфа, все трябва да имате

някакъв инструмент. (Учителят свири много нежно на цигулка.) Подражавайте на свиренето. (Всички пеят подир музиката на Учителя. Учителят пее: „В зорите на живота, в зорите на живота, в зорите на живота“.) Вие искате да пеете набожни песни или песните на света. (Учителят свири.) Това е един отличен ритъм за здравето. (Учителят свири и пее.)

Изпейте „Духът Божи“. (Изпяхме.)

Както пеете сега, намирам един дисонанс между вашата любов, любовта към ближния и любовта към Бога. Дисонанс има, не върви, „кой пълни“ трябва музикално да се вземе. Не можете да изпеете тази песен, ако нямате любов към тялото си, любов към ближния и любов към Бога. Не може да я изпеете, както трябва, ако нямате тази любов. Как трябва да се изпее, покажете ни. (Учителят пее само думите „Духът Божи“.) Ще пеете ден, два, три, да коригирате. Ще пеете песента на части: „Духът Божи кой пълни с любов“. Трябва да почувствувате някакво вдъхновение, като пеете, за да придобиете нещо. Ако не чувствувате любовта, вие песента не можете да я изпеете. Първо ще се научите да пеете. Как ще направите една аудиенция на

Господа? Трябва говорът ви да бъде толкова музикален, че като говорите, всичките ангели да наострят уши. Да кажат, че такъв музикален глас не са слушали. Ние, като идем при Бога, няма да кажем как сме страдали, но ще идем да благодарим. Като се явим пред лицето на Бога, всичките страдания ще изчезнат, ще видим, че всичко е било за добро.

Та по някой път се радвайте, когато страдате. Когато сте болни, най-вече пейте. И когато сте здрави, пейте. Сега, когато сте здрави, пеете, когато сте болни, мълчите. Ще пеят хората, когато са болни, те се лекуват. Пейте за сърцето си. Най-първо пейте за тялото си. Сега заемете се да проучите тази песен – „Духът Божи“. Не цялата песен, но само думите „кой пълни сърца ни с любов“. Изучете песента, както правят в операта, поотделно, на части изучете песента, после цялата песен. Някой път си пейте само думите „Духът Божи“. (Учителят пее: „Духът Божи“). Най-първо ще заангажирате ума си, ще заангажирате тялото си и сърцето си. Това е една музикална линия. Реалното е Духът. Той е, който създава видимите неща. Пейте за себе си, пейте, докато чуете гласа си. Като пеете, да разберете какво нещо е творческа музика. Защото без музика вие не може да имате успех в света. Та когато четете една молитва, музикално да я кажете. Ако не знаете да пеете, как ще кажете молитвата? Казвате: „Аз ти казвам.“ Може да го кажете твърдо, грубо, може да го кажете нежно. (Учителят го изговори най-първо твърдо, после меко.) „Аз ви ка.“ Виждам какво излезе. (Учителят пее „аз“ – с тона *до*, „ви“ – с тона *ми*, „ка“ – с тона *сол*.) „Аз

ви ка.“ Туй значи: „Аз ви казвам.“ „Аз“ е основа, „ви“ — туй е външният обект. Казвам нещо, което Бог ми е казал. Туй значи хубавото, което е в мене, аз го изнасям, както едно дърво изнася своя плод, или както някой художник рисува своята картина, или както един музикант изнася своята песен. „Аз ви ка“, имате *до, ми, сол*.

В българските песни първо има едно оплакване. Българинът се оплаква, че тялото му не е здраво, че сърцето го боли. Казва: „Няма да я бъде, то ще се мре, но да си поиграя.“ Най-първо той казва, че кракът го боли, че сърцето го боли, като не може да си намери цер, казва: „То ще се мре, но да си поиграя.“ А пък какво е разрешението. Няма какво да мре човек. Човек не е създаден да мре. Ако искате постижения в света, ако искате да постигнете нещо в света, трябва да изучавате хората. Сега не мислете, че светският живот е непотребен. То е погрешно схващане. Изопачен е светският живот. Как ще разберете думите: „Толкова Господ възлюби света, че прати своя еднороден син“. Този свят, който Господ е създал, възлюбил го. Възлюбил е Бог всичко онова, което Той е създал, защото първоначално всичко е създадено добро. Светът, който е създаден, е добър. Заблуждение е, че светът е лош. Криво мислим. Човешките творби са лоши. В света, каквито и да са хората, и най-лошите са добри. Един чук е лош, може да ви удари, но с този чук се правят къщи. Едно рало е лошо, но благодарение на това рало се оре земята, дава жито. Една мотика е лоша, но благодарение на мотиката се копае земята. Водата е лоша, залива, но благодарение

на нея хората живеят. Злото произтича от това, че ние подпушваме някои неща в себе си.

Казвате: „Не може да живеем.“ Какво ви струва да обичате? Като обичате един човек, вие може да обичате неговото тяло, може да обичате неговото сърце, може да обичате неговия ум. Ако обичате неговото тяло, обичате силата му, ако обичате неговото сърце, обичате топлината. Ако обичате неговия ум, обичате светлината. Затова направи един превод. Казвате: „Аз обичам тялото.“ Тялото е обгърнато със сила. Трябва да обичате силата, която пази тялото. Тялото без сила е изложено на големи страдания. Чувствата на човека без топлина и те са изложени на големи страдания. Човешкият ум без светлина, и той е изложен на големи страдания. Най-първо ще обичате силата, понеже тя пази тялото. Ще обичате топлината, тя облагородява сърцето. Ще обичате светлината, понеже тя дава растеж и развитие на вашия ум. Ще обичате три неща. Под думата топлина разбираме живота. Под думата светлина разбираме любовта. Това е превод на нещата. Ако вие не знаете как да превеждате, много неща не може да разберете. За думата любов на български и на другите езици не се употребява една и съща дума. Някои народи имат много високо мнение, имат няколко думи. За любов ние имаме две думи: обич и любов. Под думата любов се разбира, че вие може да обичате някого, когото може да натоварите с нещо. Вие като давате подарък някому, не е ли това натоварване? Давате му обуца или му правите някоя услуга. Вие трябва да го натоварите и в ума си той ще има една нова идея. Може да го натоварите с матери-

ални блага. Представете си, че му дадете петстотин хиляди лева звонкови монети. Като вземе парите, веднага ще се зароди у него желание да бяга от вас. Понеже ще се роди съмнение да не би да се попишманите, ще гледа да офейка, веднага ще се зароди желание да бяга. Това ще мяза на следното: В турско време отива един при хаджи Калчо (български чорбаджия, богаташ, прославил се със скъперничеството си) да иска пари назаем. Той му дава двеста турски лири. Като му дал парите, хаджи Калчо тръгнал отподире му да види какво ще прави с парите. Онзи се спрял при един рибарин и искал да си купи чер хайвер. Казва: „Дай ми половин кило чер хайвер.“ Хаджи Калчо му казва: „Извини ме, направил съм погрешка, дай да проверя парите.“ Взема парите и му казва: „Човек, който купува чер хайвер, не връща парите.“ Та и провидението върви подир вас да види какво ще направите с богатата и ви ги отнема, ако след като вземете Божиите блага, идете да си купите чер хайвер.

Сутрин, като станете, изправете се и благодарете за любовта с някаква молитва, но нито с „Отче наш“, нито с „Добрата молитва“, а отправете ума си с благодарност към Бога. После изпейте „Духът Божи“. (Учителят пее три пъти само „Духът Божи“.) Сега казвате: „Какво ще сполучи човек след четиридесет и осем години, ако по четири минути чете молитва?“ Когато чета някоя книга, правят ми впечатление авторите, които са писали. Някой, като наредил думите по един начин, изпъква неговата мисъл. Това, което той е казал, друг едва ли би могъл да го каже. След него ще се появят други, които ще кажат може би още по-хубави неща. Трети така ще

усуква, че нищо не можеш да разбереш. Неизказана е Божията мъдрост. Колкото повече се стремите да изкажете нещата по-съвършено, толкова написаното е по-изкуствено. Учете се да изказвате нещата просто.

Наскоро една сестра ми разправя за идейната любов и таман рекох да ѝ обясня, иде един разчорлен бедняк – циганин, изпокъсан и проси пари. Ето иде изведнъж предметното учение. Тя гледа недоволна този циганин, че наруши хармонията, понеже аз щях да говоря за любовта. Той мисли, че иде при голям човек, ще му даде много. Аз искам да му дам нещо и мисля колко ще ми се откъсне от сърцето. Виждам колко имам. Бръквам, изваждам десет лева. Казвам: Иди дай на този циганин десет лева и да си върви, да продължим с любовта. Дадох му десет лева да не нарушава хармонията на любовта. Ако иска повече, няма да му дам, защото ако му дам, той няма да дойде втори път. Искам и втори път да го видя. Този циганин втори път трябва да бъде с бомбе.

Всичко е хубаво в света. В света виждаме една непреодолима Божия мъдрост, която е скрита във всички противоречия. И в дявола Бог е скрил нещо, което и дяволът не знае. Той, като гледа хората, хване човека, разтърси го и казва: „Знаете ли, че вие станяхте причина за моето нещастие. Заради вас аз изгубих небето.“ Хване ви за косата, разтърси ви.

Благодарете за тялото, което Бог ви е дал. Благодарете за сърцето, което Бог ви е дал. Благодарете за ума, който Бог ви е дал. Да благодарим с ума си, да благодарим

със сърцето си, да благодарим с тялото си. Това е служене на Бога.

Сега тия пари ще ги оставим тук. Само златната няма да остава. Аз ще ги остава, вие ще намерите един касиер, най-честният от вас. Да видим колко са? – Сто осемдесет и три лева и половина. Да се схване туй, което сме говорили. Туй, идейното (показва златната пара) го нося със себе си. И тъй, давам ви любовта към себе си (посочва медните пари), давам ви и любовта към ближните (посочва сребърните пари). Кой каквото обича, да прибави свободно. Каквото число ви дойде на ума, това дайте. Туй ще бъде за ваша полза. Хубаво е да се изберат две сестри и един брат за касиери. После ще видим за какво ще ги употребим: за книги, за ядене, за вълна и т.н.

„Отче наш“

21 лекция на Учителя,
държана на 21 февруари 1940 г., сряда, 5 часа сутринта,
София, Изгрев.

МИНАЛО И НАСТОЯЩЕ

„Отче наш“

„Махар Бену Абa“

Имате ли зададена тема? – Нямате.

Когато младият вол остарее, какво става със старостта му? Когато козата остарее, когато младата птица остарее, какво става със старостта им? Младият вол, като остарее, какво добива? По някой път вие казвате: „Остаряхме“. Какъв смисъл има думата остаряхме? Да се бутат стари работи е опасна работа. Ако са цветя, хубаво миришат, но ако е някое бунище? Дето имате бунище, всичко туй трябва да се изхвърли навън. Най-първо забележете – всички вие не дишате правилно, не седите правилно и си причинявате една голяма вреда. Някой от вас седи свит, грехота е това. Някой наведен ходи. Когато седите или вървите, не бива да сте прегърбени, то е грехота. Като дойдете тук, седите и мязате на гости, които чакат угощението като на някой журфикс. Като си идете, си казвате – много хубаво беше угощението. Идете тук, в училище, да кажете какво сте научили. Не е важно какво сте научили, но какво има да учите. Вие казвате: „Ние много сме изучили.“ Това нищо не значи. Нищо не важи какво сте научили. И волът може да каже, че е научил нещо. Много работи е научил. Какво има да учите е важно. Онова, което сте научили от туй, наученото, трябва да го отхвърлите, понеже няма да ви служи за в бъдеще. За пример в един живот вие сте били

най-големият и силен човек, шампион, борец като Дан Колов, но като дойдете до една епоха, когато хората няма да се борят, за какво ви е това? За какво ще употребите вашето борене. Има нещо, което ви липсва. Някои постоянно искат големи дарби. Ваше право е да желаете голямата дарба, но дарбите искат условия, при които да се развиват. Музикалното чувство и способност изискват хубаво ухо, певецът, който иска да пее, изисква хубав ларинкс, изискват се хубави дробове. Да мисли добре само е хубаво, но трябва и да яде добре, и да диша дълбоко. Вие, като дишате, никога не сте се спирали да видите колко секунди са ви нужни да поемете въздух, и колко да го задържите, и колко секунди са ви нужни да издишате въздуха. Не само тогава, когато сте радостни, но когато имате тъжна мисъл, пак наблюдавайте. През целия живот трябва да правите научни наблюдения. Радостни сте, или някоя мисъл ви мъчи, или сте гневен. Ще дойде гневът, не е грехота да сте гневни – грехота е да не изследвате гнева. Изучавайте го, изследвайте страха – защо е дошъл? Като се уплашите, наблюдавайте дишането какво е. Като поемете въздух, вижте колко секунди го задържате. За една седмица искам да направите един опит най-малко два пъти, сутрин и вечер да дишате и като дишате, да броите. Като речете да дишате, ще извадите часовника и ще броите до колко ще задържите въздуха. Който има часовник, нека брои по часовник, който няма часовник, да брои на ум. Вие сега казвате: „Това ни остава – да броим.“ Казвате: „Тъй както Господ го е направил, така ще бъде.“ Ама не дишате, както

Господ го е направил. Ако всички дишахте, както Господ го е направил, щяхте да бъдете най-добрите хора в света. Щяхте да бъдете гении, гениални, талантливи, не щеше да има обикновен човек, ако дишахте, както Господ го е направил. Вие щяхте да бъдете най-здравите, най-силните.

Сега искам да ви изясня идеята на миналата лекция и да ви кажа какъв смисъл има. Как ще представите Божествената любов, какво нещо е любовта към ближните и какво нещо е любов към себе си. Как бихте я представили? Божествената любов се сравнява само със светлината. Като видите някой на половин километър далеч, стане ви приятно, че сте го видели. То е Божественото. Любов към ближния – вие се радвате, когато чуете да ви говори. Светската любов – като го хванете за ръката и той ви хване за ръката. Но онзи, когото виждате отдалече и му се радвате, тази любов е постоянна спрямо него, не храните никаква лоша мисъл. Щом започне да ви говори, тогава има опасност някой път гласът му да се измени, някой път ви говори по-меко, някой път по-твърдо. Веднага нещо се усъмните и промените мнението си. При този, който стиска ръката, там е най-зле положението. Всичкият спор в света произтича от стискането. Второто е, че си го чул да говори отдалече. Идеалната любов е да го видите само отдалече. Казвам, вие дишате със стискане. Ще се отучите, като тръгнете по обратния път. После ще се отучите да го слушате, само отдалече ще го виждате. Като го видите, ще ви бъде приятно. Трябва да знаете, че въздухът, който дишате, има една Божествена енергия. И тази енер-

гия може да ползува човек само тогава, когато сърцето му е разположено да обича. Когато човек може да обича със сърцето си, може да обича и с духа си. Четири състояния – няма да се спирам и да ги обяснявам. Сърцето прави тия погрешки. Не че нарочно ги прави. То е най-малкото дете. Трябва да му прощавате. Знаете, че вашите малки деца всякога правят погрешки. Няма какво да се сърдите на сърцето си. После няма да мислите, че грешите. Най-после каква обективна представа имате за греха. Обективно как си представяте греха? Изядете една ябълка, хубаво, считате, че сте сгрешили и сте яли повече. Или сте преместили парите на една банка от едно място на друго – пак смятате това за престъпление. Но всъщност от Божествено гледище престъплението седи в това, че спъвате един човек в неговия път. Спъвате ли някого – това е прегрешение. Щом спъвате един човек в неговия път, в неговия живот, вие правите прегрешение. Щом спъвате мисълта на един човек, правите прегрешение. Щом спъвате чувствата на един човек, които Бог му е дал да се повдигне, вие правите прегрешение. Щом спъвате един човек в неговите постъпки, в неговите действия, вие правите прегрешения. Три вида погрешки правят хората: когато спъват човека да работи, когато спъват човека да изявява любовта си, когато спъват човека да мисли правилно. Правите погрешка, когато спъвате вашия ум, правите погрешка, когато спъвате вашето сърце, правите погрешка, когато спъвате вашата воля. Аз искам от вас да вярвате в ония неща, които са прави. Прави неща са ония, които произвеждат

светлина в ума ви. Ония неща, които произвеждат топлина в сърцето ви, те са прави. Ония неща, които дават смелост в живота, те са прави. Нещата са прави, когато настане светлина, топлина и сила у вас. Временно вие сте се обезсърчили. Може временно, който и да от вас да насърчим. Обезсърчил се е той, понеже е беден. Вложи му една златна монета в ръцете. В миналата беседа ви показах една златна монета. Веднага се зарадвахте. Златото внася един нов елемент в човека. Като го видите, зарадвате се. Щом като нямате нещо в ръцете си, не се радвате. Вие искате да бъдете богати. Но богатството се определя от златото, което имате във вашата кръв. Казвате: „Богат е този човек.“ Който е богат, има повече злато в кръвта си. Може ред поколения да са работили. Туй злато привлича другото злато от земята. Друг казва: „Аз съм сиромах.“ Нямате злато в кръвта си. Най-първо внесете злато в кръвта си. Вие не можете да внесете злато в кръвта си, докато не мислите правилно и докато не чувствате правилно. Вие не можете да внесете злато в кръвта си, докато не постъпвате правилно. Ако вие имате злато в кръвта си, като идете при един banker, веднага му се отваря сърцето и ще ви даде десет, петнадесет, двадесет хиляди лева. Но щом нямате злато в кръвта си, той е стиснат, отказва.

Сега не искам да вярвате в това, аз искам да опитате, да правите опити. Две години като правите опити, да повярвате. Това е една теория, хипотеза. Ще кажете: „Тъй е казано.“ Ще проверите дали е вярно. Че е вярно, е вярно, но в каква степен е вярно. Направете един опит, вземете

малко злато в кръвта си. Нали взехте един билет, нищо не можяхте да привлечете. Миналата лекция направихте друг един опит. Какъв е законът? Аз вложих сто осемдесет и четири лева, понеже е предметно учение. Донесох всичките пари, не златни, но сребърни: едно сто лева, едно петдесет лева, друго двадесет лева, десет лева, пет лева, два лева, един лев и половин лев — всичките български пари. Исках да говоря за тях, затова ги носех. В мене работи правилото: каквото нося, назад не го връщам. Посях ги, оставих ги и знаете ли досега реколтата е дала две хиляди и седем лева. Като посях сто осемдесет и четири лева, реколтата даде две хиляди и седем лева, а може още да дойдат. Казвам: Още ще дойдат. Посятото расте. Защо сега това даде реколтата, пък онзи билет не даде.

Вие казвате: „Ако е рекъл Господ.“ Прави сте, но вашата мисъл е, че ако е рекъл Господ, ще стане това. Добре, ако е рекъл, ами ако Господ не е рекъл, защо ще вземате билет? Ние взехме билет, Господ не беше рекъл и нищо не даде. Погрешка. Сега въпросът не е там. Ако е рекъл Господ. Нивата не беше добре изорана, житото не беше хубаво, времето беше сухо, затуй реколтата нямаше. Тия неща са за опит, следя ги. Мнозина вземат билет, някои са спечелили, някои не печелят, но и там има един закон, който регулира. Ако иска някой от вас да вземе числото три хиляди деветстотин и четиринадесет. Може да го намери, може и друг да го е взел. Един само може да го вземе. Може да кажете: „Ти, Учителю, каза, че ще спечели билетът.“ Аз съм дал това число, но се изискват условия.

Когато някой земеделец сее житни зърна, избира почва. Царевницата знае на каква почва да ражда. Земеделецът знае кога да сее царевница, кога да сее ечемик, пшеница, ръж. После приготвя угарта още през пролетта. И на есен също сее. Когато на есента оре и сее, земята не дава така изобилно. Това са материални работи. Целият свят все за пари мисли. Понеже цялата европейска култура беше обоснована чрез пари, германците са потопили един милион тона с параходи. Знаете колко милиарда коштуват? Знаете колко милиарда се харчат? Англия е похарчила три хиляди милиарди за въоръжаване. Вие казвате: „Богатство!“ Туй богатство за какво се употребява? За да осигурят някакво бъдеще на своя народ. Англичаните казват: „Човек трябва да бъде силен.“ Германците казват: „Човек трябва да бъде силен.“ Русите казват: „Човек трябва да бъде силен.“ Французите казват, че и те искат да бъдат силни. Всичките – и малки и големи – искат да бъдат силни. Въоръжили се до гуша и казват: „Само да ви пипнем!“ Ако и вие се въоръжите по същия начин, какво ще добиете? Нищо няма да добиете. Туй се дължи на сегашния живот. От хиляди години хората са живяли и каквото са мислили в миналото, сега се проявява. Сегашните явления, сегашните прояви се дължат не на сегашния живот, а на миналия живот. Пък както хората живеят сега, сегашните им резултати и тези на миналото, заедно ще се проявят в бъдеще. Някои от вас се спъват. Толкова години живеете и чакате да се оправи животът ви. Не може да се оправи животът ви, докато не ликвидирате с миналото.

Сега аз мимоходом говоря върху тия неща, понеже невидимият свят, разумният свят най-първо изправя заблуждението, което имате в ума си. Разумният свят изправя заблуждението, което имаме в сърцето си. Разумният свят изправя и заблужденията, които имаме в тялото си. Много заблуждения имаме. Не е грешно човек да яде, не е грешно човек да диша, и да спи, и да се облича. Всичко е добре, но той трябва да знае как да яде, как да спи, как да се облича. Ако вземете съвременните дрехи, те са напълно несъобразни с живота. Тази мода (показва яката, ревера на палтото си), тези ревери са психологически проявления на нещо, което е утаено от миналото. Модата върви според някаква мисъл, според някакво желание. Когато жените носят отворени дрехи на гърдите си, деколте, каква цел имат? Значи онези, оправените, закръглените жени се отварят, има нещо хубаво, красиво и те искат да си покажат хубавото. Не е грешно, много добре е. Не е грешно да се гледа хубавото. Създава се една оценка на тялото. Но които са мършави, крият се. Защо в единия случай отварят, в другия случай затварят. Грозните се затварят. Тогава се заражда една завист. Мършавите казват: „Какво са си отворили гърдите?“ Другите казват: „Защо са си затворили гърдите така?“ Започват да се критикуват. Питам, вие, като отидете в небето, мислите ли, че ангелите се нуждаят да видят такива мършави тела? Мислите ли, че като видят вашите набръчкани лица, ще кажат: „Ето един особен екземпляр, който е дошъл.“ Няма нужда от тия екземпляри. Тия бръчки показват пороища, бръчките показват един ди-

сонанс на мислите. Чувствата и мислите на човека са разбъркани и лицето му става набръчкано. Бръчките не трябва да са безразборно нахвърляни, а да са подредени линии – прави, закръглени.

Сега аз не критикувам нещата, разглеждам ги. Ние трябва да запазим правилни черти. Има известни черти, които трябва да присъствуват. Ако челото е съвсем гладко, ако никъде по челото няма никакви линии и черти, които са на мястото си, но има други, които не са на мястото си, то не е добър признак. Например тия черти край носа са хубави, показват социални чувства, показват общителност. Този човек, който ги има, показва, че иска да има вземане-даване с хората. Когато изчезнат, той е като калугер. Някой иска да стане калугер. Казвам: Не си за калугер. За да станеш калугер, трябва да премахнеш бръчките около носа. Някои имате две линии на челото, горе над носа, две линии, успоредни, като продължение на носа, някои имате само една линия. Двете линии са хубави, на място са, показват честност. Изобщо тия хора с двете линии се стремят да бъдат честни. Онези с едната линия на челото пък са справедливи и са много взискателни. Каквото имат да дават, например ако са пари, ще ги дадат, но ако пет пари имат да взимат, трябва да си ги вземат. Ако не им ги дадат, те ще разправят на целия свят, че пет пари са имали да вземат, а не са им ги дали. Честният, който има две линии, и той думата си държи. Когато чуе, че някой не си държи на думата, казва: „Той не е честен.“ Трябва да наблюдавате и децата. Често хвърлям по някой

поглед, някой път лицето ви е светло, има нещо светло, хубаво, друг път потъмняват лицата ви. Има една тъмнота, която произтича в човешкия живот от неговите чувства. Когато някой се е влюбил, но не му върви, лицето му е тъмно. Някой търговец е без пари, лицето му е тъмно. На влюбения тъмнотата е една, тъмнотата на търговеца е друга. На влюбения тъмнотата е като на здрачаване, на търговеца е по-голяма, тъмнотата му не е светла. Или по някой път онези хора, които много се тревожат, имат под очите си черно, което показва, че дишането не е правилно. Тревожат се за нищо и никакво.

Сега вие седите и се критикувате едни други. Аз бих желал да ме критикува един, който седи по-високо. Критиката на този, който седи по-долу, е безпредметна. Има много работи, които трябва да направите, за да се изправите. Като видите, че работата е много, казвате: „Да идем в оня свят.“ В оня свят искат умни хора. Може да ви срещне един ангел, да ви поздрави. Втори път няма да го видите. Ангелите имат едно свойство, като не искат да ви срещнат, стават невидими. Ако искате да го видите, може да го видите, само ако го обичате. Щом не го обичате, не може да го видите. Тук, на земята, като не обичате някого, той се явява повече. И като го обичате, се явява, и като не го обичате, пак се явява. Като ви обича, той носи плодове, хлебец, кашкавал, някоя печена кокошка, кюфлетта от боб, от леща, или кюфтенца от агнешко, или бъбреци, или момици, или някоя скумрия, или някой ловрек. Казвам: Законът на любовта еднакво привлича нещата.

Като обичате и като мразите човека, еднакво го привличате. Само че онзи, когото мразите, има едно свойство, той всякога взима от вас повече. Който ви мрази, ще взема винаги повече, ще ви даде много малко. По това се отличава. Когато по някой път иска да ви похвали, ще каже една хубава дума, но след туй ще ви каже десет лоши и ще ви излезе кисело. Той ще ви похвали и отподире ще ви каже десет такива думи, че вие ще съжалявате и ще кажете: „Да не беше ми казал и добрата дума.“

Сега аз говоря не индивидуално. В самата природа това са елементи, от крито хората са създадени, имат разни свойства и качества. В материята, от която сме създадени, от голямо значение е кой елемент ще преобладава например в кръвта. Ако имате повече желязо, неорганизирано желязо в кръвта си, ставате груб. Ако имате повече неорганизирано сребро в кръвта си, ще станете студен като месечината. Ако имате повече неорганизирано злато в кръвта си, ще горите хората така, че може да се оплакват от вас. Момите се оплакват, че изгорели, момите имат неорганизирано злато.

Сега не искам да вярвате в тия работи. Ще проверите и ще повярвате. Аз не казвам, че това са абсолютни истини, но относителни. Тогава не е лошо, че има повече злато, но то трябва да се организира. Когато се организира, тогава има нещо друго, противоположно. От този човек естествено лъха нещо хубаво както от цветята. От него лъха нещо хубаво както от слънцето.

Сега ще напуснете, няма да боравите с вашето минало. Аз гледам по някой път вие не може да се въздържате.

Помнете едно нещо: щом започнете да се дразните от малките работи, вие сте влезли в областта на старостта. Пазете се. Всяко дразнене е признак, че старостта върти перцето си. За да не остарявате, не се дразнете. Дойде някой, погледне весело, кажете: „За добро е.“ Как тъй, може ли? Ако не търпите, какво ще правите? Та казвам: Туй дразнене произтича от съвсем други причини. Има едно същество в света, което постоянно работи хората да остаряват. Ако питате онзи българин, който впрегнал воловете и ги дупчи, защо ги дупчи, ще каже: „Да работят.“ Има едно дразнене, което е на място. Да кажем, някой е в голяма материална нужда. Може да се дразни, но по-добре е да се въздържа. Ще се пораздразни, ще дойде съдията, ще си помогне ли с това? Някои хора са по-сръдливи, някои са по-миролюбиви. Миролюбивите хора са страхливи. Някои хора се сърдят, че са по-смели. Чувствата и способностите, които човек има, се компенсират едни други. Казвам: Има едно принципиално дразнене. Трябва да гледате да има най-първо причина. Дразните се, че някой човек е несправедлив. Ще му кажете: „Несправедливо постъпваш.“ Ако говори криво, ще му кажете: „Не говориш право.“ Някъде може да премълчите. Някой говори така, че се подиграва с истината. Кажете му: „Не се подигравай с истината.“ Някой се подиграва с любовта. Кажете: „Не се подигравай с любовта.“ Любовта не е за подигравка. Никога не се смей на любовта, не осмивай любовта. Или някой се смее на мъдростта. Не се смей на мъдростта. Давам едно правило: никога не се смей на любовта; никога не осмивай мъдростта; никога не осмивай истината! Имай

едно свещено чувство към тези три принципа. Като дойде любовта, кажи: Един свещен образ. За мъдростта и истината ще кажеш същото. Има една любов, как да я нарека, просена любов, от просо. От просо може ли да направиш точено? Не може да направиш. Защо? Защото просото се занимава с малките величини. То е ситно. Индивидуализира се мъчно. Често съм давал този пример. Отивали да воюват едно време всички хранителни растения: житото, ечемикът, ръжта, царевицата и другите. Тръгнали на война и само просото останало в тила да храни света. Те казват: „Сега ние отиваме, няма да можем да храним света. Ти ще го храниш.“ То казва: „Точено да ставам ли?“ Казват му: „Ти на хляб стани, че точеното остави.“ От просото боза може да направиш. Трябва да е голям майстор човек, за да изкара от просото точено.

Не осмивайте любовта! Единственото нещо, което може да облагороди човека, е любовта. В какъвто смисъл да се явява любовта, тя облагородява. Има една любов, която е лъжлива. Туря човек една маска отвън, показва боята на любовта, една боядисана любов. Нея може да осмивате, колкото искате. На боядисаната любов веднага кажете: „Ние такава боя не купуваме, нямаме нужда от нея.“ После не осмивайте и доброто на човека. Не осмивайте и кроткостта, не осмивайте и въздържанието. Никога не осмивайте всичките добродетели, които съществуват. Едно правило турете. Другите неща, които не са добродетелни, за тях може да имате мнение, каквото искате. Сега вие ме слушате и казвате: „Аз не съм като онзи.“ Не мислете тъй, туй не е право. Вие знаете онзи пример, ко-

гато Христос дойде и влезе в храма, влязоха и един фарисей и един митар¹ – и двамата да се молят. Този фарисей казва: „Господи, аз не съм като него.“ По този начин човек не може да се повдигне. Хубаво е, който прави много погрешки, той е пак умен човек. Който не прави погрешки, той не е умен човек. Всякога правим погрешки в усърдието да имаме нещо. Някой, който ви обича, може да ви стисне ръката от любов. Не го съдете, че ви е стиснал. Някой човек, като се ръкува с вас и му е топла ръката, има известни чувства към вас. Макар туй чувство да не е идеално, той има любов. Онзи, студеният, който едва ви пипва ръката с ледена ръка, ще знаете, че няма никаква любов. Не ви обръща внимание. Ние не критикуваме онзи, който ви е стиснал ръката. Ако е за критика, ако се критикувате, искам някой път десет души да изкараме за критика тук, в класа и по ред ще вървят. Ще извадим един и ще кажем: „Какво ще кажете за този брат?“ Всички без пристрастие ще говорят. Ако е за критика, ако искате критика, вие решавате да се критикувате, а не знаете как да се критикувате. И мене ме критикува един брат. Някой ми писа едно писмо: „Ти, Учителю, много кораво сърце имаш“, пише ми той, пише, пък ми иска пастърма. Аз не му изпращам, не мисля и да му изпращам. Ако искаше картошки, щях да му изпратя, но понеже искаше пастърма, за пастърмата не отговарям.

¹ Бирник или митничар в евангелска Юдея (б.р.).

Искам да бъдете свободни. Човек трябва да бъде свободен. Ние на земята не можем да бъдем абсолютно свободни, понеже условията отвън не са толкова благоприятни. Но все пак човек трябва да тури волята си в действие, да чувства сърцето си правилно, да мисли дълго време и тогава да постъпи, както трябва. Някой казва, че не е много търпелив. Аз познавам колко са търпеливи хората. Аз ги познавам, както познавам себе си. Колко човек трябва да се въздържа? Казвам, сега законът е такъв. Този брат, който ме критикува, той сам ме затваря. Той не знае законът какъв е. Той е в мене и моето разположение спрямо него се проявява така, както той се проявява. Онзи, който не иска да му помогна, и той е в мене. Казвам: Ето какъв си. Аз съм ти дал правото, ти си много скържав. Той се моли, но и аз се моля. Казва: „Учителю, помогни ми.“ В мене седи, дал съм му правото той да се проявява. Той казва: „Няма да му давам. Нека да страда, нека да се учи, той е такъв, той е такъв, той е ленивец.“ Мърмори. Ама той сега казва: „Казвам ти, че сега Господ хлопа на твоето сърце.“ Какво ще правиш? Казвам: Когато Господ хлопа, аз го познавам, но и хората хлопат, само че не знаят как да хлопат. Някой път хората ще се проявят във вас. Трябва да знаете, има моменти, когато вие ще се проявите. Когато Господ се проявява, аз го зная. Моето сърце се отваря, аз съм към всички хора еднакъв. Щом аз се проява, тогава съм с няколко градуса по-долу. Щом хората се проявяват в мене — на този ще му кажа тъй, на онзи ще му кажа тъй. Тогава ще дадете място на хората и те да се проявят. Нека

се проявят. Това са човешките мисли, ще дойдат, ще се проявят в нас. С туй се борете. Мнозина идат при мене и казват: „Учителю, махни тия мисли.“ Може да се отмахнат мислите, но трябва да разбирате закона. Вие една лоша мисъл може да я замените с една добра мисъл. Но трябва да се свързвате с добрите хора, които веднага да ви препратят добри мисли. Някой път се свързвате с едно лошо общество, членовете на което веднага ще ви изпратят много лоши мисли, без да искат.

Тук с години обществото в цяла България, каквото престъпление стане, все нас обвиняват. Те голи се събличат, безпорядъчен живот водят, безразборна любов правят. Всичко това трябваше да го търпим. Някой се съблякъл гол, ние сме виновни; някой се напил, ние сме виновни. Какво може да кажете на това общество? Ако ние не знаехме как да се свържем с невидимия свят, досега нищо не би останало от това общество. Колкото ни бомбардираха със своите гранати, нищо не би останало от нас.

Казвам: Когато хората говорят лошо за нас, ние сме в тях. То е от миналото. Когато ние имаме доброто разположение, това е настоящето добро, което Бог изпраща. Туй добро ние искаме да го изпратим на тях. В тях действувa миналото на нашия живот. В настоящето действувa доброто, което иде от Бога, което Той изпраща в света. Трябва да бъдем някога отворени, да изпратим туй добро навсякъде. Туй добро, като дойде, ще оправи света. Изведнаж няма да го поправи, но онези души, които са готови, онези души, духове, умове и сърца, които са готови, те ще

приемат Божественото благо. Казват за нас: „Те искат да заблуждават, те са лицемери; всичко, което говорят, е при-
видно, те не са по-добри от нас.“ Вярно е, че едно време
и ние бяхме като тях, но сега не сме такива, каквито те
предполагат. Защо? Понеже ние се свързахме с Бога.
Всички, които сме свързани с Бога, виждаме как стоят
нещата.

Искам да ви наведе на мисълта: не се тревожете какво
щели да мислят за нас тези или онези, не е важно. Важното
е Бог какво мисли за нас. Вие се тревожите някой път за
нищо и никакво. Аз гледам тук, когато идват някои сестри,
искат да дойдат по-близо до мене, отляво, отдясно, започ-
ват да се пререкават. Аз гледам, че те нямат търпение.
Защо искат да дойдат по-близо до мен? Някой път тръгват
двама души, приятели, забелязвам, вървят, блъскат се, не
турят една дистанция половин метър или метър разстоя-
ние помежду си, само току се блъскат. Това произтича от
силите на мисълта, от силите на чувствата и от силите на
волята. Те не са уравновесени. Ако ви се изтъркват обу-
щата отпред, имате един характер, ако се изтъркват отзад,
имате друг характер. Ако отзад се изтъркват, упорит сте
и своенравен; ако се изтъркват отпред, сте хитър и долап-
чия. Направите един долап, загладите го, да не се вижда.
Някъде има червоядина, ще турите гипс, ще го загладите,
ще го полирате, не туряте здрав материал. Провидението
опитва постоянно нашия характер. Каквато краска и да
турите, животът така ще направи нещата, че ще ви изпита
във всякакви положения. Изпитанието е да се види до как-

ва степен вашият ум е развит, до каква степен вашето сърце и вашата воля са развити. Защото Бог се радва на доброто, което прониква в нас, Бог се радва на любовта, която прониква в сърцето ви. Бог се радва на знанието, което прониква в умовете ви, радва се на мъдростта, която прониква във вашия ум. Бог се радва на истината, която прониква във вашия дух. Понеже Духът е свързан, има отношение с човешкото тяло. Духът е, който строи. Щом имате истината, тялото е построено. В онези хора, които са красиви, истината е работила повече. В онези хора, сърцето на които е много добро, любовта е работила върху сърцето. В онези хора, на които умът, мозъкът е развит, мъдростта е работила. Върху тялото работи истината, върху сърцето работи любовта, върху сърцето и душата работи любовта. Мъдростта работи върху човешкия мозък. Всички трябва да дойдете до положението да се качите във вашия мозък. Като се качите там, на този висок планински връх, ще си починете. Надолу тялото е долина, нисш свят. Главата е създадена, за да има къде да си починете. Трябва да се вдигнете във вашата мисъл. Вие се качвате по някой път горе в планината и пак се тревожите. Качите се горе и казвате: „Какво ли става долу?“ Ако вие имате един възлюбен, който всеки ден се напива, питате: „Какво ли става с него?“, аз ще ви кажа: Напил се е. Хубаво, вие го обичате, той иде при вас и все му давате пари. Той ходи и се напива. Питам, каква полза му допринасяте, като му давате пари?

Да кажем, че аз ви похваля. Но тази похвала трябва да иде нанякъде. Ако тази похвала повдигне вашето религиозно чувство, ако тази похвала повдигне вашето милосърдие, ако тази похвала повдигне вашия разсъдък, или ако тази похвала повдигне у вас музиката, на място е. Всяка похвала, която дойде за облагородяване на сърцето, на ума и тялото, е на място. Пък някой път може да се усъмните и да кажете: „Не ми хвърляй подигравки.“ Някой път може да вземете похвалата като подигравка. При сегашните условия хубаво е, когато видите някой брат, да го похвалите. Има една похвала, която може да му кажете в очите. Има една похвала, която е много хубава, да я кажете зад гърба му. Ще кажете: „Колко е добър, много добър е този брат.“ Зад гърба му ще кажете това. Той, като върви, ще усети това и ще му стане приятно. Друг път този брат бил при вас и като си отиде, казвате: „Малко будала е, особен характер има.“ Той, горкият, като върви, стигне до тази мисъл, не може да се събере в кожата си, чуди се откъде дойде това настроение. Такива работи да ги няма помежду ви. Някой брат е много енергичен, оратор – оставете го да говори. Щом има излишна енергия, нека говори, вместо да се карате.

Искам сега да ви туря на работа. През цялата седмица, където и да намерите един човек, кажете: „Този човек ми харесва. Много добър човек е, глава има.“ Виждате някоя жена, или млада булка, или някой кон, или вол, или дърво, или слънцето – навсякъде, където и да ходите, да виждате хубавата страна. Ако по този начин постъпвате, вие ще

наберете известна енергия, която ще ви бъде полезна за бъдеще. Вие сте се изчерпили. Някои от вас клоните към неврастения. Духовните хора стават много чувствителни, дават повече, вземат по-малко; вследствие на това се ражда едно особено състояние. Човек се уморява, няма нещо, което да го интересува. Един с друг не знаете за какво да говорите. Вие трябва да бъдете един-единствен. Един с един да не си мязате. В света хората може да се обичат само когато имат еднаква дължина на вълните. Двама души може да се обичат, ако имат еднакви трептения, еднаква дължина на вълните на любовта. Щом имат еднакви трептения, еднаква дължина на вълните, може да се обичат. Щом нямат, не може да се обичат. Например светлината в този салон се дължи на това, че трептенията в салона са еднакви с трептенията на светлината. Електричеството върви по права линия, по късите линии. А пък чувствата вървят по крива линия. Ако искате да развиете своите чувства, трябва около правата линия да се образуват криви линии. Тия, в които има повече електричество, действуват рязко. Когато мисълта е справедлива, е рязка. Следователно казвам: Щом някой човек не го обичате, а и той не ви обича, това значи, че вълните, на които сте настроени, не са еднакви. Щом ги направите еднакви, ще се обичате. Аз може да накарам когото и да е от вас да ме обича. Този брат, който ми писа, че имам кораво сърце, ще му пратя четири-пет килограма хубава агнешка пастърма; той иска хубава крехка пастърма. Това е само за изяснение. С този брат, с когото вие не можете да хармо-

нирате, дължините на вълните ви не са еднакви. Може да го накарате да ви обича. Направете нещо за него. Щом започнете да мислите добре за него, той ще измени своето положение. Защото единственият в света, който е неизменен, е Бог. Благодарение, че Той всичко изменя и променя, то е хубавото. Лошите неща в нас Господ ги променя в добро, благодарение на това ние прогресираме. Ако Той не променяше нищо в света, ние щяхме да останем лоши. Понеже Той постоянно всичко изменя, лошото го прави на добро, а доброто потиква хората да се учат. Учението е един стимул от Бога. Казваме: „Всичко в света се променя.“ Трябва да се радваме, че всичко се изменя. Ние се променяме, добри ще станем, учени ще станем, силни ще станем, млади ще станем. Бог е, който превръща старите в млади. Това ще разберете. На младите дава подтик да се учат. Старите ще се молят Господ да ви измени, да ви промени. Като си лягате вечерно време, кажете си: „Аз искам с десет години да се подмладя.“ На другата вечер пак си кажете: „Аз искам да се подмладя с десет години.“ Цяла година като го правите, като ви слуша Господ молитвата, ще осъмнете някой ден подмладени. Като се подмладите, тия десет години ще ги турите на работа с любов.

По какво се познава любовта? Любовта се познава по топлината, която човек има, която е приятна, не гори. Малко хора има с такава приятна топлина. Има светски хора, с които като се ръкувате, усещате голяма приятност, имате разположение. Любовта винаги носи туъ разположение, носи магнетическа сила. Хората усещат присъствието на

човек, който е изпълнен с любов като горяща свещ, която е влязла в тяхната стая или като топъл хляб, който е влязъл между гладните. Като влезе, всички го обичат. Той е като пресните плодове. Той е като прясната вода, която влиза в устата ви при суша. Всички я обичат. Това е любовта. Любовта има влиянието на прясната вода, на топлия хляб, любовта има влиянието на пресните плодове, на гроздето, любовта има влиянието на хубавата дреха. Някой път ни е приятно да видим един добре облечен човек, всичко да е на място. Например той има черна дреха с бяло отгоре. Хубаво е, има контраст. А пък някой има черно, на гърдите червено, отстрани златно, синьо, зелено – безразборно. Черният цвят е хубав. Той психологически действа хубаво. Той е цвят, който събира повече енергия. Когато човек стане нервен, по-хубаво е да има черни дрехи, да си тури черна шапка, да тури едно черно було, за да има повече енергия. Когато се усеща някой път праведен, да се облече в бяло. Децата ги обличат в бяло. На място е. Понеже те имат изобилие от енергия, която раздават. Старите носят черни дрехи, не че ги обичат, но им е наложено. Аз правя аналогия. Необходимо е страдание. Защо старите хора страдат? Дойдат страданията. Трябва да дойдат, за да спечелите нещо. Ако в стари години вие бихте се радвали, вие ще се разсипете. Ще дойдат скърбите и страданията, за да се събере енергия, която е потребна за вашето сърце и за вашето тяло. И в младини, като дойдат страданията, пак са на място, не са безпредметни. Радостите са като котела – като набере много пара, ако не се

тури на работа, той ще се пукне. Да бъдеш радостен е на място, да бъдеш скръбен е на място. Като дойде скръбта, да се радваш, и като дойде радостта, пак да се радваш. Като дойде скръбта, приеми я вътре, като дойде радостта, прати я на работа на нивата. Ще кажеш: „Много ми е приятно да идеш на нивата да работиш.“ Като дойде скръбта, ще я пратиш малко да си почине. Тя е богата, скръжава е малко. Ще отвори торбата. След като я приемете, тя ще ви даде нещо от своето богатство. Не съжaliaвайте при вашите скърби. Това е научната страна. Не вярвайте, но искам да го опитате.

Колко важни неща има? На любовта да се не смеете. Като дойде, слушайте я, каквото каже, направете. Истината като дойде, слушайте я. Мъдростта като дойде, не се смейте, слушайте я. Дойде животът – животът е асистент на любовта, слушайте асистента. Любовта, мъдростта, истината – то е школа, то е учение. Дойде знанието. Асистент е знанието. Светлината е асистент. Дойдат добродетелите, те са прислугата при този университет. Вие сте нов студент, ученик в тази школа, с благоговение ще гледате на професорите, после на асистентите, на слугите в университета. Защото тия слуги в този знаменит университет седят по-горе от нашите професори. Те са много по-учени, отколкото тези професори, които имаме в нашия университет. Те слугуват. Каквото каже любовта на живота, слугата, т.е. доброто изпълнява. Каквото каже любовта на асистентите, те всичко изпълняват.

Сега се учете от любовта. Учете се от живота, учете се от добродетелите. Ако искате да се критикувате, кажете ми кого искате да критикувате. Един ден аз ще се поставя така, че мене да критикувате. Аз ще ви дам право, кой каквото видял, да изнесе. Нали е за критикуване? Като ме критикуват хората, аз нищо няма да изгубя. Щом направя погрешка, аз съм изгубил. Ако ме съдят хората, аз печеля. Ако вие ме съдите, аз печеля. Ще ви дам един пример. Мен ме критикувате най-напред, понеже съм по-горе. След туй ще критикувате този, който е на втора степен, а който е на най-долна степен, най-после ще критикувате. Може да критикувате само онзи, когото обичате. Някога може да сме несправедливи. Може да покажем повече любов към онези, които не заслужават, спрямо други сме били скържави. Защото и в правенето на добро има погрешки. На една картина може да турите повече бои или по-малко бои. Ще турите такъв цвят, какъвто в природата има.

Искам сега да бъдете свободни. Защото ще бъдете подложени на такава критика, каквато никога не сте виждали. Вие всъщност сте доста критични, дори повече, отколкото трябва.

Христос казва на Петра: „Сатаната иска да ви критикува хубаво, да ви пресее.“ Ще ви пресее хубаво, че няма да остане нито един от вас. Ако мислите, че ще минете без критика, лъжете се. Щом имате толкова главоболия, вие заемате една длъжност, на която не ви е мястото. Като критикувате някого, без да знаете, вие вземате от неговите

борчове. Вие своите борчове не можете да платите, ще станете поръчител, да плащате. Никакво поръчителство не ви трябва. На вас ще дам едно правило: никога не поръчителствувайте. Някой ви иска хиляда лева назаем, вие имате в касата хиляда лева. За хиляда лева поръчител може да станете. Ако имате две хиляди лева, за две хиляди лева поръчител може да станете, ако имате три хиляди лева, за три хиляди. Но ако нямате, кажете: „Не мога да поръчителствувам.“ Защото който поръчителствува, трябва да плаща. Затуй ще се спреш и ще кажеш: „Не искам да лъжа.“ Аз ставам гарант. Трябва да зная, че ще плащам. Ти можеш ли да плащаш? – „Ще видя. Искам да бъда честен. Може да ти гарантирам, ама ако намеря отнякъде.“ Не може да намериш. „Аз не искам да поставям другите хора в неудобството да търсят пари, за да ми дават, пък аз да плащам за трети.“ Ако по този път вървите, работите ще се оправят.

Сега какво разбрахте? – Вижте хубавите неща, които човек има, и ги оценете. Човек трябва да оценява погрешките и добродетелите си. Всяка погрешка я оценявайте. Тази ваша погрешка може да се превърне в една добродетел. Ако имате знания, може да превърнете един въглен в диамант, но трябва голямо налягане, голяма топлина. Вие седите някой път и казвате: „Не съм разположен да свиря.“ Защо? – Вие по някой път вземате светската музика. Аз разглеждам музиката другояче. Аз разглеждам музиката в света. Това са големи угощения. А такива музикални угощения малцина може да си позволят. Ние не може да пра-

вим такива угощения, класически угощения. Малки вечеринки можем да дадем с житце. Големи угощения, каквито дават големите музиканти, угощения от Бетовен, угощения от Моцарт, класически симфонии, това са големи работи. Който е слушал Деветата симфония на Бетовен, какво е разбрал? – Бетовен стигнал до най-високия връх и не може да отиде по-нагоре. Той спрял на Деветата симфония и каквото имал да казва, го казал в Деветата симфония.

Музиката е една способност. Аз ви препоръчвам да пеете, но за да пеете, тялото ви трябва да бъде здраво, сърцето ви трябва да бъде разположено, умът ви трябва да бъде разположен и в трите свята трябва едновременно да пеете.

В умствения свят с песните ще произведете светлина, в духовния свят ще произведете топлина, а във физическия свят ще произведете сила. Та ако ме слушате, по някой път ще образувате един клас да пеете тука. Често аз ви слушам отгоре как пеете. Но вие пеете като по задължение. Аз считам, че в музиката човек трябва да бъде абсолютно свободен, напълно свободен, да се не плаши от никого. На комуто от вас да кажа да ми изпее *до*, се стеснява. В *до* се съдържат известни трептения. В *до* има най-малко шестнадесет трептения. Всяко едно трептение отговаря на един вътрешен тон. Някои считат шестнадесет, някои тридесет и две трептения. Имате една идея. И тази идея не може да се роди, докато не пеете в себе си *до*. Най-първо основната подбудителна причина на *до* трябва да бъде любовта, после трябва да дойде мъдростта и после истината.

Три основни подтика ще има. Тогава колко остават като извадим три от шестнадесет – остават тринадесет трептения. Вие ще дадете ход. Как ще вземете *до* изведнъж? Трябва да имате известна идея. Аз искам да се освободите. Сиромас съм, искам да се освободя, ще повикам любовта, ще произведа тон *до*. Като го произведа, веднага ще се измъти яйцето. Туй яйце вземам. От него ще се измъти пилето. Всякога, когато започвате една работа, каквато и да е, изпейте една песен. Имате една песен „Гледай добре, слушай добре, говори добре“. Това е естествено. На себе си сега кажете: „Гледай добре, гледай истината.“ Говори добре – на кого ще говориш добре? На любовта. Слушай добре. Това е знанието. Трябва да имаш знание. Тогава ще вземеш вярно тона. Как ще изпеете *до*? (Учителят пее: „Гледай добре, слушай добре, говори добре, говори, говори, говори добре.“) Само давам един пример. Мога да пея и по-хубаво, не съм се разпял още, затова така излиза.

Я станете всинца прави. Ще затворите дясната ноздра с левия пръст, ще поемете въздух и ще броите до четири. Ще задържите въздуха и ще броите до шестнадесет, ще издишате навън през дясната ноздра и ще броите до осем. Четири приемане, шестнадесет задържане, осем издишане, поемане с дясната ноздра, издишане с лявата.

(Направихме упражнението.)

Туй упражнение ще го направите, понеже аз участвам. Направете го всички, не се обленявайте. Никога няма да имате по-добри условия да го правите. Ще го правите два пъти на ден – сутрин и вечер. Ще пристъпите към

някои малки работи. Потребни са известни упражнения. Има някои неща, които не можем да придобием, докато не се хармонизираме. У всинца трябва да се хармонизират мислите. Не е лесно да се хармонизират човешкият ум, човешките чувства и човешката воля, понеже има да се борим с всичките минали поколения, с хиляди поколения, които са живяли не тъй, както трябва. Сега трябва да изправим много работи. Не се обезсърчавайте.

„Добрата молитва“

22 лекция на Учителя,
държана на 28 февруари 1940 г., сряда, 5 часа сутринта,
София, Изгрев.

СЪВЪРШЕНСТВОТО

„Отче наш“

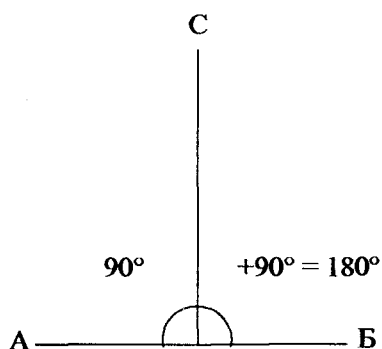
„Мога да кажа“

Пишете върху темата: „Отличителните черти на водата и въздуха“.

Ако ви попитат коя е отличителната черта на пияница-та, какво ще кажете? Една отличителна черта ще кажете. По какво се отличава един пияница от един трезвен човек? Трезвеният по какво се отличава и пияният по какво се отличава? В пияницата има две черти, които са постоянни. Той има голямо постоянство – постоянство в пиенето. Както стане сутрин, веднага пие. Той е постоянен и при това е откровен. Казва: „Имате ли вино?“ Веднага на въпроса, заобикалки няма. Става дума за онзи, който е свършил по пиянство – говоря за свършилите, не за онези, които започват първо отделение по пиянството. Питате в какъв смисъл говоря. В преносен смисъл.

Питат ме: „Как съвършеният човек не се е проявил, нали Христос е идвал. Нали Христос е съвършеният човек?“ Какво нещо е съвършенството? Една машина може да е съвършена в своята работа. В какъв смисъл трябва да се приеме един съвършен човек? Има едно механическо съвършенство. Нещата могат да бъдат съвършени механически, могат да бъдат съвършени органически и пак могат да бъдат съвършени психически. Под съвършенство в Божествения свят се разбира съвсем друго нещо в срав-

нение с обикновеното съвършенство. Ако в едно общество не ти дават място да се проявиш, питам, тия хора съвършени ли са? Може да има благоразумие. Съвършеният човек не иска да се бори. Да кажем, какво разбирате под един съвършен пехливанин? – Дето се яви, побеждава. Щом го победят, съвършенството свършва, не е съвършен. Съвършеният човек се отличава с три черти: той цени живота; съвършеният човек никога не мърмори – в него мърморене няма. Той не знае какво нещо е мърморене. Той няма условие да мърмори. Всичко е негово – той не може да каже, че няма това или онова. Вие сте недоволни. Защо? Ако един механик е недоволен от своя автомобил, къде е причината – в автомобила или в него? Щом е недоволен, нека поправи своето недоволство. Автомобилът не върви, както трябва. Може причината да е в него, но може да е и в онези, които са създали автомобила. Автомобилните фабрики някой път не го изработват, както трябва, затова шофьорът се намира в мъчнотия, колата му не функционира, както трябва.

По някой път вие се намирате в мъчнотия със себе си. Мъчнотиите ви може да бъдат физически, може да бъдат духовни, може да бъдат органически вътре, а може да бъдат и от умствен характер. Но то остава една неразбрана идея. Това е съ-

вършеният човек, представен в геометрическа форма. Идеята на живота седи в съвършенството. Съвършенството не е едно статистическо положение. То не може да се определи. Във всеки момент на времето и извън времето съвършеният човек прави всяко нещо навреме. Несъвършеният има разлика, той всякога закъснява или много бърза. Несъвършените хора се отличават с две качества: някои много бързат, други закъсняват — много са лениви. Ленивият е несъвършен и който много бърза, и той е несъвършен. Той бърза и отива преждевременно — тогава ще чака. Той отива половин час по-рано на гарата и там ще чака, да не би да пропусне влака. Така изгубва времето си. Той трябва да идва две—три минути по-рано, за да употреби времето си разумно.

Значи казвам, че съвършеният човек още не се е проявил. Сега някои казват, че и Христос не е съвършен. Вие нямате понятие какво нещо е Христос. Питам сега слънцето съвършено ли е? Понеже слънцето е светло, всички мислят, че то е образ на съвършенството. Но учените хора започнаха да виждат, че и то има черни петна. Не е така светло, както го виждаме, на много места има черни петна. Някои от тия петна са по-големи от земята — десет, петнадесет, двадесет пъти. Слънцето не е навсякъде еднакво светло, както го виждаме. Ние търсим съвършенство в светлината му. Но какви качества има този, светлият цвят? Съвършен човек е онзи, който не прави никакви погрешки. Щом допуска погрешки, какво трябва да прави? Не е съвършен. Тогава трябва ли да се осъжда? — Не. Да допуснем, че един философ е съвършен в своите разсъждения.

Или някой писател пише много добре. Знае къде да тури думите, точките, запетайте. Съвършеният грешки не прави. Като пише, никъде няма да направи грешки. Турете го на една по-долна работа, дайте му една мотика, ще видите колко погрешки ще направи. Ще дойде друг, който е по-сведущ и ще му каже: „Ти много плитко си изкопал, с мотика два пръста не се копае – трябва поне една педя да се изкопае.“

Някъде вие сте съвършени, а някъде не сте съвършени. Как ще обясните сега противоречието? Значи не сте били в тази област, не сте я проучвали. Някои казват, че човек трябва да бъде морално чист. Но какво отношение има чистотата спрямо човека? Преди всичко чистотата в човека има отношение към тялото. Ако човек иска да бъде здрав, всичките му пори трябва да бъдат отворени. Аз не съм броил прозорците на човешкото тяло, аз не съм ги чел, но вярвам на другите, които са ги броили. Цитирам другите, които са ги броили. И те не са ги броили, защото да седнеш да преброиш седем милиона прозорци на човешкото тяло колко време ще вземе? Вие може да видите на часовника колко време ще ви вземе, докато преброите до хиляда. Направете тогава една сметка. Докато преброите до седем милиона, колко време ще ви вземе. Или дадат ти да преброиш един милион, но като го преброиш, въпросът е да не ти стане мъчно. Някой път ти е приятно да четеш един милион златни монети – голямо богатство е да ги четеш. Друг път ти дават да четеш един милион пясъчни зрънца или развалени гнили плодове. Да кажем, че държавата иска да накаже тези, които продават плодо-

вете и тебе те турят като инспектор да преброиш един милион гнили плодове, за да наложиш глоба. Питам, тази работа как ще я свършиш? Аз не бих желал да ви се дадат да четете един милион, даже сто хиляди, пък и хиляда гнили плодове; десет–двадесет да четеш – както и да е. А пък гледам някои от вас тук сте специалисти. Вас ви препери сърцето да намерите гнили плодове. Като ги намерите, усмихне ви се лицето. Гледал съм тук някои сестри, като намерят гнил плод, светне им лицето. А пък като намерят добър плод, стават сериозни. Сега как ще ми обясните, защо сестрите се радват, когато намерят добър плод? Това и аз едва сега започвам да го изучавам – и за мене е една тайна. Да оставим шегите настрана. Един направил една погрешка и щели да го осъдят на десет години затвор. Като го осъдили, каквото и да го питали, той отговарял: „Ама че го каза!“ Питат го: „Ти уби ли този човек?“ – „Ама че го каза, хм!“ – „По кое време го направи?“ – „Ама че го каза, хм!“ Каквото и да го питали, той отговарял все по този начин. Съдията казва: „Този човек е ненормален.“ И като ненормален не го осъждат. Адвокатът казва: „Сега спечелихме делото, ще трябва да ми платиш.“ – „Ама че го каза, хм!“ Той прилага и към него същото. Това не е наука. Когато не обичаш някой човек и като ти кажат, че е извършил някаква погрешка – това е един гнил плод – тебе ти става приятно. Като не обичаш човека, казват ти някаква добродетел за него – станеш веднага сериозен. Нали е така? Факт е, но това трябва да се обясни психологически. Защо се радва човек на погрешката на едного, когото не обича, а при доброто, което прави, става

сериозен? Първо, онзи, който се радва на погрешката, той е дяволът. Ако ти се зарадваш, дяволът в тебе се радва. Щом кажеш добро за едного, когото не обичаш, дяволът става сериозен. Защо дяволът се радва? Радва се, като правите погрешка, понеже казва: „Като прави погрешки, той е в моите ръце.“

Един вярващ служил при господар, който бил безверник. Слугата се казвал Стоян. Господарят му казва: „Стояне, ти си вярващ, в Господа вярващ, пък постоянно те мъчи дяволът. Аз не мога да разбера това. Аз ни в Господа вярвам, ни в дявола, пък дяволът не ме мъчи, никой не ме мъчи. Аз ви се чудя на вас каква вяра имате! Някои без вяра живеят и никой не ги мъчи.“ Вие с вяра живеете и все има някой да ви мъчи. Намерил се Стоян в трудно положение. Факт е, че вярващите ги мъчи нещо. Господарят на Стоян бил ловец и един ден отиват на лов за патици. Зимно време било. Гръмва и улучва две патици, които падат на земята. Едната ранил и тича подир нея, стреля. Стоян казва: „Господарю, защо гониш тази патица, защо не вземеш убитата?“ – „Тая не е доубита, затова тичам подир нея.“ – „И тебе дяволът не те засяга, защото си от убитите, той те има във властта си. Аз съм само ранен, затова ме гони. Аз бягам – имам малко живот; бягам, за да спася живота си. Ти си вързан за дявола, няма какво да те измъчва. Щом дяволът не ви изкушава, вие сте негови. Щом ви изкушава, не сте негови. Щом дойде изкушението, щом дойде страданието, в ръцете на дявола не сте. Всички ония, които страдат, не са на дявола. Които не страдат, те са с дявола наедно.“ Така му дошло на ум на Стояна да отговори.

В съвършения човек лъжа няма. Да изнудва хората — няма такова нещо. Да изобличава мислите, желанията и постъпките — няма. Той е пряк в себе си. Не отвън да каже: „Аз направих една погрешка, извини.“ Той не се извинява, защото никога не оставя неговите погрешки да излязат на пазара.

Бог, който е съвършен, направи човека. Как ще обясните тогава защо човек греша? Този, когото Бог направи, греша. Как ще обясните прегрешенията на човека? Вторият човек греша, първият не греша! Има две творби на света — едната е на физическото поле и оттам започва прегрешението. Онзи човек, когото не само Бог направи, съгреша, и онази жена, която не само Той направи — и тя съгреша. В тях се яви непослушание. Адам не послуша Бога; Ева не послуша Адама и не послуша Бога. Адам не послуша Бога, а послуша жена си, другарката си послуша. И Ева не послуша Бога, а послуша онзи, черния адепт. Кои бяха причините, че те не послушаха Бога? Всякога, когато се говори за непослушанието, човек иска да знае. Сегашните хора какво спечелиха от непослушанието? Ако един ученик е в училище, има вече условия да бъде благоприятен на учителите, да го повдигнат. Ако не слуша, може да го изключат. Има известни съображения, но законът е същият. Влезеш в един свят, дето всички хора са свободни, културни. Питам, на свободния човек позволено ли му е да прави погрешки? Вземете един певец, който има отличен глас, позволено ли му е да прави погрешки? Ако прави погрешки, къде е причината?

Ако певецът прави погрешки, може да има някакви причини. Ако направи погрешки в пеенето, причината може да седи в яденето му. Ял е нещо. Или пък почувствувал нещо, което е повлияло, или е помислил нещо. Казвам, че причината може да бъде или яденето, или дишането, или електричеството и магнетизмът, които минават през неговата нервна система. Те са повлияли на гърлото му. Ако е яденето, това зависи от неговите постъпки. Ако е дишането, това е неговата чувствителност. Ако е електричеството и магнетизмът, това е неговата мисъл. Те са свързани. Повлияли са на гърлото и той не може да владее своя глас. Да кажем някой път вие се напъвате да говорите по-високо, да ви чуят надалече. Когато казвате нещо много интимно, от особен характер, говорите съвсем тихо. (Учителят имитира човек, който говори тихо.) Чухте ли го? Аз да ви го протълкувам. „Казаха ми нещо много важно, интересно нещо ми казаха. Случило се е нещо чудно, ама никой да не го знае!“

Една баба Стана има – баба Стана, старата репортьорка на вестника във Варна. Скрило я наричат „главната репортьорка в село“. Като стане нещо в село, иде в някоя къща и казва: „Ще ви кажа едно нещо, никому да не го казвате. Само на вас го казвам!“ Оттам иде във втора къща и каже: „Само на вас ще го кажа, чудно нещо е станало, никому да не го казвате. Само на вас го казвам!“ Ходи от къща на къща, само на тях го казва и цялото село го знае. И тя пита: „Кой разправя това нещо, аз само на едно място го казах. Колко лоши са тези хора! Да не кажеш нещо, ще го разправят на всички!...“

Аз съм съвършен човек, защото не искам да кажа нито една лъжа. Искам да ви представя работата, както е, представям ви баба Стана, каквато е. Ако ви я представя, каквато не е, че седи сериозна, не е така. Казвате: „Защо Учителят така представя?“ Че аз баба Стана ви представям! Няма да ви представя баба Стана с вдигната глава. Ще представяте вярно нещата. Някои дойдат при мене, искат да се покажат много сериозни. Че какво нещо е сериозният човек? Религиозният човек? Религиозният човек е заинтересован, той е като влюбеният момък. Той току пита да кажат нещо за неговата възлюблена: „Какво ще кажете? Къде я видяхте, на кое място?“ Аз говоря за онези влюбени, които са чистосърдечни. Има едни влюбени, които се показват, че нищо не ги интересува.

Човек трябва да мяза на природата, да е естествен във всички свои проявления. Разбира се, като представям така тия работи, повече енергия се изразходва и може да ме попитате къде отива тази енергия. Аз трябва да ви кажа, че като представях баба Стана, трябваше повече енергия, за да я представя, да кажа истината. Като представям баба Стана, доста енергия трябва. Голямо изкуство е. Вие представяли ли сте баба Стана? Я станете да ми я представите. Всеки един от вас може да представи баба Стана. Ако ви кажат нещо приятно, вие ставате сериозни. Само да ви кажат някоя дума и вие ставате сериозен, особено се набръчква лицето ви, недоволни сте. Очите се свиват, устата се деформира и лицето се деформира. Значи сърцето работи. Когато имате недоволство в ума си, тогава има една

политика, една гънка, едно свиване. Както мечката, която е намислила да изяде някого. Аз ще ви кажа кога една мечка е решила да ви изяде или не, та да бягате. Като те срещне, ако започне да си глади козината, тя е намислила да те яде. Казва: „Ще се намажа.“ Когато няма да ти причини никаква вреда, щръкне козината, нахохори я, вземе един страшен вид, после те плюе – и си замине. Когато ще те яде, глади си козината, плюене няма. Дойде, един удар и те повали на земята, смуче ти кръвта и се свърши работата. Тъй прави мечката.

Та казвам: Съвършенство имаше в Христа; дойде тук и учи неща, които не знаеше. Вие ще кажете: „Как тъй съвършеният да не знае?“ Христос дойде да изучава един свят, който Той не е създал. Той дойде в един свят, който само отчасти беше създаден чрез Него, и дойде да види как е създаден. Бог създаде света и вие трябва да свързвате Христа с Онзи, който е създал света. Той сам казва: „Никой не може да дойде при мене, ако Отец ми не го е привлякъл.“ Вие сега правите първата погрешка. Вие мислите, че като сте привлечени при Христа, сам Христос ви е привлякъл. Имате едно отклонение от Неговото становище. Той казва: „Никой не може да дойде при мене, ако Отец ми не го е привлякъл с любовта. И никой не може да иде при Отца, ако аз не му покажа пътя.“ Вие казвате: „Аз намерих Бога.“ Вие не говорите истината. Ако вие сте намерили Бога, вие трябва да бъдете на мястото на Христа. Щом не сте при Христа, тогава как сте намерили Бога? Ако сте отишли при Христа, значи Бог ви е привлякъл.

Ако сте намерили Бога, тогава Христос ви е показал мястото. Това са разсъждения. Вие пропускате тия разсъждения и тогава разсъжденията ви не могат да бъдат верни. Вие не можете да отидете при Христа без любовта на Бога, без Той да ви е привлякъл. Вие не можете да намерите Бога, ако Христос не ви е показал пътя. Той е излязъл от Отца. Този път, по който е излязъл, Той го знае. Значи само Той може да ви посочи пътя. Вие ще кажете: „Аз сам мога да намеря пътя.“ Хубаво, ако вие можете да намерите пътя, аз ви изпращам примерно до луната, намерете си пътя. Някои от вас, които сте много учени, давам ви свободен билет до луната. Не ви показвам пътя, казвам ви сами да си намерите пътя до месечината. Как ще идете? Вие казвате, че навсякъде можете да идете и всичко можете да направите. Казвам ви: Идете до луната. Нали всичко можете да направите? Пък може да ви дам друг билет — до Венера, до слънцето. Как ще идете, кажете ми? Може да ви кажа: Давам ви свободен ход да идете до Америка. Или да идете в Англия. Сега можете ли да идете в Англия? Колко официалности има: ще изваждаш паспорт, разни позволителни, че трябва да имаш валута. И пари трябва. Как ще идеш без пари? Да идеш в Америка, трябва най-малко да имаш петстотин долара в запас. Като слезеш на американския бряг, петстотин долара трябва — петдесет хиляди наши пари. Според вестниците, както е турен курсът на долара, не е верен. Официално е осемдесет и два лева, а неофициално е сто и четиридесет лева. Защо сега официално е осемдесет и два, а неофициално сто и чети-

ридесет лева? Онези от черната борса го знаят това нещо. В курса на държавата е осемдесет и два лева.

Та казвам сега, че и вие можете да направите известни аналогии. Един ден, като станем съвършени, ще бъдем в състояние да идем до месечината. Христос, като възкръсна, стана съвършен. Учениците ходиха и видяха неговото съвършенство и той им го показва, като си замина от земята, а не като дойде на земята. Като дойде на земята, показва своето съвършенство в търпение и донякъде показва само една своя „слабост“, първата му „слабост“. Коя беше първата „слабост“ на Христа? Че като му туриха кръста, той го носи и после падна на едно място, не можа да го носи. Дойде до едно място, остави кръста, не можа да го носи. Какво ще кажете за това? Вие ще цитирате моите думи, че сам Христос хвърлил кръста. Аз тълкувам сега. Той носи кръста до едно място и като разсъждаваше, дойде до такова заключение, казва: „То не е геройство да носиш кръста. Да носиш дървен кръст е безпредметно. Дайте нещо по-сериозно.“ Като хвърли дървения кръст, Христос намери истинския кръст. Казва: „С такива детински работи няма какво да се занимавам.“ И той нарами онзи, истинския кръст. Каза: „Опитайте ме сега.“ Казаха му: „Слез от кръста, нали си от съвършените хора. Казваш, че си син Божий.“ Казвам: Съвършенството на Христа седи в това, че Онзи, Който беше с него, му казваше: „Нека те заковат, нека видят как ще умреш, нека те заровят – тогава ти ще познаеш, че Аз съм Бог, Който те ръководи и ще те избави.“ Съвършенството на Христа е във възкресението. Съвършенството се проявява, когато човек и Бог са в едно.

Не може да бъдеш съвършен без Бога. Бог не може да се прояви, ако ти не съгласуваш своята воля с Божията воля. Вие никога не можете да бъдете съвършени, ако не съгласувате вашата воля с Божията воля. Никой не може да стане съвършен без Бога. Това са изводи. Това е опитност, която ще имате за в бъдеще да проверите. Във всеки даден момент, при всяко изпитание – каквото и да е изпитанието – ти не можеш да разрешиш каквато и да е мъчнотия в света, ако не свържеш своята воля с Божията воля. Бог е създал света и ти ще се отнесеш до Него. Как трябва да се разреши тази мъчнотия? Тя е мъчнотия, понеже хората не са изпълнили своята длъжност, както трябва. Вземете някого в счетоводството, който трябва да уреди финансовите сметки на един загазилен търговец. С дни ще се рови в книгите, докато намери и оправи всичките погрешки, да тури всичко в ред и порядък.

Например вие тук ми говорите само за любовта. Какво нещо е любовта? Туй изречение „Какво нещо е любовта?“ не е правилно. (Учителят го изговори силно.) Трябваше да го кажа тихо. Сега, като обичате някого и той ви се сърди, вие му говорите тихичко: „Няма да ми се сърдиш, аз те обичам.“ На другите ще кажете: „Не му обръщайте внимание“, но само на него ще кажете: „Само тебе обичам.“ – Да не знае никой. – „За тебе имам високо мнение, ти си много умен, , не обръщай внимание на тия.“ Някой казва: „Аз ги примирих, работата е огладена. Всичко е хубаво.“ Една сестра дойде и ми разправя, казва: „Примирих ги, Учителю, по братски си живеят братът и сестрата, такава хармония!“ На втория ден гледам, те

се бият. Целият свят е пълен все с „оправени“ работи. И една не е оправена, и всички не са оправени. Работите не са оправени, има нещо, което куца.

Човек трябва да обича, за да оправи всичките си криви работи. Това е огънят, който е потребен на желязото, за да може кривото желязо да се изправи. Понеже туй желязо, ако не се нагорещи, не може да се изправи. Ако се нагорещи или ако се стопи, може да се изправи. Любовта е необходима в света, за да може да се изправят миналите погрешки. Не само да се изправят погрешките, но като се изправят, да се внесе нещо ново. Любовта не само ще ни застави да идем да намерим бедните, страдащите, но тази любов ще ни застави да идем да вземем храна и да им услужим. Майката не само трябва да роди едно дете, но на туй дете любовта ще донесе всички материали, които са необходими за отглеждането му. Та не е достатъчно само да носите една велика идея. Казвате: „Аз имам велика идея, отлична идея.“ Но тази идея трябва да я отгледате. Тази идея вие трябва да отгледате не само за земята, но тя ще ви трябва и за в бъдеще.

Ако вие не свържете вашата воля с волята Божия, кой ще ви бъде крив? На какво ще разчитате вие? Аз ви обичам. Аз разсъждавам така: тия хора Бог ги е привлякъл към мене. Какво иска Бог от мене? Аз трябва да им покажа пътя, да го намерят там, отдето аз съм излязъл. Казвам: Този е пътят, хванете този път, от който аз съм излязъл. И вие, като идете, ще се върнете да ми кажете, какво сте видели. Вие трябва да дойдете при мене — да идете при

Бога и да се върнете. Тогава, като се върнете, ще има един оборот на нещата и те ще станат ясни. Същият закон е и за вас. Дойде някой човек, Бог го е пратил при вас. Щом е дошъл при вас, Бог го е привлякъл. Тогава вие трябва да му посочите пътя да намери Бога. Когато се върне, тогава ще се образуват ония правилни отношения. Той е привлечен от Бога, а вие казвате: „Аз го привлякох.“ Вие се лъжете. Никой никого не може да привлече. Слънцето, което привлича земята, колкото и да се препоръчва, че е чисто, земята не иска да му вярва. Понеже ако се приближаваше земята към слънцето, тя не би могла да има туй развитие, което сега има. И вие нямаше да се родите такива същества, както сте сега. Следователно, за да се развие земята, тя трябва да е на деветдесет и два милиона мили далеч от слънцето. При сегашните условия вие съжалявате, че не сте по-близо. Казвате: „Искаме да идем по-близо!“ Това са отношения. Не е далечно пространството. Колко трябва на светлината, за да дойде на земята? – Осем минути. Значи колко далеч е земята от слънцето? На осем минути. Казваме, че земята е на деветдесет и два милиона мили от слънцето. Колко е далеч земята от слънцето? – На осем минути. Значи, ако разбираш слънцето, ти си на осем минути от него; ако не го разбираш, ти си на деветдесет и два милиона мили – тогава се изискват години. Ако не разбираш слънцето и пътуваш с някой обикновен трен, ще ти трябват двеста и петдесет години. Ако пътуваш с някоя биволска кола, колко време ще ти трябва? – Няколко милиона години. Ако пътуваш с бързината на някой микроб, ще ти трябват милиарди години.

Та когато ние казваме, че нещата са далечни, разбираме степента на нашата интензивност. Когато интензивността намалява, пространството се увеличава; когато интензивността се увеличава, пространството намалява. Щом пространството между нас се увеличава, любовта намалява. Щом пространството намалява, любовта се увеличава. Ала туй пространство трябва да е намалено по Божествения закон. Не самото пространство да е намалено. Самото пространство не може да се намали. Реалността на пространството може да се намали, но пространството не може да се увеличи, нито да се намали. Но ако пътуваме по-бързо от един предмет до друг, пространството е по-малко. Ако пътуваме по-полека, пространството е по-голямо. Следователно, когато движението е медлено, пространството е голямо, когато движението е бързо, пространството е малко.

Ако сте като баба Стана, като ходите да разправяте, разправяйте поне на свят. Никой да не знае тази работа. Сега баба Стана е много хубава. Тя казва: „На всички тук не го казвам, само на вас го казвам.“ Но баба Стана не си щади труда, тя не казва: „Иди ти да разправяш, че аз съм стара вече.“ Баба Стана е вече на осемдесет и пет години, но ни най-малко не си щади труда – една хубава черта – тя ходи, не казва, че е стара. Тя ходи по цялото село, навсякъде ходи и разправя. Най-малко по половин час седи. Вземе тояжката си и ходи и разправя. Една хубава черта. Като ходите като баба Стана от една къща на друга, ще ви похваля, че не сте стари, млади сте.

Съвършенството на Христа седи в търпението, в изпълнението на неговата мисия да разреши в реален смисъл какво нещо е Божията Любов. Даже един му каза: „Учителю благи.“ – Той му отговаря: „Защо ме наричаш благ“? Трябва да знаеш, че благ е само Бог; ние на земята, които сме в плът, не можем да бъдем благи, понеже сме ограничени.“ Искане да му каже: „Ако съзнаваш, че Бог живее в мене, прав си, но ако казваш „Учителю благи“ и мислиш, че аз от себе си съм това, ти си на погрешен път. Ако мислиш, че от само себе си съм излязъл, ти си на погрешен път.“ Някой казва: „Не съм аз, но Господ.“ Казва той така, но той сам не вярва в туй. В съзнанието си трябва да държите, че при всяко благо, което е вътре в душата, трябва да съзнавате, че сте свързани с Бога. Например тези лампи светят, но те показват, че са свързани със слънцето. Човек е поумнял вече толкова, че може тази енергия, която е изпратена от слънцето, да я прекара за салона. Едно време не можеше този салон така да се осветли. Когато ние се свържем с Бога, ще имаме тази инсталация. Свързани ли сме с Бога, във всеки случай ще знаем как да постъпим, ще бъдем умни. Погрешките в живота се дължат, че връзката ни с Бога не е правилна всякога. Когато връзката е неправилна, образуват се погрешки. Знаете колко мъчно е да кажем, че обичаме. Някой път казвате, че трябва да се обичате. Няма по-мъчно нещо в света от това да обичаш. Най-мъчното нещо е да обичаш. Аз ви казвам, че е лесно, за да ви насърча. Лесно е за Бога, Който е Любов, но за човека, който не е любов, няма по-мъчно

нещо от това да обича. За Христа апостол Павел казва, че едва ли ще се намери човек като Него, който да умре за приятеля си, да се пожертвува за него. Още когато бяхме грешници, отделени от Бога, Христос се жертвува заради нас. Значи съвършенството на Христа седи в това, че той умря за онези, които не са негови приятели. Той умря за грешниците, за да ги повдигне. Това е съвършенството. В това седи изобилието на Божията Любов – че Бог изпраща своето слънце, светлината, въздуха, водата без разлика за всички. Всички се ползват. И една мечка, и един вълк, и една кобра – всички еднакво се ползват от благата. Някой път ние казваме тъй: „Как Господ допуска това?“ Аз се чудя на мухите. Една муха кацна на главата ми и се хвали. Много тщеславни са мухите. Казва: „Аз на философска глава съм кацнала.“ Те са много горделиви, седи тя и после оставя, знаете какво, да не го казвам. Оставя своята слюнка отгоре на главата ми. И пет пари не дава. Значи ти се мислиш за светия, за владика, а мухата кацне на главата ти, плюе и пет пари не дава. Казвам: Дотогава, докато мухите кацат на главата ти, ти не си светия. Дотогава, докато страданията кацат по тебе, ти не си светия. Дотогава ти разработваш светийството, ти си в процес на обработване, на растене. Ако не израстеш, ако не дадеш плод, ти не си светия. Онези, които израстват и дават плод, по плодовете ще ги познаем.

Сега вие казвате: „Ние сме окултисти.“ Какво разбирате под „окултисти“? Като че всичко вече се свърши. Щом си окултист, кажи ми колко хиляди години има, от-

както човек е създаден? Ще цитирате: „Осемнадесет милиона години.“ Не е вярно! „Според библията – осем хиляди години.“ Не е вярно! Тия, които твърдят тия данни, те са невежи, те не са ходили лично там, не са проверили своите изчисления. Чел той в библията – осем хиляди години. Не е вярно! Какво значи „не е вярно“. Пише нещо, което ти не си проверил. Вярно е само онова, което ти си проверил. Щом ми дадат храна, казвам: „Отлична храна, сладки ябълки.“ Друг път яде човек и казва: „Не са сладки.“ Провери нещата верни ли са или не. Верността седи в проверката. Всяка една мисъл, всяко едно чувство, всяка една постъпка проверявайте вътре в себе си. Провереното нещо ще стане ваше. Туй, което не сте проверили, то ще ви причини някаква вреда. Казвате: „Трябва да вярваме.“ Вярата е само врата да влезеш в умствения свят. Но щом влезеш, трябва да учиш. На вяра ще те пуснат, но ако не учиш, нищо няма да ти дадат. Ако учиш, тогава ще свършиш. Ти с вяра ще влезеш в университета, ще накараш професорите да вярват в тебе. Кога ще вярват? Щом се учиш добре, професорите ще повярват. Аз ще вляза в университета с вяра и ще докажа на професорите, че се уча. И тогава професорите ще повярват в мене, ще ми турят добра бележка. Аз трябва да вляза с вяра, ще накарам и другите хора да имат вяра. Но ако вие не учите и ако не проявявате любовта както трябва, как ще вярвам? Казвате ми някои: „Учителю, вярваме.“ Покажи ми любовта си като ученик. Да видя твоята любов. Казвам, ти научи ли се да любиш своите врагове? – „Още не мога.“ – Моята

вяра е такава: ако ти можеш да любиш враговете си, моята вяра ще се усили; ако имам вяра и ако ти не любиш враговете си, моята вяра ще отслабне. Ние сега казваме, че Бог в нас няма вяра, а има доверие. Вие всички вярвате по старите начини. Казвате: „Да бъдем свършени, да бъдем като Христа, да живеем хубаво.“ Хубаво, отлична идея е това. Един ден минават двама млади братя и си приказват. Единият говори на другия; аз слушам, музикално ухо имам. Казва: „Ако аз имах като учителювата къща, щях да бъда добър като него.“ Той мисли, че в този кокошарник може да бъде като мене. Ако човек мисли в такъв кокошарник да стане учител, той се лъже. Докато на тебе цялата вселена, всичко, което Бог е създал, не ти стане жилище, докато не бъдеш готов да служиш с всичкия си дух, с всичката си душа, с всичкия си ум и всичката си сила на Бога, ти никакъв не можеш да станеш. Ти още слуга не си станал, пък Учител ще станеш. Всеки един Учител, като дойде на земята, той ще се учи да слугува. По-големи слуги от Учителите няма.

Аз привеждам онзи пример за турския съдия. Един турски мирови съдия управлявал четиридесет години . Един ден го уволняват. Не може да заповядва вече. Той мислил, мислил и взел четиридесет ибрика, занесъл ги в джамията и седнал на един стол. Дойде някой, който иска да се моли в джамията, посяга да вземе един ибрик да се измие. Той му казва: „Не този, а онзи.“ Умен човек. Ако вие не искате поне като този съдия с четиридесет ибрика да заповядвате, какво ще направите?

Някоя сестра ми казва, че видяла Христа. Видяла Христа... Хубаво, че го е видяла. И аз съм видял слънцето. Но какво виждане е то на слънцето? Не е въпрос само аз да видя слънцето, но и то трябва да ме види. Не само аз да му приказвам, но и то да ми приказва. Не само аз да го слушам, но и то да ме слуша. Аз се моля, но туй слънце не иде. Трябва да се освободите от заблужденията. Хубаво е да мислите тъй. Сега казвате: „Учителят толкоз години ни говори, от нас нищо не е станало.“ От колко години ви говоря? Вие бяхте в рая, на събранието и там какво гласувахте, всички бяхте на един ум. Като каза Ева да ядете, всички бяхте съгласни, казахте: „Я опитай, майко, та и ние да опитаме.“ Ядохте с майка си. Дойде Адам, казахте: „Яж, татко, и ние да опитаме.“ Сега седите и се тревожите, казвате: „Отде майка ми намери да яде?“ Че майка ви заради вас яде. Баща ви – и той заради вас яде. Вие накарахте баща ви и майка ви да ядат плодовете. Дошли сте в туй събрание, а чистите устата си пред мен и искате да ме убедите, че сте светии. Не се лъже баба Стана. Баба Стана, каквото го знае, много добре го знае (Изговаря се тихо.). Сега ние, съвременните хора, трябва да имаме една ясна представа. Аз държа за онази политика, която хората имат. Аз искам да ви кажа, че не положението, което заема човек, е онова, което уронва неговия престиж. Както и да е наклонен човек, не е туй, което покварява човека. Онова, което в даден случай човек чувствава, онова, което мисли, онова, което прави в даден случай – то е, което или го повдига, или го понижава. Въпросът е в дадения случай

това, което ви представям, дали е вярно. Трябва да имаме отношение към Бога. Когато говори за любовта, човек трябва да бъде начисто. Да имаме само едно понятие за любовта. Казвате: „Искам хората да ме обичат.“ Какво подразбирате под това? Обичта седи в малките работи. Жаден съм, казвам: Да има някой да ми донесе вода. — Няма вода. Минава един човек, носи една стомна с вода, налива ми една чаша — това е любов. Аз съм гладен, нямам нищо да ям. Минава един човек, носи пълна торба, изважда и ми дава хляб. Това е любов! Който каже една дума намясто, който ти прави най-малка услуга, но навреме и намясто, то е по закона на любовта. Съвършените хора правят всяко нещо навреме и намясто.

Вие по някой път сте обезсърчени. Кой се обезсърчава във вас? Някой път не ви се иска да живеете. Някой дойде при мен и ми казва: „Учителю, не ми се живее вече на земята.“ Казвам: Още е обед. Като се върнеш в къщи и не работиш, какво ще кажат? Върнал си се от лозето по обед. Не се връщаш вечер, след като си свършил работата, а половината си я оставил несвършена. На земята трябва да се свърши онази работа, за която сте дошли. Да се инсталира светлината в ума ви, да се инсталира топлината в сърцето ви и да се инсталира силата във вашето тяло. Щом имате достатъчно светлина — значи, щом мислите добре, щом имате достатъчно топлина, щом чувствата ви са благородни и щом имате достатъчно сила във вас, тогава всичко, каквото искате, можете да го постигнете. По десет пъти търсите еди кого си — не го обичате. Срамота е да

кажете, че не ви обичат. Бог ви обича, пратил ви е на земята, дал ви е дарби. Вие досега не сте употребили вашите дарби. Тук има толкоз хубави гласове, толкоз хубави певци, а не знаят да пеят. Някой ден пеят, някой ден не пеят. Според мен човек не може да пее добре, ако не мисли правилно, ако не чувства правилно и ако не постъпва правилно. Тогава той не може да бъде певец. Има едно специфично пение. Самообладание трябва да имате сега. Той трябва да вярва, че има нещо — тъй да вярва, че вярата да бъде непоколебима. Мисля, че може да пее. Нека пее, да види, че може. Не само да мисли, че може да пее. Някой път аз мисля, че мога да пея — ще попея. После сам ще преценя. Аз проверявам пеенето. Някой път проверявам каква е моята мисъл? Чрез пеенето проверявам какво е моето сърце, чрез пеенето проверявам какво е моето тяло. Щом не мога да пея, търся причината в тялото. Ако ме болят ръцете, ако ме болят краката, ако ме боли вратът, зная кои тонове не мога да вземам правилно. Щом нямам пари, „фа“ не мога да вземам вярно. Щом имам парички — „фа“ вземам намясто. Сега вие това го вземате буквално. Когато едно чувство е задоволено, когато една мисъл е задоволена, когато една постъпка е задоволена, резултатите са правилни. Например аз вземам основния тон, аз вземам долно *сол*, точно тъй е на цигулката. (Учителят пее *сол, ла, си, до*.) Вземам *сол* и по-долу от *сол* не мога да вземам. Нагоре мога да вземам, но като взема *сол* като основен тон или *фа*, какво ще разберете? Тези от вас, които са стари, казват: „Ние не трябва да пеем.“ Когато чо-

век е болен, когато умът е неразположен, когато не мисли, той не пее. Много мъчно може да накарате неразположен човек да пее. Щом пеете, то е нормално състояние. За да познаете дали вашето състояние е нормално, ще видите имате ли желание да пеете. Щом се появи желание да пеете, ще знаете, че то е нормата. Да пеете на себе си, не на хората. Като седиш, като вървиш по пътя, да си пееш, никой да не слуша. Попей си, пей си и давай такт. Сутрин, като станете, попейте си. Сутрин, като станете, вие как пеете? Ако пеете „Сила жива“ или някоя друга песен, имате ли съзнание за това? Без мисъл, без чувствуване, без воля в света нищо не може да се постигне. В правите мисли, в правите чувства, в правите постъпки се проявява духът Божий. Всеки един от вас трябва да създаде вътрешни условия, да бъдете винаги добри. Да имате светлина в ума, да имате във вашата нервна система достатъчно светлина и в симпатиковата нервна система да имате достатъчно топлина. И в цялото тяло да имате достатъчно сила. Никога, като седнеш, не казвай, че не можеш да станеш. Никога, като седнеш, не казвай, че те болят краката. Но тури една положителна мисъл. Отрицателните мисли ни спъват. Вие казвате: „Нищо не мога да постигна сега, може в някое друго прераждане.“ В туй прераждане трябва да се подигнеш, да не чакаш в друго прераждане. Другото прераждане съвсем друга програма ще има. В туй прераждане трябва да се направи нещо, което е необходимо. В туй прераждане да имате достатъчно светлина в ума си, да имате достатъчно топлина в сърцето си и достатъчно сила

в тялото си. Или да станете свършени, да свържете вашата воля с волята на Бога. Всякога Бог да бъде мерило във вас. Отвън да не вземете името на Бога. Казвате: „Ние вярваме в Бога.“ Нищо да не говорите за Бога. Но като речеш да направиш нещо за Бога, да го направиш, да кажеш: „Туй ще направя заради Бога!“ Както Той ме е привлякъл при онзи, когото не познавам, както той ми е показал пътя да го намеря, така и аз ще направя, каквото Бог иска." Значи Бог те е привлякъл, пробудило се е твоето съзнание. Понеже онзи, при когото те е привлякъл, е извор – Бог те е изпратил при извора на нещата. Първото пробуждане на човека е привличането на самия човек – тогава само съзнанието се проявява. Психологически, ако Бог те е привлякъл при някого, това значи, че твоето самосъзнание се е пробудило. А щом той ти показва пътя към Бога, това е вече свръхсъзнанието, което се проявява в тебе. Вие ще придобиете смисъла във вас. Ако тръгнете към Бога, пътя, който Христос ще ви покаже, трябва да се прояви в свръхсъзнанието. Тогава трябва да се примирите с всички свят. Това е пътят към Бога. Щом идвате до Христа, вие ще се научите да обичате всички противоречия в живота. От Бога до Христа ще учите пътя да обичате всичко, което ви е неприятно. А пък в пътя от Христа към Бога ще се примирите с всички противоречия, ще считате, че сте завършили превода. Колкото отивате към Бога, противоречията се разрешават и там няма да имате никакви противоречия. Като идете при Бога, там ще знаете защо е създаден светът, какво е неговото предназначение. Всич-

ките противоречия, които съществуват във вас, ще изчезнат. Чели сте, че всички създания хвалят Онзи, Който ги е създал.

Сега да бъдете привлечени всички към Христа и от Христа всички да идете при Бога, да ви покаже пътя на Любовта и пътя на Божествената Мъдрост. Това са двата пътя, по които можете да придобиете съвършенство.

„Добрата молитва“

23 лекция на Учителя,
държана на 6 март 1940 г., сряда, 5 часа сутринта,
София, Изгрев.

НАУКА ЗА ЖИВОТА

„Отче наш“

Чете се темата: „Отличителните черти на въздуха и водата“.

Вода е туй, което не се води. Въздух е туй, което не стои. Някой път хванете водата, турите юлар да я водите. Или казвате на въздуха да стои тук, да се не мърдал Ние се намираме в един лесен свят. Ако търсиш хляб – идеш на фурната, дадеш пет лева, купиш си. Идеш на фурната, купиш един самун. Мислиш, че тази работа е лесна. Докато дойде до този самун така да се приготви, ако трябва да ореш, да сееш, да жънеш, тогава ще видиш колко е трудна тази работа. Ние казваме сега да се живее. Знаеш колко трудно е да се живее. Ние непременно копираме живота отнякъде, но той не е така хубаво запазен. Казваме: „Трябва да се живее.“ Как трябва да се живее? Някои искате да знаете какъв е вашият характер, какво ще стане от вас. Например вие сте доста възрастни. Минали сте през известна дисциплина и не знаете какво ще стане от вас. Досега е станало. Например от живото зърно е станало хляб. Не мислите ли, че хлябът е постигнал своята цел? Има малки, големи хлебчета, валчести, продълговати, криви като рог... Какви ли не форми е взел хлябът. Какво е научил хлябът? Как бихте го определили? Вие може да му дадете хиляди форми. Същите форми може да вземе захарта и тя може да се направи на разни форми. Сега кое

е онова, което отличава хляба от другите хранителни продукти? Има някои свойства, които са отличителни. Т.е. житото е по-полезно от всички други храни и плодове, които сега съществуват. То прави най-голямата услуга на човечеството.

Сега всички трябва да се стремите да цените. Съвременните хора са изгубили чувството да ценят. Ти имаш тяло, а не го цениш. Обръщаш внимание, гледаш, някой носи хубави обувца и казваш: „Какви хубави обувца! Да имам и аз такива хубави обувца!“ Или някой носи ръкавици, казваш: „Колко хубави ръкавици, да имам и аз такива ръкавици!“ Ти се занимаваш с празни работи. Онова, хубавото, красивото, великото, което става, с което те е надарила природата, не оценяваш, а цениш чуждата кожа, снета от някое животно. Или искаш да имаш хубави обувца, или да имаш ръкавици — пак кожата на някое животно е смъкната. Или да имаш хубава дреха, снета от някоя овца; или малки оплетени ръкавици. Казваш: „Да имам такива ръкавици или някоя хубава риза. Да имам такава риза!“ Питам, ако имаш риза, ако имаш ръкавици, ако имаш обувца, какво ще стане с тебе? Нищо! Ще бъдеш такъв, какъвто си. На вълка да му туриш каквито искаш обувца, все си е вълк. На вълка да туриш каквито искаш ръкавици, вълк си остава. Трябва да се цените. Да можеш да оценяваш онова благо, което Бог ти е дал. Бог ти дал едно тяло и колко хиляди милиона години са взети, докато човек се е научил как да разполага с тялото си.

Преди всичко, като влезеш в тялото, трябва да се научиш как да манипулираш със своите ръце, как да манипу-

лираш със своите крака. Знаеш ли колко трудна работа е това? Един организъм е толкова сложен, че хиляди работи има, които трябва да учиш. Ние сме изгубили тази наука и казваме: „Лесна работа е да тръгнеш.“ Колко малко хора има, които могат да вървят! Няма да ви разправам. Всеки един човек, като тръгне, по ходенето можеш да го познаеш какъв е: честен ли е или не е честен; умен ли е или не е умен; сприхав ли е или не е сприхав; търпелив ли е или не е търпелив; религиозен ли е или не е религиозен; моли ли се или не се моли; щедър ли е или не е щедър. Като върви човек, можеш да познаеш какъв е – всичко носи със себе си. Казвате: „Как ще го познаеш?“ – Познава се. Защо тази линия е крива? – Крива е. Казваме, че кривата линия подразбира криви неща. Криво желание имаме – трябва да го оправим. Тази линия казва, че не трябва да се ходи по крив път. Но има същества, които за да си пробият път, вървят по крив път. Защо? Този, правият път е образуван от това, че разумното същество, което е тръгнало, среща известни мъчности. Тръгне нагоре – среща други мъчности; върви надолу, нагоре, надолу – постоянно мъчности среща. Често вие имате мъчности. Някой казва: „Мъчи ме нещо.“ Мъчи ви гладът! Как се оправя мъчнотията с глад? – Гладът, за да го разрешиш, ще започнеш да свириш на фисхармоника. Ще отваряш и ще затваряш устата си. И като я отваряш, нещо ще влиза. Този глад, който те е измъчвал, ще се задоволи. Като вършиш известна работа, туй наричаме ядене. Вие седнете да ядете и бързате. Казвате: „Имам някаква работа навън.“ Че защо ще бързаш? Бъл-

гарите имат едно изречение, казват: „Като ядеш, да ти плюскат ушите.“ Ала няма д се минат десет-петнадесет години, като ти плюскат ушите от яденето, ще кажеш: „Не зная какво ми стана. Някакви уроки ли са, но колики в стомаха имам. Не зная какво ми стана, здрав човек бях.“ Пък то яденето е причината, защото си плюскал. Какво означава „плюскане“, „пуканица“? Туй, което е вярно за храненето, е вярно и за човешкия ум. Той бърза, не мисли добре. Защото мисленето е процес, подобен на яденето. Мислиш добре – значи създаваш хармония. Ще се уреди дисхармонията. Инак ще кажеш след време: „Едно време не ме стягаше, ясно ми беше.“ Яснотата на ума зависи от това с какви хора се срещаш. Ако срещаш известни хора, по известен предмет ще мислиш. Ако срещнем, да кажем, музикант, за музиката ще мислиш и в тебе ще се яви желание музикант да станеш. Ако срещнеш един човек, който е работлив и земеделец – разбира от земеделие, овощарство – в тебе ще се яви желание да започнеш да разбираш този предмет. Ако срещнеш някой човек, който е добре запознат със закономерностите на някой език, веднага светлина ще проблесне в ума ти, ще разбереш строежа на този език. Не е лесна работа да се говори, да знаеш в даден случай къде да туриш един глагол и как да го туриш. Тия глаголи имат много форми – трябва да знаеш в даден случай каква форма да избереш. После имаш едно прилагателно. Трябва да знаеш туй прилагателно къде и как да го туриш. Или имаш местоимение – трябва да знаеш къде да го туриш, отпред или отзад? Казваме за

някаго, че има красив стил. Да допуснем, че вие пишете любовно писмо. Как ще напишете любовното писмо? Сега, като ви говоря за любовно писмо, във вас се появява една изопачена представа. Вие вече имате в ума си една млада мома и един ученик на петнадесет години. Сремна-ли се, поусмихнал се той. Позасмяла се тя, и като дойде вечерта, взема перото и напише писмо. Скъсва го. После пак взема перото, напише друго писмо. Сдипли го хубаво, носи го и се колебае да го даде ли или да не го даде. Той, като го чете, веднага става малко захласнат. Досега е бил прилежен ученик, а щом се срещнал с момата – захласнал се. Цял един свят вече се е отворил за него. В туй писмо има цял един свят, в който се е захласнал. Не държи вече отчет за времето. Любовта не трябва да започва отрано. Трябва късно да започне – като станеш на сто и двадесет години. Може да започнеш по-рано, но ще имаш ред разочарования. Ако започнеш по-рано с Любовта, ще се намериш в трудно положение – тя е голяма наука. Ти ще започнеш със сенките на Любовта. Любовта е наука за живота. Всеки един трябва да се занимае с Любовта, ако иска да придобие живот.

Непременно трябва да започнеш с Любовта. Любовта е наука за придобиване на живот, ще имаш най-големите страдания, които съществуват в света. То значи да профанираш една наука. Като дойде на свещеното място, ще придобиеш живот. Ако нямаш живот, нищо не можеш да постигнеш в света. Животът е условие за постигане на онова, което желаш. Без живота не може да има никакви

постижения. Сега вие седите и казвате: „Ние живеем.“ Хубаво, но то е само един момент на проявения живот. Животът не е нещо изкуствено. Щом като решиш да направиш и най-малкото опущение, започваш да чувствуваш нещо, което смущава ума ти, смущава чувствата ти и ставаш неразположен.

Много пъти вие плачете. Някой иска да ни покаже, че плаче, а аз го гледам и казвам: Какво искаш да ми кажеш? – „Страдам.“ – Аз не мога да вляза в положението ти. – Какво нещо е страданието? Представете си, че аз не зная какво нещо е страданието. Как ще вляза във вашето положение? Този човек седи и страда. Казвам, твоето страдание произтича от тесните ти обуца – ти страдаш, понеже нямаш хубави обуца. Аз наричам първите обуца обуца на добродетелта. Доброто за мен е обущата на краката. Ако не носиш хубави обуца, ти не можеш да бъдеш добър човек. Ако носиш хубави обуца, добър човек си. Или не носиш хубави ръкавици – за мен хубавите ръкавици са справедливостта. Хубавите ръкавици значат справедливост. За мен най-хубавият поглед това е светлината. Ти не можеш да имаш хубав поглед, ако нямаш светлина на лицето. За мен най-хубавото чувство е да слушам добрия говор. За да знаеш да слушаш, трябва да се научиш да говориш. Как се е научил да говори човек? Най-първо ще говори и сам ще слуша онова, което говори. Няма нещо по-сладко от човешкия говор. Ние имаме само един говор. В резултат е направена външната форма. Вътре в говора има едно богатство. Достатъчно е някой да ти каже само

една дума, за да забогатееш. Една дума може да те окачи на въжето; достатъчно е да се каже една дума: „Отворете“ или „Затворете“.

Ние считаме езика за божествен. Искаш да ти говори Господ. Че Господ не говори празни работи! Всяка казана божествена дума струва милиарди. Когато Господ каже една дума за тебе, въпросът е свършен. Ако каже една дума, ще стане едно, ако каже друга дума, ще стане друго; и в двата смисъла е вярно. Сега всички искате да ви се говори сладко. Я ми кажете какво разбирате под думите „сладко говорене“. Искам да зная. И аз имам известно понятие за сладкото говорене. Но тази сладчина не съвпада с вашата. Сладкото говорене е като говоренето на двама певци. Пее единият – приятно ти е. Пее другият – има нещо остро. Казвам: „Този не пее хубаво.“ Но и двамата разклащат въздуха, и двамата взимат правилно тоновете. Спазват правилата. Те са модерни певци – и двамата са свършили консерватория, и двамата са майстори. Пее единият – липсва му нещо. Какво му липсва, ти не знаеш. Пее другият, приятно ти е. Какво е вложил – и това не знаеш. Аз казвам: В едното пеене има мекота, а в другото има острота. Едното пеене е влажно, а другото е сухо. Какво ще разберете вие? Влажното пеене има мекота. Какво разбирате под думата „мекота“? Всички неща, които като минават по тялото, по ръката, причиняват приятност, са меки. Като мине меко тяло по ръката, тебе ти е приятно. Като мине сухо тяло, което не е меко, веднага произвежда дисхармония, неприятно ти е на ръката.

„От думите ще се оправдаеш и от думите ще се осъдиш.“ Една дума ти е казана и двадесет години минат, не можеш да забравиш думата. А при това ние не отдаваме внимание на туй, което е ценно. Някой път наляво и надясно говорим, за да си изкажем мнението. След като си изкажем мнението, какво ще добием? От говора ти, от теб зависи. Има нещо, което те мъчи. То може да произтича от твоето сърце, от твоя ум – ти сам можеш да бъдеш лекар на себе си. Някой носи мисълта „Беден човек съм, не съм даровит.“ Мъчи го тая мисъл. Казва: „Другите хора са богати, аз съм беден, не съм даровит.“ Спирам го и му казвам: Защо говориш тия думи? Кажи: Богат човек съм. Богат съм и даровит съм. – „Как да кажа, когато не съм?“ А как смееш да кажеш другото, когато и то не е вярно, ти не си беден човек. Аз бих ти дал четири-пет милиона лева за очите ти – да ги извадим и да ги присадим на някой друг човек. Четири-пет милиона имаш за очите си! Всеки богаташ, на който очите са развалени, би ти дал четири-пет милиона лева да му присадят нови очи. Очите се присаждат. Едно око може да се извади и може да се присади. Ръката може да се присади. Аз не искам да вярвате. Вие можете да ме запитате: „Как да го разбираме?“ Не искам да ме разбирате. Слушайте го тъй, както е. Присаждане може ли? Присажда се. Как присаждат едно клонче? Една дрянка може да я присадите на слива. Нали може да се присади? Но ябълката не можете да присадите на слива. Ябълката на какво се присажда тогава? Всички, които имат семки, на семки се присаждат. Едни имат семки, дру-

ги костилки. Каква е разликата? Костилките са по-едри, а семките са по-дребни. Дребно на дребно се присажда, а едро на едро се присажда.

Най-първо се научете да мислите, че Бог ви е дал известни блага, които трябва да цените. Колцина от вас има, които специално сте благодарили на Бога за всичко, което ви е дал? Колко писма сте пратили на Бога да благодарите за туй, което имате? Като погледнеш, кажеш: „Родила ме е майка ми такъв.“ Вие искате майка ви да ви роди съвършен. Ами че тя ви е родила, но вие не сте използвали вашето съвършенство. Думата „съвършенство“ какво означава? Сега, когато говорите, някои казват: „Искам да бъда съвършен човек.“ Какво разбираме под думите „Да бъда съвършен?“ – Съвършеният човек като тури ръката в огъня, огънят се укротява. Когато несъвършеният тури ръката в огъня, огънят го изгаря. Когато съвършеният тури ръката в огъня, огънят го милва. Когато съвършеният човек тури ръката си в киселина или като тури киселина на ръката си, тя го милва, не го изгаря. Като влезе някъде, съвършеният човек излъчва голяма светлина, която осветява хората. Тази светлина му служи. Всичките работи – и най-лошите работи – при съвършения слуги му стават. На един хората казват: „Какво заповядваш?“ На друг, който също не е съвършен, казват: „Какво искаш, защо ни безпокоиш?“ На съвършения обаче казват: „Моля, с какво можем да ви услужим?“ Понеже като влезе, той предава своето настроение. Той предава своето разположение на всички същества. Всички имат неговото разположение.

Той се радва в себе си на всички хора. Той предава на другите своето разположение. А ние, като влезем някъде, предаваме своето неразположение и после казваме: Лоши са хората! Лоши сме ние, които сме предали своето настроение. Когато дойде дяволът на земята, всички хора стават лоши. Дяволът казва: „Лоши хора са.“ Когато дойде Господ на земята, всички хора са добри.

Господ казва: „Добри хора са.“ Господ всички прави добри. И си заминава. Като дойде дяволът, всички стават лоши. Някой път вие казвате: „Много лош човек съм.“ Дяволът е минал покрай тебе. Казваш: „Много добър човек съм.“ Казвам: Господ е минал покрай тебе. Когато стана добър, аз се радвам. Господ е минал. Като стана лош, казвам, че дяволът е минал. Когато видя, че дяволът иде, аз се скрия в гората някъде. Не разговарям с него. Защото, щом допусна да разговарям с него, бит съм. Вие разговаряли ли сте с дявола? В ума ви седи една лоша мисъл, едно лошо настроение. Лошото по някой път прониква отвън. Щом влезеш в едно общество, където хората нямат добро разположение към тебе, веднага се дразниш. Щом имат добро разположение, добър си. Казвам сега: Спазвайте Божия закон! Говорете за Любовта. Като влезеш в света на Любовта, трябва да се измени цялото човешко общество. Ще забележиш, че две състояния ще се сменят. Най-първо, преди Любовта ти си бил недоволен. Като дойде Любовта, доволен ставаш. Преди Любовта, каквото и да е било времето, мрачен е за тебе светът. Щом дойде Любовта, изменя се, светъл е светът. Всичко се изменя.

Вие имате един организъм, който трябва да изучавате. Да знаете от какво иде вашето недоволство. Аз бих препоръчал на всинца ви да се учите да говорите. Сутрин, като станеш, с коя дума трябва да започнеш? Какъв глагол трябва да употребиш? Всеки ден си има една дума. Като станеш сутрин, един глагол, едно съществително, едно прилагателно, едно местоимение, един съюз ще употребиш. Още какво има? Десет са частите на речта. Ако аз съм на ваше място, ако искам да стана художник, сутрин, като стана, ще кажа: „Искам сега, Учителю, да възприема светлината“. Красотата е най-хубавото, което светлината носи. Ако светлината не събуди в тебе най-хубавото, ти художник не можеш да станеш. Искаш да станеш оратор, да говориш. Тогава ти трябва да разбираш всяка една дума, смисъла на думите, техните трептения. Като ти кажат една дума, например кажат ти думата „любов“, какво ще разбереш под тази дума? Думата „любов“ може да те направи щастлив или нещастен. Като те срещне един вълк, каже ти: „Обичам те“ и вече без тебе не може да живее. Тогава какво ще стане с тебе? Цяло нещастие! Ако вълкът те обикне, твоето нещастие е дошло. Ако той те срещне с пренебрежение и каже: „Не искам нищо да зная за теб“, ти ще се благодариш, че не те обича. Хубаво, ти си паднал в някоя яма. Най-красивият човек си, но не си знаел, че си красив. Паднал си в ямата, седиш, по едно време някой погледне отгоре. И като те види, че си красив, обикне те. Този човек веднага взема въже, някоя кука, спусне въжето, извади те вън, изчисти те, заведе те у дома на гости, но ти

не знаеш кои са причините. Причината е, че той обича твоята външна красота. Ти обичаш богатия заради неговото богатство, а сиромаша не може да обичаш. Има сиромаси, които може да се обичат. Има богати, които може да се обичат. Ако ти нямаше тази красота, той щеше да погледне на тебе и да си замине. Вие по някой път се обръщате към Бога. Кое е онова, което може да привлече един съвършен дух, да дойде да ти помага? Вие не сте се спирали да мислите. Вие казвате: „Аз се моля.“ Мислите ли, че като се молите, Господ ще слуша само думите ви? Той ще види как ги произнасяте. Ако вашите думи падат като мед, като ги слуша, Той казва: „Много сладко говори това дете.“ Ти станеш и казваш: „Отче наш, който си на небето.“ (Учителят изговаря думите много бързо.)

Молитвата е говор. Ти ще спреш, ще помислиш дълго време с коя дума да започнеш. Тя ще иде при Бога, Който има един Дух, Който е създал езика. Ти ще държиш изпит. Урок е това. Произнасяш първата дума. Казваш: „Отче наш.“ Няма да започнеш бързо. У българите туй чувство на почитание е слабо развито. Падението на българския народ е в слабо развитото чувство на любов към Бога. У българите чувството любов към Бога е слабо развито, а у славяните е силно развито. У българите е слабо и там е падението на българите. Трябва да разбираш научно: българинът е съвестен, справедлив. Той и като ти запали плевнята, за да ти отмъсти, като се отдалечи на петдесет крачки, казва: „Да знаеш, че аз ти запалих плевнята.“ И си замине, олекне му на душата. Справедлив е, признава си,

че е запалил плевнята. Че един ден, ако търсиш, да не търсиш други, но да знаеш, че еди кой си – Стоян Пинджурски, ти е запалил плевнята. А пък според мен религиозното чувство е финес. Знаете какво значи финес. Едно от най-деликатните чувства. Индусите го наричат хилядолистник. То е най-ценното чувство, най-мекото, най-благородното, което има човек. Този човек, който има това чувство, този хилядолистник, той има свещен трепет. Като види най-малката работа, едно цветенце, той е внимателен да не го стъпче. Жал му е, като го стъпче – извинява се. Този човек, като настъпи някое цвете, казва: „Ще ме извиниш.“ Вземе, че го изправи. Заобиколи го. Навсякъде е внимателен. Който няма това чувство, стъпи и казва: „Тук ли се намери!“ Иска по целия му път да няма нищо.

Казвам на една млада сестра: „Всичко имаш, но във вашия род религиозното чувство е слабо. Ти трябва да развиеш главата си най-горе, иначе как ще идеш при Бога?“ Един оратор защо го слушат? Има нещо красиво в неговия говор. Един художник рисува, знае как да постави сенки. Един музикант знае как да изнесе музиката, тоновете. Някой от вас има желание да пее. Може да пееш. Певец, свършил музика, и дете, родено талантиливо, пеят на един богат американец. След като певецът пял, богаташът извадил и му дал сто долара. Като пяло детето, той му дал хиляда долара. „То – казват – не разбира нищо.“ Американецът казал на певеца: „Твосто пеене е позлатено, а пък неговото е злато. За позлатеното пеене ти давам сто долара, а понеже неговото е златно, ценя го повече.“ Каз-

вам, позлатеното струва сто долара. Златното струва хиляда долара. Когато малко ви дават, малко струвате. Когато много ви дават, много струвате. В света има Божествена правда. Божествените неща се оценяват с хиляди, а пък обикновените работи – със стотици. Това е само един пример. Не може да се каже, че всякога е така. В България, ако пееш, ще ти дадат ли сто долара? Сто долара колко струват? – Хиляда лева. Хиляда долара са близо сто хиляди лева.

Всичка имате големи скърби. Понякога не можете да се съберете в кожата си от скръб. Когато сте скръбни, как се лекувате? По колко начина се лекувате? Неврастенията от какво произтича? Казваш, че си станал неврастеник. Не можеш да се справяш с другите. Достатъчно е да минат десет души, да ти кажат по една лоша дума и веднага ще изгубиш равновесието си. Това не е само от раздвижването на въздуха. Но всяка една дума носи своя материя. После тя носи известно количество отровна енергия, която като влезе в тебе, те отравя. Има думи, които са в състояние да отровят човека. Те носят материя, която отравя. Но има и думи, които носят живот. Злото седи в туй, че със своите думи, със своите мисли и желания, вие сте проводници или на тази отровна материя, или на отровната енергия. А трябва да сте проводници на животворната енергия или на животворната материя. Ти като мислиш, твоят мисъл трябва да ти предаде нещо. Искаш да говориш на някой човек, да го утешиш. Като кажеш една дума, ти сам трябва да се утешиш от нея. Мнозина от вас казват:

„Аз вярвам в Бога.“ Как произнасяте това? Ако ти произнесеш името Божие, то е най-хубавото име. Веднага в теб всичките страдания, които имаш, ще изчезнат. И най-големите страдания да имаш, и в дъното на ада да си, като произнесеш името на Бога, изведнъж в рая ще се намериш. Тъй разбирам. Като произнесеш името Божие, от ада в рая ще идеш. А криво ако произнесеш името Божие, от рая горе до дъното на ада ще слезеш. Хората, които не знаят как да произнасят името Божие, слизат надолу. Който започват да го произнасят добре, качват се. Ако слизаш надолу, името Божие не произнасяш правилно. Вие казвате: „Господ е Любов.“ Всички говорите, но нашата формула *„Само Божията любов носи пълния живот“* искам в тънкости да разберете. Аз ви говоря като художник. Който има вкус за цветовете, разбира тънкостите на цветовете. Гледаш една картина. Тя има пет-шест цвята, които ти правят впечатление, а другите не ги виждаш. Не забелязваш тия нюанси. Един певец обаче забелязва нюансите; забелязва някои отделни части на пеенето. Силата седи в тънкостите, които човек може да схваща.

Сега вие, които ме слушате, какви искате да станете? Вие всички имате желание да станете нещо. Но какво? Нещо определено. Един иска да стане музикант. Друг иска да стане художник, учен, естественик и т.н. Но като човек, какво трябва да избереш? Аз бих ви препоръчал да изберете науката за живота. Първото нещо: пожелай да се запознаеш с Източника на живота, да придобиеш живота. След като придобиеш живота, ще се запознаеш с Любов-

та. Отначало ще се запознаеш с живота, после ще се запознаеш с Източника на Любовта и след туй ще пожелаеш другите работи постепенно да дойдат. Всичкото изкуство в света, всичките придобивки, талантите, които човек има, отпосле ще дойдат. Първо трябва да се възприеме живота, Божественият живот.

Сега вие казвате: „Този върви вляво, а онзи върви вдясно.“ Каква е вашата идея за онзи, който отива вляво и за онзи, който отива вдясно? Вляво е надолу, вдясно е нагоре. Отгоре надолу и отдолу нагоре. В езиците се пише по различен начин. В китайския език се пише отгоре надолу. В еврейския – отдясно наляво. В европейските езици се пише отляво надясно. Кавказката раса върви отляво надясно. Ако вървиш отдясно наляво, евреин си. Ако вървиш отгоре надолу, китаец си. Ако вървиш отляво надясно – европеец си, от кавказката раса си. Ако вървиш отдолу нагоре, ти даваш простор на ума си. Ако вървиш отгоре надолу, ти даваш простор на твоята воля. Колкото слизаш надолу, ще се увеличава волята ти. Твоята воля ще се увеличи, но и борбата в живота ще се увеличи. Колкото понадолу слизаш, ти ще изгубваш силната воля, ще изгубваш хубостта на твоя дух, хубостта на твоето сърце. Умът ти ще огрубее и сърцето ти ще огрубее. Ако идете в Америка, има цели школи, които говорят само за усиляването на човешката воля. Те не разбират законите на човешката воля. Те са прави, но не разбират туй усиляване. Усиляването на волята трябва да стане според законите на светлината, според законите на човешкото сърце. Ако човешката

воля се усилюва без тях, тя се е механизирала. Сега в Европа всички народи са станали волеви. Много силна воля имат. Тези хора минават за културни. В какво седи културата им? Дойде той с една бомба, спусне отгоре двестатриста килограма, убие тридесет-четиридесет души и казва: „Да ги научим да се страхуват, да познаят кои сме ние, германците, англичаните.“ Че каква култура има в това? И те минават за християни! Пък вие, като четете вестниците, казвате: „Русите победили“, „Германците победили“ – приятно ви е. Хубаво, че победиха, но хич не мислите колко хора избиха. Питат ме често кой ще победи? В края на краищата победата ще бъде само на онзи, който е разбрал смисъла на живота. Онзи, който не е разбрал смисъла на живота, го очаква голямо разочарование. Той ще претърпи най-голямата катастрофа, която някога е имал. Сега ще ги оставим. Ние с тях няма да се занимаваме. Когато се търкаля голяма канара, мине по пътя, направи пакост. Ние я извиняваме, понеже е волева. Така разбира канарата. Ние не трябва да вървим по пътя на канарите, които се събарят от върховете на планините. Така ли е политически? Колко канари има, които се търкалят от върховете на планините към долините? Туй, което става отвън, в света, става и вътре в нас. Всеки един човек трябва да има идеал. Турете за идеал да внесете мир, да примирите всички противоречия в себе си. Всички американци, германци, руси, англичани, китайци, японци, тутикванти, вълци, тигри, мечки, змии – всичко туй вътре в себе си да примирите. Всичкото създание трябва да го примириш. Ако можеш да

го примириш, ти си човек, който е изпратен да стане господар. Тъй е казано в Писанието. Да станеш господар на всичко, което Бог създаде. Да ги примирим и да покажем на животните, че криво са разбрали този закон. Казва Писанието: „Учители ще ми бъдете.“ Вие трябва да разбирате Божия закон.

Във вас има идея да видите Христа. Христос всичко ще оправи. Христос, като дойде във вас, ще каже: „Проповядвам сега.“

Нали има един анекдот? Приписват го на цар Соломон – цар, който разбирал езика на животните. Ще ви го разправа, все едно, че е Соломон, но знайте, че не е бил той. Соломон, понеже е изучавал окултизма, всяка година се е оттеглял в гората и всички животни се събирали при него. Той им държал лекция какви са Божиите разпореждания и как животните трябва да живеят. Всички животни дефилирали пред Соломон. Конят повикал магарето и му казал: „Внимавай пред царя, който знае езика ни! Да не покажеш някой лош навик!“ То казало: „Бъди спокоен, ще се отнеса много добре, ще бъдеш доволен. Аз я зная тази работа.“ Като минало магарето, не издържало и се разревало. Казало си: „Аз докато не покажа магарещината си, не мога. Ето на, свършвам с най-хубавото, с реването.“ Магарето има високо мнение. Казва: „Да си покажа мнението.“ След като всички минали, Соломон свършил с поученията и казал, че онова, което Бог е съчетал, никой не може да го развали. Тъй завършил. Тогава орелът, най-горделивата от птиците, казал: „Как може това? Идущата

година ще ви докажа, че туй, което Бог е съчетал, може да се раздели.“ През нея година един царски син се оженил за най-хубавата княжеска дъщеря. Тъкмо се венчавали, дошъл орелът и задигнал възлюблената. Занесъл я на един остров, турил я в гнездото, пазил я, хранил я. Искал да докаже, че онова, което Бог е направил, той може да го развали. Царският син се отчаял и тръгнал с кораб да странствува по света. Разбил се корабът и го изхвърлил на същия остров. Той си казал: „На мене все нещастия! Не стига, че ми задигнаха възлюблената, ами сега и корабът се разби. Не си струва да живее човек!“ Започнал да ходи из острова, дошъл до едно дърво, спрял се и започнал да плаче. Гнездото на орела било на туй дърво. Като го видяла царската дъщеря, тя го скрила в гнездото. Пет-шест месеца двамата възлюблени прекарвали в гнездото. Шест месеца седяли там. Един ден дошли двата орела, задигнали цялото гнездо и го понесли нанякъде. Влюбените си казвали: „Какво ли има да стане с нас?“ Гледат, орлите ги занасят на едно голямо събрание, слагат ги там. Пак започнали да дефилират животните, пак магарето си показало морафета и накрая Соломон пак казал: „Онова, което Бог е направил, никой не може да го развали.“ Орелът казал на невестата да излезе, но с нея излязъл и нейният възлюблен. Орелът се пръснал от мъка. Когато магарето показва магарещината си, радвайте се. Когато орелът показва своята гордост, пак се радвайте, защото ще излезе истината. Онова, което Бог е направил, не може да се развали. Изеята, която е вложена, онова, което Бог е

вложил в човешката душа, каквито препятствия и да има, един ден ще постигне своето предназначение. Туй трябва да го знаете, да го вярвате. В далечно бъдеще човек ще постигне предназначението си. Всичко в света е създадено за повдигането на човешката душа. В този живот за нас е предвидено само да се осведомим за онова, което е вложено в тялото, да знаем как да манипулираме със своята глава, със сърцето си, с тялото си. Някой път, без да знаем, ние ставаме най-големите неприятели на себе си.

Колко мъчно е да кажеш на човека, че работите ще се оправят. Преди години при мене дойде един човек и аз му казах, че работите ще се оправят. Седи той при мене, съвсем се е заблудил и казва: „Как ще се оправят, не виждам откъде ще се оправят, не познавам никого. Пък съм човек честолобив, да прося не искам. Как ще се оправят работите?“ Казвам му: Ще се смириш. — „Как ще се смиря?“ — Че аз мога да ти помогна. — „Да не урониш моя престиж?“ — Че ти сам, като седиш и разправяш, ти сам уронваш своя престиж. Чудя се на ума ти, че искаш да ме лъжеш. Седиш и ми разправяш небивалици. Ти се опитваш да лъжеш човек, който разбира работите. Ти искаш да ме излъжеш. Първо себе си ще излъжеш, не мене. Себе си като не можеш да излъжеш, мене никак не можеш да излъжеш. Мога да ти помогна. Мога да кажа някоя дума за тебе. А той ми казва: „Гледай да не урониш моя престиж.“ Да не би да изнеса, че той е идвал при мене, че се е молил. Да не би да кажа, че иска да лъже хората. И продължава: „Нищо не казвай!“ Сега, ако ти дам сто лева, ще се докачиш. Давам

ти хиляда лева, докачаш се. Давам ти десет хиляди, давам ти сто хиляди лева. Като ти дам петстотин хиляди лева, започва да ти става приятно. Петстотин хиляди лева ти давам без полица, на доверие, да ги върнеш, когато искаш. Няма да ми даваш никаква полица, давам ти ги, когато обичаш да ги върнеш. Той казва: „Ти сериозно ли говориш или ме изпитваш?“ Казвам му: Колкото ти сериозно говориш, толкова и аз говоря сериозно.

Та законът е верен. Бог спрямо нас е такъв, каквото е нашето отношение. Каквото е нашето, такова е и неговото отношение. Понеже Бог е съвършено същество, всяка една мисъл, лоша или добра, отива до Него и не се задържа. Доброто от нас и злото от нас, което излиза, не се задържа в Бога. Бог го изпраща към нас. Като изпратиш доброто към Бога, изпраща ти го назад. Като изпратиш злото и него ти изпраща. В туй седи щастието и нещастieto на света, че като се върне нещо от Бога, доброто се връща с лихвите; и злото, което ти изпращаш, и то се връща с лихвите. То е отражение. Всяка една мисъл, каквато и да е, има своите последствия. Казвам, върху туй се спрете. Значи ти ще изпратиш една мисъл до Бога и тя ще се върне при тебе. Вие, които ме слушате сега, в това наполовина вярвате. Но всички страдате по единствената причина, че всеки ден изпращате по нещо, което ви се връща назад и ви причинява страдания. Турете за обект доброто. Не казвам да не се безпокоите. Дошла някоя лоша мисъл – това да не ви безпокои. Изникне някое лошо желание – да не ви безпокои, те са външни работи. Аз говоря за же-

ланията. Става дума за една мисъл или едно желание; за една мисъл, която твоят ум възприема, едно желание, което твоето сърце възприема, и една постъпка, която твоята воля възприема. Когато се съединят една мисъл, едно желание и една постъпка – и трите неща се изправят пред Бога, те ще имат известно влияние върху тебе, те са твои. Когато направиш едно съединение между светлината, топлината и силата и го изпратиш към Бога, тази мисъл ще се върне към тебе, добра или лоша. То е закон за спазване на онази, вечната хармония на Божественото, за да има равновесие между всички хора, никой да не бъде онеправдан. Всеки, който работи, работи за себе си. Вашият живот ще причини полза на другите хора; от него и вие ще се ползвате. Той ще бъде вашето бъдеще, наследството ви. С вашата мисъл вие можете да бъдете полезни на хората. Тази ваша мисъл ще се върне при вас. Казвам сега: Дръжте туй в ума си. Това е здравословното.

Сега защо да не се радвате, ако имате едно страдание? Какво разбирате под думата „страдание“? Ето какво е най-малкото страдание. Представете си, че имате хубава, бяла копринена дреха, която е чиста, но десетина капки вода паднат върху нея. Това са първите най-големи страдания. Дето паднат тези капки, роклята ще изгуби лъскавината. Щом роклята изгубва лъскавината си, дрехата не е направена от добра материя. Щом дрехата не се изменя, тя е добра дреха. Значи тя е хубава. Щом те поръсят и в духовно отношение, и там не трябва да става изменение. Тогава моите чувства са хубави. Щом паднат капките по

дрехата и по нея не може да забележиш никаква промяна, тогава дрехата е хубава; щом стане промяна, дрехата не е хубава. И за моите думи е същото. Когато думата ми оставя леке на дрехата, и моите думи не са добри, и вашата дреха не е добра. Когато моите думи не оставят лекета на дрехите ви, тогава и моите думи са добри, и вашата дреха е хубава. Ако сега мине един ангел – представете си, че един ангел мине – тъкмо си се облякъл така, зарадвал си се, облякъл си най-хубавата дреха, ще остави ли ангелът петно върху нея? Коя е най-хубавата дреха? Най-хубавата дреха обличат момите на деветнадесет години и момците на деветнадесет години. Най-красивата дреха се облича тогава. На двадесет и една години се облича втората хубава дреха. На четиридесет и пет години се обличат последните хубави дрехи. А оттам насетне се обличат, как ги наричат, дрехи от дядо и прадядо или останалите бабини рокли. Тогава ще мине ангелът и ще паднат капките. Ангелът знае вече дали дрехата може да издържи или не. Вие сте пак на изпит. Вие сте доста стари, но някои от вас сте на изпитание. Щом станеш религиозен човек и zalюбиш Господа, ти си на деветнадесет години. Някой брат е на четиридесет и пет години. Ако се е zalюбил, той е на деветнадесет години. Ще дойде ангелът, ще напръска дрехата. И ако останат лекета на дрехата, тогава дрехата не е както трябва. Ако никакво леке не остане, дрехата е хубава. Казвам, каквото и да се случи, гледайте на добрата страна. При напръскването с тази Божествена вода подразбирам, когато погледнеш, да имаш голяма самоувере-

ност, че както и да пръскат твоята дреха, тя ще остане чиста. Божественото никой не може да го опетни. Само едно изключение има – никой отвън не е в състояние да опетни Божествената дреха, но ти можеш да се опетниш. Единствената опасност е само ти да се опетниш малко. И то малко. Казвам, единственият, който може да опетни дрехата, това е самият човек. Ако някой те опетни, то е съвсем друга дреха. Тази, вътрешната дреха, никой не може да опетни. Това трябва да бъде вътре във вас като аксиома. Вие мислите, че всеки може да ви оцапа – то е невъзможно. Благото, което имате, достойнството, което имате, онова, което Бог ви е дал, за него се грижи цялото небе; и Бог, Който е влязъл във вас, се грижи. Това е ценното. Писанието казва: „Написах ви на дланта си.“ Това е ценното, което е вложено в нас. Вас ви е страх да не би някой път външните условия да ви завлекат. Ако онзи, който ви обича, ако Бог се проявява чрез него, каква опасност има? Няма никаква опасност. Сега как трябва да опитате дали онзи, който ви обича, ви обича божествено? Вие сте на деветнадесет години, как ще опитате любовта? Да ви дам една рецепта, само за вас. Тази рецепта по никой начин няма да я казвате на другите. Като дойде твоят възлюблен – този, който ти казва, че те обича, – ти ще му кажеш: „Майка ми умря преди десет години, моля те иди на гроба ѝ.“ Ако той стъпи на гроба и майка ти дойде, той е твоят възлюблен. Ако той стъпи на гроба ѝ и майка ти не идва заедно с него, ти си мълчи, нищо не казвай. Ако майка ти излезе из гроба, каквото той каже, ще стане. Ако

майка ти не излезе из гроба, каквото каже, няма да стане – нищо повече! Ама туй за себе си го пазете. Като го опитате, може да го кажете. Ако не сте го опитали, мълчете. Не искам да разправяте. И тогава ще имате една опитност. Как ще дойде майка ви? Ще дойде майка ви, но как? Тя ще бъде първата представителка на Божествения свят, която ще ви увери, че каквото той казва, това е вярно, това е истина. За такъв случай писанието казва: „Дето са двама или трима, там съм и аз.“

Този, който дойде – вие сте двамата – и той, третият, като дойде, той е Бог, Който ще каже и каквото каже, е вярно. Ти ще изпратиш своя ум. Ако умът проповядва на сърцето, ще изпратиш ума си да иде, да стъпи на гроба на майка ти. И ако майка ти дойде с ума ти, умът ти говори правото. Ако сърцето изповядва своята любов на ума, прати сърцето да стъпи на гроба на майка ти. Ако майка ти дойде със сърцето, каквото казва сърцето, е вярно. Майката присъствува при ума и сърцето. Тогава и двамата говорят Божествената Истина.

При много говорене погрешките са неизбежни. Вие казвате сега: „Тези години за любов ли са? Главите ни побеляха, колко сме страдали!“ Аз бих желал да сте страдали от любов, но не сте страдали от любов. Я ми кажете от какво сте страдали? – От непослушание. Много сте страдали от непослушание. Да страда човек от любов – това е преимущество. Човек, който в най-лошия случай страда за любовта, той ще има хиляди пъти по-голямо благословение от най-големите добрини, които може да

му се дадат. Според мен не може човек да страда от любов. А ако страда, то е едно благословение. Най-възвишените същества слизат от небето, за да може да пострадат. Като пострадат и се върнат при Любовта, те са най-големите герои. Радвайте се, ако някой път сте пострадали за любовта, то ще ви бъде единственото благо в света.

Там, дето стъпи Бог, животът е лесен. Благото, което ние сега имаме в нашия ум и нашите сърца, е от това, че там е стъпил Бог.

„Добрата молитва“

24 лекция на Учителя,
държана на 13 март 1940 г., сряда, 5 часа сутринта,
София, Изгрев.

ИМЕТО БОЖИЕ, ЦАРСТВОТО БОЖИЕ, ВОЛЯТА БОЖИЯ

„Добрата молитва“

„Махар бену аба“

По утъпканите пътища лесно се ходи. Лесно се ходи, но и там има една неприятност, че в сухо време много прах се вдига, пък и кал се образува, когато е мокро. Следователно прахът спира пътниците. И по калните пътища мъчно се ходи.

Какво разбирате сега? След като един говорител е говорил, питам, какво си разбрал? Проста работа – говорителят размърдва въздуха, а пък този въздух, като допира до ушите на слушателите, прави някакво впечатление. Той размърдва въздуха, а онези казват, че добре говори. Ти знаеш да размърдваш въздуха, но за това размърдване на въздуха те държат отговорен.

Ще ви дам един монограм – вие сте учени хора, всички сте завършили. Всичките тайни, всичката философия седи в туй. Препишете

си го, няма да го обяснявам.

Колко пъти влиза радиусът в една окръжност? Шест и нещо. Колко пъти влиза диаметърът? 3,14. Каква е разликата между правите и кривите точки?

Понякога вие се спирате върху едно положение, безпокоите се. Като няма хляб, какво ще стане? Ще гладувате. Като няма вода, ще пожадувате. Като няма пари, недо-

волство ще има. Нямате дрехи – стават тия работи. Какво ще стане? Като те оберат, какво ще стане? Като ти дадат пари, какво ще стане? Някой път казвате, че трябва да се дава. Добре, да разсъждаваме. Мислите ли, че всякога даването е едно благословение? Казвате: „Трябва да се дава“. Хубаво, ако кажа за някого: „Я го налегни, че му дай двадесет и пет на неговата възглавничка“, ще бъде ли той доволен? Някой път казвате, че не трябва да се взема. Мислите ли, че всякога, когато се взема, е лошо? Ако ви взема болестта, лошо ли е? Че вие ще се радвате в дадения случай. Тъй щото вие общо говорите, казвате: „Трябва да се дава“. Не, не всякога трябва да се дава; и не всякога трябва да се взема. Някой път трябва да се вземе.

Всички вие искате да бъдете щастливи. Ако всички бяхте щастливи, щеше да бъде най-голямото нещастие. Трябва да разсъждавате. Вашето щастие зависи от нещастията на много същества. Вашето щастие се обуславя от нещастията на хиляди същества. Казвате: „Да бъдем щастливи.“ Щастията се обуславя от нещастията на тия същества, които трябва да пострадат. Всички питате как ще се оправи светът. Аз мога да ви направя едно възражение. Господ го направил, че не може да го оправи, та вие ще го оправите. Вие искате да се оправи един свят, който не може да се оправи. Някой път искате един умрял да оживите. Един разбойник изклал хиляда души; защо ще го съживявате, хубаво, че е умрял. Казвам: Хубаво стана, че умря, да си върви! Вие вземете този, умрелия, само отвън. Но и във вас има някоя характерна лоша черта. Лошата

черта е героят вътре във вас. Лошавината е, която прави човека силен и смел. Ако не е лош, не може да се прояви. Ако е много кротичък, той е като тиха водичка, тихо тече, никому зло не прави.

Влезете в училище, учителят винаги казва на учениците: „Вие трябва да учите.“ Когато учителят влезе, тогава казват: „Учителят трябва да преподава.“ Когато сиромашът отиде при богатия, той му казва: „Трябва да работиш.“ Сиромашът, като излиза, казва: „Ти трябва да бъдеш щедър.“ Сиромашията с работа се оправя, а пък богатството с щедрост се запазва. Ако не си щедър, ти не можеш да запазиш богатството. Сега вие не разсъждавате. Някои от вас сте сиромаси – няма какво да пазите вашата сиромашия. Сиромашията с методите на богатството не можете да пазите. Не проповядвайте на богатия, че той трябва да работи. Вие сега мислите, че богатият не работи. Работи, как да не работи човекът. Богатите хора работят повече от вас. На неговата трапеза ще видите най-малко десетина блюда, различни работи и той ги свършва в половин час. Десет блюда да свършиш за половин час, за това се изисква ум. Каква химическа лаборатория – да извади всичките тия елементи, главата му побеляла от мисъл! Работа е това. Бедният човек седнал, една чиния има, малко пиперки турени, малка работа. Защо осиромашал? Не работи човекът. Една чиния работа ли е?...

Сега вие искате да ви кажа нещо. Вие искате да ви кажа нещо за оня свят. Ще ви кажа един анекдот. Присигнал е един знаменит цигулар и ще дава първия си кон-

церт: Всичките му слушатели имали здрави очи, но били глухи. Насядали те, а той не знае, че са глухи и започнал да свири. Те го гледат как си мърда ръката. Като свършва, няма ръкопляскане. Гледа ги: доста интелигентни хора, а седят и гледат. След като свършва концерта, казват му, че много хубаво си мърдал ръката. За музиката нищо не му говорят. Не го оценяват, не го чули. Каквото видяли, само за това говорят.

По някой път трябва да се говори не само за това, което си видял, но и за това, което си чул. Казвате: „Да не чуе човек, защо чух това?“ Кое е по-хубаво, човек да чува или да не чува? Да страда ли човек в света или да не страда, кое е по-хубаво? Всички искате да не страдате. Тогава, като тръгнахте от вашето отечество, нали имахте разписание, нали изучавахте историята на този свят, нали ви разправяха, че като дойдете тук, на земята, няма да бъде така, както е във вашето отечество? Тези, които са ви изпратили тук, на земята, ви казали, че на земята е рай Божий. Вашата работа мяза на случая с онова, малкото ангелче. Когато Господ създал земята, разнесло се из вестниците на ангелите, че Господ създал нов свят с особени същества. Туй ангелче отива при един голям ангел и му казва: „Заведи ме в новия свят да видя тия прекрасни същества, които Бог бил създал.“ Големият ангел го турил на своите големи крила и го донесъл на земята. То казало: „Казах ти да ме занесеш в този, новия свят, дето Господ го създаде, а ти ме занесе в ада!“ „Че това е новият свят!“

Сега се изисква една мисъл. Ние мислим, че адъг ние го създаваме, че има мъчение в ада. Не, ние не си пред-

ставяме ада такъв, какъвто е. Какво е вашето понятие за рая? Как бихте го описали? Представете си, че ви дам да говорите по темата за рая. Как ще го опишете? Ще го опишете някак си, но всички, които ви слушат, ще останат недоволни. Сега едно разсъждение. Вие искате да идете в другия свят, в рая да идете, но в мястото на мъчението никой от вас не иска да иде. А раят и адът се проявяват едновременно, заедно. Корените на живота се намират в ада, клонищата се намират в рая.

Да кажем, вие вземете едно житено зърно. Представете си, че туй житено зърно седи в хамбара. Тия зърна си приказват за рая и раят е външният свят, дето растат. Житеното зърно казва: „Аз искам да ида в рая.“ Мислите ли, че ако извадите житеното зърно от хамбара и го изнесете из света, то ще види рая. Нищо няма да види! За да му покажеш рая, трябва да посадиш туй житено зърно в земята, да го туриш на мъчение, да мине през страдание и като израсте, тогава ще види рая.

Аз не зная кои са най-големите мъчности, които ви спъват. Вие казвате, че има много големи мъчности. Толкова години търся мъчности и не мога да ги намеря. Има мъчности, но те са много умни. Ако речеш да буташ мъчнотията, като погледнеш, офейкала някъде. Виждаш мъчнотията; щом искаш да боравиш с нея, изчезва. Да кажем, че мнозина от вас сте имали големи мъчности, страдания. Де са остатъците от мъчнотиите сега? Да кажем, че сте страдали от мъчнотията на глада. Как ще опишете глада, тази мъчнотия? В какво седи мъчнотията на глада? Във

време на глад от невидимия свят искат да ви направят светии. Човек, за да стане светия, трябва да гладува. А пък вие всички искате да ядете. В яденето е всичкото нещастие на земята. Мислиш ли, че като ядеш онази кокошка, която е излязла от курника, ѝ правиш добро? Мислиш ли за онова агънце, което вземаш от неговите другарчета и го туряш на своята трапеза? Казваш: „Много хубаво е това агънце!“ Мислиш ли, че е хубаво и за него? За вас е добре. Ще ви разкажа един анекдот. Седи един турски бей и минава едно погребение. Един гръцки поп пее: „Ии-ии-и.“ На турски „и“ значи добре. Турчинът мисли, че попът казва на умрелия „много добре“ и го пита: „Папаз ефенди, на тебе ти е много добре, но на умрелия дали му е много добре?“ И вие, като ядете яденето, на вас ви е много добре, но на онзи, който е умрял, на него дали му е много добре?

Всичко седи в разбирането на нещата. Всичката философия на живота в дадения случай, в дадения момент зависи от това какво е вашето разбиране за онова, което Бог е създал. Всичките страдания в живота произтичат от оня факт, че в даден случай ти не схващаш нещата, схващаш, че Бог те е създал, то е благото, то е радостта. Всичките страдания са в това, че ти мислиш, че те не са за твое добро. Вас ви се вижда, че това е противоречие. Как го схващате, то е ваша работа. Като страдате, то е ваша работа. Защото в страданието работите. Радостта според мен е оценка на нещата. В страданието любовта ни се предава, а в радостта ние оценяваме любовта. Следователно, когато ни говорят за страданието, казвам: Любовта се

дава. От това произтича страданието. Дава ми се нещо, с което аз не зная да се справя. Радостта е, за да оценя. Щом се оценява любовта, хубаво е – произвежда се радост. Щом не се оценява, произвежда се страдание. Страданието е, което дава. Ако добре възприемете причината, радостта ще дойде; ако не възприемете добре причината, произвежда се страдание.

Сега всички искате да бъдете щастливи. Няма нито един от вас, който да не мисли да иде в рая. От сутрин до вечер все за рая мислите. От голяма мисъл за рая сте остаряли. Искате да идете в рая, пък пари нямате. Мислите ли, че да идете сега в Америка е безопасно? Та вие може да намерите дъното на океана. Ако пътувате сега в Европа, за седем-осем дена ще ви побелее главата. Ако ви пратят до Америка, и вие идете и се върнете, ще бъдете с побеляла глава. Параходът ви ще се натъкне на някоя мина и ще потъне, а вие ще се намерите седем-осем дена на лодка в океана из тия вълни. Като се върнете, какво ще кажете? Вие сами се плашите. Казвате: „Ще измрем гладни.“ Казвате истината. Всичките хора все от глад умират. И сиромаси, и богаташи умират от глад. Богатият при всичкото имане, умира от глад – не може да яде. Но хората не умират от глад. То е заблуждение. От глад хората оживяват, ако знаят как да гладуват. Умират от незнание как да гладуват. И от ядене хората умират, защото не знаят как да ядат. В яденето има едно благо.

Три неща ви трябва: мисъл, чувства и постъпки. Те са неразбрани думи. Светлина, топлина и сила трябва на

човека. Без светлина мисълта се спъва, без топлина чувствата се спъват, без сила тялото се спъва. Не само да има сила, но тази сила човек трябва да знае да я запазва. И не само да я запазва, но да я увеличава. И топлината – и нея трябва да знае как да увеличава и да я запазва. Много малко топлина се иска, но тя трябва да се увеличава и човек да се приспособява към топлината. Ако човек не знае как да се приспособява към топлината, тя ще произведе дисонанс. При това човек трябва да се приспособява и към светлината, която функционира в неговия ум.

Сега какво е необходимо? Какво мислите за този монограм?

Мнозина от вас казват, че трябва да обичаме Бога. Но знаете ли каква е философията да обичаме Бога? Всички си имате едно вътрешно определение. По някой път вие говорите за безлюбието в света. Но от какво произтича безлюбието? Когато човек има само любов към себе си, то е безлюбие в света. Когато има любов към всички, то е любовта в света. Следователно ние говорим много пъти за безлюбието. Ако ти обичаш само себе си, то е безлюбие. От туй целият свят страда, понеже всеки обича себе си. Преди всичко всеки трябва да направи едно самопожертвуване да обикне поне одного отвън. Идва някой и казва: „Обикнах!“ И минава за Господ. Досега се е учил само себе си да обича. Казва, че се е влюбил в някого. Ти в одного да се влюбиш, то е нищо. Като се влюбиш в него, ти му казваш: „Аз направих една жертва заради тебе, но ти трябва да се подчиняваш. Понеже те обичам, каквото ти кажа, трябва да ме слушаш!“ Аз наричам лична любов

любовта към ближния. Любовта към цялото, любовта към Бога разрешава въпроса. Ако човек не започне с онази любов, която включва всичко, въпросът остава неразрешен. Казва се: „Да обичаш Бога.“ — „Как мога да обичам Бога, как да го науча?“ — „Ще идеш при Господа да се учиш. Тук не си дошъл да страдаш, но не си дошъл и да благуваш. Дошъл си да се учиш, да различаваш какво нещо е страданието, какво нещо е радостта, какво нещо е смъртта, какво нещо е животът, какво нещо е силата, какво нещо е безсилието, какво нещо е тъмнината, какво нещо е светлината, какво нещо е топлината, какво нещо е студът.

По някой път седите и разрешавате въпроса: всички искате да ви обичат. Нали така? Че всички все от любов страдате! Любовта е, която причинява всичките страдания на хората в света. Който и да е от вас, ако му дам петдесет хиляди лева за един ден, ще се радва, но щом му взема петдесетте хиляди лева назад, той ще стане нещастен. Питам, какво са пет хиляди златни лева? Оценил ли ги е той? В какво седи щастието? Петдесет хиляди — това е едно понятие. С петдесет хиляди лева той се счита за щастлив. Мисли си нещо. Каква мисъл седи в ума му? Каква идея има богатият човек? Ако е богат ученият човек, къщата му ще бъде пълна с хубави книги. Той ще се радва, че има какво да учи. Ако е някой търговец, ще се радва, че дюкянът му ще бъде пълен със стока. Ако богатият човек е някой касапин, в неговия дюкян ще бъдат окачени животни с одрани кожи, той ще седи със своята престилка и със своя нож. Всичкото му богатство е там. Когато ходите в

нашите хали, там има такива животни. Казваш: „Я ми отрежи едно парче.“ Той дойде с ножа си, отреже едно парче, тури го на терезията, премери го. Като го вземеш, прегърнеш го, туриш го под мишницата, носиш го на своята възлюблена. Казваш: „Едно килце месце.“ Тя казва: „Много е добър – как го наричате, аз го забравих – много е добър моят възлюблен.“

Аз бих ви говорил, но тук вие сте влезли в едно статическо положение. Мислите ли, че ако вие имате една болка в тялото – да кажем боли ви кракът или ви боли гръбнакът, или бъбреците, стомахът, вратът, главата, – и аз ви донеса една копринена дреха, а вие я облечете, мислите ли, че ще бъдете щастливи. Вие се превивате от болки. Ще кажете: „Защо ми е?“ Тази, хубавата дреха при такова болезнено състояние не струва. Най-първо тялото трябва да бъде здраво – да не чувствуваш никаква болка. Като вземеш тази дреха, ти искаш да я разхождаш. Като вървиш, при всяко помръдване усещаш болка, не можеш да се радваш на дрехата; чуваш само един шум.

В турско време имаше една такава мода: като правеха обуца, туряха в гъона някакви неща да скърцат. Като минава някой, чуваш го на двеста метра. Казват: „Много му скърцат обувката“ – и по това го харесваха. Туй не се отнася до нас. Да спи зло под камък! То е външният свят. Вие сте в друг свят, не внасяйте оня свят тук. Че хората ядат месо – имат право да ядат. Че някои гладуват и страдат – имат право да страдат. Благуваш – имаш право да благуваш. Осиромашаваш – имаш право да осиромашаваш. Обогатяваш – имаш право да обогатяваш. Поумнял

си — имаш право да поумняваш. Считайте, че каквото човек прави, има право да го прави. „Сиромах съм сега.“ Каква идея туряте вие в сиромашията? Болен си. Болестта е едно благо. Благо е, че като те заболи кракът, започваш да мислиш за другите хора — стават ти мили на сърцето, отваря ти се сърцето, искаш да бъдеш щедър. Дойде някой болен човек, казваш: „Върви си, не искам да се занимавам с болни хора.“ Някои от вас имате деца. Нали един баща изисква синовете му да бъдат добри? Учителят иска неговите ученици да бъдат прилежни, да учат. Един капелмайстор изисква всичките музиканти да свирят хубаво, да не правят погрешки, всичко да върви добре. Щом се спира на погрешките, работата не върви. Аз считам майстори в един оркестър само онези, които свирят добре след една репетиция. Като погледнат нотите, да започнат да свирят. Сегашните музиканти само повтарят. Гледам: два-три часа повтарят едно и също нещо. Повтарят, защото се е изгубил смисълът. Как ще му дадеш смисъл? Ако тялото ви не е музикално, вие музикант не можете да бъдете. Ако вашият ум не е музикален, вие музикант не можете да бъдете. Ако вашата душа не е музикална, вие музикант не можете да бъдете. Ако вашият дух не е музикален, вие музикант не можете да бъдете. Аз считам за музикант този, на когото духът е музикален, душата е музикална, сърцето е музикално. Ако трябваше тепърва да ставате музикални, то е изгубена работа. То е невъзможно.

Вие искате да станете добри. То е една погрешна идея. Човек има заложибите в духа си, в душата си, в ума си, в сърцето си; има заложиби да бъде добър. Следователно

трябва да проявите онова, което е заложено в ума ви, в духа ви, да проявите и това, което е заложено във вашето сърце. Всички вие носите заложби.

Казваме: „Да се свети името Божие.“ – То е Божественият свят. „Да дойде царството Божие.“ – То е духовният свят. „Да бъде волята Божия.“ – То е физическият свят. „Да се изпълни волята Божия“ – то е на земята да знаем да живеем добре. А в духовния свят трябва да се въдвори царството Божие. А „да се освети името Божие“ – то е в Божествения свят. Ние сега седим в една идея и искаме да осветим името Божие тук, на земята. На земята трябва да се изпълни волята Божия. Как се изпълнява волята Божия? Щом си здрав, ти си изпълнил волята Божия. Щом не си здрав, ти не си изпълнил волята Божия. Щом стомахът не функционира правилно, ти не си изпълнил волята Божия. Щом дробовете не функционират правилно, ти не си изпълнил волята Божия. Щом мозъкът не функционира правилно, ти не си изпълнил волята Божия. Щом нямаш хубаво кръвообръщение, ти не си изпълнил волята Божия. Щом те боли гръбначният стълб, ти не си изпълнил волята Божия. Щом те болят рамената, ти не си изпълнил волята Божия. Щом те боли вратът, ти не си изпълнил волята Божия. Щом те болят пръстите, ти не си изпълнил волята Божия. Че какво искате друго? Каква философия искате? Казвате: „Да изпълни волята Божия.“ Първо ще изпълниш волята Божия така, че да нямаш никаква болка. Ще внесеш ред и порядък в тялото си. Ако те заболи пръстът, като кажеш, че искаш да идеш при Бога,

духни на пръста и кажи на болестта да си иде. Кажи ѝ: „Да си вървиш!“

По някой път се уединявам да мисля, уединявам се да си почина. От дълъг път иде човек, все трябва да си почине малко, да се освободи, да погледа Божествения свят. За почивка аз считам да излеза да видя какво Господ е създал. Някой път таман река да погледам какво Господ е създал, носят ми някоя човешка работа. Таман река да погледам Божественото, друг дойде. Вчера, като съм седнал да видя Божествените прозорци, ето, носят ми едно писмо. Казвам: „В туй писмо има нещо.“ Отварям, тя е една млада, бледна мома, заболяла от туберкулоза, ходила в Искрец, изписали я от болницата, изписали я и не я пратили в Горна Оряховица, откъдето е тя, пращат я при мене аз да платя данъка. Казва: „Препоръчаха ме до тебе, Учителю.“ Няма пет пари, пък ми носи един хляб и в писмото пише, че трябва триста и двадасет лева да иде до Горна Оряховица. Сега аз ви казвам! Вие, ако бяхте на моето място, какво щяхте да направите? Работата е, че като я изписват от болницата, не я пращат в Горна Оряховица, но я пращат в София. Аз извадих поуката. Казва: „Бързам.“ Още като дошла, и бърза. В себе си рекох: „Ти от това бързане страдаш.“ Аз зная защо е заболяла — не е изпълнила волята Божия. Казвате: „Да я съжалим.“ Как ще съжاليا един човек, който не е изпълнил волята Божия? Гледам, лицето дряхло¹. Казвам: „Остани да ядеш.“ Тя бърза. Казвам да

¹ Немоощно, отпаднало (б.р.)

остане да яде – това пък е друга беля, друга опасност. Някои настръхват: била охтичава, можела да ги зарази. Хайде друга беля! Трябвало да кажа въвн да я турят. Казвам: „Влез вътре.“ Турят ѝ да се храни. Мислено казвам: „Трябва да се изпълни волята Божия.“ Аз не ѝ говоря, пратих другите да говорят. Като я погледнах, казах: „Ти страдаш, защото не си изпълнила волята Божия.“ Туй е вярно. Всеки човек, който не изпълнява волята Божия, страда. Тя си е направила много добре сметката. Трябват триста и двадесет лева, за да си иде. Аз като търговец искам да спестя малко от парите. Нямам достатъчно брашно, мисля каква операция да направя. Казвам: „Триста и двадесет лева ти трябват с кой трен да пътуваш?“ „С експреса.“ „А с пътнишкия?“ „Двеста и седемдесет лева.“ Рекох: „С него ще идеш.“ С пътнишкия да пътува, защото по-малко ще дам. С експреса – триста и двадесет лева. Веднага решавам с пътнишкия. Сега какво да направя?“ Спестих малко. Но освен тези пари трябват още петдесет лева – има да пътува с автомобил. Казвам: „За автомобила ще ти дам двадесет лева, та всичко двеста и деветдесет лева.“ Казвам: „Той, автомобилджията, ще отстъпи. Аз давам двадесет, пък той тридесет да отстъпи. Двеста и деветдесет лева дадох и се освободих. Тя гледа, гледа. Казвам: Това е правият път.

Сега и с вас искам по същия начин да се освободя. Искам да се освободя, разбира се. Учете се да бъдете благодарни в душата си. Ако страдате – да благодарите за страданието, защото страданието носи нещо хубаво. То е най-мъчното изкуство: като ти е мъчно – да благодариш.

Много трудна работа е то. Още като я видях да идва, рекох: „Кой я е пратил, де ми намери адреса? Има благотворителни дружества, които помагат, аз не съм banker, не съм богат.“ Казва: „Изпратиха ме при тебе.“ Похвалили ме, за много добър ме препоръчали. Добър съм, ако давам пари. Щом не давам пари, не съм добър. Страшен банкерин. Всичката добрина седи само в парите. Даваш пари, добър си. Гледам лицето ѝ, докарва се пред мене. Казвам ѝ мислено: „Да изпълниш волята Божия. Ако изпълниш волята Божия, ще те турят на едно голямо изпитание. Ще загубиш смисъла на живота си. Тъй, както си мислила, ти си дошла да се радваш, искаш да се жениш, да имаш деца, да имаш свой възлюблен, да се разхождаш. Сега ни къща имаш, ни дрехи, ни апартамент. Ако ѝ кажа тъй, тя ще се обиди. Говоря ѝ мислено, тя ме гледа и се чуди, какво казвам. Говоря на душата ѝ: “Ще изпълниш волята Божия, досега не си изпълнявала.”

Сега и на вас казвам: Изпълнявайте волята Божия, това е физическият свят. Това е Бог на физическото поле. Бъди здрав. Като се разболееш, търси причината за заболяването, за да премахнеш болестта. Изучи на какво се дължи болестта. Всичките болести се дължат на малки причини. Някой може да ти каже: „Ти си лош човек.“ Това е жаргон – „лош човек“. Може да ви кажат, че всички вие сте добри, но това не е вярно. Може да ви кажат, че всички вие сте лоши – и това не е вярно. Според мене добър човек е всеки, който изпълнява волята Божия на земята. Подразбирам, че той ще бъде здрав човек. Ако боледуваш, бо-

лестта трябва да бъде един начин за лекуване. Всеки човек боледува, за да се лекува. Ако не боледуваш, не можеш да се лекуваш. Ако вие не турите в действие мисълта да изпълните волята Божия, на физическото поле не можете да се лекувате. Турете си за задача да изпълните волята Божия. Вие тичате при лекар. Дойде някой и ме пита – кажи при кой лекар да ида? При който лекар и да ви пратя, той няма да ви излекува. Той ще ви проповядва вяра. Лекарят казва: „Ако вярваш в това лекарство, което ти давам, ще оздравееш; ако не вярваш, няма да оздравееш.“ Лекарят иска да бъдеш малко щедър. Той казва: „Ти не си се научил да даваш, скържав си, тази болест е да се научиш да даваш.“ Щедро ще даваш... на лекаря. Ако не даваш, той, като те прегледа, втори път не иска да дойде. Ако някой от вас е болен, трябва да дойде лекар, но този лекар, който идва да ви лекува, той ви дължи едно добро, а вие имате да му плащате. Ще се срещнете с лекаря, за да ликвидирате вашата карма. На земята всичките работи са приключване на известни сметки.

Считайте, че срещата с всеки един човек е на място. Четете една книга – радвайте се. Виждате трева израснала – радвайте се. Виждате изворче да тече – радвайте се. Духа вятър – радвайте се. Вие сега казвате: „Много духа вятърът.“ Че духането на този вятър има свой смисъл. Или времето е тихо – това си има свой смисъл. Тихото време и то прави своите планове да свърши някаква работа. Целият външен свят е едно предметно учение за вярващите. Преди всичко искайте всички да бъдете здра-

ви. Изпълнявайте волята Божия. Заболи ви кракът — намерете причината защо ви е заболял кракът. Ако имате неразположение в сърцето, то е малка болка в духовния свят. Намерете причината за туй неразположение. Ако имате малко неразположение във вашия ум, пак намерете каква е причината. Мъчна е тази работа.

Аз гледам задачата, която дадох на сестрите. Всички ми дадоха изработени подаръци. Всевъзможни чешити. Виждам всичките начини и методи, по които светът може да се поправи. Там има чорапи, шалчета, ризи, има гащи, има шарени шалове, после сестрите си дават мнението и какъв цвят да се употреби. Направил съм доста голяма камара. Казват: „Какво ще се прави?“ Лесна работа. Една сестра дошла да нарежда, намерила една хубава риза и казва: „Учителю, много хубава риза, за тебе са дадени тези, хубавите работи.“ Този е старият дявол — за себе си да задържа. „Какво ще се прави всичко това?“ Лесна работа, ще се уреди. Че ако е лотария, за всички няма да има. Ще се уреди тази работа. Тя е уредена. У всинца ви има добро желание. Аз не обичам да повтарям нещата. Гледам на живота много широко. Някои от вас мислите, че животът на един учител е много лесен. Аз бих желал да ви туря на моето място, да видите какво нещо е учителството. Да бъдеш учител, да ти дадат две—три деца, то е нищо; дават ти две—три хиляди деца. Ти си дошъл в света да помагаш. Дойде един човек и ти предаде всичкото свое разположение, ти трябва да го опиташ. Лошият като дойде, чувствуваш в себе си всичката лошевина. Представете си, че един

човек е облечен в нечисти дрехи, има миризма. Той е дошъл да го разгледаш — докато го разгледаш, какво ще изпиташ. Ако дойдат десет души и ти целият ден се занимаваш с тях, ще се заразиш. То е ужасна работа. Като дойде един добър човек, той носи благословение, той е като цвят с ухание — влязъл си в една градина, може да разгледаш този цвят. Аз желая да бъдете добри. Не е в мой интерес да бъдете лоши. Понеже сте минали през всичките мириси, минали сте през всички гниещи неща, сега поне някои от вас искам да станат цветя, да цъфнат — да стане една смяна. Тази смяна не е за мен, но е за вас. Туй, което е добро за мен, е добро за вас; туй, което е лошо за мен, е лошо и за вас. Вие идвате при мен и казвате: „Искаме да ни спасите.“ Знаете колко мъчно се спасява човек. Казват: „Христос спаси света.“ Не го е спасил, спасявал го е. Христос спасява света, но всички ще минете по пътя на Христа. Човек, който не мине по пътя на Христа, не може да се спаси. Христос казва: „Аз съм вратата.“ Вратата на страданието е за любовта. Христос е пътят. Ако не влезете в този път на страданието, по който той е минал, не можете да бъдете спасени. Ако не влезете в пътя на радостта, по който той е минал, не можете да бъдете спасени. Той, след като разгледа този въпрос, каза: „Не разбирам тази работа, но да бъде волята Ти тъй, както Ти си предвидил, така да бъде.“ Зарадва се Христос в себе си. Не да бъдем индиферентни, но да вярваме, че онова, което Бог е създал, макар че не го разбираме, за добро е. Няма нищо в света, на което като погледне Бог със своето око, да не се

оправи. Всичко ще оправи! Там, дето Бог оттегли своя поглед, нещата стават лошо; дето Той поглежда, нещата стават добре. Там, дето е насочен Божественият поглед, нещата стават добри; там, дето се оттегля Божественият поглед, там е лошото. В туй моментално оттегляне на Божествената светлина в човека, човек става лош. Затуй аз желая да имате Божествената светлина, понеже само тогава може да растат всичките цветя на земята. Благодарение на оня нежен поглед, който слънцето им праща, те растат. Ако слънцето престане да гледа към тях, тия нежни цветя не могат да растат.

Вие имате статическо разбиране. Желаете Христос да дойде на земята да създаде най-добрите условия. Ако сега не Му благодарите за това, което имате, как ще Му благодарите за бъдещето? Сега вие сте уморени от една неестествена мисъл. Мисъл имате. Казвате: „Болка имам в крака!“ – Доброто ти страда. „Болка имам в ръката!“ – Правдата ти страда. „Болка имам в сърцето.“ – Сърцето ти страда. „Болка имам в мозъка.“ – Умът ти страда. Туй страдание може да бъде в мозъка, в сърцето, в краката, всичките ти удове могат да страдат. Страда някоя добродетел – възстанови добродетелта!

Сега съм взел един уред, наблюдавам с увеличително стъкло, появяват се някакви явления. Забелязвам появяването на някои цветове. Като гледам един предмет, появяват се цветове. Като се появи един цвят, аз зная причината. Защото мнозина страдат, изгубват зрението си. Известни лоши мисли на вашите деди и прадеди идат и ако не взе-

мете предпазителни мерки да пазите очите си, те веднага ще заболяят. Наслойват се в зрителния нерв. Натрупват се такива вещества, че зрението започва да се затъпява, започваш да не виждаш. Или ако не слушаш правилно, тази светлина започва да се наслойва в слуховия нерв и тогава човек оглушава. Изисква се цяла една философия да разберете, че мислите в света, чувствата в света и постъпките съставят или благото, или нещастieto на човека. Трябва да мислиш добре, понеже в тази мисъл ще създадеш външните условия. Ти трябва да чувствуваш добре, за да използваш вътрешните възможности добре, и трябва да постъпваш добре, понеже това е разумният живот. Условията – това е физическият свят – съзнанието е отвън. Вземете този часовник: той е разумен, показва времето. Този часовник сам по себе си не познава дали времето е право; ако направи някаква погрешка, разумното същество коригира погрешката. Значи разумността е отвън. Следователно тази разумност постоянно коригира физическите погрешки. Когато ни боли тялото, разумността е отвън. Щом то направи една погрешка, вярвайте, майсторът ще дойде, ще види колко е останал назад часовникът и ще поправи погрешката. Онези, които са създали вашите тела, ако вие не живеете добре, ако има някакъв дефект, – те, като дойдат, ще ги поправят. Щом почувствувате болка, тя, пък и всяка болка във вас, се отразява в невидимия свят, в разумния свят. Тогава тия същества знаят, че времето ви не е право и ще дойдат да коригират погрешката. Понеже в техен интерес е да живеете добре. Който живее

добре, показва правилно време. Който не живее добре, показва лъжливо време. Вие трябва да бъдете здрави, да показвате правилно времето, което Бог е положил. Защото от туй време, ако вие сте здрави, вие помагате на вашите ближни, помагате и на себе си; това е в полза и на цялото човечество. Ако боледувате, спъвате себе си, спъвате ближните си, спъвате и човечеството. Казвате: „Не трябва да страдаме.“ Въпросът не е там. Сега вие сте дошли в живота да отпратите вашата мисъл към Бога, за да дойде да поправи погрешките. Тъй щото, каквато и болка да имате, не ходете да търсите лекар, изпратете мисълта си към Бога. Господ има хиляди лекари. Той ще ви изпрати някой лекар. При мен идват мнозина да ги лекувам. Аз съм малко своеобразен. Казвам: Ти нямаш никаква болка, болка не виждам. Много си мазен, не си отгънял, не ти е хлътнало лицето. Той казва: „Пълен съм, но не съм здрав.“ Казвам: Тази болка мъчно се лекува. Ще ти трябват две години и половина, за да оздравееш. По никой начин не може порано. Тя е турена на служба две години и половина. Ти не можеш да я уволниш. За да я уволниш, трябва да направиш някое голямо престъпление. Ако живееш добре две години и половина, може да се освободиш от нея. Вие например можете да накарате един кон да не рита, като го бутате отзад. Колко време се изисква да научите един кон да не рита? Вие сте нетърпеливи. Тази нетърпеливост носите от минали години. В миналите съществувания сте били във формата на слон. Вие махате с ръцете това са все животински състояния. Дойде някой, казва: „Знаеш,

като те ударя, какво ще стане.“ Това е ритник. „Като те ударя.“ – „Ами аз като те ударя?“ Започва един удар, други удар. В Европа се дуелират със своите шпаги, единият мушне, другият мушне... Като престанат, ръкуват се и оттам насетне станат приятели. Трябва да се намушкат с шпагите, да почувствуват болка: единият го бутне, другият го бутне – хубаво, сприятеляват се. Когато се дуелираш, ако ще мушкаш, мушни хубаво. Не го мушкай така, че да го убиеш, но като го бутнеш, да почувствува болка, да го накараш да страда. Аз се радвам, че вие страдате, понеже сте се дуелирали на бойното поле.

Вие сега, като си идете, ще кажете: „Много лоши хора сме.“ Аз ще туря по-меко: много се потривате. Това е лошото във вас. Като ви дадат една работа, не се завземете да я свършите, но се потривате. Каквата работа и да ти дадат, направи я хубаво. Дадат ти да измиеш един леген, измий го хубаво. Не сядай да мислиш: „На мене ли се намери да ми дадат да го мия, на друг защо не го дадоха?“ Вземи сапун, вземи топла вода, измий го отвън и отвътре хубаво. Този леген само ти можеш така да го измиеш. Ако трябва да се калайдисва, дай го на калайджията и пак го измий. Друг не може да направи това. Всяка една погрешка е един леген, който трябва да се измие. Не се потривай. Не му търси причините.

Ще ви приведа един пример. Един българин, който свършил в Америка, бил много религиозен. Един от най-религиозните българи. Като религиозен човек имал изпитания. Осиромашал, нямал нито пет пари. Американците

са много практични – не обичат да помагат. Трябва да ти създадат работа и така да ти помогнат. Американецът ще ти създаде работа и тогава ще ти помогне, ще ти даде пари. Българинът седял по български и не искал да работи, чакал да влезнат в положението му. Той ми разправи тази своя опитност. Три-четири дена гладувал и се молил на Господа. Една вечер, като минава по улиците на град Бостон, вижда в краката си кесия. Взема кесията, гледа че вътре има доста крупна сума. Сега иска да знае на кого е кесията, търси и намира, че тя е на един студент от университета. Този студент ходил да влага хиляда долара в банката и останалите пари турил в кесията си за хърчлък. Като турял кесията в джоба си, тя паднала отвън. Българинът си мисли, че работите му вече се оправят; мисли, че като даде кесията на студента, той ще му предложи една сума. Отива, намира студента, дава му кесията и онзи му казва само едно „благодаря“. Гладува още четири дена и тогава отива на един бит пазар. Разхожда се и гледа как хората си пазаруват. По едно време гледа на земята долар, а хората го тъпчат. Взема долара и вътре нещо му казва: „Не му търси господаря.“ Казва: „Не търсих на този долар господаря, взех го и отидох да се нахраня.“

Не търсете господаря на погрешките. Не търсете господаря и на добродетелите. Ползувайте се от всяко благо в света. Ползувайте се от всяка погрешка. Защото всичко в света е Божествено. Ако знаеш как да използваш условията, те са от Бога. Използувайте външните условия, използвайте и вътрешните възможности. Изпълнете и Во-

лята Божия. Туй е, което не знаехте досега. В изпълнението на Волята Божия седи здравето на човешкото тяло. От въдворяването на Царството Божие зависи доброто разположение във вас. И от прославянето на името Божие зависи красотата на нашия ум. Като вършим всичко за славата Божия, ние живеем за ума. Като се молим да дойде Царството Божие, ще въдворим ред и порядък в нашите чувства. Когато се освети името Божие, ще уредим нашия ум. Като дойде Царството Божие, ще се уреди нашето сърце. Като изпълним волята Божия, ще бъдем всички здрави, ще бъдем безсмъртни, ще можем да живеем тъй, както искаме. Ще познаем, както сме и познати. Ще познаваме Бога, както Той ни познава. То е смисълът на живота: да познаем Бога, както Той ни познава. Бог, Който ни познава, мисли нашето добро. Всеки ден ни дава хубави условия и възможности, за да можем да живеем.

Да се свети името Божие в нашите умове.

Да се въдвори Царството Божие в нашите сърца.

Да бъде волята Божия в нашето тяло.

„Отче наш“

25 лекция на Учителя,
държана на 20 март 1940 г., сряда, 5 часа сутринта,
София, Изгрев.

ТРИТЕ ЗАКОНА

„Отче наш“

„Духът Божи“

„Венир Бенир“

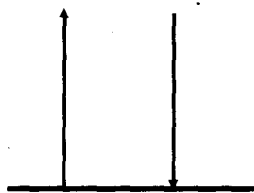
Ще прочета няколко стиха от Евангелието на Лука, от четиридесет и първия до петдесет и четвъртия стих.

Това са неща, които са казани преди хиляди години. Ние всякога се плашим от работите, които стават. Няма какво да се плашим. Направеният дълг е направен. Счупеният крак е счупен. Развалената къща е развалена. Какво ще се плашим? Трябва ли да се плаши човек преди кракът да е счупен. Трябва ли да се плаши човек преди главата да е пукната? Като се пукне главата, свършено е. Казвате: „Какво ще стане?“ Ако може да оздравее пукнатата глава, добре е. Ако не може, свършен факт е. Ние трябва да се безпокоим, докато човек не е умрял. Като умре, какво има да се безпокоим? Кой досега е отговорил защо умира човек? Никой не е дал отговор. И защо се ражда човек никой не е разбрал. Защо умира никой не е разбрал. Предполагаме. Ражда се, защото е направил добро. Умира, защото е направил зло, нищо повече. Казваме: „Защо умря?“ Защото направи зло. Можеше ли да не умре? Можеше. Как можеше да не умре? Да направи добро. Сега като умрял, да направи добро в другия свят, дето ще се роди пак. Та конкретно хората умират, защото правят зло. Общото правило е: раждат се, защото правят добро. И Писанието

казва, че ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие. Сега мнозина от вас мислите, че сте много възрастни. Много голяма цена си давате. Вие казвате: „Остарях вече, станах човек на четиридесет и пет години.“ Например, ако идете на Юпитер и тук сте на четиридесет години, там на колко години ще бъдете? Според изчисленията Юпитер взема дванадесет години да обиколи слънцето. Значи на две години на Юпитер, тука ще бъдеш на двадесет и четири години. Значи на три години ако си, на тридесет и шест години, а на четиридесет и пет години като си, ще бъдеш на около четири години. Че вие още не сте готови за отделенията. А ти казваш: „На четиридесет и пет години съм...“

Сега една нова посока ви трябва. Имате тази линия: А ——— Б. Тя е една възможност. Тя може да представя къща, може да представя нива, може да представя някой дюкян, някоя река, много работи може да представя, но трябва да се използва. Ако е нива, отидеш от точката А до точката Б. Какво ще направиш? Ако всеки ден ходиш от единия край на нивата до другия, какво ще направиш? Измерваш нивата и можеш да знаеш колко е голяма. Казваш: „Нищо не ражда нивата.“ Че как ще роди? С ходене тази нива не ражда, тази нива изисква работа. Добре. Но да допуснем, че това е едно бойно поле. Двете точки са две армии. Едната армия е в точката А, а другата армия е в точката Б. Доста почетно разстояние има. Ако А мисли да обстрелва точката Б, как ще нагласи артилерията си? Туй разстояние е четиридесет и пет километра. Как ще

нагласят своите оръдия, че точно на място да удрят? Ако този артилерист тури топа на сто—двеста метра, къде ще падат гранатите? Ако той рече да стреля нагоре,

Фиг. 1

гранатите ще се върнат надолу (фиг. 1). Тук се изисква малко геометрия. В дадения случай най-целесъобразното за този артилерист е един ъгъл от четиридесет и пет градуса. Като се хвърли тази граната, ще удари точно намясто.

Сега някои верующи, като се молят, вдигнат си главата, перпендикулярно нагоре гледат. Тъй, както си дигаш главата, молитвата няма да достигне целта. Тя се връща. Не знаеш да се молиш. Като се молиш, ти трябва да туриш главата си на четиридесет и пет градуса. Тогава молитвата ти ще иде при Господа и ще се върне при тебе. Някой например, когато се намери в големи мъчнотии, свие ръцете си и мисли, че може нещо да постигне. Прекръстоса ръцете си и иска работите му да се уредят. Вие защо си туряте ръцете така? Защо си прекръстосвате пръстите? Е, от това има и полза — за онези пръсти, които не знаят урока си. Пръстите се съветват. Не се безпокойте — съветват се пръстите. Пръстите на лявата ръка казват: „Как да оправим тази работа?“ Съединяват се всички и тогава онзи, който не знае, той ще чете — той е дете, само кряска. Казва: „Какво ще правим?“ Няма какво да се безпокоиш. Безпокойството показва невежество.

✓ Всеки човек, който се безпокои, е невежа — не разбира работите. Мнозина казват: „Какво да правим, ще умрем!“

– Ще умреш, ще умреш... Щом си направил зло, ще умреш! „Другояче не може ли?“ – Може. Ще оправиш живота си! „Как ще го оправя?“ – Ще направиш добро. „Как да направя добро?“ – Ти имаш един брат, ти си му казал „Голям простак си“ и брат ти се обидил. Сега „голям простак“ какво значи? Про – стак. Ти си го казал – обидил си братът. Какво трябва да направиш? Ще ви обясня тази дума. Представете ли си, че десет години вашият брат носи една грозна шапка на главата си – горе на шапката може да има половин кило мас. Вие вече не сте толкова внимателен. Хващате тази шапка, удряте я на земята – това значи „голям простак си“, че носиш такава шапка. Брат ти се обижда, че си му ударил шапката. Той се обижда понеже остава без шапка. Обидил се, как тай ще му вземеш шапката и ще я удариш? Какво трябва да направиш, за да се примириш с брата си. Ще идиш да купиш една хубава шапка, ще дойдеш и ще кажеш: „О, моето братче!“ – ще го погалиш, ще туриш шапката на главата му. Работата ще се оправи. Ако хвърлиш шапката и кажеш: „Такава шапка да не носиш вече!“, работата ще остане неоправена. „Голям простак си“ значи, че шапката е хвърлена долу на земята. Нова шапка трябва.

Старите възгледи – това са ония, мазните шапки, които сме носили десет години. Провидението – нашият брат – дошло и хвърлило тия шапки. Сега идат новите шапки, които трябва да се турят. Новата шапка е жива. Имаш хубав глас – това е една хубава шапка, турена на главата.

Някой път човек иска да се похвали. Хубаво е да се похвалиш, но да знаещ как да се похвалиш. Не трябва да

се хвалиш като онзи турчин, който ходил в Мала Азия и казвал, че като бил в Багдад, скачал четиридесет и пет метра, четиридесет и пет аршина¹ скачал. Казват му: „Е, ефенди, тук можеш ли?“ „Тук – казва – хавата² не помага.“ Не че хавата не помага, но то е една дубара.³

Някой казва: „Зная хубаво да пея, но салонът не е хубаво отоплен.“ И добавя: „Много високо вземам тоновете“. Взема високи тонове, а едва изкарва една октава от *до* до *до*. Въпросът е четири октави да вземаш. Някога в Италия имало една певица, която вземала близо четири октави. Цигулката е три октави и половина. Значи тя вземала половин октава повече от цигулката. Горните тонове на цигулката вземала.

У всинца ви има заложби, които Бог е турил. Ние искаме във вас да се развият възможностите. Всеки един от вас трябва да развива онова, в което е най-способен. Да допуснем сега, че тази линия е на този военен.

Фиг. 2

Тази линия (фиг. 2) представлява човека, какъв е неговият растеж. В какво се заключава неговата възможност? Неговата възможност зависи от неговото чело, зависи от неговия нос, зависи от неговата брада. Ако челото е добре развито, неговият Божествен свят е добре устроен. Ако неговият нос е добре развит, тази част около носа показва духовния свят. Ако е

¹ Турска мярка за дължина, равна на 68,75 см (б.р.).

² Състояние на времето; климат, въздух; положение, настроение (б.р.).

³ При игра и двата зара показват 2.

хубаво развит носът, той има достатъчно способности и възможности. Неговата брада представя физическия свят. Значи от тия възможности, които са вложени в неговата глава, от възможностите, вложени в неговото сърце и в неговото тяло, зависи сегашния му живот, зависи и бъдещето. Всички недоразумения в нас се проявяват, когато се яви някое разногласие. Ние нарушаваме разумната връзка, не сме във връзка с Бога. Най-първо прекъсваме връзката на разумността. Разумният живот е Божественият живот. Любовта – това е духовният живот. Истината – това е човешкият живот. Значи, щом нарушим Божествената Мъдрост, започва да се атрофира нашето чело; щом нарушим любовта, започва да се атрофира нашият нос. Щом нарушим истината, започва да се атрофира брадата. Щом наруши истината, човек става безволев, изгубва силата си. Човек не може да бъде в света, не може да бъде силен на земята, ако истината не е с него. Решиш да правиш нещо, но се колебаеш. Решиш – отлагаш, решиш – отлагаш. И в тебе има едно желание с много малко работа много работи да свършиш. Пък то е определено. Определено е за колко време ще свършиш всяка една работа. Песен ако пееш, ти искаш в една минута да свършиш песента... Ако пеете една от нашите песни за една минута, това какво ще ви даде? Няма какво да бързаш, няма какво да претупваш песента. Например вземеш да пееш някоя песен. Много пъти вие протакате песните. А някой път много бързате с песните. Хубаво е човек да бърза, но в бързането трябва да има ритъм. Забелязал съм някои хора, като вървят, вървят в такт, много равномерно вървят. Други вървят нерав-

номерно. Не върви работата. Първото нещо, онова, което искаш да направиш, трябва да е ясно определено и да не правиш никакъв компромис – нито с външния свят, нито със себе си. Да допуснем, че имаш да даваш някому пет лева. Имаш да му даваш дребни пари и като му дадеш, казваш: „Нямам една стотинка. Хайде, друг път ще ти я платя.“ Никога не оставяй да дължиш една стотинка. Като правило го дръжте. Изплащай, не оставяй да дължиш стотинката. Всяко задължение, което оставяш по такъв начин, скъпо ще ти коства. Един математик направил изчисление, че ако от времето на Христа, двадесет и пет стотинки се турят със сложна лихва, досега, за две хиляди години, ще се образува такава грамадна сума, че ако цялата земя е от злато, с него не може да се изплати този дълг. Ако от времето на Христа остават двадесет и пет стотинки да се плащат, след две хиляди години, ако цялата земя беше златна, не можеше да се платят дълговете. Този математик изчислява и казва, че деветдесет и девет години наред на всеки девет минути в банката трябва да пада по една земя като нашата, но от злато, за да се плати този дълг от двадесет и пет стотинки. Отде ще намериш да го платиш? И вие мислите, че двадесет и пет стотинки са нищо.

Та всички страдат от малките погрешки. Не ги оставяйте! Малките погрешки са като тези същества, които много се развъждат, като въшките, като зайците. Англичаните, като завладяха Австралия, занесоха там зайци да се развъдят, да могат да ядат повече месце. Толкова се развъдиха тия зайци, че станаха нещастие за населението – изпояли наоколо пасбищата, животните започнали да из-

мират. Зайците станали милиони и най-после австралийците докарали някои месоядни животни, за да ги ядат. Тия, месоядните, като яли зайците, започнали да ядат и техния добитък, та двойно нещастие...

Сега да дойдем до онова, което трябва на всинца ни. В дадения случай на вас ви трябва едно постижение. За днес ви трябва една спокойна мисъл, едно спокойно чувство и една отлична, спокойна постъпка. Ти се безпокоиш как ще прекараш старините си. Питам богатия, който има пари, как прекарва старините си?

Разправят за един седемдесет и пет годишен старец във Варненско. Имал четири—пет сина. Като се оженили, той им раздал имането си. А те били такива непрокопсани синове! Понеже не го искали снахите му при тях, турили го в една къща сам да живее и само му занасяли хляб. Случило се, че го нападнали въшки. Старецът казал: „Изядоха ме!“ Плаче човекът, изяди го въшките. Всяка една лоша мисъл, тя е паразит. Всички съвременни хора страдат от тия психологически въшки. Влезе ти един бръмбар — целият ден си неразположен. Наскоро ми се оплакваше една софиянка. Казва: „Не знам какво да правя със своя мъж. Обича да седи в кухнята на прозореца и да гледа навън.“ Тя му казва: „Какво седиш само в кухнята, какво гледаш, защо не си гледаш работата, а само гледаш през прозореца.“ — „Гледам! — казва. — Добре де, зная, че бръмбари имам в главата си.“

Ако едно дете минава през някоя градина с ябълки, като гледа ябълките, туй дете ще има изкушение. То държи ръцете си пред себе си, гледа ябълките, поглежда на-

сам-натам – все още се въздържа. Но щом като мине и види че няма никой, веднага откъсва някоя и я туря в джоба си. И като излезе вън от градината, яде. Намира се на работа туй дете. Къде е погрешката? Погрешката е във вземането на плода. Погрешката не е в яденето. Туй дете трябваше да попита господаря може ли да му позволи да си откъсне една ябълка. Дето и да е, намерете господаря на лозето и кажете: „Може ли да откъсна?“ А не сам да си позволите. Мнозина казват: „Всичко е на Господа.“ Щом всичко е на Господа, ще попиташ Господа. Господ – в дадения случай този стопанин попитай да откъснеш ли. Значи на Господа принадлежи. Ти си даваш право, което нямаш. „Няма да даде.“ Ако не даде и той си позволява туй, което няма право.

Целият свят страда от едно безправие. Всеки мисли, че има право. В света никой няма право. Единственото право, което има, то е само на Бога. Казваш: „Аз не съм ли свободен?“ Свободен си... Водата е свободна да тече, но докога? Някой казва, че е свободен. Водата е свободна да тече, докато слънцето грее. Щом слънцето престане да грее, тя замръзва. Как ще тече тогава? Свободата произтича от Божията Мъдрост, която действа в нашия ум. Свободата произтича от три неща в нас. Туй го помнете. Свободата произтича от Любавта, от Божията Любов, която действа в нашето сърце. Свободата произтича от Божията Мъдрост, която действа в нашия ум. Свободата произтича от Истината, която действа в нашата воля. Ако Бог чрез Истината действа в нас, ние сме свободни.

Ако Бог действава чрез Любова в нашите сърца, ние сме свободни. Защото, когато аз казвам, че съм свободен, трябва да разбирам, че Бог действава в сърцето, в ума и във волята. Няма по-хубаво нещо от това да съм свободен. На три неща почива свободата. Казвате: „Свободен съм.“ Ти не можеш да бъдеш свободен, ако не обичаш. Ти не можеш да бъдеш свободен, ако не мислиш. Ти не можеш да бъдеш свободен, ако не работиш. Всеки ден ще отиваш да работиш.

Да допуснем, че имате някаква мъка. Някои от вас имате доста хубав глас. Само тук идвате да пеете. Но ако само по задължение пеете, не сте свободен. В къщи ще пеете по няколко минути. Ако аз бях на вашето място – да кажем, че се намирам в някое мъчение, тогава ще пея. Когато човек е на мъчение, тогава ще пее. Да кажем, че казваш тъй: „Мъчно ми е днес“. Изпей си: „Мъчно ми е днес.“ Как ще се справиш с мъчението? Трябва да песш, за да се справиш. Как ще изпеете „Мъчно ми е днес.“ Каква песен ще направите от тези думи сега? На песен как ще ги направите? Песента показва, че ако не слезеш надолу, ти не можеш да разрешиш тази мъчнотия. Гладен си, жаден си. Имаш един кладенец. Този кладенец има стъпала. По тия стъпала ще слезеш, ще нагребеш вода и ще излезеш. Казваш: „Мъчно ми е.“ Буквата „М“ показва движение надолу. Ти трябва да слизаш. После трябва да излезеш. След като излезеш, ще се напиеш. „Мъчно ми е.“ – Ще се напиеш с вода, като излезеш навън. След като си пил вода, трябва да извършиш някаква работа. Ако си жаден, най-

първо ще се напиеш, след туй ще пееш. Питам: Каква песен ще пееш? – „Сладко се напих.“ – Как ще направиш песента? – „Мъчно ми е днес. Защо съм жаден? Напих се сладко. Сладко ми е днес вече.“ Как ще пеее песента?

Всинца не мислите еднакво. Знаете ли колко трябва да се проучва характера на човека? Вие не мислите. Някой от вас седи, мисли ниско, с долната част на челото. Някой със задната част на главата. Някой – с тила. На разни места из мозъка сте. Някой е в центъра на вярата. Той само вярва. Някой е в центъра на надеждата си. Той се надява. Друг е в личните си чувства – отзад на темето. Той мисли, че работите не вървят, че достойнство няма, че хората не го уважават, не го почитат. Трети иска да бъде силен. На разни места сте из мозъка. Онзи, който е в личните чувства, той се докача. Той иска хората да имат към него уважение и почитание. Хубаво, ти искаш хората да те почитат. Законът е: ако ти не почиташ, и тебе няма да почитат. Ако аз срещна някой човек, който има погрешка, как трябва да изправя погрешката му? Допуснете, че погрешката на този човек седи в неговата външна дреха: мазна е дрехата му, четири-пет години я носил и само мас тече по дрехите му. Как ще му кажеш, как ще го изправиш? Да кажем, твой брат е. Ще идеш, ще му купиш хубава дреха, ще кажеш тъй: „Я да снемем мазното палто, аз ти нося друго, хубаво да се облечеш. Ще бъдеш по-добре разположен.“ Ти ще го направиш за брата си, като че за себе си го правиш. Ние живеем един отделен живот, мислим, че когато нашето положение се подобри, ще се подобри и

положението на другите. И туй е вярно, защото щом нашето положение се подобри и положението на всички наоколо се подобрява. Щом се подобри положението на едно огнище, запалят го, и положението на всички околни огнища ще се подобри. Щом се запали огънят на огнището, подобрява се положението на цялото огнище.

Бог изисква от нас да правим нещо. Ние чувствуваме този Божествен импулс. Като станеш сутрин, нещо те поощрява да работиш. Господ ти казва нещо, ти го отлагаш. Кажеш ти да мислиш, ти казваш: „Това не може!“ Тогава Господ те прати в сърцето – и тук не може. Прати те на земята – и това не може. Ако в Божествения свят не работиш, ако в духовния свят не работиш и ако в човешкия свят не работиш, тогава къде трябва да работиш? Някой път вие сте на екскурзия, но влезе песъчинка в обувката ви и ви безпокои. Какво трябва да направите? – Ще изуеете обувката, ще изуеете чорапите, ще намерите песъчинката, ще изчистите обувката и ще видите, ако свободно ходите, песъчинката я няма вътре.

Когато сте неспокойни какво правите? Да допуснем, че някой от вас е сиромас. Просящите, които ходят да просят, те се учат на изкуство. Аз съм забелязъл, като мине някой просяк и като ми поиска както трябва, аз съм разположен да му дам. Друг като ми каже нещо, не съм разположен да му дам. Защо е така? В гласа на единия има някаква мекота – като говори, разполага. А още като чуеш другия, като че заповядва. Казва: „Моля за Господа ми дай!“ Но просия със заповед не става.

Сега у всинца ви има установени възгледи. Казвате: „Аз тази работа я зная вече.“ Запример: вие знаете да пете старите песни. Но новите песни, има хиляди песни, вие още не сте ги заучили. Божествените песни не знаете. Тези песни, които пеем, са все от човешки характер. За ангелските песни едва сега се приготвявате и в бъдеще ще ги учите. Ангелски песни на земята няма. Една ангелска песен да се изпее, значи да се изпее една песен на светия. Тогава между всичките хора настава вече готовност. Всички са щедри, те си помагат един на друг. По човешки като пеем, като пее някой, казва: „Я ми плати.“ Като изпееш една ангелска песен, човек отваря кесията си и всичко дава.

Един ангел, като дойде в градината, не ходи като нас да полива с лейка цветята, но само като изпее една песен, току изведнъж всички цветя се полеят. Или иска да се облече с най-хубави дрехи – той не се безпокои, не ходи като нас да се пъчи пред някоя витрина. Изпее една песен – облечен е в хубава дреха, каквато иска. Той няма къщица. Исканякоя хубава къщица. Изпее песента и къщицата дойде. Ангелската песен е чудесна работа. Какво нещо е ангелското пеене? Като изпееш такава песен, всичко става. Тук, във физическия свят, болен ли си, не минава. По някой път и ангелите имат болести. Мислите ли, че ангелите нямат неразположения? Понякога, като гледат как живеят хората, те чувствуват неразположение. Понеже големите блага, които Бог е дал на хората, те, хората не ги изпълзват, както трябва. Ангелите разправят, разправят, а хората казват: „Не разбираме“. Те са недоволни.

Сега вие казвате: „Какво да правим?“ – Мислете! „Как?“ – Свърши се въпросът. За да мислиш, трябва да имаш Божествена светлина. За да чувствуваш, трябва да имаш Божествена топлина. За да разбираш, трябва да имаш Божествена сила. Ако истината не присъствува в тялото ти – този храм, – ти не можеш да работиш. Ако любовта не присъствува в сърцето ти, ти не можеш да чувствуваш, не можеш да обичаш. Ти искаш да се проявиш. Ти не можеш да се проявиш без любов в света. Седиш и си неразположен. Аз забелязвам у децата има една топлина. Разгневи се детето, майка му дойде, сестричето му дойде, то хвърля, нища не иска. Баща му дойде – пак не иска. Не иска то и като някой голям господар седи. Една топлина има. Такова дете, като гледа, отгоре гледа всички, иска да възпитава баща си и майка си: „Знаете ли, вие ме обидихте, всички трябва да се подчинявате на всичко, което аз искам!“ Сега детето рита и се сърди и след малко е забравило. Дотогава, докато Бог действа в ума на детето, докато Бог действа в сърцето на детето и докато Бог действа в тялото на детето, бащата и майката изпълняват, каквото то каже. Но един ден Бог вече не действа в ума на детето, нито в сърцето на това дете, нито в тялото му. Детето заповядва по същия начин, но те не го слушат. Тогава то влиза в едно стълкновение. Щом си се разсърдил някому, няма го Господ в тебе. Тогава идват големите изпитания. Запитай се някой път защо се сърдиш. Аз да ви кажа: по някой път ние се сърдим за вятъра, който духа. Един човек отива на гости при свой приятел.

Десет години не го е посещавал. Като отива, приятелят му едва го поглежда. Нему му става мъчно, че той не се интересува. Едва го хваща за ръка приятелят му. Казва: „Няма основание той, съжалявам. Че защо не се ръкува с мен, както трябва?“ Приятелят му казва: „Боли ме ръката, ще ме извиниш, много ме боли ръката.“ Той трябваше да му каже – погрешката на приятеля му е там. Трябваше да му каже: „Няма да мога да се ръкувам, ръката ме боли.“ Той не му каза и онзи криво разбира. По някой път вие се омъчнявате, че някой не се ръкувал с вас, както трябва. Понякога човек се докача. Като го погледнат хората, той се докача. Законът какъв е? Най-добрият поглед – по същия закон на военните – е под ъгъл от четиридесет и пет градуса. Ако не можеш да погледнеш този човек под ъгъл от четиридесет и пет градуса, ти всякога ще бъдеш недоволен. Четиридесет и петте градуса това е много хубаво, естествено положение. Това е един естествен ъгъл. Има една наука боваризъм. То е за четиридесет и петте градуса над физическата повърхност, на която живееш. Всякога погледът трябва да бъде на четиридесет и пет градуса. Това е естественото положение. Ако седиш – по същия начин. Като размишляваш, трябва да държиш мисълта си на четиридесет и пет градуса. Тогава в ума ти тази линия е на четиридесет и пет градуса; като мислиш, по тази линия трябва да вървят мислите на четиридесет и пет градуса. Ако ти се съсредоточиш и мисълта ти върви перпендикулярно нагоре, ще имаш обратни действия. Като теглите, кога силата е най-голяма? Ако теглите едно въже, накъде

трябва да теглите най-силно – отдолу нагоре или хоризонтално? Когато изучавате, никога не бързайте. Онези, които са изучавали тези движения, разбират. Или ако човек знае начина? Има хора, които могат да дигнат четиридесет и пет килограма с едната ръка. Има други – седемдесет килограма могат да вдигнат с ръката си. И седемдесет и пет килограма – има начини. Човек може да вдигне с едната ръка даже осемдесет–деветдесет килограма. Има начин как да движиш ръката си. Понеже предметът се привлича към земята, ако знаеш как да движиш ръката, ти ще намалиш съпротивлението, което той има. Предметите, като ги дигаш, може да олекнат. Вие можете да направите малък опит. Като стоплите въздуха, този въздух олеква. И веднага може да прекарате топлия въздух през горните прозорци, а пък студеният, който влиза от горните прозорци, слиза надолу. Понеже е по-тежък, студеният въздух слиза надолу. Топлият въздух е по-лек, излиза нагоре.

Значи всяка мисъл, която има в себе си топлина, отива към Бога. Ако мислите са без топлина, те слизат надолу. Вие се молите, но сърцето ви е студено. Молитвата ви вместо да отива нагоре, отива надолу. Казваме, че сърцето на човека трябва да бъде топло. Или казваме: всяка топлина трябва да бъде израз на Любовта, която човек притежава. Като стане сутринта, той трябва да бъде благодарен за голямото благо, което Бог му е дал.

Та трябва да изправим своето минало. Като се гледат лицата, вашите лица, ще се види, че лицата на всички хора са написани. Ако дойде някой да изучава живота, ще види,

че много от вашите черти са създадени само от една неблагодарност. Ако вие бихте живели тъй, както Господ иска, лицата ви щяха да бъдат красиви като на ангели. Дето сте грозни, мисълта ви не е била Божествена, чувствата ви не са били Божествени и постъпките не са били Божествени. Затова очите ви са хлътнали, мътни са станали. Космите стават рошави, набръчкани, упорити. Изопачава се и брадата. После човек се прегърбва, казва: „Не зная какво да правя.“ До старини и до сто и двадесет години човек трябва да бъде прав като свещ. Да замине не гърбав, да бъде прав. Сега ви гледам, на четиридесет и пет години сте и вече се прегърбвате. Казвате: „Остаряхме“. Между всинца ви забелязвам един недъг на миналото. Вие не знаете как да се самоуважавате. Като срещнете някой човек, веднага да видите една хубава черта в него. Като срещна някого, веднага гледам челото, да намеря нещо хубаво. Срещна човек, в който времето е развито. Казвам: „Ето хубава черта. Ето един човек практичен.“ Срещна друг човек, музикалността е развита, казвам: „Ето хубава черта.“ Срещна човек, в който времето не е развито той много бърза. Всеки човек, в който времето не е развито, много бърза. Всяко нещо има време. Като кажеш „и“, колко време трябва. „И-с-к-а-м.“ Как ще кажеш „искам“, за да се научиш да искаш. Ти отиваш да искаш хляб от един човек, отначало трябва да направиш опит. Вземи един хубав, топъл хляб, че го прегърни. Носи го до себе си, огледай го, целуни го. Пак го вземи. Направи десет пъти така. Тогава можеш да кажеш на хлебаря туй, което искаш. Хлябът ще

те предразположи да искаш. Хлябът ще те предразположи да говориш меко на хлебаря. Самият хляб, благата, които Бог ни дава в света, те ни разполагат да познаем Бога. Без Божиите блага няма да имаме отношение към Бога, те са връзката. Божията мисъл е връзка. Тя ще ни научи какво отношение да имаме към Божията Мъдрост, към Божията Любов. Тя ще ни свърже, тя е една връзка. Тя ще ни научи какви трябва да бъдат нашите чувства. Божията Истина ще бъде връзката, която ще ни научи как да постъпваме. Сега въпросът практически седи в туй: ако ние спазваме закона на Истината, тялото ще бъде здраво. Ако спазваме закона на Любовта, сърцето ще бъде здраво. И ако спазваме закона на Божията Мъдрост, мисълта, мозъкът ще бъдат здрави – няма да бъдем неврастеници, много лесно ще се справяме с мъчнотиите, които имаме в света. Мъчнотии ще имаме, целият свят е пълен с мъчнотии. Само Господ може да те превежда през мъчнотиите. Благодарни да сме, че ни ръководят светли духове. Всеки ден краката може да се изпочупят на стотина места. Толкова опасности има, че всеки ден може да минеш сто премеждия, които може да те лишат от живота. Като се върнеш вечерно време, ще благодариш, че си се върнал жив. Някой трамвай може да те прегази, някоя кола може да те прегази, някоя керемиди може да падне, някой луд кон може да те прегази, какво ли не става.

Разправя един наш приятел, тук, от Изгрева, доста напреднал брат. Качил се на една каруца, слиза към София, а насреща иде друга каруца. Като се подплашват конете!...

Уж се качил да му върви работата. Той искал да се избави и като става, хвърля се от каруцата и с малко контузване минава. Аз никога не се качвам на каруца. Питам: Може ли да се кача или не? Нещо ми казва: „Не се качвай. Тръгни си пеш.“ По-безопасно за мене от моите крака няма. Когато ходя, аз съм в най-голяма безопасност. Щом се кача на каруцата, започвам да се моля да ме избави Господ. Викат ме на угощение — пак започвам да се моля. Като ме забавляват, нещо може да влезе в кривото гърло. Да се засмея и да се случи нещо.

Един наш напреднал брат отива в Пловдив на гости, сестрата му дава сладко. Правят си шеги и в това време на брата се запушва гърлото, примира. Сестрата била решителна, бръква в устата с пръст и изважда костилката. Като вземеш сладко, не се смей, шеги не прави. Като ти дадат сладко, помоли се, че тогава го вземи. След това прави шеги. Чети „Отче Наш, не въведи нас в изкушение, но избави нас от лукаваго.“ Ний сме изпратени на земята за учение. Целият живот седи в едно вътрешно възпитание. Да сме готови за един друг свят. Каква трябва да бъде нашата обхода? Всички ние се предизвикваме кой как дойде. Еди кой си брат е сприхав, еди коя си сестра е сприхав... Казвам: Онази река, която слиза от планината, е много сприхава. То е най-естествено, като слезе в полето, ще стане много кротка. Тази сприхавост на брата зависи от условията на живота. Ако ти си на мястото на този, сприхавия брат, и ти ще бъдеш такъв, и ти ще вдигаш шум. Не само той вдига шум. Когато сте сприхави, кажете: „Бра-

тът слиза отгоре, от планината.“ Когато братът е тих и спокоен, кажи: „Братът е в полето.“ Как може да скача, да вдига шум в полето? От планината слиза – вдига шум. Щом слезе на полето, казва: „Какво ще трябва да се направи?“ Никаква енергия, никаква пъргавина, не го осъждайте, нищо повече.

Трябва да приемем живота, както Бог ни го е дал, да не роптаем. Като станеш, не роптай. Повикай Господ да ти помогне. Неразположен си – моли се, нека дойде Господ да ти даде урок, да знаеш от какво произтича твоето неразположение. На гладния, ако не му дадете да яде, той е неразположен. На жадния, ако не му дадете вода, той е неразположен. На голия, ако не му дадете дрехи, той е неразположен. На бедния, ако не му дадете пари, той е неразположен. На всеки човек, като му дадете онова, от което има нужда, той е разположен. Но искайте онзи, който трябва да изпълни вашата нужда, да е някой умен човек, да не е глупав. Сега всички имате тия мъчнотии, всички се поучавате. Постоянно идват и мен да питат какво трябва да се прави. Слушам някой, давам наставления: така и така трябва да правиш. Но много пъти гледам, че онзи, който дава наставления на другите, самият той не знае. Дойде един кабалист и ми разправя за числата. Казва: „Аз съм изучавал малко кабалата.“ – „Като си изучавал кабалата, какво означава числото едно?“ Някой казва: „Това е Бог.“ На числото едно какво можеш да дадеш? Като извършиш нещо, какво ще дадеш от себе си на туй число? То е числото едно. Като изучаваш кабалистично двете,

законът на двете значи, че ти е даден талант да оценяваш. Двете е най-мъчно да се разбере, понеже оценката в света е най-мъчното нещо. Да дадеш е по-лесно. Да оценяваш е мъчна работа. Двете означава да оцениш туй, което се дава. Три означава да знаеш не само да оцениш, но да знаеш как да се ползуваш. Те са три неща: да дадеш, да оцениш и да приложиш. Те са най-мъчните работи в света, то е кабала. Казват: „Първото е Бог, второто е материята.“ Те са много отвлечени понятия, нямат приложения. Аз считам, че числото едно е Любовта. Тя трябва да се прояви. Две – тази любов трябва да се оцени. Три – тази любов трябва да се приложи, да се направи един триъгълник или цял един кръг. Ако си разбрал тия числа, ще разбереш, че челото дава, носът оценява, а устата прилага нещата. Станеш сутрин, кажеш: „Трябва да дам, да оценя и да приложя.“ (Учителят пипа всяка част: челото, носа, устата.) Стани сутрин, премери челото си. Трябва да имате една мярка. Премери челото, отдето са космите, до началото на носа. После премери носа, премери и брадата и нареди тия числа така: едно равно на три, две равно на четири, три равно на пет. Как мислите? Вземам относителни числа. Помислете какво значи $1 = 3$, $2 = 4$, $3 = 5$. Имате $4 + 5 = 9 + 3 = 12$. Делено на 3, се пада по 4. От числото 5 вие ще вземете и ще приложите на числото 3. Числото 3 много малко може да даде. В дадения случай от 5, от физическото поле ще вземете една единица и ще дадете на 3. Петте е, което ще даде. От петте като дадете на трите, ще имате едно равновесие на характера.

Всяка сутрин като премериш челото си, ще видиш откъде трябва да дадеш и откъде трябва да вземеш.

Днес каква е задачата ви? Днес какво сте намислили да направите? Като се върнете днес, трябва да приложите един малък косъм на вашата воля. С едно влакно да усилят волята. С две влакна да усилят сърцето и с три влакна да усилят ума. Или да усилят ума си с три мисли, да усилят сърцето си с две чувства и да усилят волята си с една постъпка. С три мисли как ще усилиш ума си? Кои са мислите, с които можете да усилят ума си? Кажете ми сега три мисли, които може да усилят ума ви? Хайде, Олга, кажи една мисъл. („Обичай Бога“). То е за сърцето. Ние се безпокоим, казваме: „Дребна работа“. Ако бяхте останали някъде в тъмна нощ, небето покрито с облаци, няма никаква светлина, какво щяхте да мислите, какво ви трябва? Светлина. При това какво още ви трябва? Здрави очи. При такова вечерно време ви трябва слух. Че след като се вторачите, ще наострите ухото, да чуете някъде нещо.

Та казвам: В Божествения свят, като станеш сутрин, като се помолиш на Бога, погледът ти трябва да бъде чист, а слухът ти да бъде ясен. И за туй, което си схванал, да благодариш на Бога.

Какво означават тия лампи? Туй показва, че в Изгрева има нещо неизправено. Изгревът се разваля от много любов, неестествена любов. Изгревът се разваля от много мисли, неестествени мисли. Изгревът се разваля от много постъпки, неестествени постъпки. Така съм определил. От

една неразбрана любов, от неразбрана мисъл и от неразбрана постъпка. Ние донесохме Рила тук, на Изгрева. Изгревът не страда от недоимък. Изгревът страда от голям излишък. Колко канализиране му трябва. Вие сте богати повече, отколкото трябва. Не знаете как да пласирате капитала, който имате. Най-богатите хора сте, но не знаете къде да пласирате дарбите си, много сте даровити. Музикантите, които са дошли тук, ги е страх. Те казват за вас: „Големи критици са.“ Като дойдат до музиката, не можело да свирят... Свири някой на пианото, тук ръкопляскане няма. Вие ще погледнете и ще кажете: „Така не се свири!“ Слушах една сестра да казва на едного: „Ти – казва – окултно не можеш да свириш.“

Справете се с вашите мисли!

Всяка сутрин, като станете, гледайте една Божествена мисъл да проникне във вашата мисъл. Една Божествена мисъл да проникне в ума ви, едно хубаво чувство да проникне в сърцето ви и една добра, Божествена постъпка да проникне във волята ви. Отначало се поставете десет–петнадесет–двадесет минути в положение на почивка, да възприемете Божествената светлина, Божествената топлина и Божествената сила – тогава започнете вашата работа. През целия ден дръжте ума си бодър. Дръжте ума си бодър, да мислите малко за челото. Дръжте сърцето си бодро. Мисълта дръжте отвън. И по отношение на тялото дръжте мисълта за вашето преустройство. Щом се устройват добре вашето чело, вашият нос и вашата брада, и цялото ви тяло се устройва. Каквото е лицето на човека,

такова е и тялото. Какъвто е мозъкът, толкова е и тялото. Тялото зависи от разположението на мозъка. Каквото е тялото, такъв е и мозъкът, толкова е и лицето — между тях има едно вътрешно съотношение. Всяка сутрин, като станете, се обновявайте. Вие ставате и мислите, че сте господари. Имате едно недоволство. Намирате, че това нямате, онова нямате. От всичките нужди, които имате, трябва да имате една малка придобивка. Всяка сутрин като ставате, да се подмладявате с една година. Който е на четиридесет и пет години, да се подмладява. В седмицата да се подмлади поне с една година. За петдесет и две седмици да се подмладиш и ако си на петдесет и две години, да станеш едно малко дете.

В друга лекция ще ви дам един начин за подмладяване. Но този начин ще бъде доста труден. Той е труден, както е трудно на някой човек, който се учи за пръв път да пее. Желанието му е хубаво, но не може да пее. А пък и го е срам.

Вземете един човек. Един българин говори български много добре. Започва да говори английски. Като говори на български, отлично говори. Като рече да говори на английски, усмихне се, не може да го произнесе. Ако речеш да говориш отлично английски, българин не може да си. Как ще говориш? Англичанинът като дойде в България, макар да знае много добре английски, не знае български. Казвам: Понякога, като се опитаме да говорим по Божественому, ставаме смешни, но трябва да се учим да произнасяме. Ние трябва да се учим на Божествен език. Сега

ще започнем да изучаваме езика на ангелите. Ще намерим първата ангелска дума и ще започнем да я произнасяме. Коя дума, мислите, е? Отначало ще започнем да произнасяме думата на български – обич или любов, да видим как ще я произнесете.

„Добрата молитва“

26 лекция на Учителя,
държана на 27 март 1940 г., сряда, 5 часа сутринта,
София, Изгрев.

ВЛЮБВАНЕ И ЛЮБОВ

„Добрата молитва“

„В начало бе словото“

Ако ви запитат или ако ви дадат една тема как да си създадете добър живот, как ще отговорите? Казвате: „Да се създаде добрият живот.“ — Как би се създал добрият живот сега? Всеки един от вас изпада в какви ли не състояния. Някой път седи замислен, тъжен, друг път е весел. От какво зависи, за да е тъжен човек? Тъгата е нещо чуждо. Ако влезе един трън в крака ви, как може да вървите спокойно? Не сте свободни. Този трън може да е в крака, може да е в ръката, може да е в гърба, на различни места може да е. Вие всички носите разположението на младите момци и младите моми. Всички носите разположението на бащите и на майките и после носите разположението на старите хора. Някой път сте с инициатива, въображението във вас работи. Най-първо младата мома мисли, че тя може да оправи света. И младият момък мисли, че не само може да го оправи, но нов свят да създаде. Той казва: това зная, онова зная. Показва, че има ред и порядък. Космите му са на място, дрехите му са на място, като върви спретнат, от него излиза енергия. Питам: Откъде дойде енергията в този млад момък?

Да допуснем, че имате един магнит, който привлича железните стърготини. Има нещо, което привлича стърготините. След туй погледнете младия момък; в него наста-

ва промяна. Тук преди години в братството имаше един брат и една сестра, които ходеха много неглиже, като че нито братът, нито сестрата се интересуват от някои външни неща. Толкова са вгълбени в себе си. Някои ги мислеха, че са много религиозни. В моите очи не бяха религиозни вътрешно. Външно те се показваха, че са религиозни, но подбудителните причини, които ги караха да бъдат такива, ни най-малко не беше Божествената любов. Съвсем други бяха причините. След пет-шест години този брат и тази сестра започнаха да се обличат хубаво, братът се обличаше добре и сестрата се обличаше добре. Другите казваха: „Те поумнаха.“ В моите очи ни най-малко не поумнаха, те оглуяха. Защото когато един човек започне много да яде, осиромашава. От ядене и пиене осиромашава човек. Някои от вас искате да бъдете спретнати, красиви. Хубаво е. В какво седи красотата. У човека трябва да има една симетрия. Ако той не е устроен симетрично, много страдания ще има. Ако вземете да премерите лицето, краката на всички хора, които са нещастни, ще видите откъде произтича нещастieto им. Ако влезете в една прихлупена къща, таванът на която е един метър и половина висок, откъде произтича нещастieto? Като влезете, трябва да се навеждате. Ако човек е късичък, както и да е. Но да кажем, сте като нашия брат Гради, който като го взеха войник, не можаха да му намерят дрехи и трябваше нов шинел да му направят. Как ще влезете тогава?

Има някои хора, които много мислят. Много мислят и пресмятат. Други за нищо не мислят и не пресмятат. На онзи, който всичко премисля, и пръстите му показват това.

Хора, които са пресметливи, обръщат внимание на фактите, имат друг строеж на пръстите. На онези, които не са разчетливи и гледат общо на всичко, пръстите им другояче са построени в основата. На онези, които не обичат да се хранят, които са неглиже в яденето, пръстите другояче са построени. И главите им са по същия начин сътворени. Сега вие ще извадите заключение: от нас зависи тогава как да си построим къщите. Къщите, хубави или не – вие сте ги построили така. Направили сте едно седло или един самар за коня. Построили сте един гем. Нима този кон за вашия гем е създаден? Създали сте гема за кон, туряте го на главата му и казвате: „Каквото аз казвам, това ще правиш. Ще вървиш в правата посока.“ Рече ли да върви налясно, веднага дръпвате лявата страна на гема. Този кон пита: „Защо ме теглиш?“ Казвате: „В правия път да вървиш.“ Този прав път прав път ли е за коня или е прав път за онзи, който го ръководи. Всеки един от вас казва: „Аз вярвам в правия път.“ Това е въпрос. Че ходите в правия път, не се съмнявам, но че вярвате във вашия прав път, в това се съмнявам.

Сега, ако ви говоря и вие се съмнявате, какво добива човек, като се съмнява? Човек по някой път трябва да се съмнява. Но да допуснем, че вие се съмнявате в себе си, каква полза ще имате от такова съмнение? Човек може да се съмнява в своя ум. Човек може да се съмнява в своето сърце, пък може да се съмнява и в своето тяло. Боли ли ви крак? Ако много ви боли, вие се усъмните, че няма да може да направите екскурзията, за която мислите. Казвате: „С този болен крак на екскурзия не мога да отида.“

Искате да предприемете нещо, но сърцето ви куца. Според мене и сърцето има крака. Умът и той има крака. И лицето, и очите, и устата, и те имат крака. Аз тъй си го представям както малките деца. Сърцето си представям като млада мома, ума си го представям като млад момък, тялото си го представям като едно малко дете. Те са двамата големи братя, че и двамата влезли, казват: „Ха, Иванчо, тук една малка работа да направиш.“ Ръката ти бръкне, вземе нещо, тури го на място. Казват: „Много хубаво направи.“ Те заповядват, ти слушаш. Братът седи в третия етаж. Сестрата седи във втория етаж. Иванчо е в сутерена. Но някой път сутеренът е влажен.

Тази крива линия (фиг. 1) представлява идеалиста, който

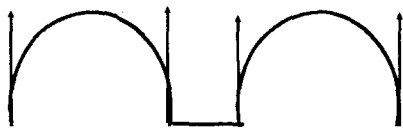

Фиг. 1

е щедър, иска да даде, има добро желание да даде и да върви по правия път. Този човек представя хубавата мисъл. Питам, този живот, който се събира между тия двата върха, благоприятен ли е? Двата върха са толкова високи, че тази местност помежду им образува едно езеро. То не е поле. Значи тук може да живеят

само рибите. На тия върхове, горе, е идеално място, но какво може да посадите на тези върхове? По някой път чувствувате, че ви е студено. Тия, високите места, са хладни сърца. Като се качите на тези върхове, не може да имате топли сърца, може да имате светли умове, които да светят като фар. Но питам: Кого ще осветите? Ще освети-

те езерото, ще осветите рибите. Рибите имат ли нужда от фарове. Нямаат нужда. Сега всичкото изкуство е, че това езеро трябва да се обновява, на тази вода трябва да ѝ се намери място.

Фиг. 2

Това е ред и порядък в света. Това е съвременният живот. Това е българският хомот. Тези линии (фиг. 2) със стрелките – това са жиглите. Казват: „Ха, Иванчо,

тури си главата, ха, Драганчо, тури си главата, тури жиглите. Ха и колата сега да потегли.“ Те двамата теглят, колата върви. Питам: След като впрегнете два вола на едно място, какво се постига? Но работата е, че тия волове не по свое желание вървят, впрегнали са ги там. Те са недоволни от положението, което имат. Но ако ги попитате защо са впрегнати, казват: „Съдбата е такава.“ И вие допускате, че съдбата е такава.

Вие създавате един навик. Най-първо ви казват: „Я близни от тази чаша, една чаша с винце.“ Близнете, доста хубаво винце. То дава сила. Изобщо се препоръчва винце на старите хора, които са на осемдесет–деветдесет години, понеже стомахът им отслабва. Препоръчват пет–шест–седем–десетгодишно вино за уякване на стомаха и за разположение. Даже писателите, като пийнат малко винце, пишат по-хубаво. Днес по една чаша, утре по една чаша или по една глътка, сутрин една глътка, на обяд една глътка и вечер, докато дойде един ден, когато не пият по една глътка, но по една чаша пият. После казват: „Една чаша е

много самотна, хайде още по една чаша, брат и сестра да станат.“ После казват: „Две чаши са много самотни, хайде да се увеличи семейството.“ Изпият и трета чаша. Но с три чаши работата не става, изпият и четвърта чаша. Но трябва и слуги, да работят и почнат по пет, шест, седем, осем чаши на ден да пият. Онези, които пушат тютюн, по колко цигари изпушват? – По тридесет–четиридесет цигари изпушват, а на някои и две кутии не им стигат. Взема цигарата, пухка, мисли, че много право мисли. Вдига дим. Много се пуши сега на земята. В астралния свят има два пъти повече пушене, отколкото на физическото поле. Аз виждам хората, когато пушат какво им е положението. Някой взел една пура, турил я в устата си и така разсъждава и пише. Побутне лулата и пак продължава да пише. В астралния свят от двете страни на устата си имат по една пура. Гледаш, бутне лявата лула, бутне дясната лула. Ако влезете в умствения свят, по три пури пушат в устата, отстрани на устата по една пура и една в средата перпендикулярно. Може и три лули да има, и трите димят. Сега вие искате да си представите на физическото поле, като как е тази работа. На земята три лули може ли едновременно да има в устата си човек? Виждали ли сте човек с три лули?

Ние наричаме тия неща навици. Казвате: „Без лула не мога.“ Понеже мислите, че не можете, затова не можете. Лулата ще дими. Питам: Правили ли сте отчет, като живее човек петдесет–шестдесет години и има една лула, колко ще похарчи, за да поддържа живота на лулата си? Една лула с един лев може ли да мине на ден? Десет лева

трябват. Триста шестдесет и пет дни по десет лева правят три хиляди шестстотин и петдесет лева на година. Той живее деветдесет години, колко ще похарчи? Знаете къде е загубата. Има една загуба в света. Парите ги харчите за нищо и никакво. Като ви дими лулата, ще гледате как димът излиза навън. Като се занимавате много със своята лула, освен че няма много да научите, но ще загубите и това, което имате. Един навик е подобен на лулата. Всеки лош навик ще ви създаде много неприятности. Например имате една лула, влизате в едно общество, където хората не пушат. Някой път са влизали при мене хора, които пушат, и казват: „Моля, позволявате ли ми да пуша?“ Казвам: Бих ви позволил, ако сте поп. На попа с кандилницата бих позволил да ми кади стаята с тамян, но понеже не сте поп, не позволявам.

Сега аз говоря за лулата, но имам предвид навиците. Ние имаме доста навици, които ангажират част от нашата енергия и най-хубавото си време го изживяваме за тях, така че не може да схванем действително хубавото. Станете сутрин, лулата ви е гладна. Яденето ѝ не е хубаво сготвено и заради лулата вие се сърдите – как така да няма ядене за лулата? Трябва да пушите с тази лула – трябва тютюн. Сърдите се, че лулата не е яла или се сърдите, че имате само една лула. Аз не зная как казвате, какво правят с лулите? Опъват ли ги. С такъв един навик човек изгубва най-хубавото. Всяка минута в живота има предназначение. За разумния живот хубавото време е строго предназначено. Щом изгубите хубавото време, сменят се вълните.

Ритмичните вълни не са еднакви. Има прилив на хубавите условия в живота, има и един прилив на лошите условия. Ако вие не събирате положителните енергии, идват неблагоприятни условия на живота. Всеки седем години се сменят условията, в които каквото посее, това ще пожънете, в смисъл, че се формират навици, възпитание, развива се тялото. От една до седем години – това е детето. От седем до четиринадесет години – това е вече втората фаза, започват да се развиват чувствата му. От четиринадесет до двадесет и една година се развива неговият ум. Или в първите седем години расте тялото. Децата изобщо обичат да ядат, те служат на стомаха. Вторите седем години те служат на своето сърце, в третите седем години започват да мислят малко. Затуй учениците от четиринадесет до двадесет и една година стават поети. В гимназията пишат стихове почти всички. От двадесет и една до двадесет и осем те стават разумни. Тогава настава един критически период от три години и ако оживе човек, ще стане, ако не оживее, отиде. Ако до двадесет и осем години вие не уредите живота си, както трябва, оттам насетне много мъчно може да се справите. Нещата се повтарят. От двадесет и осем години нагоре вие сте в четвъртия период, влизате в крайния предел, в причинния свят. В този период са всичките възможности. Остават други три свята, които ви засягат. Наричат това идеен живот на човека, блянове на живота. Мислите за оня свят, но нямате нищо определено. Къде е раят, не го знаете. Някой ви казва: „Вътре в главата.“ Някой казва: „Вътре в сърцето.“ Но

къде е всъщност, не го знаете. Така е всичко разбъркано. Че не знаете в главата ли е, в сърцето ли е. Какъв рай може да има в човешката глава. В една такава малка глава какъв рай може да има. Казват: „Всичко е в ума на човека.“ В тази, сегашната глава рай не може да има. В туй сърце рай не може да има. Други казват: „Раят е в тялото на човека.“ И в тялото на човека рай не може да има. Представете си, че вие сте затворени в един замък, може векове да сте живели в този замък, но той има малки прозорци. Представете си, че тия стъкла са млечни, матови и вие усещате, че вън, извън тия прозорци може да има нещо. Някой ви казва: „Всичко е тук, в този замък. Ти имаш осветление, всичко имаш, доволен си вътре.“ С години прекарваш там. Казвам: Ако ви затворят с години да седите в нашия салон, може ли да бъдете щастливи? Ако живеете в един такъв салон 90 години, ще познавате всички къшета, какво има вътре, колко лампи, колко греди, всичко ще знаете. Питам: Какво ще ви ползува това знание, което сте научили вътре? То е вашето минало. Вие се спъвате от това, като изучавате какви сте били в миналото. Самите вас миналото не ползува. Има едно минало, което само на филм трябва да го гледате. Представете си, че сте били едно време един слон, въртели сте си опашката, хобота, тук сте откъснали един лист, там сте откъснали един лист, един клон. Тук сте се подпрели, там сте се подпрели. На училище не сте ходили, книги не сте чели, никакви философски възгледи не сте имали. Били сте един голям слон, ръководили сте цялото стадо, влезли в едно езеро, излезли

от езерото, минавли из гората. Какво сте направили тогава? Никоя книга не сте написали, никое здание не сте съградили и закони не сте създавали. Но аз разглеждам въпроса другояче. Това слонско тяло е един замък, в който живеете. Вие сте мислили, че като слезете на земята и имате тялото на един слон, всичко ще ви върви напред. Но питам: Каква култура създадоха слоновете? От техните зъби какво правят. Много хубави работи има направени от слонова кост. По-рано правеха клавишите на пианата от слонова кост и бяха много хубави, бели. Сега, понеже няма слонова кост, има клавиши, направени от друг материал.

Сега вие, като ме слушате, знаете ли на какво мяза работата. Или като четете някой роман и мислите, че сте научили нещо. Казвате: „Този път намерих един хубав роман.“ Ако четете романите на Виктор Юго, или на Толстой, или на всички други автори, след като прочетете романа, знаете толкова, колкото и преди да сте го чели. Това, което описва авторът, вие го имате в себе си. Сюжетът обикновено е такъв. Двама млади, герой и героиня седят, гледат се, говорят. Те после се влюбват. Всеки роман има герой и героиня и те са млади – винаги до деветнадесет-двадесет и една година. Тия герои са влюбени, но не си изказват още любовта. Всеки един е самостоятелен. Тя е от княжеска фамилия и той е от княжеска фамилия. Високо се държат, само минават един край друг. Той ще мине покрай къщата, ще погледне, ще се поклони. Тя мине покрай къщата, уж че нищо не иска да знае. После авторът

започне да прави интриги. Той мисли каква интрига да образува. Той ще направи една такава интрига, че младата мома като върви, бръкне в джоба, кърпичката ѝ падне на земята. Ще направи така, че младият момък да се случи отподире ѝ да върви, за да ѝ я даде. Тя го счита за голяма привилегия, че е толкова учтив, обърнал внимание на падналата кърпичка. Втора интрига: като вървят, тъй се случва, providението тъй прави, че момъкът падне и си изкълчи крака, че не може да върви. Младата мома се притичва, хване крака, понамести го. Той стане, започва да куца, тя го хване за ръка, казва: „Ще мине всичко, ще оздравееш.“ Запознат се. Той казва: „Колко е умна, знае да разтвива хубаво, намести ми крака. Много ѝ благодаря. Ако тя не беше, щях да осакатей. Какво щеше да стане с мене?“ Тя казва: „Няма нищо, случват се тия работи. Аз се радвам, че мога да ви помогна.“

Сега да се не разпростираме. Този автор прави разни интриги, докарва около тях много хора, разни градини, цветя, слънцето изгрява, после музика има, угощения има, разнообразява работата. Всичките хора се радват. Всичко наоколо става заради тия двамата млади. По същия начин и цялата природа си служи с подобни прийоми. За какво става всичко туй около нас? Растения, животни, облаци – всичко е за нас. Ние сме героите. Хората са героите. За тях са всички животни в света, растенията, водите, облаци, слънцето и звездите. Всичко за нас Бог е създал. Ние сме герои на земята. Слънцето изгрява за нас. Залязва пак за нас от голяма учтивост, за да не ни

изгори съвсем. То се скрива, че да си починаем. Питам: Толкова години вие сте живяли, какво сте разрешили. Как сте разрешили въпросите, които са ви вълнували? Знание още нямате. Понеже ви отиде младостта, не знаете къде отиде младостта. Вътре сте млади, а отвън черните ви коси станаха бели. Зимно време е, сняг има. Отвън побелее косата. Имахме един окултист, той беше измислил някаква боя за боядисване на косата. Наистина, че косата, боядисана с нея, беше хубава.

Естествено ли е човек да остарява? Не е естествено. Човек остарява по единствената причина, че не спазва онава равновесие, което трябва да има в ума си. Всички се безпокоите за какво ли не. Младите се безпокоят за едно. Младата мома се безпокои, дали ще намери онзи, когото тя търси. Тя носи един герой в ума си, един портрет. Всяка млада мома и всеки млад момък носят портрета на един герой: момата носи портрета на героя, момъкът носи портрета на героинята. Всеки един го носи в себе си. Извади портрета, погледне, въздъхне. Сутрин го погледне, на обед го погледне. Някъде се случи, че го намери, някъде не го намери. Защо трябва да се безпокои за героя, дали ще дойде или не. Може този герой да е тръгнал от далечното пространство. Представете си, че вашият герой е на слънцето. Той иде от далечното пространство, а през тези деветдесет и два милиона мили всичко става. Може да закъснее с една година, с две, с три, пък някой път може би, като тръгне от слънцето, някаква семейна работа или друга някаква работа да го задържи, че да не може да дойде навреме. Вие се безпокоите.

Казвате по някой път, че любовта е смисълът на живота. Правете разлика между любов и влюбване. Влюбването е едно статическо положение, любовта е едно динамическо положение. Влюбеният държи само един предмет в статическо положение, няма движение. Вие сте се установили само на едно място, щом сте се влюбили. Любовта е един динамически процес. Щом се безпокоите, трябва да знаете, че това не е любов, то е влюбване. Влюбването допуска безпокойства. Любовта изключва безпокойствата. При любовта ще дойдете на станцията: "Ало"! Ще го извикате, ще разберете причините, поради които е закъснял. Всякога щом се обичате, веднага по радиото може да се разберете. Всички хора, които се обичат, радио имат. Където и да е, и зад слънчевата система да иде, всякога човекът, когото обичате, ще ви телеграфира и вие ще му телеграфирате. Ако е на някоя далечна звезда, ще чакате. Ако е на най-близката звезда до земята, ще чакате три години, докато дойде телеграмата тук. Ако е на някоя подалечна система, десет години ще чакате, докато дойде телеграмата. Телеграмите не може бързо да идват.

Научили сте се вашият живот да се нарежда тъй, както искате. Имате едно понятие за Бога, че каквото поискате, трябва да стане. Трябва ли в живота на човека да стане всичко това, което той иска. Провидението всякога го пита три пъти: „Туй, което мислиш, искаш ли да стане?“ Мислите ли, че ако стане това, което вие мислите, то ще бъде за ваше добро? Мислите ли, че ще бъдете щастливи? Като ви попитат три пъти и вие и трите пъти го поискате, тогава ви го дават. Като ви го дадат, станете нещастни. Предста-

вете си, че тук има хора, които обичат плодовете, и други, които обичат месната храна. Месоядецът иска една млада ярчица, заклана, най-първо сварена в тенджерата, после опържена или направена на супа с ориз, с лимон. Ако не е ярчица, не може, става му лошо на стомаха. Питам: Какво ще добие човек, ако изяде една ярка. Той казва: „Човек само с плодове не може. Мисълта не може да се развие и сърцето, и тялото слаби ще станат.“ Другият иска да го убеди, че ако яде растителна храна, по-добре ще бъде. И двамата все спорят. И двамата спорят, понеже имат два различни възгледа. Бог, като създаде света, на всеки човек определи каква трябва да бъде храната му. Бог, като създаде сърцето, и на него определи храната. Сърцето се храни с една храна, която е свойствена на него в дадения случай. То може да се храни с храна, която е свойствена на него. Тялото и мускулната система се хранят с храна, която е свойствена на тях. Всяка частица на човешкия организъм трябва да взема съответна храна. Щом има дисонанс, разногласие в храната, настанва противоречие. Да допуснем, че вие искате да създадете един живот. С какво трябва да се храните? Най-първо трябва да разбирате естеството на светлината. Ако искате да имате хубав живот, трябва да разбирате освен това и естеството на топлината и после трябва да разбирате какво нещо е силата. Някой път човек се пресилва, той развива сила. Ако речете да развиете чрезмерна сила на тялото си, ще придобиете един противоположен процес. Ако развиете чрезмерна сила, ще станете твърд. Ако развиете чрезмерна топлина в сърцето си, сърцето се разтопява. Ако развиете чрезмерна светли-

на на физическото поле, умът ви не може да бъде способен да мисли. Защото по някой път е необходимо в ума да има и малко сенки, както при фотографията, за да има хубави снимки, има тъмнина в камер обскурата. За да може да мислите, трябва да разбирате законите на светлината и сенките. Ако не разбирате тия закони, няма да бъдете добър фотограф или ще си създадете големи неприятности в живота. Големите скърби и страдания не са нищо друго освен сенки, които хвърляте в умовете си. Ако рисувате един човек и турите под очите му големи сенки, тъмни петна, това какво показва? Щом мястото около очите започва да потъмнява, това говори за едно неестествено положение на сърцето и че симпатиковата нервна система не е в изправно положение. Щом започнат очите да потъмняват, погледът се размътва. Това показва, че стомашната система е в безпорядък. Какъв е безпорядъкът? Ако пък очите съвсем светнат, оцъклят се, мозъкът не е в порядък. Има една светлина в очите, която се явява, когато човек мисли, която е мека и приятна. Очите трябва да бъдат чисти, ясни, после сенките трябва да бъдат приятни. Да има малки сенки край очите, които дават израз, да правят очите по-красиви. Ние казваме: „Животът Господ така го създаде.“ Хората създадоха един живот, на който туриха Божествената табела. За всичко, което хората създадоха, казват: „Господ създаде света така.“ Има много работи, които ние създадохме. Ние трябва да се освободим от старите навици.

Да допуснем, че искате да бъдете милосърден човек. Нали трябва да помагате на ония хора, които имат нужда,

а не на онези, които нямат нужда. Вие слугувате на един здрав човек, но слугувате и на един болен човек. Кому ще угодите повече – на здравия или на болния? По кой начин може да се слугува на един болен човек? Или на един здрав човек как може да се слугува? Слугуването не е лесна работа. То е много трудна работа. Много пъти слугията ще направи нещо, господарят ще се сърди, господарката ще се сърди. Значи не е направила работата, както трябва. Някой ученик пише някоя тема в училището, не е написал, както трябва, както учителят изисква.

Вие развивате темата: „Добрият живот“. В какво седи добрият живот? Ако идете в Лондон или в Париж, и там ли ще се изразява по същия начин добрият живот? Ако джобовете ви са пълни със звонкови, животът ви ще бъде много добър: автомобили, хотели, ресторанти. Дето влезете, всички ще бъдат на ваше разположение. Ако джобовете ви са празни и хотелите ще бъдат затворени за вас, и ресторантите ще бъдат затворени, и железниците ще бъдат затворени. Казват: „То и без пари може.“ – Но не може без пари. Ето в какво отношение не може без пари. Аз разсъждавам по следния начин. Без мисъл не може. Но умът трябва да бъде пълен с най-хубави мисли. Богат трябва да бъдеш с мисъл. Всичките джобове на ума трябва да бъдат пълни с умствено богатство. После, ако дойдем до духовния свят, сърцето трябва да бъде пълно с най-хубавите чувства. Ако дойдем до тялото, то трябва да бъде пълно със сила. Защото в тази сила ще се изразят постъпките. Ако тялото не е здраво, няма да знаеш как да пос-

тъпваш. Ако в сърцето нямаш най-добрите чувства, няма да знаеш как да постъпваш. Ако нямаш хубави мисли и умствено няма да знаеш как да постъпваш. Щом се колебаеш в нещо, това показва, че има нещо, което те препятствава. Да кажем, един човек иска да пее. Казвам му: Вземи *до*. Той започва да се колебае. Той още като си каже *до*, така трябва да го каже, че тонът да звучи в него, да го чува. В умствено отношение трябва да мислиш музикално. Ако не мислиш музикално, не можеш да бъдеш музикант. Ако не чувствуваш музикално, не можеш да бъдеш музикант. Ти можеш да бъдеш, но тогава ще си служиш с един камертон. Тия камертони, щом се измени времето, и те се изменят. Има едно изменение. Има в човека един естествен камертон, който не се изменя.

Ти не знаеш в дадения случай твоята мисъл права ли е или не. В живота има хора, които са много чувствителни. Ти може да ги обидиш с един малък намек, че да му стане мъчно на човека. Или някак си го погледнал и той станал недоволен. Излиза и казва: „Той много лошо ме погледна.“ Или някой път ти имаш навик да правиш неосъзнато някаква гримаса. Може да се обиди някой от това.

Тогава ще се намериш в положението на един проповедник, който още, като бил дете, в училището обичал да мига. Това му останало навик и като голям. Някой път като говори, проповядва на някоя млада жена и ще мига с очите. Не може да се освободи от този навик. И той не знае какво да прави. Един път говорил с една млада жена и мигал с окото. Мъжът ѝ, като видял това, казал: „Туй

безобразие не искам да правите с жена ми.“ Проповедникът казал: „Извинете, това е един стар навик, като дете се бях научил и не мога да се отуча.“ Ти виждаш една млада жена и веднага ти дойде лоша мисъл в главата. Не че ти искаш, но на – дошла такава мисъл. Като дойде, ти сам се измъчваш. Веднъж наблюдавах един млад момък. Говореше с една млада, тридесет и петгодишна дама. Като замина дамата, момъкът започна да маха с ръцете, като че искаше да изгони мислите си из главата. Аз чета мислите. Дойдоха му в главата такива лоши мисли, иска да се махнат тия трептения. Той маха сега горкият, да се премахнат, да се затворят вратите за тях.

Аз в такъв случай ви препоръчвам да имате памук. Туряте памук в ушите си. Трябва да гледате трезво. Представете си, че приближавате една градина с карамфили и чувствувате тяхното ухание. Колкото повече се приближавате, уханието става по-силно. Представете си и това, че приближавате един труп, който гние, усещате нещо неприятно. Не че злото е у вас. Вашето ухание ви предупреждава от една опасност.

Всякога, когато в нас има едно единство, това показва степента на нашата мисъл. Ако това чувство в мисълта започне да ни безпокои, показва да бъдем внимателни. Ако се усилва лошата мисъл, приближаваме се до предмета. Тогава трябва да държим дистанция. От злото да се отдалечим. Ти може да се приближиш и да се отдалечиш от злото. Ти може да се приближиш до един водопад и може да се отдалечиш. Ако се приближиш до водопада, ще пад-

неш в едно голямо противоречие. Трябва да изучаваме законите на мисълта. Някой мисъл може да бъде толкова силна, че може да причини цяло разстройство в твоя мозък. Чувството може да бъде толкова силно, че може да разстрои цялата ти симпатикова нервна система.

Та най-първо трябва да изучаваме законите на Божествената хармония. Тази хармония може да се изучава. Молитвата е един начин за хармониране. Човек трябва да се моли да хармонира ума, сърцето и тялото. Той трябва да мисли добре, за да се хармонира. Трябва да чувствава добре и трябва да постъпва добре, това са методи за добиване на хармония. Но казвам: Как ще постъпите добре? С този човек, с когото вие искате да образувате хармония, сте два противоположни полюса. Не може да завържете с него никаква връзка, ако не турите помежду вас друго някое живо същество. С някои хора, за да се хармонирате, трябва да прекарате мисълта си през още един, двама, трима души, които от своя страна са в хармония помежду си. Някой път трябва да прекарате дванадесет души в мисълта си, докато се хармонирате с един човек. Светските хора изучават този закон. Когато имат някой човек, който ги мрази, ще намерят отдалече някой негов приятел, та да каже той една дума. После ще намерят втори, трети, четвърти, докато се намерят седем-осем души да му говорят и в него все ще стане промяна. Изобщо духовните хора не изучават законите, те казват: „Господ ще уреди въпроса.“ Има и друг закон. Ако искаш някой човек да ти помага, да те обича, ще намериш най-хубавата черта, която има в

себе си, с която той е роден, ще държиш тази хубавата черта в ума си и ще му желаеш доброто. Няма да му казваш, че го обичаш. По този начин ти може да го разположиш да измени своето отношение към тебе.

По някой път вие искате Господ да ви слуша. Че вие правите същата погрешка. Вие отивате при Бога със съмнение. Казвате: „Бог мене не ме слуша, с други работи се занимава. Ще се занимава ли с мене, дребния човек.“ Вие отивате при Бога и имате една определена мисъл за Него. После не отивате с едно отворено сърце, ами криете нещо в себе си. Искате пред Бога да се оправдавате. Някои пък пред Бога ще се обвиняват. Господ не обича нито да се обвиняват, нито да се оправдават. Бог обича да му представите нещата тъй, както са. На детето майката казала така: „Иванчо, няма да буташ туй дърво с ябълки.“ То откъсне и после казва: „Откъснах, много съжалявам, че откъснах, без да искам откъснах.“ Какво наказание ще му наложите? Друго дете ще каже, че някое друго дете го е накарало. То адвокат става. То употребява бялата лъжа, не е право, че го накарали. То само се накарало.

Много пъти ми казват: „Да нямаш лошо мнение за мене.“ Казвам: Ако вие говорите френски, пък не говорите, както трябва, ще имам мнение, че вие не говорите добре френски. Може да сте филолог по български, може български да говорите много добре, но френски не можете. Има случаи и самите англичани не могат да произнесат някои английски думи. Езикът се мени. Произношението на думите и то се мени. Една английска дума се е

изменила, че добила противоположно значение. Думата prevent на английски преди двеста години значела „Накарай ме, Господи, да направя това.“ Сега значи „Забрани ми, Господи.“ Как е станала тази еволюция в думата?

В нас едни състояния преди две години са действували по един начин, сега тия състояния действуват по друг начин. Когато хората станат религиозни, има една опасност, понеже смесват религиозното чувство с личните чувства. Защото малкият мозък има чисто физически чувствувания, пък има и духовни чувствувания. Някой път чувствуванията на ума, на сърцето и на тялото се смесват и стане една каша. Не може да ги различим, но физическите чувствувания се отличават, те са много конкретни. В духовните има по-голяма широта, по-свободни са. А това, което наричаме Божествено в Божествения свят, има изобилие, няма тази теснота. Сега е много мъчно да се обясни. Някой път на физическото поле туриш нещо много близо до очите си, само него виждаш. В духовния свят отдалече виждаш другите предмети. В Божествения свят свободно виждаш. Ти можеш да виждаш всичко, без да те пречат нещо. Всички ония желания, които имаш, които те пречат, говорят, че си дошъл много близо до желанията. Някои от желанията може да отдалечиш от себе си. Например пияницата мисли, че без вино не може. Все чашата държи в ума си. Онзи, който е свикнал с парите, мисли, че без пари не може. Но парите са резултат на неговата мисъл. Богатството пък зависи от неговия ум. Парите зависят и от неговото сърце, и от тялото му. Най-

първо, ако има една хубава връзка между сърцето и тялото, парите ще дойдат, отвсякъде ще дойдат. Един цар, който има една държава, може ли да се оплаква от сиромашия. Ако се оплаква от сиромашия, той е вече детрониран. Ако е цар, дето и да пише, ще му дадат пари. Щом е детрониран и да пише, нищо не му дават. Щом ти искаш нещо и не става, ти си детрониран. Ти се чудиш защо не става. Някой казва: „Като помисля нещо, и става.“ Колко пъти може да помислиш и не става работата.

Все ще се намерите в положението на ония двама светии, които живеели в гората и все спорили за един въпрос. Единият казвал, че бобът трябва да се вари със сол. Той, като готвил боба, турял повече сол. Другият, като го готвил, не турял никак сол. Питам сега: Със сол ли да се вари бобът или без сол, как мислите? Моето мнение е, че без сол трябва да се вари бобът, после да му турите толкова сол, колкото искате. Че трябва да се соли бобът, но не трябва да се осолява общо сготвеният за всички, защото моят вкус не е мярка за останалите. Някои са по-чувствителни към солта, някои – не. Те поддържали това философски. Единият казвал: „Бобът сам трябва да се осоли.“ Е, той варял боба без сол. Другият поддържал, че бобът трябва да се осоли и го осолявал.

Сега тия неща са само за обяснение. В дадения случай не ползуват никого. Това, от което в дадения случай човек се нуждае, то е мисълта му да бъде динамическа. Тя е, която образува връзка между хората. Съществуват три връзки. На физическия свят съществува връзка, която

свързва телата на хората. Ако погледнете, ще видите, че всички хора са свързани физически. И духовно имат по една нишка и Божествено пак имат по една нишка. Ако тия нишки са скъсани, работите не стават. Това, което ще ви кажа, е станало в Цариград. Един българин, който започнал да работи в духовните работи и духовете започнали да му говорят, отива при един мисионер и му казва: „Господ ми каза да ми дадеш три хиляди лева назаем.“ Мисионерът му казва: „Ти си сбъркал. Ако Господ те е пратил, аз трябваше да ги имам тия пари. Криво си дошъл при мене.“ Ще идеш да пиеш при онази чешма, която има вода, там ще пиеш. Отидете на чешмата – суха. Криво сте разбрали.

Пътуваме по Рила, пълно с вода, но не искаме да пием от езерата. Двама души, приятели, вървят с мене, казват: „Няма нито един извор тук. Има реки, но не искаме да пием от тях.“ Рекох: Да ви заведа. Завеждам ги на едно място, няма извор. Казвам: Започнете да ровите. Започнаха да ровят, че изровиха онази чешмичка там. Поровиха и намериха извора. Казвам: Тук трябва да има извор. Но трябва човек да знае къде да рови. Не че аз създавам извора, но зная къде е туй течение. Всяка една мисъл си има път, по който върви. Всяко едно чувство и то си има път, по който върви.

Сега всинца трябва да се пазите. Гледам някои казват: „Той е беден брат.“ Не е права тази мисъл. Нито един брат, който седи тук, не е беден. Един човек с една здрава глава, с едно здраво тяло, беден може ли да бъде? Ако някой е много беден, да му помогнем. Лесно може да му

помогнем. Иска да диша, може да му дадем въздух, колкото иска. Хляб иска, може да му се даде. Може да му се даде, но да очаква аз да го храня, то е погрешно схващане. При това човек никога не трябва да става паразит. Ако ние искаме да ни помогнат хората, има една опасност да изгубим хубавото в нас. Ако един човек иска да помага, той, като помага, развива в себе си хубави чувства. Ако си милосърден, правиш добро на себе си. Раздаваш в себе си Божественото милосърдие. С това се благославяш. Ако се молиш, развиваш също хубави чувства в себе си. Сега ги ползуваш. Ако обичаш хората, себе си ползуваш. Хората са обект за тебе, за да може да се развива в тебе Божествено чувство. Когато те обичат, ти си обект за тях, да се развие в тях хубавото. Ако те обича някой, печели той. Ти си обект, от тебе се учат. Едновременно, когато хората са обект за вас, се ползвате и вие, за да се усъвършенствувате. Когато те са обект, вие се ползвате. Пък когато вие сте обект, те се ползват. Някои казват за някого: „Аз го обичам.“ Радвайте се, че можете да обичате. Щом обичате някого на земята, то е само отражение. Не може да обичате един човек на земята, докато не го обичате горе. Вие не може да обичате човека, ако не обичате Бога. Не може да обичате хората, ако не обичате себе си. Най-първо започвате да обичате себе си. Тази идея е: Обичаме Бога, Който е в нас. Тъй ако обичаме, ние сме на правата посока. Ако обичаме себе си и намираме, че някой не е като нас, то е друго. Всеки човек мисли, че другите хора не са като него. Хубостта седи, че никой не е като другите. Всеки един се отличава с особени черти, които другите нямат.

Туй е творчеството на Битието. Всички хора съставляват едно тяло с голямо вътрешно разнообразие. Вие се радвайте, че никой не е като вас. Вие се радвайте, че не сте като другите. Радвайте се, че един за друг сте условия. Тогава казвам. Има една условна любов. Има една възможна любов. Има една разумна любов. Условната любов, това е физическата любов. Възможната любов, това е духовната любов. Разумната любов, това е Божествената любов. Условната любов – това са външните условия. В какво седят външните условия? За да обичам един човек, той трябва да бъде жив. За да обичам една ябълка, тя трябва да има плод на себе си. Щом има този плод, аз мога да я обичам. Между ябълката и мене вече има една връзка.

Всички трябва да бъдете като плодни дървета. Ще бъде жалко, ако те не ви обичат. Трябва да се разберете, защото вие представлявате плодни дървета. Христос казва: „Аз съм лозата, а вие пръчките.“ Кой от вас няма да обича една лоза, която е увиснала с грозде? Кой от вас няма да обича един ум, пълен с хубави мисли? Той не работи за себе си, но целия си живот е посветил за доброто на другите, за доброто на себе си, на ближните и на Бога. Той служи на Бога, на ближните и на себе си. Ако вие всички посветите живота си да служите на Бога, на ближните и на себе си, може тогава да се каже: ето едно идеално общество.

Първото нещо е отучете се да лъжете. На всички казвам: Оставете настрана всички черни и бели лъжи. С нашите черни лъжи имаме двадесет и девет хиляди лева борч за електрическата енергия (инсталация), петдесет и двама има, които не плащат, а седемдесет плащат. Другите турят

ютии, туй, онуй, крадат енергия. Братството ще плати. Че кое братство? Ние изразходваме хиляда, хиляда и двеста, някой път две хиляди киловата електричество в месец. Хиляда киловата по четири лева и половина, то са четири хиляди и петстотин лева. Вземете по седем лева за киловат. Имаме хиляда киловата, остават две хиляди и петстотин лева на месец. Къде отиват парите? Колко души има, които никак не плащат? Не е хубаво. Не мислете, че не може да плащате. Вие се осакатявате така. Всеки един от вас, трябва да мисли, че може да плати. Да работи, ще му създадем работа, да изкара пари и да плати. Ние не искаме да бъдете тунеядци един за друг и да се използвате. Така се заразяват един от друг хората. Един като лъже, се заразяват и другите. Никаква лъжа не трябва да се допуска. Че ние тук минаваме за братство, минаваме за хора, които не лъжем, другите хора имат доверие в нас, а ние какво правим. Че ако ние не дадем пример за честност, за какво сме тук? Всеки тук прави, каквото си иска и казва: „То е братство.“ Когато е за работа, ги няма, като дойде за ядене, всички идват. После мнозина минават, чупят клоница. Не всички правят това, няколко души има, забелязал съм, го правят.

Казвам: Ние сега се приготвяме да служим на Бога. Как ще служим на Бога за в бъдеще? Целият свят все от такива погрешки страда. Те са стари навици, с които трябва да се справим. Трябва да се живее добре, за да имаме Божието благословение. Бог благославя всякога ония, които вършат волята му. И белите, и черните лъжи ще спънат еволюцията на живота. За една бяла лъжа изпъдиха

човека от рая. Когато Господ го търсеше, скри се той и най-после Господ го намери и казва: „Какво търсиш тук, защо не се обади, когато те викам?“ Боя се от тебе. „Защо се боиш, защо по-напред не се боеше, а сега се боиш?“ Казва: „Онази жена, която ми даде, стори с мене това, измени ума ми.“ Тази жена, това е светът, който ни изменя. Желанията в сърцето са, които изменят ума, изменят нашата мисъл. Те са формата на нашето сърце. То е, което изменя нашите мисли. Тогава умът ни и сърцето ни се заблуждават. Не може да извършите волята Божия, то се отразява върху тялото. Този Адам е главата, Ева е сърцето.

Сега пак казвам, че не е въпросът в парите. Че двадесет и девет хиляди лева пари ли са? Изчисляват сега, че на Англия всеки един войник струва сто хиляди лева. Тя харчи на ден три милиарда български пари. Ако войната продължи повече от една година, ще има повече от хиляда милиарда. Двадесет и девет хиляди – какво са те за тия герои тук? После ние сме изложени на друга опасност. Аз оставих нещата тъй. Те си правиха инсталация, Господ да е на помощ, голяма опасност имаме. Може да стане пожар и целият Изгрев да иде. Много работи може да станат.

За бъдеще не може да вървим по този начин. Ние тук не живеем по закон, но всеки трябва да стане закон за себе си. В духовния свят закон има. Имаме закон на любовта. Сега според мене безпредметно е да ви говоря. Според онова, което аз поддържам, според закона на любовта, трябва да платя двадесет и девет хиляди и дума да не правя. Че някой направил това, няма нищо от това. Задигнал двадесет и девет хиляди, няма да ги изяде. Но аз ви говоря

това, защото ви съжалявам. Вие спгвате себе си в Божествената енергия. После всяка лъжа туря точка, вие замръзвате. Вие се лишавате от Божието благо. Един ден вие ще се задушите. Лъжата уморява хората. Аз ви съжалявам. Никаква лъжа. Не лъжете себе си, нито другите.

Всякога трябва да имате желание да изпълните волята Божия. Ще имате една светла мисъл, едно светло чувство, ще бъдете здрави, ще ви благословят. Вие боледувате, понеже не спазвате този закон. Казвате: „Да бъдем едно общество, което свободно да върши Волята Божия.“ Сега тук защо нямаме електричество? Това е политика. Аз знам и като гледам, намирам, че е политика.

Това е насилие. Тия хора дойдоха и скъсаха жиците, защото не плащаме. Не е по братски. Казват: „Платете си, тогава ще ви пуснем тока.“ Някой брат казва: „Не съм ли аз свободен да си паля вечер електрическата крушка?“ Хубаво, нека си отвори лампата. Гледам въртят ключа, нищо не върви. Хората не дават енергията без пари. Ние не сме, които образуваме енергията. В зависимост сме от тях, ще плащаме. Казвате: „Да има някой да плати.“ Лесно е. Може да платим, но утре ще дойдете пак до същото. Аз например този въпрос съм го разрешил. Там, дето се карат, знам, няма да мина да слушам караница. Какво се ползувам, ако чопля греховете някому. Вие искате за бъдеще да уредите вашия живот. Ами като се отвори онази книга на вашия живот, ще намерите десет лъжи, които не са ликвидирани. Знаете ли колко струват десет лъжи. Имайте предвид, че ние носим отговорност. В света има един, който

мълчи. Бог мълчи и постоянно, всеки ден ни дава благословение. Тогава резултатите идват: страдание след страдание, безпокойство в ума, в сърцето, в тялото. И ние търсим причините отвън, изучаваме наоколо. Този въпрос много лесно може да се уреди. Нали толкова години аз ви говоря за любовта. Какво разбирам? Любовта не трябва да прави зло. Ама при мене са идвали и са ми казвали: „Този брат е много нетърпелив.“ Според любовта, щом е нетърпелив, моли се за него да му даде Бог търпение. Ако вие бяхте се молили един за друг, между вас не щеше да има никакви спорове. Искате хората да станат добри сами по себе си. Някой път вие сте като цветята. Сухо е това цвете, чака Господ да го полее. Но някой път вие трябва да поливате цветята. Ако не ги поливате, изсъхват. Тогава цветята са доста умни, пускат корени. Някои са много деликатни. Казвам: Подкрепете вашите чувства, не се осакаत्याвайте. Кажете ми сега след колко време ще дойде тока? То е предметно учение. Благодарение, че Рила дойде тук да ни освети. (Салонът е осветен с лампите от Рила.)

Не влюбване, но любов. Хубаво е да се влюбиш, не е лошо. Хубаво е да се влюбиш в една дъска, когато се е обърнал параходът, че няма къде да се хванеш, да се хванеш за дъската. Но каква нужда имаш да се хванеш за дъската, когато си горе на парахода? Щом параходът е потънал, влюбването е намясто. Щом параходът не е потънал, ти се разхождаш отгоре, любов не ти трябва. Казвам: Разхождайте се на Божествения параход. Не търсете парчетата на влюбените. Ако си на парахода, не ти трябва

бяла лъжа. Но ако параходът е потънал, хвани се за една бяла лъжа, тя ще те спаси. Някой път лъжата те спасява, но само когато параходът е разрушен. На здравия параход няма лъжи. Когато си на сушата, ни бяла, ни черна лъжа. Първият, който каза лъжа, е Адам, а после и Ева. Ева каза: „Господи, мене змията ме излъга.“ Адам каза: „Мене жената ме излъга.“ На Адама Господ каза: „Ти ще ореш земята.“ А на жената каза: „Ти ще раждаш хората, че те ще оправят света чрез раждането.“ Всички майки сега оправят погрешките на своето минало. Всички бащи, които орат и работят за децата, оправят погрешките на своето минало.

Как ще свършим с погрешките на Адама и Ева? Няма да ядем от забраненото дърво. Сега ще ядем от дървото на живота. Защо се направи онази погрешка? – Първото дърво нямаше кой да го пази, дървото на познанието на доброто и злото, а пък Господ при дървото на живота турил ангели да го пазят. Сега ни е забранено да ядем от дървото на живота. Сега трябва да направим друга погрешка – този ангел да подкупим с нещо. С едно нещо може да се подкупи ангела – като го обичаме. Като ядем от дървото на живота, няма да ядем от дървото на познанието, на доброто и злото. Само един начин има, по който може да подкупим този ангел, който пази дървото на живота. С любовта.

Обичайте Бога с всичката си душа и светлината ще дойде.

Да се пазим да не загубим благословието на Бога, благословието, което има към нас. Защото няма по-голямо страдание, когато човек изгуби благословието.

Понеже ние тук сме образец, мислете за това. Хората от нас очакват повече, отколкото може да им дадем. А трябва да дадем това!

„Отче наш“

27 лекция на Учителя,
държана на 3 април 1940 г., сряда, 5 часа сутринта,
София, Изгрев.

КЪМ СЪВЪРШЕНСТВО

„Отче наш“

„В начало бе Словото“

Човек в света за две неща може да се безпокои и за две неща може да се радва. Ще ви кажа за какво може да се безпокои. Може да се безпокои, когато има да дава. Може да се безпокои, когато има да взема. Има да дава и не знае с онзи, на когото има да дава, може ли да си уреди сметките. Онзи, който има да му дава, не се знае дали ще му даде. Този закон е верен и в умствения свят, и в духовния свят, и във физическото поле – законът е все един и същ. Законът е един и същ, методите са различни.

Сега всинца не сте на еднаква степен на развитие. Някои сте напреднали, разбиране имате, съзнание имате, но не сте господари на себе си. Но и като сте господари, пак може да направите погрешка. Вземете и най-добрите певци, правят погрешка. Някой път, като дойдат до високите тонове, не могат да ги вземат. Намират погрешка, че полутонове не са взели вярно някъде във втората или в третата октава. Не могат да вземат и цял въпрос става. Някой критик ще каже: „Фа диес и ла диес някъде горе не ги е взел вярно.“ Обикновено кой взел право и кой взел криво, не искате да знаете, но който разбира, намира грешката. И религиозните хора са много взискателни. И те са като музикантите, като дойдат някъде, казват: „Тази постъпка не е права. Някъде фа диес във втората октава не е

вярно взет.“ Някаква постъпка не е права. Еди кой си не може да се държи, не знае как да постъпи. Какво значи постъпката? Какво има в това, че не знае как да постъпи. Много тропа, като върви, някак удря с петите. Удря, че вдига прах. Някой казва: „Ти не вървиш хубаво, като някоя лисица вървиш.“ Как да върви, като лисица или като кон, все някак трябва да върви. Много прах вдига. Това е пак алегория. Някой път човек, като пътува, не може да вдига прах, понеже е мокро. Братко, какъв прах ще вдигам, имаше една педя кал. В кално време прах вдига ли се? Обвиняват някого, че кал донесъл вкъщи. Той отговаря: „Каква кал ще ти донеса, три месеца не е валяло. Сухо беше времето, прах може да съм донесъл.“ Та нещата трябва да се съпоставят.

Не е лесна работа човек да живее. Всички нещастия на човек произтичат или от неговия ум, или от неговото сърце, или от неговото физическо тяло. Ако човек не яде добре и не си сдъвче добре храната, той ще страда после. Малките деца ядат много бързо. Майките най-добре знаят колко са лакоми бебетата в ранната възраст. Те ядат бързо. Имах един случай, когато бях в Ючбунар. Нали го знаете Ючбунар – Три кладенци. Иде една майка и казва: „Учителю, спаси детето ми, умира детето ми.“ Казвам: Как ще умре детето ти, ти си здрава майка? – „Първото ми дете умря така и туй ще умре. От корем се превива детето, има нещо в корема.“ Казвам: Какво ще има в корема му? Дала ли си му нещо да яде? – „Дадох му една ябълка да се залъгва.“ – Ябълката е била много твърда.

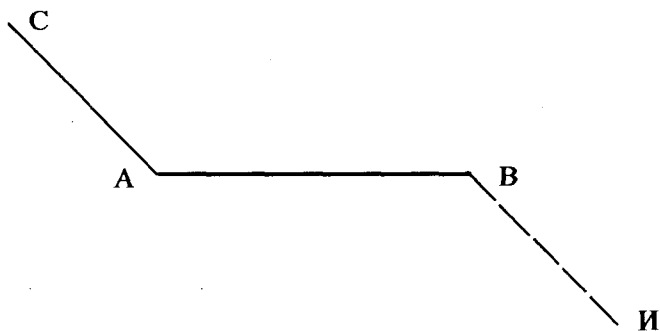
То отхапало, турило в стомаха, без да сдъвче, стомахът е деликатен, не може да смели тази, твърдата ябълка. Дай му рициново масло. Казва: „Докато му дадем, ще умре.“ – Няма да умре, дай му и топла вода. Но още веднъж не давай на детето си твърда ябълка. Защото детето не знае, то не я е сдъвкало добре. То мисли, че е както млякото, което суче, но то е приготвена храна, а тази храна – ябълката, не е сдъвкана. Ако не се сдъвче храната, произвежда болки в стомаха. Стомахът е доста деликатен. И вие въпреки че сте големи, не знаете да ядете. За пример има някои ядат хляба с отворена уста и така през гърлото вкарват повече въздух в стомаха. Децата правят такива пушкала. Има въздух в пушкалото и като се натисне, изхвърля своето куршумче. Този въздух, като влезе в стомаха, знаете какво става. Понеже е топло, там въздухът се разширява. И тогава човек казва: „Боли ме стомахът.“ Казвам: Вкарал си много въздух в стомаха. Много въздух в дробовете е намясто, но в стомаха колкото се може по-малко въздух да влиза. После не е само това. Храната слагате в стомаха си, но умът ви е зает с някаква мисъл, безпокоите се за някои работи. Ядете механически, а искате да уредите работите си, които смятате за по-важни. Така спъвате храносмилането. След това в храносмилането храната не се пречиства добре, не се смила добре, както трябва, отива в кръвта и там остават известни утайки. Ако кръвта не се пречиства добре в дробовете, тези утайки започват да се наслойват. Те се наслойват в ставите по малко и след година, две, три, четири, пет от тези утайки ще се раждат

доста болести. На физическото поле утайките стават в ставите, в мускулите, в рамената. Причината е яденето и влиянието на венозната кръв. Човек се е безпокоил, но не е мислил. Казва: „Едно време бях здрав.“ Сега например може и ритъмът на сърцето да се измени. За пример някой път сърцето действа усилено, някой път слабо. Вие се вкисвате и в сърцето не влизат хармонични чувства, а дисхармонични. Чувствата спомагат за храносмилането. Ако ви дадат едно ядене, което обичате, което е в хармония с организма ви, то ще даде едни хранителни вещества; ако не обичате тази храна, тя ще ви даде съвсем други вещества.

Някой път утайките на чувствата се наслояват в черния дроб, наслояват се и около стомаха. Казвам: Когато човек не мисли право, утайките се образуват в неговия мозък. Да мислите правилно, значи да пазите мозъка от утайки. Да чувствувате правилно, значи да пазите симпатиковата си нервна система от утайки. И да постъпвате добре, значи да пазите тялото си от тия ревматични болки, които всички имате. По някой път вие се усещате неразположени. От какво произтича това неразположение? Неразположени сте. Стомахът, черният дроб не са в ред – низшите чувства ви управляват – затова не сте разположени. Българинът е седнал там в смисъл, че е заел мястото на черния дроб в общия космичен организъм или че символизира черния дроб, а без черния дроб човек не би могъл да живее; така всеки народ представлява някоя част от общия организъм. Каквото и да е българинът, без него общият организъм не

може. Лошото е, че той не си знае работата и си обърква черния дроб. Като се обърка черният дроб, иди че го оправяй после. Като дойде гръка в сърцето ти, иди че го оправяй. Като дойде англичанинът в личните ви чувства, иди че го оправяй. Като дойде германецът и ви впрегне в една война иди че го оправяй. Не е лошо човек да воюва — разбирам да копае земята, но да копае хората — не разбирам.

Та сега всички казват, че Бог ще уреди живота. Бог урежда живота ни чрез нашата мисъл. Бог урежда живота ни чрез нашите чувства. Бог урежда живота ни чрез нашето тяло. Колцина от вас имате една ясна представа кога една мисъл е добра?

Тук имате една линия АВ. Ако тази линия представлява една нива, или един капитал, или една електрическа линия като нашата? През тази жица минава енергия, която ни трябва. От А минава енергия към В. С е слънцето, а И е нашият Изгрев. Между В и И са наредени всичките изгрявания. Един ден А заповядва на изгрявачи: „Вие имате

един неплатен дълг, господа, от тридесет хиляди лева.“ А казва на В, че трябва да си плати дълга. Понеже сте неизправни, прекъсват тока. Вие казвате: „Токът иде от Бога.“ Но ви казват: „Тази енергия ние сме я хванали, тук ще си плащате.“ Казвате: „Тази енергия е от Бога, не се плаща. Как тъй, те нямат право.“ Нямат право, но имат право да прекъснат тока. Къде е погрешката? До тази жица имало някой си и той се наричал инкасатор, и други, които горели енергията. Че между този инкасатор и онези, които горели енергията, имало някакви любовни отношения. Всеки месец инкасаторът ги посещавал, далавера имало малко. Хайде да не употребим думата далавера, а речено-казано. Далавера е, да речем, като дойде един, на когото имаш да даваш, а нямаш пари, ти веднага ще го почерпиш, ще заколиш кокошка, ще дадеш вино, ще го нагостиш, дано да поотложи – значи далавера правиш. Пък някой път искаш да го почерпиш с кафе, а той кафе не пие. Искаш с вино да го почерпиш, и вино не пие. Искаш да заколиш кокошка – не иска. Какво ще правиш? Там далавера не става. Казвам: Може да се обвини инкасатора. Но не само това – тази жица е пропукана и от енергията се губи. Изгревчани преди години са горели за януари около хиляда киловата, тази година за януари изгорели две хиляди и петстотин киловата енергия. Като се сравни с другите години, хиляда киловата изгорели повече, отколкото трябва. Ама няма ги никъде тези хиляда киловата. В часовника ги има отбелязани, а като ги търсиш на Изгрева – няма ги. А хиляда киловата струват седем хиляди лева. Сега търсят къде ще ги намерят. По някой път вечер седя в стаята и гледам

намалее моята светлина. Казвам: „Някой си турил ютията.“ Пак потъмнее. „Този си вари вода, чайника е турил.“ Пак потъмнее. „Зимно време е, някой има печка.“ Той няма часовник за измерване на енергията, плаща само каквото лампата изгаря. Но и аз имам един самовар, той изгаря енергия за хиляда и двеста свещи. Като го туря и гори един час, после си седя и кой ще ме хване. Като туря моя самовар, намалява светлината навсякъде. Изчезнала енергията. Къде отива? В ютиите отишла, в самоварите отишла, в печките отишла. После самата инсталация е слаба, двадесет процента от енергията се губи, а се отбелязва в електромера. Като се предава по жиците, изчезва, къде ще я търсиш. Онези казват: „Толкова енергия сте изгорили, ще си плащате.“

Казвам: Често и във вас има такива инсталации, прекарани в ума ви, прекарани в сърцето ви, в тялото ви, че онова сдружение, като дойде, казва: „Тази енергия толкова струва.“ Нищо повече. Горил си, не горил, ще плащаш. Ял, не ял, три и половина. Човек трябва да бъде умен.

Седи един господин, доста умен като българин, седи в един ресторант и си турил чантата на един стол до него. Яде, храни се. Ял той част от пиле. Плаща. Казват му: „Чантата ви, господине, ангажира стола, ще платите за стола.“ — „Аз не знаех.“ — „Ще платите, тук може да седне някой.“ Гледа на масата има една хубаво опечена кокошка. Отваря чантата си и казва: „Ти още не си яла.“ Взема кокошката и я туря в чантата си и я затваря. Колко струва? Туря кокошката в чантата и плаща. Доста съобразителен.

След туй се спогажда с чантата. Че като излиза навън, чантата не иска да яде кокошка, тя е много благообразна, не яде кокошка. Той сам се разправя с кокошката. Човек трябва да бъде доста умен. По някой път вие сте ангажирани един стол, трябва да платите. Пак ще намерите кокошката в чантата вътре.

Човек трябва да знае как да мисли. По някой път търси причините за злото в света. Злото всякога произтича от доброто, което не е направено. Казвате: „Не е добър този човек.“ Какво значи, че не е добър даден човек? Турете запетая след не и ще стане: „Не, добър е човек.“ Става „добър човек е.“ Защо туряте пред доброто „не“. Казвате: „Не е добро.“ Без „не“ може. Туй, което е добро, може ли да бъде недобро? Значи добрата храна, ако я приемете и не я сдъвчете добре, ще произведе един резултат, който не е добър. Не че храната не е добра, но не е сдъвкана и ще произведе един недобър резултат в стомаха. Следователно ще турите една запетая след „не“ и става добре сдъвкана храна. Щом храната е добре сдъвкана, всичко върви намясто. Да се свърши една работа, значи да се мисли.

Преди тридесет-четиридесет години един богат човек считаше за унижение да си снемеш шапката и гологлав да ходиш. Ще те считат за смахнат. Ако снемеш палтото и тръгнеш по жилетка, пак ще те считат за смахнат. Да ходиш гологлав, бос и без палто се считаше за нещо нередно, грозно, извън нормалното. То са външни неща.

Питам: Ако ти не можеш да поставиш една мисъл на нейното място, ако едно чувство не можеш да поставиш

на неговото място и ако една постъпка не можеш да поставиш на нейното място, какви знания имаш? Ако можеш да ги поставиш на място, то е цяла наука, то е композиция. Не е лесна работа да поставиш една мисъл на нейното място. Много мъчно е да поставиш едно желание на неговото място. Не само да го поставиш намясто, но и да имам ритъм. Какво отношение съществува между мислите, и чувствата, и постъпките? Ако вълкът каже на овцата, че много я обича, как ще се прояви неговата любов? Каквито и обещания да даде един вълк на една овца, мислите ли, че той ще изпълни обещанията си? Никога няма да ги изпълни. Чудното е, че когато вълкът хване една овца за врата, тя като кон бяга с него. Като я хванеш ти за врата, дърпа се. Той я хване с устата за врата, пошиба я с опашката и тя бяга. Вземи една овца да я теглиш, не върви. Като я хване вълкът, бяга с него, като че е била и пребила с него и като че се погажда с него. Често и вас като ви хване вълкът — злото като ви хване за врата, и вие вече бягате, то ви пошибва и вървите много естествено. Започвате да разсъждавате: „Свободен съм, това, онова.“ Щом ви хване вълкът за врата, вие не мислите вече. Вземете просветените народи — какво правят? Англичаните нарушават неутралитета на северните държави. И Германия влиза и ги окупира. И тя нарушава неутралитета. Сега кой е виноват? Като седнат на зелената маса, ще търсят кой е виноват. Ще търсят къде е отишла енергията. Кой е нарушил неутралитета. Докато намерят виноватия, докато търсят от германска и от английска страна, ще отидат хиляди

хора. Докато намерят виноватия, убитите са убити, пострадалите са пострадали. Избитите хора къде отидоха? Отишли са в своето отечество. Откъде може да са дошли? В какво седи сега лошевината, когато един човек умира?

Казвам: Ако искате на земята дълъг живот да живеете, имате да давате. Да, имате най-малко на десет души да давате по десет, двадесет, тридесет, четиридесет, сто хиляди лева. Тия десет души ще се молят за вас да не умрете, докато си платите. Ако искате по-скоро да умрете, трябва десет-двадесет души да имат да ви дават по стотина хиляди лева. Тогава всеки ще каже: „Дано умре по-скоро, да се отървем.“

В окултната наука всички учители от древността са виждали тия несъответствия, затова Христос казва, че каквото прави дясната ръка, да не знае лявата. Ако лявата ръка знае какво прави дясната, ще умреш по-рано. Ако лявата ръка не знае какво прави дясната, ще живееш по-дълго време. Ако направиш едно добро, никой да го не знае. Ако направиш едно добро и другите знаят, всякога ще ти препишат лоши неща. Малко ще са тези, които ще те похвалят. Казват: „Той направи това, но тия работи ги знаем. Той в църквата пали големи свещи, пък хората отвън обира. Ние знаем тия неща. Хляб ще даде, но той си има заден план.“ Това може да е вярно, може да не е вярно. Няма скрито-покрито. Всяка една мисъл, каквато и да е, оставя своите черти на лицето. Има нещо, за което бих ви говорил, но няма да има практическо приложение. Да ви говоря за потънкостите на живота, то е все едно да ви

говоря за някоя класическа песен. Например в музиката вие каквато и песен да пеете без думи, много малко може да разберете какво казват нотите. А може и като ви пея една песен само от мелодията да разберете песента. Как ще изразите, че някой имал голяма скръб. Песента показва, че той имал отчаяние. Човек, който има отчаяние, не може да пее. Щом пее, малко накърнено е чувството му. Той се лекува. Щом един човек пее, той се лекува. Някой казва: „Ако имаш една болка, ти може да си попееш.“ Може да си попееш и болката да си замине, но ако пееш, трябва да знаеш как да пееш.

Сега нека да ви дам един пример. Един мери с пушка в дървото. Ако е добър стрелец, ще премери с пушката хубаво и удря точно намясто. Някой път, като стреля, на един метър от предмета удари. Той сто пъти ще удари наоколо, но не може да удари в мишената. Ако имате една мисъл и тя не може да иде на своето местоназначение, защо ви е тази мисъл. По сегашното радио се предава правилно. За вас на земята се интересуват вашите благодетели, които са в другия свят. Те постоянно, всеки ден и не само веднъж на ден искат да знаят вие какво мислите, но ежеминутно искат да знаят как вървите вие на земята. Те много се интересуват от вас и като отворят книгата, знаят какво мислите и какво правите. Да кажем тук, на земята, може да се карате, неприятности да имате. Те като гледат, казват: „В дадения случай те харчат повече енергия, ще имат повече дългове да плащат. Тогава да подготвим нещата. Ще има един недоимък долу, на земята.“ Да

кажем, онези, които ядат повече, наядат се, разтегли се стомахът им, горкият – не може да почне храносмилането. Стомахът е фисхармонист, започва да се свива и разпуска, като че свири на фисхармоника. Но напълнил се стомахът и се разтеглил набрал се е въздух вътре. Обръща се – нещо му е мъчно. И в човешкия ум, ако човек не знае как да мисли, ако не разбира законите, ако не разбира Божиите закони, той ще се намери в едно трудно положение. Вие допускате една малка погрешка. Да кажем, оперирате с един капитал от сто лева. Ще направите една погрешка – една стотинка в годината е нищо. Но вие оперирате с един капитал от двеста–триста милиона – вашите погрешки ще се увеличават. Тази погрешка от стоте лева ще се увеличи.

Колкото повече време минава, толкова малките погрешки дават по-големи резултати. В големите обращения на човешката мисъл има големи последствия. Сега аз ви говоря за неща, които имат отношение към сегашния ви живот. Човек, ако не знае да мисли, ако не знае да чувства правилно и ако не знае да постъпва правилно, не може да бъде добре и в никоя област на живота не може да се издигне. Той поет не може да стане, философ не може да стане, богат не може да стане, здрав не може да стане. То е невъзможно. Временно може да има постижения. Временно, каквото е придобил, ще плати много скъпо за онова, което е придобил. Да кажем, вие станете богат човек. Има хора на земята, които искат да се оженят, да имат деца. Идеалът им е да се оженят. Хубава идея е, отлично е да бъдете баща. Идеята да бъдете майка е отлична. Но

мислите ли, че сте майка, щом раждате деца и те умират? И един баща не е баща, когато ражда деца, а те умират. Мислите ли, че ако родите едно дете и го пратите в затвора да седи там десет-двадесет години за някакво убийство, че тази майка се радва на сина, че е бил герой и че бащата ще се радва също? Не. Значи майката трябва да роди една дъщеря, която да мяза на нея и бащата трябва да роди един син, който да мяза на него. И тогава ме питат някои: „Как ще идем на небето?“ Ако не мязате на Бога, в небето не може да влезете. Ако не сте негов син, не може да идете там. Казва: „Мяза на бащата.“ В какво мяза на баща си? По-щедър от Бога в света няма. И по-справедлив от Него няма. И по-благороден от Него няма. И по-силен от Него няма. Всичко има в ръцете си Той. А ние, които минаваме за Негови деца, Негови синове, мислим, че сме най-нещастни и постоянно се оплакваме, че това нямаме, онова нямаме, от болести страдаме. Мислите ли, че ако един човек е болен, че е роден от Бога? Има друга опасност в живота. Върху едно питомно растение, върху една питомна слива може да присадите една дивачка, неопитомена. На дивото може да присадите питомното, пък на питомното да присадите дивото. Следователно ние не спазваме ония закони, които съществуват в природата. Много пъти сме присадили неестествени мисли върху естествени мисли. Върху добрите мисли сме присадили лоши мисли, не им знаем естеството. Защото всяка една мисъл се познава дали е добра от плодовете, които дава. И желанието се познава от плодовете, и постъпките се познават от плодовете.

Много мъчно е да знаеш след години какъв резултат ще има една мисъл. Не знаете и какви ще бъдат резултатите на една постъпка.

Един от най-добрите свещеници, които са имали българите – не зная, дали българите ще имат по-добър свещеник от него във всяко отношение – ми разправяше една опитност. Казва: „Човек трябва да бъде много внимателен в живота. Аз само за една постъпка страдах двадесет години, двадесет години трябваше да минат, докато се поправи.“ Бил той свещеник в гръцка църква, във Варна било. Разбира реда на църквата много добре. Той имаше един отличен глас, първостепенен. При неговия глас Мазаров е нищо. Но както и е да е. Един ден, като служи в църквата, се случва един от бъдещите владци, тогава бил дякон, после станал владика. Като служил в църквата, дяконът направил една погрешка, свещеникът доста добър, добро сърце имал, но ударил плесница на дякона. Забравил това. Мислил си, какъв е такъв дякон, да не знае да служи в църквата. Казва: „Този дякон стана владика и стана владика във Варна.“ Че като го започнал, двадесет години го разкарвал къде ли не за плесницата.

Казвам: Ти ще плеснеш дякона, но този дякон ще стане владика и тази мисъл – владиката, ще влезе в твоя живот, ще те измъчва. Злото е владиката, който измъчва. Най-първо дяконът е бил намясто. Като направиш погрешката, погрешката става владика. Като дойде този владика, вече започва да те разкарва. Този свещеник е бил много добър човек, казвам му: Ако ти не беше го ударил, той нямаше да

стане владика. Ти си направил една погрешка, като си го ударил. Ти го направи владика. Казва: „Че как?“ Ти ако не беше го ударил, той щеше да остане дякон. Ти щеше да бъдеш свободен. Твоята ръка е много късметлия. Като си го ударил, владика станал. Той не ти благодари за това, мисли, че от само себе си е станал владика. Злото не го удряйте, защото то не признава, че вие ще му дадете живот, владика да стане. Сега виждам – много владици имате, не много, но всеки има по един владика. Аз ви давам цер. Ако ме слушате, вие ще се ползвате. По някой път някои мислят, че като ме слушат какво съм говорил, вече знаят много нещо. Вие още не разбирате какво нещо е природата. Аз толкоз време я изучавам. За да се изучат добре нещата, се изисква време. Аз намирам смисъла на живота на съвсем друго място. Сегашният живот, който човек има, не е лесно изцяло да се подобри. За в бъдеще човек има да се подобрява още. Доброто не е за вас. Този живот е само приготвление. Като свърши едно дете първо отделение, какво придобива? Научава буквите. Във второ отделение свършва с читанката. В трето отделение свършва със смятането и в четвърто отделение свършва с естествознанието. Това е първият курс. Много учено ли е това дете? После дойде прогимназията – имате три години, и там всеки клас с по нещо се отличава. След туй дойде по-горният курс на гимназията – пет години. След туй дойдат още четири години университет и няколко години специализация.

Три специализации в живота има, които всеки трябва да ги знае. Ти трябва добре да се учиш в университета на своя ум. Ти трябва добре да се учиш в университета на своето сърце и да се учиш добре в университета на своето тяло, ако искаш да бъдеш здрав, и да те уважават хората, и да те почитат, и ти сам да се уважаваш, и да те обича Бог, и хората да те обичат. Непременно трябва да бъдеш умен, трябва да бъдеш добър и трябва да бъдеш силен. Ако човек не е добър, ако човек не е умен и ако не е силен, не може да бъде обичан. Любовта не може да се прояви. После трябва да знаеш, че в любовта трябва да дадеш и да вземеш. Любовта, която няма правилна обмяна на даване и вземане, не се проявява правилно. Как да ви представя това? Представете си, че имате един гостилничар, който добре е сготвил яденето. Отивате, гладен сте, изядете яденето, платите хубаво, гостилничарят е добър и вие се усещате добре. Той добре е сготвил, вие сте яли добре, добре сте платили. Излизате, гостилничарят е доволен от вас и вие сте доволен от гостилничаря. Като ядете тази храна, тя произвежда приятност във вас. Като вървите, разположен се усещате. Силен ставате, весел ставате, светът се отваря, светлина имате. Значи между гостилничаря и вас има правилна обмяна. Излизате от гостилницата, храната не е добре сготвена, имате болки в стомаха. Или самата храна не е добра или добре не е сготвена. Често вие страдате и мнозина се оплакват на мен. Казвате: „Много неразположен духом съм.“ Казвам: Защо си неразположен духом? – „Не мога да вярвам в Бога.“ Щом

не можеш да вярваш в Бога, малка светлина имаш. Казва: „Не вярвам, че Бог ме обича или не.“ – „Малко топлина имаш. Казва: “Нищо не мога да направя в света.” – Не можеш да направиш нищо, понеже сила нямаш. Не те обичат, понеже топлина нямаш, нищо не виждаш пред себе си, светлина нямаш. За да виждаш, трябва светлина. Знаеш ли, че от човека зависи да го обичат ли или не. От човека зависи да стане богат или не, да осиромашее или не. От човека зависи да живее или да умре.

Бог каза на Адама: „Да не ядеш от това дърво, защото ще умреш.“ Вие сега всички се оплаквате, че първият човек ял. Ами че всички вие правите същото. Адам вкуси от това дърво, от което Бог не му даде да яде, и като яде, изпъди го извън рая и той започна само от това дърво да се храни. И вие вече осем хиляди години по три пъти на ден ядете все от това дърво – сутрин от него ядете, на обед от него ядете и вечер от него ядете. И при това искате да бъдете щастливи. Какво почувствува Адам, като яде от това дърво? – Почувствува, че е гол. Дотогава мислеше, че е гениален, но после вижда, че е един невежа, простак. Казва: „Много съм загазил.“ Онази царска мантия, която имаше, тя се смъкна от него. Взе му някой мантията. В грехопадението той излиза като един човек, който е ял и пил, че си заложил дрехите в кръчмата, затова го изпъждат гол навън. Майките някой път, когато наказват децата си, не зная дали и вие така сте ги наказвали, събличат ги голи, и ги изпращат вън. Ще съблече дрехите, ако е момче, ще остави само ризичката и навън ще го изпъди. То е метод.

Но в природата съществува същото. Щом съгрешиш, природата, Бог веднага ще те лиши от светлината, която ти имаш; ще те лиши от топлината, която имаш; ще те лиши от силата, която имаш. Щом те лиши от светлината, топлината и силата, ти вече ще заминеш за другия свят. Какво значи другия свят? Няма друг свят, но ти си уволнен от службата си в света. Тогава казва: „Къде е отишъл?“ – „Между уволнените.“ Той целият ден ходи, потрива се, гледа бюрото, дето е служил, ако е министерство, мине, въздъхне, казва: „Тук бях чиновник едно време, но ме уволниха.“ Пък не е пенсиониран. Няма пенсия. Като имаш пенсия, добре си свършил работата. Без пенсия не си свършил добре работата. Пък имаш доста навици. Искаш да пушиш, пари нямаш. Искаш да попиеш, да поядеш, да си облечеш хубави дрехи, пари нямаш, какво ще правиш?

Сега слушайте ме хубаво. Някои от вас погрешки нямат, но виждам ще направите за в бъдеще погрешки. Някои от вас нямате никаква погрешка, но виждам, че ще направите погрешка. Виждам. Как зная. Ходил съм и съм правил опити. Като вляза в един дом, представят ми дъщерята и сина. Казват: „Много добро дете е дъщерята.“ Казвам: „На колко години е?“ – „Сега е на петнадесет.“ Казвам: „На двадесет и една години ще направи една погрешка.“ – „Как, тя е много добра.“ – „Да я пазите до двадесет и една година.“

Преди години една вечер вървят сестри из нашия Изгрев, минават покрай боровете и едно клонче блъснало едната сестра в окото, за малко да я ослепи. Казва: „Кло-

нът ме удари. Тъмно е и не виждам.“ Аз, когато вървя в гората, си вдигам ръката пред очите, поздравявам растенията. „Добър ден, добър ден.“ Казвам на сестрата: Ти, като си вървяла, не си поздравявала растенията и те се докачили, ударили те в окото. Тъй както вървиш, мислиш, че пътят е отворен. Като ти кажат: „Спри се“, спри се, намери някое място, дето да минеш безопасно.

В живота има доста дървета и като минаваш покрай тях, някой клон може да те удари, може да те блъсне някъде и да страдаш дълго време. Казвам: Трябва светлина, за да имаме обхода; трябва топлина, за да имаме обхода, и трябва сила, за да имаме обхода. Аз искам да ви представя какви са законите на природата. Нямам предвид да ви кажа, че вие сте направили умишлено една погрешка. Всички погрешки в света стават от незнание. Разправяше ми един брат, когато въвели електрическото осветление (тук той се занимава с изкуство): „Един ден взех една ютия, турих я на контакта и понеже имах друга работа, турих я на шкафа. Хич не ми идва наум, че тя ще се сгорещи. Оставих ютията там, не съм я извадил от контакта, излизам навън, ходя и си мисля, че всичко е наред. Ютията се сгорещява толкова, че шкафът се запалил. Влиза жена ми, вижда, вдига се дим. Половин час ако се беше минало още, щеше да хвъркне и къщата.“ Мнозина от вас казвате, че туряте ютията в контакта, но не мислите какво ще стане. Знаете ли какво ще стане? Ще ви хвъркне къщата. И казва: „Не мога да обичам Бога.“ Ти си турил контакта. – „Аз не мога да постъпвам добре.“ – Ти си турил контакта.

– „Не знаей какво нещо е Господ.“ – Ти си турил вече контакта там. Отваряш си очите, влиза светлината, в светлината е Господ. Господ е във въздуха, който приемаме, Господ е в храната, която приемаме. Не Го виждаме, но с тази сила ние сме в съприкосновение. Един сляп човек не може да види огъня, но слепият човек може да усети топлината на огъня, усеща, че влиза нещо в ръката. Като отворим очите, виждаме светлината и тази светлина е, която ни свързва с Божественото начало. Разправяше ми един, който бил на бойното поле. „Никога, казва, духове не бяха ми говорили. Бях скептик, в нищо не вярвах. Седях на бойната линия на едно място и нещо ми казва: „Махни се оттам.“ Седях и гледам. Казва ми: „Махни се от това място.“ Послушах, магнах се и не се минаха пет минути, на същото място, дето бях, падна една граната. Като се магнах, гледах какво ще стане.“ Друг един офицер разправяше една своя опитност. Той излиза с целия взвод войници и нещо му казва да застане пред войниците на едно кое си място. Застават там и целият ден французи и англичани ги обстрелвали, но остават запазени на това място. „На другия ден, казва, отивам и нещо ми казва да не заставам там. Казвам на войниците да дойдат с мене, но те казват: „Ние вчера там бяхме запазени и днес ще отидем там.“ Аз отидох на друго място, дето ми се каза. Дойде една граната през деня и удари точно на онова място, дето бяха войниците и всички ги изпотрепа. Аз, който бях на друго място, останах жив.“ Не мислете, че едно място ще бъде вечно спасително за вас. Вчера може да е било спасително, днес

ще бъде ново. Някой казва: „Вчера мислех много добре.“ Вчерта за вчерта. Всеки един човек трябва да се вслушва в себе си да направи нещо по-хубаво. Всеки един от вас може да има по едно внушение.

Аз от вас искам едно. Без да сте видели Бога, вярвайте в Бога. Като дойде светлината, вярвайте в Бога. Като приемете въздуха, Вярвайте в Бога. Че аз виждам Бога вътре в моята мисъл. Правя различие между Неговата мисъл и моята мисъл. Виждам, моята мисъл е заплетена, като дойде Неговата мисъл, изведнъж всичките неща се разрешават. Някой път и вие имате същата опитност. Някой път, като гледам хората, казвам: „От този човек ще излезе нещо.“ То е заблуждение. От този човек, дето мислех, че ще излезе нещо, нищо не излезе. За друг казвам: „От този човек нищо няма да излезе.“ Като дойде Божествената мисъл, от този човек, дето мислех, че нищо няма да излезе, от него излезе нещо. А там, дето мислех, че ще излезе нещо, там нищо не излезе. Ние по някой път не разбираме хората. Има една черта в човека, няма да ви кажа коя е, една черта, която показва, че сто и едно на сто ще стане нещо. Тази черта е около носа между веждите, но няма да ви кажа точното място. Строежът на веждите при носа показва, че сто и едно на сто ще излезе нещо и строежът на челото показва, че дето и да поставиш този човек, вари го, печи го, той е като металите, които не се окисляват. В някои това чувство се показва до деветдесет на сто, в някои до осемдесет на сто, в други до седемдесет на сто, в трети — до шестдесет на сто, в някои — до петдесет на сто,

а в някои пък — до десет на сто или по-малко. Но това зависи от миналото, то не е от само себе си.

Аз ви казах оня ден, кой е онзи, който заровил таланта. Едно време певците са били с един талант. Които не са пяли, те са заровили таланта. Господ казва: „Намерете този талант, копайте.“ Сега, като са намерили този талант, светът ще се оправи. Те ходят навсякъде, дават концерти и са спечелили, имат вече три таланта. Сега този, който има един талант, казва: „Господарю, аз съм честен човек, зарових таланта.“ Защо го зарови? Този талант е в ларинкса, в гърлото, като минава храната, яденето, заравя, заравя. Господ казва: „Аз не ти създадох това гърло само да ядеш, но го създадох и да пееш.“

Та казвам: Човек, който говори, човек, който пее, е талантлив. Всичките хора от говора страдат. Не говорят, както трябва. През гърлото ти, през твоя ларинкс трябва да минат най-хубавите думи, тях да създадеш в света, че като отидеш в другия свят всичките ти думи, които си изказал, са филмирани. Като влезете в другия свят, ще имате един филм, какво сте говорили от детството до сто и двадесет години, ако сте живяли толкова. Ако сте живяли седемдесет години, ще бъде филмирано всичко, което сте говорили и каквото сте вършили, макар и не тайно, през целия ви живот. Всичко ще го видите на филмова лента. Каквото сте казали тайно на приятеля си, каквото сте казали тайно на сестра си, всичко каквото сте казали, ще чуете, каквото сте говорили през целия ваш живот. Ще чувате и ще видите каква галиматия, каква каша сте нап-

равили. Ще видите и еднообразието, в което сте били. Един ден ще слушате всичко това. Вторият ден пак същото, третият ден пак същото, докато не съзнаете всичко и ще заревете от себе си.

Затова казвам: Най-добре е да създадете най-хубавите мисли, най-хубавите чувства и най-хубавите постъпки. Че всичко туй е за вас. Някои седят и казват: „Аз работя за учителя.“ Грешите вие. Най-първо аз не работя заради вас. Аз работя заради себе си. Ако съм учител, работя първо за себе си и после за учениците си. Искам и вие да работите най-първо за себе си и после заради мене. Ако искате истината. Бог работи за себе си. Бог прави добро на света, защото е съвършен, знае законите. Той иска да се прояви такъв, какъвто е. Бог не иска да го одобряваме. Той се проявява такъв, каквото е неговото естество. Ние намираме, че е всемъдър, всеблаг, всесилен, няма никакво изключение в живота му. И ние по същия закон постоянно трябва да се стремим към Него. Една разлика има – Бог се проявява в своето съвършенство, пък ние се приближаваме към нашето съвършенство. Тази е разликата. Бог се проявява в своето съвършенство, пък ние се приближаваме, учим се от Него. И всеки ден трябва да бъдем по-съвършени и по-съвършени, да се приближаваме към нашето съвършенство. Ако ти искаш да бъдеш като Бога, трябва да се слееш с Него. Ти, като се слееш, ставаш едно с Него. Ако искаш да си вълн от Него, да Го виждаш, трябва да се приближиш. То е хубаво. Най-хубавото нещо е, че ние се стремим към Бога и Бог се стреми към нас. Ние се

стремим към Бога и Бог, като се стреми към нас, повдига ни. Като се стремим ние към Бога, ние се въздигаме.

Някои цитират стиха: „Бъдете съвършени, както е съвършен Отец ваш небесни“. Сега се изисква и вие да бъдете съвършени или да се стремите към съвършенство. Онези, които са писали Евангелието, те са имали същата идея. Стремете се към вашето съвършенство, към Бога, непрерывно, всеки ден и да ви е приятно, че се стремите. После не искам да мислите, че тук, на Изгрева имало бедни хора. От туй заблуждение се оставете. Аз не обичам лъжите. На Изгрева няма сиромаси. На Изгрева лениви хора има, мързеливи хора има. Някой не могъл да си плати електричеството, понеже нямал пари. Аз ще им създам работа, работа има, ще им платим петдесет, шестдесет, сто лева. Нека да дойдат, да измият салона, които не могат да плащат електричеството, ще им платим. Да работят. Те седят, нищо не работят, ще дойдат тук да критикуват – туй не било, онуй не било, както трябва. Оставете вашата философия и вашата критика. Ако ще критикувате, критикувайте, както трябва. Има една критика, която аз не наричам критика. Някой казва: „Яденето не е сготвено хубаво.“ Хубаво, сготви го ти. Аз, когато критикувам яденето, зная да го сготвя. И попска яхния мога да ви сготвя, и задушено мога да ви сготвя, и триеница мога да ви направя, и мляко с ориз мога да ви сваря, какво ли не мога да направя. И сос мога да ви направя.

Трябва да бъдете смели. Знаете какво е да бъде човек смел. Разправят, че турците пуснали цяла потеря да търси българския революционер Левски. Той обръснал брадата,

мустаците си, облекъл се като мома, завързал си кърпа, взел хурката с къделята и тръгнал подир потерята, върви и преде. Те го търсят. Каква смелост! Пита го един: „Да не си видяла тук някой харамия да е минал?“ – „Предя си, де ще го видя.“ Той гледа мома, преде си. Смелост имал Левски. Вие, ако сте, ще излезете, ще кажете: Аз съм. Не, ще се предрешите като млада мома и няма да казвате, че сте Левски, но че сте млада мома, която си мисли и преде. Някой ще се изтъпанчи, ще каже: „Аз съм Левски.“ Но в затвора ще идете. Ако сте млада мома, която преде, ще бъдете свободен.

Който мисли добре, който чувства добре, който постъпва добре, той е млада мома. Онзи, който нито преде, нито тъче, нито добре постъпва, той ще намери затвора. Затворът са всички несгоди, сиромашия, болести, страдания и тогава цяла една каша ще стане. Казвате: „Дявол имало, туй имало.“ Оставете дявола. И той е като вас. И той е бил философ. Той казва на Господа: „Аз съм Левски.“ Праща го Господ в затвора. Не се е научил да преде. Сега той и вас ви учи, казва: „Не ви трябва да работите. Гледайте да уредите живота си тъй.“

Мисъл! Ще мислите! Помнете едно: Никога не използвайте никого. Ползвайте се от знанието на всички, но никога не използвайте човека. После да имате едно качество. Като видите един човек, да оцените неговия ум, да оцените неговото сърце, да оцените и неговата воля. В три неща оценявайте хората: оценявайте хубавото в ума, оценявайте хубавото в сърцето, оценявайте хубавото в тялото. И в себе си оценявайте същото. То е задачата. На един

брат може приятелски да му кажете какво не му достига. Да кажем, аз съм направил една погрешка, написал съм думата любов, но съм написал „любов“. Дойде някой и напише любовъ. Първо има едно и (I), после чертичка, после О. Стига да се схваща, то се разбира – Ю. Тази линия при ю-то показва мярката за любовта. О-то са условията. Ю-то значи мярка и условия. С тази мярка сам ще премерите и ще направите нещо. Б-то, което иде, показва, че ще стане нещо. Най-първо Б-то е закон за създаване. Ако не разбирате Ю-то, вие с Б-то нищо не може да направите. Когато обичате някого, готов сте да направите всичко за него. Когато обичате някого, познавате ума, сърцето, готови сте всичко за него да направите. Щом не го обичате, казвате: „Що да го обичам?“ Всеки, който обича, всичко може да направи; всеки, който не обича, нищо не може да направи. Всеки, който мисли, всичко може да направи; който не мисли, нищо не може да направи. Всеки, който добре постъпва, всичко може да направи; който не постъпва добре, нищо не може да направи. Божият закон е верен. Щом мислите, ще направите всичко, което Бог прави, което Бог ви е определил. Щом чувствувате правилно, ще направите всичко онова, което искате.

Аз ви говоря на вас днес най-хубаво. Аз ви говоря днес така, защото ви считам за умни. Пък ако ви считам за невежи, няма да ви говоря. Считам ви, че сте добри, считам ви, че сте силни, затова ви говоря. Имам доверие във вас, иначе не бих ви говорил. Казвам: „Аз имам доверие във вас.“ Ако вие имате туй, което аз имам към вас, работата ще върви добре. Моите добри намерения, това, което

аз имам към вас, ако и вие го имате, аз ще спечеля. Ако го нямате, аз пак ще спечеля, аз никога няма да изгубя. Но ако вие нямате същото отношение към мене, вие нищо няма да спечелите, вие ще изгубите. Сега и аз трябва да имам вяра в Бога, както Бог има вяра в мене. Щом ме е пратил Бог на земята, имал е вяра в мене. И аз трябва да имам същата вяра и същото отношение към Бога, както Той има към мене. Аз ви казвам какъв е законът. Същият закон важи и за отношенията ви един към друг. Човек трябва да има доверие в своя ум, доверие един към друг. Човек трябва да има доверие в своя ум, доверие в своето сърце и доверие в своето тяло. Между всинца ви трябва да се установи този велик Божи закон, да тръгнат нещата. Сега вие имате желание, но някой път ви е срам. Вие по някой път седите и казвате: „Тази работа е много малка.“ Вие нямате смирение.

Аз съм се спирал да изучавам живота на мравките, спирал съм се да изучавам живота на пчелите, спирал съм се да изучавам живота на растенията, на тревите, на цветята, навсякъде съм се спирал. Като се карат хората, съм се спирал да ги слушам какво говорят, после съм се интересувал и как си кривят устата. Като се карат хората, съм наблюдавал какво става с веждите. Когато хората си говорят любовно, имат един маниер и пак съм се спирал да наблюдавам. После търговецът какво прави, когато му плащат пари. Наблюдавал съм и този търговец какво прави, който дава, и какво прави онзи търговец, който взема. Каква физиономия има. Когато певецът пее, когато свирецът свири, наблюдавал съм какви маниери имат, наблюда-

давал съм онези, които тъкът, онези, които предат, които шият. Ида някъде, наблюдавам как бъркат яденето. Наблюдавал съм онези, които правят гримаси пред огледалото, как се оглеждат – интересува ме вътрешната психология на човешката душа. Всяко движение в природата според мен има свой смисъл. Няма нищо безсмислено. Ако вие дадете драскотините, които едно дете е направило на един мъдрец, той ще прочете по тия драскотини какво ще бъде това дете. Защото туй дете пише, но е само от друг свят. Като дойде на земята, научава езика на земята, научава да чете. Като дадете драскотините, мъдрецът ги чете. Амбициозното дете дращи по един начин, умното дете дращи по друг начин, щестлавното дете дращи по трети начин. Какъвто е характерът на детето, такова е и драскането му. Всяко драскане съответствува на неговия характер. Някой казва: „Драскотини.“ Не е така. В тия драскотини се показва характерът. То драска, тънки са линиите му – това дете е меко. Детето драска с дебели линии, туй дете има воля, упоритост. Майката казва: „Какви дебели линии надраскало нашето дете.“ Това дете има невъзпитана воля и за бъдеще ще причини много страдания. Другото, с меките линии, каквото каже майка му, то казва, че ще го направи, пък не го прави. Влияе се от много места. Казвам: И дебелите, и тънките линии, ако умът на бащата и умът на майката не работят, може да причинят страдание. Използвайте вашите тънки линии, те са на вашите чувства. Използвайте дебелите линии, те са на вашата воля. Изследвайте хубавите линии, те са на вашия ум. Хубавата линия е на ума. Тънката линия е на сърцето, а де-

белата линия е на волята. Изпитвайте дебелиите, тънките, хубавите и хармоничните линии. Благодарете на Бога, че ви е пратил на земята да се учите.

Пазете се да не направите следната погрешка. В един дом имало свекърва, зълва и снаха. Варили боб. Дошла свекървата с лъжицата, турила сол в боба. Дошла зълвата, и тя бръкнала с лъжицата, и тя турила сол в боба, разбъркала боба. Дошла снахата с лъжицата и тя турила сол. Иде синът, казва: „Много солен е бобът.“

Достатъчно е дето свекървата е осолила боба. Зълвата и снахата да не солят.

„Добрата молитва“

28 лекция на Учителя,
държана на 10 април 1940 г., сряда, 5 часа сутринта,
София, Изгрев.

ОТВОРЕНАТА ВРАТА

„Отче наш“

Пишете върху темата: „Малки загуби и малки придобивки“. Каква е разликата им? Някой път, когато се дава една тема, вие казвате: „Е, каква тема!“ Една тема се дава като една ябълчна семка, да я посадите. Вие като я посадите, и тя израства. Често пъти носите семката и не я посадите, чакате, за да станат две хиляди—три хиляди семена, като казвате: „Какво става с едно семе?“ – Търговски разсъждавате. Казвате да има човек сто, двеста, петстотин, че да спечели нещо. Всички хора страдат все от печалба, но кого обират, бедните или богатите? Кого обират, болния или здравия? Болният всякога има надежда, че ще оздравее. Здравият трябва да се пази да не заболее. Сегашните добри и здрави хора имат нужда да се пазят, да не загубят това, което имат. Какво ще изгуби човек? Ще изгуби здравето си, ще изгуби разположението, което има, ще изгуби младостта си. Ще изгуби онази сила, която има. Като ги изгуби, не може да си обясни защо ги е изгубил. Някой казва: „Нямам разположение.“ Но това нищо не значи. Нямаш разположение, защо? „Тъмно е в ума ми.“ Щом ти е тъмно, ти не разрешаваш нищо. Тъмно, тъмно. Казвате, ще му дойде времето. Ще се оправи, но кога? Ще дойде времето, кога? Някога ще дойде времето. Като дойде времето, ти ще бъдеш ли готов да използваш това време? Всички имат едно тъмно понятие за времето.

Мислят, че времето е като водата, която тече, но времето за добрите хора носи светлина, благословение, за лошите страдания, наказания. Не че самата светлина ги наказва. Като дойде светлината, разкриват се делата им. Един крадец светлината ли го наказва? Но светлината като дойде, те го хващат и го наказват. Хората го наказват.

Та в света най-големите критици, знаете ли кои са? Младите моми и младите момци. Много хубава критика има в тях. Вие идете в село да видите какво нещо е критика. Казват: „Вижте, не знае къде да си тури китката, къде я е турила.“ „Не знае да си забради чембера.“ „Пък сукманът ѝ никак не е надиплен.“ „Пък ризата му не е нашарена.“ Критика, критика. Младите критикуват. Пък като дойдат по-възрастните, и те почват. „Представете си, ма-ри, представете си“ и започват да критикуват. Започне цялото село да критикува, че сукманът не бил надиплен, както трябва, че чемберът не бил, както трябва, че китката не е хубава или не е турена намясто.

Сега и между вас има критика. Казвате: „Не знае да мисли.“ Хубаво, какво значи това: „Не знае да мисли.“ В какво седи мисълта? Казвате: „Няма чувство.“ Възможно е да няма чувства, но в какво седят чувствата. Казвате: „Ти виж, лицето му погрозняло, хлътнали му очите.“ Или пък: „Очите му са изпъкнали като на жаба.“ Някой се е угоил, а за друг казват: „Какво се е сгърчил, какво се е изсушил.“ Тези са основните критици. Когато се критикувате, на свят се критикувайте като младите моми. Една мома най-добре ще е да тури китката на ухото си и нищо да не казва. Като

я погледнете, да кажете: „Колко е хубаво облечена, колко е стройна като свещ.“

А ————— В

Фиг. 1

Понеже вие сте от учените хора, ето тук имате една линия АВ (фиг. 1). АВ е един резултат, един изходен път. Туй място, от А до В е изходено. Каква е причината, която може да те застави да изходиш това пространство? Тръгвате вие – кои са подбудителните причини да тръгнете от А към В? И мислите ли, че като тръгнете от А към В, ще постигнете вашата цел. Няма никакво постижение. Това са два полюса. А е началото на нещата. В е краят. В дадения случай резултатът е една смяна. Но тази смяна ще стане в С и D. Тази линия представя едно състояние, А е мъжът, В е жената. Ако мъжът дойде при жената, какво ще стане? Ще се скарат. Ако обърнете движението обратно – жената да иде при мъжа, пак ще се скарат. Вие мислите, като се съберат хората на едно място, ще си гугуцат, че всичко ще бъде наред. Щом хората се приближават много, каране ще има в света. Между всички хора трябва да има едно пространство. Изгуби ли се това пространство, динамическата сила се явява и там се появяват всичките раздори. Казва: „Ограничава ме той.“ Ограничението разбира, че в туй пространство, което имаш, в което можеш да се проявиш, не си свободен да се проявиш. За пример по някой път вие имате един навик, дойдете и близо до ухото шушнете нещо някому. Казваш: „Чакай да ти кажа нещо, никой да не чуе.“ Какво се казва близо до ухото? Най-първо, щом шушнете, вие не сте

много от умните хора, това да го знаете. Страх ви е някой да не ви чуе. Шушненето показва, че имате страх. Страх някой да не чуе. Всеки, който шушне, го е страх – ще ви кажа нещо, но да не го казвате никому. Но вие въпреки това отивате и на друг го казвате. Този, другият, ще отиде при трети и ще каже: „Никому да не го казваш“ и т.н.

Наскоро дойде една сестра, на която казах: Няма да носиш чужди лъжи при мене и да ми ги представяш под формата на истини. Говорил ти някой нещо, ти не си го проверила, то е цяла лъжа. Ще дойдеш при мен да ми го разправяш като истина. Ти си чула нещо, ще го провериш и ще мълчиш. Някой обещал това ще направи за Господа, онова ще направи. Това са дубари, това са лъжи. Това ще направя, онова ще направя, пък нищо не прави. Кажете ли нещо, ще го сторите. Светът е пълен само с лъжи. Аз това ще направя, аз онова ще направя. Слушал съм мнозина да дават разни обещания. Младият момък казва на момата: „Ти при мен ще бъдеш като царица.“ Едно време нямаше автомобили, с файтови ги возеха. Казва: „При мен ще бъдеш облечена с коприна, прах няма да падне отгоре ти. Като дойдеш при мене, ще се увериш, че майка ми е светица, пък баба ми е светец. Имаме няколко души слуги.“ Тя мисли, че вече отива в рая.

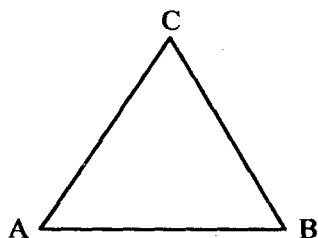
Два възгледа има в рая. В рая започнаха с два възгледа. Когато Бог дойде при Адама, каза: „В който ден ядеш от това дърво за познание на добро и на зло, ще умреш“. Няма да го буташ, не яж от него, стой настрана от него. На другата страна на рая дойде един адепт и казва на Ева:

„В който ден ядете от това дърво, като Бог ще станете“. Адам имаше един възглед, който Бог му даде, че ако яде, ще умре. Ева имаше друг възглед, че ако яде, като Бога ще стане. Сега вие всички все по тия два възгледа вървите. Къде е погрешката. Митът е такъв. Бог казва на Адама: „Това, което ти казвам, кажи го на Ева, че и тя да знае.“ Пък той не го каза на Ева. Той мислеше: „Тя е дете, какво ще ѝ разправам. Тя е млада.“ После Господ му каза: „Кажи ѝ да не ходи около дървото.“ Той казва: „Дете е още, има толкоз други работи за забавление, няма да иде.“ Така Адам не предупреди Ева. Дойде черният адепт и той ѝ даде другия възглед. Мъжът нямаше инициатива, той беше зает със своята наука. Адам се занимаваше със зоология, голям зоолог беше. Той е най-прочутият зоолог, който някога е съществувал на земята. Като прекарал Бог всичките животни, които съществуваха, и птици, и бръмбари покрай него, на всички Адам е турил имена. Много учен човек, зоолог. Адам даде име на всички животни, изследваше ги, с научна дейност се занимаваше. Не му остана време да каже на Ева, че не трябва да яде от дървото. Тя си каза: „Баща ми е зоолог, аз ще стана ботаник“. И тя се захвана с ботаниката. Тя е прочута ботаничка. Тя ходеше да се разправа с цветята. Сега затова всичките моми отглеждат цветя и се кичат с тях. Някое момче ще хване някой бръмбар, ще го пусне да хвъркне – зоолог е вече. Ще попитате, че няма ли човек с нещо друго да се занимава? Зоологията е прочута наука. Ботаниката е прочута наука. Зоологията е цяла азбука. Ботаниката – също. От зоологично гледище

ще разбирате света по един начин, от ботанично гледище ще го разбирате по друг. Това са сили, които са скрити, и те трябва да се изучават. Когато се лекува някой човек, изваждат се от листата на растенията ония сокове, които лекуват. Трябва да изучавате магическата сила на растенията. Например вие имате къща и посееете дървета до къщата близо. Вие не разбирате закона на растенията. Растенията, без да искат, ще ви причинят пакост. Достатъчно е вие да се изпотите и да легнете близо до короните на едно растение или до някой орех, за да видите какво има в растенията. В растенията има една жажда за вода. Те обичат водата. Те като изтеглят водата, ще изтеглят и соковете на живота. Казвам: Никога не трябва да заспivate под сянката на растенията, защото като заспите, тогава идват всичките нещастия на човека.

Най-първо злото в света си служи с опивателни средства. Вие говорите за влюбването. Да се влюбиш – това е опивателно средство. Влюбването е позлатяване на един предмет. Може да се влюбиш в един предмет или може да имаш отвращение от един предмет. Да се влюбиш е заблуждение. И да имаш отвращение е заблуждение. Когато се роди отвращение от един предмет, то е окаляне, ти окаляш едно добро. Тъмните сили окалят един предмет, за да имаш отвращение. В първия случай, когато ти се влюбиш в един предмет, ти мислиш, че като него няма в света. То е единственото нещо, което ти трябва. Вероятността това да е вярно е едно на сто. След като опиташ това, в което си се влюбил, ще разбереш истината. Тия неща, които ти

очакваш, не седят там. Ти си се влюбил в един предмет
вън от себе си, мислиш, че твоето щастие зависи от този
предмет. Това е заблуждение, защото щастието не седи
вън от тебе.

Фиг. 2

Сега много мъчно е да се
разбере посоката на движение-
то. А се движи към С и В се дви-
жи към С (фиг. 2). В този триъ-
гълник се показва: Ако движе-
нието е равномерно, тогава
имаме един равностранен триъ-
гълник, в който имаме равни ъг-

ли, имаме равни движения, равни постижения, при по-мал-
ките ъгли имаме по-малки постижения. Ако този ъгъл А се
измени, стане по-голям, при по-големите ъгли имаме по-
големи постижения. Но това постижение – А В, представ-
лява тялото на човека. А С представлява ума на човека. В
С представлява сърцето на човека, неговата чувствител-
ност. Ако линията АВ се скъсява, а линията АС и ВС се
продължават, се показва, че умствената и сърдечната де-
ятелност се увеличават, а тялото намалява. Тогава ще
имаме един човек, който започва да слабее. Ако се разви-
ват чрезмерно умът и сърцето на човека, изтощава се тя-
лото. И обратното може да стане – АВ се удвоява, става
по-голямо, тогава двете линии АС и ВС се намаляват. То-
ва ще показва, че умствената и сърдечната линия на човека
се намалява в полза на тялото. Като се развива тялото на
човека, частите стават по-големи. Ръката става по-голяма,
краката стават по-големи. Очите, носът, всички стават по-

големи. Предпотопните животни са били големи. Имало е предпотопни животни, които са били два пъти по-големи от нашия слой. Тия същества са били с идеята, че от голямото тяло зависи силата им. Такова разбиране са имали. Тази идея и сега не е изчезнала. Човек сега мисли да си направи голяма къща, да има много ниви да посее, всички хора имат тия желання. Но трябва да разбирате в какво седи големината на човека. Закон има в природата, че всяко нещо, което притежавате, трябва да го употребите на място. Ако вие имате един ум, но не знаете законите, по които се движи вашият ум, няма да знаете как да постъпвате в даден случай. Ако имате едно сърце и не знаете как да постъпите в даден случай със сърцето си, може само нещастни да бъдете. Ако имате едно тяло и не знаете как да постъпвате в дадения случай, тогава може ли да мислите, че сте от умните хора? Наричам умен човек оня, който знае добре да постъпва най-първо със себе си и после с другите. Човек, който не може да постъпва със себе си добре, той не може да постъпва и с другите добре. Подумите „да постъпваш със себе си добре“ разбирам съзнанието на Божественото, което е вътре в мен. Ако аз не мога да постъпя добре с туй съзнание, ако не го оценявам, аз не мога да оценя нещата, които са вън от мен. Тогава Божественото и вън от мен няма да го оценя. Мислите ли, че една дъщеря, която не обича майка си, може да обича другите? Или мислите ли, че един човек, който не обича себе си, може да обича другите? Важно е в дадения случай аз да разбирам онова Божественото, което е внесло живота. Съзнанието, което имам, то се е родило от Божестве-

ното, което е в мен. Казвате: „Аз съм личност. Аз съм душа.“ Ти си душа, която е излязла от Бога, следователно Бог е вътре в теб. Ако душата, която е излязла от Бога, не обичаш, как ще обичаш другите? Сега казвате: „Тази идея е смътна.“ Но ти си се влюбил в един предмет отвън. Значи, щом си се влюбил, обичаш този предмет? Често ме запитват: „Защо еди кой си не ме обича?“ Че ти си се влюбил сега, то е твоя работа, а защо не те обича някой, то е друг въпрос. „Ама аз го обичам, пък той не ме обича.“ Как е възможно да обичаш някого, пък той да не те обича? Може ли да не обичаш себе си? Може ли едновременно да обичаш и да не обичаш себе си? Представи си даден човек, който е само една форма над тебе, ти си го обикнал, без да знаеш, че това си ти сам. Той ти прави известно впечатление. Защото щом обичаш един човек, има известно изменение. Някой идва и казва: „Аз го обичам.“ А аз виждам, че той не го обича, той сам се лъже. Лицето не показва, че е на човек, който обича. Като ми каже, че обича, казвам: Чакай да ти премеря врата. Когато люби човек, има мярка, особена мярка на врата, на китката. Това е тайна, която не мога да поверя никому. Като премеря врата му, виждам, че той сам се лъже. Той мисли, че обича и казва, че обича. Казвам: Дай да ти премеря ръката. Виждам, че там няма любов. Премеря двете ръце – и там няма никаква любов. Премеря двата крака – и там няма никаква любов. Премеря му носа – и там няма любов. Премеря ушите – и там няма любов. Имам си такива инструменти, с които измервам каква е дебелината на космите. И там няма любов. Виждам косите са сухи, набръчкани от сухо-

та, от суша страдат. Вие наричате красиви къдравите коси. Мнозина харесват къдравите коси. Ако търсите безлюбие, ще го намерите в къдравите коси. Сега се интересувате повече от къдравите коси. Не е лошо да има човек къдрав, но леко къдрав, вълнисти, а не ситно къдрав коси. Любовта е една мярка. Тя е съразмерност. Мярка има, с която се измерва. Когато любовта започне да действа в човешкия организъм, всички части на тялото вече стават съразмерни, хармонични.

Един ден, когато хората разберат закона на любовта, частите ще бъдат съразмерни. Няма да имат тия противоречия, които сега съществуват в света. Противоречията не зависят от вас. Защо се ражда такава ревност? Като обичате някого, защо се ражда ревност. Вие не знаете произхода на ревността. Няма да ви обяснявам, но вие ревнувате да не би някой да ви измести. И между двама лекари има ревност, и в младите моми има ревност, и в младите момци има ревност. И в майките има ревност, и в бащите има ревност, и в слугите има ревност. Няма същество в света, в което ревността да не се проявява. Ревността наричам инерция. Като се движи един предмет, ако не знаете закона как да спрете предмета, ще се роди ревност, една инертна сила, която може да произведе някой път цяла катастрофа.

В религиозния живот човек се занимава с човешкото сърце. Религиозните хора, като нямат знания, не развиват ума си, а работят повече със сърцето. По този начин си създават големи нещастия. Онзи, който се занимава с естествените науки, той се занимава с мисълта, но ако не

разбира законите на мисълта, само може да си докара нещастие. За да обичаш един човек, трябва да знаеш от какво се нуждаят неговите чувства. Всякога, когато искаш да бъдеш полезен на един човек, не накърнявай неговите чувства. Не трябва да му причиниш ни най-малка вреда. Защото в любовта, щом причиниш най-малкия уцърб, ти ще изгубиш любовта. Вие сега казвате: „Как е възможно да се изгуби Божията любов?“ Тя, Божията любов не се изгубва, но ако вие имате енергия, която тече по жици, и ако вие бутнете и прекъснете жицата, енергията престава да тече. Не че енергията отвън се е изгубила, но енергията, която иде към вас, не тече. Като спрете тока, който ви е полезен, вие ще спрете вашата мисъл. Тогава ще се намерите в тъмно. Умът ви ще стане тъмен. Токът се прекъсва. Трябва да разбирате закона за енергиите и да поправяте своевременно всяко прекъсване. Може вие да не сте причината, някой друг може да е дошъл и да е прекъснал този ток. Токовете на ума и на сърцето може да се прекъснат. Те може да се прекъснат от тия лъжи, с които се занимавате. Всеки ден се занимавате с лъжи и тия лъжи носите във вид на истини. Кажете ви някой нещо, и вие, без да го проверите, го казвате като истина. Казал ви, че той не пее хубаво, че пеенето има чисто възпитателен характер. Някой казва, че момата не пее хубаво. Пък като я видя, знаей, че тази мома може да пее хубаво. Цветята хубаво растат. Всичко наоколо е чисто, всичко расте. Още като вляза в някой двор, от цветята знаей дали момата пее хубаво или не. Някой път казват, че момата знае да пее. Виждам лис-

тата на дърветата изсъхнали, казвам: Тя не знае да пее. Вие може да познаете дали ще станете певец или не. Вземете няколко саксии цветя и като пеете, ако цветята растат и цъфнат, вие ще станете певец. Дали ще станете артист или цигулар, все същият закон е. Сега има други потънкости, които не искам да ви разправам. Защото вие имате една най-силна черта – всички търсите нещата наготово, завършени. Много пъти ходя на концерт. Аз, който разбирам музика, седя и слушам. Някой отворил една книга, той едва разбира от музиката и в книгата проверява текстовете, как свири музикантът. Онзи музикант свири и той вижда дали взема вярно. Отбелязва си и казва: „Тук не взе хубаво, там не взе хубаво.“ Ти слушай, да остане нещо, недей гледа какво е писано там. Ще вземем една книга, в която някой пише слънцето как изгрява. Ще гледам слънцето не по книгите как изгрява. Като изгрее, ще го нарисувам, ще направя едно сравнение. В музиката това са диези. Имате разстройство на стомаха си, лекарят, като дойде, ако е истински музикант, такава рецепта ще даде. Ще изпее три тона и вие ще оздравеете. Кои са, няма да ви ги кажа. И като изпее тия, трите тона, веднага коремоболието ще изчезне. Имате някаква тежест на сърцето, дойде той, изпее други три тона. Тогава ще изпее една кварта. Веднага всичката тежест на сърцето ви ще изчезне. Някой предмет не може да разберете. Лекарят ще дойде и ще изпее една квинта по един начин и веднага ще дойде светлина във вашия ум. Лесно ще стават работите. Сега мнозина от вас кварта пеете, квинти пеете, то това е ме-

ханическата страна на музиката. И аз мога да премеря един плат, но онзи, който шие дрехите, като премери плата, знае каква дреха може да се направи. А аз не разбирам каква дреха може да се направи. Аз привеждах един пример в първите си беседи за един българин. Най-първо той ходил като градинар в Солун. В турско време било. Три-четири години работил, излизали пришки на ръцете му и все казвал: „Тежък е този живот.“ Един ден, вървейки из Солун, търсил да се хване на работа някъде като чирак. Гледа един абаджия, от старомодните абаджии. Седи и работи в дюкяна си. Влиза българинът вътре и казва: „Искам да науча този занаят, вижда ми се лек, с иглата се шие.“ „Добре.“ Господарят му дал една игла и той започнал да шие. Казва: „Туй разбирам човек да си почине, само с игла да шие, без конец.“ После турят конци, седял две седмици, започнал да изкарва и конца. Господарят му бил прочут. Идва един турски бей, иска да му се ушие един бирбучулия¹. Господарят знае да шие. Чиракът е бил голям, на двадесет и една година. Дава му ножици, аршин и го изпраща при бея. И казва, че той ще отиде след него. Но случва му се работа, закъснява, не дохожда навреме. Анекдотът е такъв. Беят, като го гледал, харесал му чиракът и му казал: „Ти ми се виждаш майстор. Тъй както те гледам, имаш вид, разбираш що е занаят.“ Чиракът не казал, че отскоро работи, едва от две седмици. Беят искал

¹ Дълга горна дреха (б.р.).

да му ушие бирбучуклията, като изважда един топ сукно. Чиракът започва да мери. Рязал, рязал, гледа го боят и казва: „То бирбучуклия няма да стане, ами направи ми салтамарка¹. “Той пак мерил, мерил, рязал. „Виждам, – казва – синко, умът ти е на друго място. Като си изучил занаята, за момите си мислил, но я поне една тютюнева кесия да ми направиш. И ако не можеш да ми направиш една тютюнева кесия, ще те набия вече.“

Та и вие сега имате занаяти, но не сте ги научили, режете, кроите на общо основание. Бирбучуклия не става, салтамарка не става и остава тютюневата кесия да се направи. Това не е занаят. Както гледам всинца ви, си мисля какво ли ще излезе от вас. Поне да имате знание. Дойде ви едно неразположение. Имате една мисъл, която ви мъчи. Да знаете как да се освободите от тази тежка мисъл и това ще е предостатъчно. Вие обикаляте цялата махала, разправяте, че ви е мъчно. Казват: „Какво имаш на лицето, като че не си разположен?“ Казва: „Случи ми се нещо.“ Какво се случи? Случило се нещо. Че какво се е случило? Че яденето било малко пресолено, снахата пресолила яденето, не знае как да соли. Снахата пресолила яденето и свекървата тръгва да разправя това нещо навред. Снаха ѝ пресолила яденето, снаха ѝ пресолила яденето. Всички чуха, че свекървата говори, че снахата пресолила яденето. Втори път тя се поправя. Много малко сол турила. Тол-

¹ Къса горна дреха, обикновено подплатена с кожи (б.р.).

кова малко, че яденето останало несолено. Пак свекървата разправя: „Представете си безсолно направила яденето.“ И пак ходи по махалата да разправя, че е безсолно яденето. Аз ако съм, ако бобът е пресолен, ще му наляя едно кило вода и ще оправя работата. Ако е безсолно, аз ще го осolia. А свекървата разправя: „Представете си нашата снаха не знае как да соли.“ Ако тури повече сол, много сол турила – лошо. Ако тури малко сол – пак лошо. Питам сега: Какво да прави снахата? Аз ако бях снаха, като варя боб, няма да му слагам никаква сол. Ще кажа: „Мога да сваря боб, то е моя работа. Но да го соля, то е ваша работа. Аз мога да сваря боба, а вие ще го солите. Вие ще носите отговорността. Солен или несолен, то не е моя работа.“ Казвам ви сега едно правило. Като варите боб, не го солете. По някой път чувствата са пресолени, умът е безсолен. Някъде умът може да е пресолен, а сърцето да е обезсолено.

Та казвам, ако солта се изгуби, това е процес на мислене, процесът на осоляването е процес на чувстване. Ако вие не можете да мислите правилно, вашият ум не може да се осolia. Процесът на мисленето е процес на осоляване. Следователно да осолите един предмет, значи той да се прояви в своята красота. Да обичате някого, то е осоляване. Трябва да знаете как да обичате. Цяла наука е да знаете един човек как да го обичате. Вие забелязали ли сте как започвате вашата любов? Сега сте минали през цяла школа на любовта. Като погледнете булката, наведете очите надолу, пресолено е яденето. Гледате ли надолу, това е законът на растенията. Главата им е заровена в зе-

мята. На тия растения защо главите им са надолу? Когато растенията дойдоха на земята, северният полюс беше на друго място. И растенията показват къде е бил северният полюс. Той е бил долу. Там е била и човешката глава, заровена долу в материята. Сега е точно обратното. Главата му е перпендикулярна, в обратна посока. Северният полюс сега е в друга посока. Когато са се явили млекопитаещите животни, полюсът е бил към изток. Дето е нашият изток, там е бил полюсът. Растенията показват къде е бил северният полюс, когато те са дошли на земята. Когато са дошли животните, той е бил към нашия изток, а когато е дошъл човекът, полюсът е там, където е сега. Съгрешаването на човека се дължи на изместването на земната ос на двадесет и три градуса. Това е човешкото падение. То е падение вътре у вас. На двадесет и три градуса е отдалечена вашата ос от правата посока, от правата посока на любовта. Лъчите на любовта в човешката душа идат правилно, но човек поради отклонението не ги възприема правилно. Вследствие на това има един дисонанс в човека. Земята е отдалечена, не е погрешка това. Погрешката е вътре в човека.

За в бъдеще тази ос, в която се движим във физическия свят, трябва да бъде перпендикулярна спрямо Божественото слънце, около което ние се движим. Всички вие трябва да изправите вашата ос. И тогава Писанието казва: „Роденият от Бога грях не прави“. На родения от Бога оста му е изправена. На неродения от Бога оста му е изкривена. Вие, като предете, как въртите вретеното? Като предете,

вретеното се върти отляво надясно. Отвесно се движи, не настрана. Можем да извадим една хубава мисъл в себе си. Ако вашата ос е изкривена, това значи, че в отношенията между вашето сърце и тяло има нещо изкривено. Под отвесно положение към центъра разбираме едно хармонично съчетание на ума, сърцето и тялото със законите, които съществуват вече в света. Вие всички търсите помощ. Болният човек, ако отиде при някой болен, може ли да му помогне? Защото и да иска болният да му помогне, няма да може, тъй като не притежава силата на здравето. Ако отидете при болния, трябва да бъдете здрави. При болните трябва да ходят здравите хора. Здравият човек, като отиде при болния, лекува. От него излиза магнетична сила. Здравият човек има една приятна топлина. Онези хора, които не са здрави, имат особена студенина. Щом пръстите на краката започнат да изстиват, кръвообръщението не става правилно. Щом краката ви изстиват, това показва, че вашата симпатикова нервна система не функционира правилно. Студените пръсти показват, че мозъчната система не функционира, няма хармония. Вие може да направите някои опити. Ако хармонирате сърцето си, ако хармонирате ума си, веднага ще се стоплят ръцете ви. За някой човек, ваш близък, вие имате лошо мнение. Ако имате например лошо мнение за баща си, непременно пръстите на ръцете ви ще изстинат. Ако имате лошо разположение към майка си, пръстите на краката ви ще изстиват. Изправете отношението към баща си, веднага ще започнат да се стоплят пръстите на ръцете ви. Изправете отношението

към майка си и краката ви долу ще се стоплят. Туй показва, че майка ви и баща ви започват да функционират. Когато аз говоря, че хората трябва да се обичат, разбирам, че трябва да обичат близките хора, за да се подобри кръвообръщението. Кръвообръщението – туй движение, показва правата мисъл, правите чувства, които образуват кръгово движение, което е необходимо за здравето. Това движение се образува вътре в артериалната и венозната система. Образува се движение на човешката мисъл, която трябва да мине през цялото тяло. Една мисъл трябва да мине през всичките клетки на тялото. Едно чувство трябва да мине през всички клетки. Този процес и в най-малките частици на тялото и ума трябва да проникне. Следователно, когато мисълта минава без никакво съпротивление по цялото тяло, човек става здрав. Когато неговите чувства минават по цялото тяло, той е здрав. Когато само през известни части минават, тогава човек е частично болен.

Когато говорим за Бога, ние разбираме тази вътрешна хармония, от която нашият ум се нуждае. Да обичаме Бога разбирам да обичаме Неговия Дух, да се образува този кръговрат в нас, да чувствуваме присъствието на Бога. Да чувствуваме всичко онова, което той е създал и да ни е обично заради Него. Да обичаме всичко онова, което съществува.

Вие мислите да изходите пътя от А до В. Какво представлява в дадения случай С? – С е Божествената Любов, към която човек се стреми. Мъжът и жената трябва да се стремят към С. Това е Божествената Любов, т.е. ако мъ-

жът се стреми към С и ако жената се стреми към А, никакъв резултат няма да има. Ако В се стреми към С и ако А се стреми към С, имате вече резултат. Този закон се проявява, когато на едно дърво клоните се стремят към центъра на слънцето. Когато едно дърво расте, кой е центърът, към който се стреми плодът? В дадения случай С е плод, който се ражда от едно дърво. Корените имат стремеж към С и клоните имат стремеж към С, следователно такова дърво ни е приятно. Онези дървета, които нямат плод, считаме безплодни. Те нямат стремеж към С, те не са обичани. Ако във вашия ум не може да дойде плодът, вие сте безплодни. И ако вашето сърце плод не дава, вие сте безплодни. Любовта не съществува като стремеж във вашия живот. Когато стремежът е правилен, плодът ще дойде. Не само да има плод, но да има качество на плодовете. Значи умът ви трябва да даде най-хубавите плодове. Сърцето ви трябва да даде най-хубавите плодове. От това зависи качеството, от това зависи бъдещето. Като кажем някой път „Не се занимавай с другите хора“, то значи погрешката на другите хора нищо няма да ни ползува. Питам сега свекървата, която казва, че снахата пресолила боба, какво се ползува? Каква е целта? Свекървата няма любов към снахата, нищо повече. Когато е пресолила боба, или ако малко сол е турила и оставила боба безсолен, каква погрешка има в това? Тя има сол, солта е в нейните ръце. Да тури. Ако има много сол и ако аз бях на мястото на свекървата, ето какво щях да направя. Щом снахата е пресолила боба, аз ще взема друг боб. Ще го туря в гърнето,

ще го сваря и не ще го пресоля. И ще кажа: „Пресоленият боб ще го оставя за мен.“ А новият боб, който ще сваря, ще кажа, че е на снахата. Аз да кажа каква свекърва съм. Аз ще взема нейната погрешка. Дойде някой и ти се оплаква. Аз ще приведа един пример.

Аз имам двама приятели. Единият беше наш брат, той беше адвокат. Замина си той. А другият беше един евангелски проповедник. Отивам при адвоката и заварвам там двамата правят заявление. Казват, че един млад момък взел сто лева от нашия приятел и обещал на проповедника брашно да му купи, но го излъгал. И двамата се съгласили да го дадат под съд. Това беше в четиринадесетата година, във време на войната. Рекох: Този момък иска да се жени. Трябвали му пари за младата булка. Искал някой брашно, но момата дошла, тя развалила брашното. Парите тя изяла. Вие сега ще идете да го съдите. После ще го карате да се кълне. Ще направите една погрешка. Казвам: Колко ти дължи? Проповедникът казва: „Взе двадесет и пет лева.“ Изваждам и давам двадесет и пет лева. Изваждам и давам сто лева на нашия брат. Казвам: Аз плащам заради него. Имам да му давам. Младият момък ми направи една работа и аз плащам. Считайте рекох, че въпросът е разрешен. Един ден, ако той дойде и ви даде парите, тогава може да ми ги върнете. Като извадих да дам на братя парите, той казва: „Аз не искам.“ Аз взимам соления боб за себе си. Аз направих този пример за двадесет и пет лева. Казвам ви го на вас: Струва ми двадесет и пет лева. Братът се отказа. Не иска парите. Веднага се примирихме. И

тия двамата бяха щастливи, че не го дадоха под съд. Вместо като свекървата да ходя, да разправам, че не е осолен бобът, аз направих един безсолен боб, пък взех соления за себе си.

Сега на вас представям соления боб, понеже вие сте много умни. На вас казвам – турете малко вода.

Стремеж у всинца ви трябва да има към онова, Божественото. Всякога се спирате да направите една малка жертва, но не от страх. Човек има много неприятели в невидимия свят. Ние сме изложени както растенията на разни бури, на разни насекоми, гъсеници, много неприятели имаме. Тия растения сами не могат да си помогнат. Някой човек е тъй безпомощен към окръжаващата среда и него може да изядат така, както гъсениците дърветата. Трябва да дойде някое разумно същество да ги освободи от гъсениците.

Казвам: Мнозина от вас имат такива гъсеници, които изпояждат най-хубавото, което имате в себе си. Ако вие обърнете ума и сърцето си към Бога, онези, които ви обичат от невидимия свят, ще ви помогнат.

В Писанието се казва, че Той изпраща духовете си да помагат на онези, които ще наследят Царството Божие. Понеже вие сте определени да наследите Царството Божие, затова постоянно трябва да отправяте сърцето си и ума си към Бога, за да бъде този път отворен, да слизат отгоре да ви помагат. Затова казвам, не затваряйте ума си, не затваряйте сърцето си за Божествения Дух, който работи във вас. Да не затваряте, а да любите, значи вратата

ви постоянно да бъде отворена за Бога. Като говорим за Любовта, разбирам отворената врата, през която Божествените сили ще дойдат, ще ни помогнат да се повдигнем. В края на краищата всичко онова, което искаме, ще постигнем. С Любов всичко можем да постигнем. Не в един ден, но в живота, който трябва да прекараме на земята, ще се постигне. Има много хубави работи, които може да се постигнат. Хубави и красиви работи може да се постигнат. Туй, което опитваме, туй, което остава в нас, то е реално. Онова, което не сме опитали, онова, което не е в нас, то не е реално.

Когато говоря за Любовта, аз разбирам същинските плодове на живота, които са родени от дървото на живота. Не разбирам гипсови ябълки и плодове. Има хора, направени от гипс, за тях не говоря. Говоря за хора, които Бог е направил, в които е Божественият живот. Обичайте тях.

„Добрата молитва“

29 лекция на Учителя,
държана на 17 април 1940 г., сряда, 5 часа сутринта,
София, Изгрев.

СТЪСТЯВАНЕ, РАЗРЕДЯВАНЕ И РАЗШИРЯВАНЕ

„Отче наш“

„Венир Бенир“

(Учителят разглежда темите: „Малки загуби, малки придобивки“.)

Малките теми са за много учени хора, за гениални хора. На гениалния човек трябва да дадеш най-малко брашно, за да направи хляб. На обикновен човек, който не знае, и цял чувал да му дадеш, пак едва ли ще направи хляб. От три буки три вретена може да изкара неученият. На някой може туй да му се види противоречие. Природата не обича да се хабят нейните енергии. Затуй тя създава сега новото в света, едно ново поколение. Първите хора са хабили много нейната енергия. Казват: „Човек няма какво да мисли много.“ – Какво трябва да прави? Не трябва да мисли. Той още не се е научил какво да мисли. Не трябва да мисли. Той не е започнал да мисли, пък разсъждава за мисълта. Някой говори за любовта. Говорят за любовта някои, но не са дошли и до прага на любовта. Имат някакво смътно понятие, сянка за нея и казват: „Не трябва човек да обича.“ Той още не е почувствувал какво нещо е любовта. Тези хора, които само говорят за любовта, са много разточителни. Любовта именно е ограничение на всички разточителни хора. Щом влезе някъде любовта, разточителността престава в света. Докато няма любов, разточител-

ност, колкото искаш. Например двама души се карат – това е разточителност. Двама души се сърдят – това е разточителност. Двама души се обезверяват – това е разточителност. Двама души са мързеливи – това е разточителност. Всички отрицателни неща в света – това е все разточителност. Казва някой: „Искам да си поживея малко.“ Това е разточителност. Хората на тази разточителност искат да си почиват. Казват: „Да починем малко.“ Как ще почине човек, когато не работи. Почивката подразбира работа. Учил дълго време, престава малко да учи. Той никак не е учил, научил за една година три думи французки и казва: „Побеля ми главата, не искам да уча французки.“ Но казва, че два езика знае. Един българин казва: „Сил ву пле“¹ и „хелп юъселф“². „И още зная, но не искам да казвам.“ А това са единствените думи, които знае. Религиозните хора са научили нещо и искат да обясняват нещата, сравняват, но всички едно и също нещо повтарят. По някой път правят баници. Или я правят, като я въртят като змия на колело, това българите наричат зелник. А пък други я правят, като набръчкват корите. Не я правят вита, а набръчкват корите. После я поливат с мляко и каймак. Някой път някои си дават мнението: „Тази, набръчканата е малко по-хубава, витата е малко по-твърда.“ Към коя категория спада яденето?

¹ Заповядай; моля (фр.) (б.р.).

² Заповядай; помогни си сам (англ.) (б.р.).

Сгъстяването – това е физическият свят, това е яденето.

Разредяването – това е духовният свят.

Разширяване – това е умственият свят.

Щом човек се сгъстява повече, отколкото трябва, усеща едно ограничение. Щом има ограничение, то е вече сгъстяване. Следователно свободата е да излезете от онази област на сгъстяването, на втвърдяването. По някой път хората започват да остаряват, втвърдяват се. А се втвърдяват по единствената причина, че старите хора малко мислят, малко чувствуват. За чувствуването, за любовта те казват така: „Любовта е младежка работа. Многого мислене и то не ни трябва. Човек и да мисли много, какво ще придобие? Толкова години като мислих, какво придобих, само главата ми побеля, нищо не съм придобил, само си блъсках главата.“ Именно с блъскане на главата нищо не излиза. Като блъскаш млякото, може да извадиш масло. Какво печели маслото? Млякото губи. Ако някой те блъска, някой избие млякото и на тебе остави само мътеницата. Какво придобиваш тогава? Щом излезе маслото и остане мътеницата, мътеницата вече друга психология има, мътните води повреждат. Щом влезе в стомаха, става наслявяване. Хората се повреждат от сгъстените мисли, от сгъстените чувства, от сгъстените постъпки. Щом на човека се сгъстяват мислите, той свършва, замръзва. Щом замръзне човек, трябва наново да го размразяват. Значи в замръзналия човек няма достатъчно топлина. А топлината, това е онзи закон за разредяването. От него зависи здравословното състояние на човека. Щом започнат да ти

изстиват ръцете, щом започнат да ти изстиват краката, това е едно нездравословно състояние. Щом започне да се стопля тялото, да се стопля главата, да ти изстиват ръцете, топлината е отишла там, дето не трябва. Умът не се нуждае от топлина, нуждае се от светлина. А пък тялото се нуждае и от светлина, и от топлина, за да може да става правилен растеж.

Имаш неразположение на ума, не знаеш защо. Щом имаш неразположение, сгъстяване е станало. Тогава как може да се освободиш от една мъчнотия? Трябва да се разредиш. Да се разредиш или да се наредиш, както трябва. Разредяването и нареждането спадат в същата категория. После ти трябва разширение, трябва ти една мисъл, защото мисъл, която не може да помогне на сърцето, не е права мисъл. Добро чувство е, което може да помогне на тялото. Добрите чувства помагат на тялото, добрите мисли помагат на сърцето. А пък трите съединени заедно – човешкият ум, човешкото сърце и човешката воля, помагат за усиляването на човека. Така човек е разделен на три части: главата му е, която се съобщава с Божествения свят. Сърцето му е, което се съобщава с духовния свят. Тялото му е, което се съобщава с физическия свят. Сега в тия три свята съществуват три вида ангели. Едни ангели направляват човешкото тяло, други ангели направляват човешкото сърце. Трети ангели направляват човешкия ум. Когато ние не слушаме първите ангели, осакатяваме тялото. Когато не слушаме вторите ангели, осакатяваме сърцето. Когато не слушаме третите ангели, осакатяваме

ума. Когато човек престане да слуша изобщо, осакатява се в трите свята. Как наричат туй положение – умирање. Умира значи, че той излиза от този свят на Божествената хармония. Да умре човек, значи да излезе от Музикалния свят и да влезе в един свят, дето няма никаква музика, светът на вечното мъчение, на хаоса, на безпорядъка на нещата. Вие сте преживявали това състояние, когато всичко е объркано в ума, когато всичко е объркано в сърцето, и когато всичко е объркано в тялото, и когато не знаете дълго време да живеете. Уреждате въпроса на тялото например. Искате дълго време да живеете. Тялото само по себе си не може да живее. За да живее човек дълго време, той трябва да разбира законите на сгъстяването, разреждането и разширяването. Да знае кое кога ще му трябва. Представете си, че в част от човека има сгъстени неща, твърди. Костите например. Един човек, ако целият стане само кости, какъв ще бъде? Казвате, че човек трябва да бъде твърд във всичко. Твърд трябва да бъде, но някъде трябва да бъде мек, да има и широка душа. Широка душа към кое спада? Към разширението. Човек не може да има широка душа, ако в него умът не взема участие. Как ще познаете това състояние, когато имате широчина? В широчината има разположение, има мир. Един човек с широка душа с всички хора може да се справи, където и да е. С всеки лесно може да се справя. Той е като богатият човек, дето иде, лесно се справя, понеже на всички плаща. Дето влезе, плаща човекът, богат е, лесно се нарежда всичко. Аз наричам богат човек този, който е богат с тялото си,

богат със сърцето си и богат с ума си. Има хора, които са богати телесно, но сърдечно не са богати. Има други, които по сърце са богати, но телесно не са богати. Има други умствено богати, а сърдечно сиромаси. Богат е човек, който умствено е богат. Не всеки може да бъде богат. Човек да бъде богат, трябва да има една открита и голяма площ на челото. Богатите хора се определят от известна площ, известни криви линии, известни пропорции има, понеже всичкият умствен живот иде само от тази площ на челото. С челото се възприема това, което идва от Божествения свят. Долната част на носа възприема чувствата. Човек е чувствителен много, ако ноздрите са разширени. Долната част на челюстта в мъжете и жените се отличава. Понеже челюстта на мъжете е покрита с косми, а на жените е гола, следователно по сила мъжът е по-силен, отколкото жената. Защо? Защото челюстта му е покрита с косми, а жената е по-слаба, понеже няма окосмена брада. Ако жената би придобила качествата на мъжа, ще израстне брада. Ако мъжът придобие качествата на жената, брадата му ще изчезне. Сега това са практически приложения.

Целият съвременен свят иска да тури в една държава, в едно общество ред и порядък. А пък, ако влезете в едно религиозно общество, първо ще ви кажат, че трябва да се вярва в Бога. Да се вярва в Бога, но с какво трябва да вярва човек? Казвате: „Със сърцето си.“ То е тъй казано, но вярата на човека не се намира в неговото сърце. Вярата на човека се намира горе, в главата му. Но за да се придобие тази вяра, в симпатиковата нервна система има особени

центрове, оттук една енергия трябва да слезе, за да се прояви вярата. Та казвам: Щом дойдеш до вярата, трябва да мислиш. Ти не може да имаш вяра, ако не си мислил. Когато говорим за вярата, за чувствуванията, ние разбираме тия чувства вече. Вярата спада в областта на чувствата, на интуитивната мисъл, на Божествената мисъл. У нас Божествената мисъл се изявява като чувство. Не може да я разберем. Ти някои работи разбираш, след като си ги възприел. За пример ти се опариш и веднага дръпнеш ръката. Дръпнеш ръката преди да си помислил. След като си се опарил, от резултата започваш да мислиш. Ако остане на човешкия ум да спаси ръката, с мисленето да дойде спасението, ще изгориш ръката. Ръката, като се опари, веднага се дърпа, оттегля се. Туй оттегляне, туй чувствуване е много по-бързо, отколкото твоята мисъл. Някои хора казват, че техните мисли са много бързи. Много слаба мисъл имат хората. Чувствуванието действа по-рано и по-бързо, отколкото мисълта.

И в процеса на яденето мисълта е слаба. Вие, като погледнете яденето, не може да определите колко да ядете. Някой пък казвате: „Прядох.“ Какво показва пряждането? Не сте обмислили хубаво. Взели сте повече храна, отколкото стомахът може да смели, да свърши тази работа. Хиляди години вие ядете. Процесът на яденето едва сега започва да се изучава. Какъв процес е яденето? Какъв процес става в човека? Хората едва сега започнаха да изучават сложния процес на яденето. При дъвченето на храната стават ред процеси. После става едно пречистване.

Полезното от храната ще се вземе, ще се образува сок, излишното ще се изхвърли навън. Този процес, тия сокове ще минат в дробовите, ще се окислят, ще добият червен цвят, ще се образува кръв. След туй кръвта ще иде в мозъка, ще се образува мисълта. И после се заражда желание да ядете. Не само човек има желание да яде. Вълкът е ял и вълк е станал. Овцата е яла и овца е станала. Конят е ял и кон е станал. Рибата е яла и риба е станала. Човек е ял и човек е станал. Но ние искаме да разберем каква е отличителната черта на храната, с която се храни идеалният човек. Човек, който не знае как да яде, той не е човек. Единствената хигиена е това. Бог е направил човека. На първия човек е казал: „Всичко ще ядеш, но само от едно дърво няма да ядеш.“ Дал му хигиенично правило да спазва при храненето. Казал му каква храна трябва да яде. Ти например искаш да бъдеш мълчалив. Ядеш кокошко месо, мълчалив човек не можеш да бъдеш. Кокошката, щом като влезе вътре, ще разрови. Като влезе вътре, ще изхвърли всичко навън. Ти искаш да бъдеш мълчалив, да туриш всички хора в ред и съгласие, но ядеш свинско месо. Свинята ще разчопка, ще разрови, всичко ще разбучка. Дето влезеш ти, ще скараш хората – свинско месо си ял. Свинята какво иска? Тя търси яденето, заровените работи търси. Аз съм наблюдавал свинята. Тя дойде, намери някоя круша и като я изяде, започва да рови. Вятърът задуха, паднат круши, тя мисли, че тя ги е изровила. Тя рови навсякъде и мисли, че всички круши тя е изровила от земята. Тя не мисли, че те падат. Тя мисли, че като рови, тя ги е изровила. Това е разбирането на свинята.

На вас, ако кажа за една седмица да живеете тъй, че да няма никакъв спор, с никого да не спорите, с всички да сте в мир, ще изпълните ли това. Чуете, че някой говори на чужд език, не произнася добре и вие се дразните. Мислите, че българите говорят много добре български. Мислите, че французите говорят много добре? Или че англичаните говорят добре? Знаете ли кои бяха първите французи, първите българи, първите англичани? Какви бяха първите езици? Има една вътрешна аномалия в езиците. Няма да се спирам върху това. Тази аномалия е произлязла от храната на хората. Българите изговарят р-то натъртено. Германецът турил р-то в гърлото си и го изговаря гърлено. Англичанинът, който е усетил, без да знае психологически, избягва р-то, иска да го произнася много мекичко. В тях има един верен усет, пък и всичко подлагат на опит. Те имат джентълменско възпитание. В англичаните има благородство. Но тяхното благородство не е каквото е у французите. Англичанинът трябва да се мъчи да стане благороден, по воля иска да се накара да постъпва добре. Пословични са англичаните със своето хладнокръвие. Господар и слуга ядат на масата. След първото ядене слугата умира, господарят продължава да яде. Че умрял слугата — той не се занимава сега с това, иска да си свърши работата. И с това мисли, че е превъзмогнал нещо. Иде келнерът, прави сметката. И пресмята всичкото ядене на господаря и на слугата. Не, господине, той изяде само първото ядене. Англичанинът прави сметката. Плаща за себе си, плаща и за слугата, който умрял, и плаща само едното ядене, дър-

жи сметка, че другото не е изял. Българинът, ако е, ще стане да види какво е станало със слугата. Този седи и казва: „Негова работа е, че е умрял.“ Какво се гони с този пример?

Един друг пример ще ви кажа. Това се случило в Лондон. Един руски княз и един английски лорд се срещат в една тясна улица със своите файтончета. Такива файтончета не с два коня, с по едно конче. Улицата е тясна, не може да се разминат. Князът се спира и англичанинът се спира. Руският княз извадил в. „Таймс“ и започнал да чете, спират се, гледат се. Англичанинът изпраща своя слуга и казва: „Господине, като прочетете вестника, ще бъдете ли тъй добър да ми го дадете и аз да го прочета?“ Българин, ако е, ще му се пръсне сърцето. Той бърза всякога. Българинът е много разточителен. Цяла зима ще прекара в кръчмата, като дойде лятото, бърза. Изгубеното време иска да го навакса. Вследствие на това си причинява голяма вреда. Такова е неговото психологическо схващане. Много бърза. Или в турско време. Българинът е правил големи снопове, понеже е плащал данък на сноповете. Но като вдигне снопа, който толкова тежи, се изсипвал. Как го наричат това, изсипването? Човек и в умствено отношение, и в духовно отношение, и във физическо отношение може да се изсипе. Законът е все същ, не трябва да пресилваш нервната система. Пресилиш ли нервната система, ще плащаш. Щадете нервната система. Не може да пресилвате и мускулната си система. Ако я пресилите, ще се явят известни болести на тялото. Ако пресилването е в чувст-

вата, ще се яви нарушение в симпатиковата нервна система, в дишането ще стане някакво нарушение, после се чу- дите от какво сте заболели. Ако пресилите ума си, тогава ще дойде неврастенията. Та казвам, неврастенията зависи от пресилването на ума. Разстройството на сърцето зависи от симпатиковата нервна система. Внесли сте повече топлина, отколкото трябва. Пък заболяването на тялото иде от голямото сгъстяване. Сгъстяването е хубаво нещо, но нещата са станали по-твърди, отколкото трябва.

Ако четете Библията от единия край до другия, ще разберете колко опитности са имали тези хора и всички тези хора казват, че човек трябва да води един естествен живот в умствено отношение, в духовно отношение и във физическо отношение. Ако вземете закона за постенето. Законът за постенето е закон за почивката. В седмия ден човек трябва да си почине. Шест дни Бог работи, но на седмия си почина. Наместо да се заемете за почивката, вие се заемате със спасението. Човек трябва да пости, за да се спаси. Как ще се спасиш? Ти постиш три-четири дена, някои са постили десет дни. Един брат пости десет дни и припадна, трябваше да го свестявам, трябваше да го пръскам с вода. Той не знае да пости. За да дойде до десет дена пост, той ще започне с един ден, после два дни, три дни, четири, пет, шест, седем, осем, девет и тогава десет дни ще пости, да се приспособи неговата нервна система. Той изведнъж пости десет дни, пресилил се е, мисли, че като пости десет дни, вече много нещо е направил. Но като постиш десет дена, трябва да взема участие умът три дни,

сърцето трябва да вземе участие три дни, и тялото трябва да вземе участие три дни. И след като постиш десет дни, трябва да направиш едно малко резюме, да видиш какво си спечелил. Например аз бих постил десет дни, но кога? Да кажем, има някой човек, с когото не мога да се примиря. Аз ще постя десет дни и като постя десет дни, ще се примиря с него и той ще се примиря с мен. Ако след като съм постил десет дни, той не иска да се примиря с мен, ще си заmine за другия свят. Или ще се примиря с мен, или ще си върви от света. Естественият живот е както музиката. Вземете някой музикант, напише някой ноти. Щом някоя нота не е намясто, объркал е, зачеркне нотата, махне я. Щом няма тази хармония, която се изисква, веднага ще махне нотата и ще тури друга. Сега някои от вас казват, че не можете да се примирите. Щом не искате да се примирите с Божествената хармония, теглят ви черта и ще ви задигнат. Туй е по отношение на Божествения живот. Вие не можете да влезете в Божествения живот, ако не хармонирате вашия ум, вашето сърце и вашата воля. Трябва да се хармонирате. Не да ви убеждават другите, но вие сами трябва да го знаете. Досетлив трябва да бъде човек, много досетлив. Сега аз като ви говоря, в някои отношения неразбиране има на въпроса. Вие искате да угодите някому, вие най-първо искате да живеете за окръжаващите хора и те да кажат, че сте добър. Най-първо човек трябва да угоди на онзи, който го е пратил на земята. Един ученик, като отиде на училището, на кого трябва да угоди? На учителя, който преподава. Едно време препода-

ваше един учител по всички предмети, сега преподават много учители. Човек трябва най-първо да угоди на своя учител, който му преподава. Човек най-първо трябва да угоди на Бога, който му е дал живота и който се грижи за него. Има да се коригираме. За Бога имаме едно понятие, че Господ едва ли не ни чака някъде с някоя тояга да ни наложи. Щом дойдеш до Него, Той като погледне живота ти, ще коригира. В каквото и да е отношение, ще коригира. Например вие по някой път искате да се лекувате. Казвам, не може да се лекувате, ако не знаете да пеете. Искате да се лекувате, но не можете да бъдете здрави, ако не знаете как да ядете. Може да направим опит с вас. Като ядете, ще ви кажа: Ще бъдете здрав или ще се разболеете. Има едно ядене, едно кривене на устата, и като го видя, казвам: Този човек ще се разболеет, той не яде добре. Тридесет и два зъба, това е цяла арфа. Като яде човек, трябва да усеща музикалност. Музика да излиза. Зъбите като се допират, излиза известна музика. Ако в яденето не чувствувате музикалност, ще се разболеете. Като седнете да ядете, ще нагласите своята арфа. Акорди ще вземате. Вие казвате: „Да се наядем.“ То е неразбиране. Да се наядете, но музикални да станете. Музикални за да станете, трябва да се учите. Най-първо вие имате едно напрежение, едно желание да ядете. Туй желание – да ядете, не е лошо, но как ще си подвижите устата в яденето. Вземате едно парче хляб или една ябълка. Отрежете или отхапете, как ще го турите на зъбите, отпред или отзад? Говоря за онези, които имат здрави зъби. Някой вземе един плод, огледа го

хубаво, очисти го, обърне внимание на формата му. Ако е ябълка или круша обърне внимание върху формата, върху цвета. После допре този плод до обонянието си да види какво ухание има. И след това, като е огледал външната форма, опитал мириса, отхапва от хубавата ябълка. Трябва да почувствувате сладчината, която има. Ако тази сладчина, която има в нея, по този естествен път я изядете, ще можете да приемете тази Божествена енергия, която съдържа плодът. А вие бързате. Тогава тази енергия се изсипе, разпилее. Вие бързате да се наядете. За да може да възприемете Божествения живот, не трябва да бързате. Този плод е дошъл от слънцето, оттам е взета тази енергия. Плодът е съчинение. Това, което е написано върху плода, ако вие не можете да го отворите и да разберете какво ви носи този плод, значи, че нищо не сте разбрали от това писмо. То е цяло писмо, което трябва да разчетете. Като ядете бързо, не сдъвквате добре храната и тази, несдъвкваната храна, влезе в стомаха и започва да прави известно безпокойство.

Казвам: Яденето е един от най-важните въпроси. Първите хора пострадаха, понеже не мислеха. Вие казвате сега: „Това ни е останало сега да мислим за яденето. Ние нямаме време да мислим за ядене.“ Сутрин половин час, на обед половин час и вечер половин час. Един час и половина ще употребите за яденето, като през това време трябва да ви занимава някоя светла мисъл. Аз, ако съм на ваше място, няма да взема от фурната хляб, щях да си варя жито; ако ми са здрави зъбите, няма и да го варя. Ако

не са здрави, ще го варя хубаво, мекичко да е. Сега, ако имах жито, каква храна бих взел с житото? Една хубава круша, жълта, с тънка опашка, някак тумбеста надолу или една хубава ябълка, валчеста, малко тъмnochервеничка. Малко жълта от северната страна, а червеничка от южната, бляда от източната. Червеничка от западната страна. Тази Божествена храна, която влезе у мен, тя ще създаде, тя ще донесе онази енергия, която е необходима за тялото. Ще ядете такава храна, от която ще почувствувате в себе си един подем. Тази ябълка и това жито ще внесат у вас разведряване, ще имате приятни чувства. После енергията ще се качи във вашия ум и ще внесе разширяване. Казвате сгъстило се нещо. Мъчи ви нещо. Но това, което ви мъчи, ако вие не можете да се освободите от него, образува сгъстяване. Ако този закон не се спазва, образува се наслояване. Всички болести сега се образуват от наслояването. Ревматичните болки в ставите то е от сгъстяването. Наслояване става, полуорганически вещества се наслояват по ставите и като дойде кръвта, като минава през тъканите, през капилярните съдове, които вече са се втвърдили, образува се известно търкане, става възпаление, става подуване на крака.

Първият процес – това е мисленето. Мисъл има там, дето има една естествена светлина. И чувствата трябва да бъдат естествени, а те са там, където има една нормална, приятна топлина. Тази топлина ще произведе разведряване. Сгъстяването е потребно на физическото поле. В клетките трябва да става туй сгъстяване, между тях да има

една нормална връзка, а не втвърдяване. После, щом дойде до чувствата, започва вече разведряването. Най-после идва човешката мисъл, разширяването. Сега с какво бихте ги заменили, за да ги преведете? Разведряването с какво ще заместите? В разведряването ще внесете милосърдие, кротост, въздържание. И аз, когато говоря за любовта, разбирам закона за разведряването. Този закон трябва да действа в човешкото сърце. А пък в разширяването иде вече знанието. Вие като се учите, става разширяване във вашата мисъл. Сега някои от вас мислят, че с целия си мозък мислят. Не, задната част на мозъка се занимава с хиляди работи. Но човешката мисъл се занимава само с предната част на мозъка. Ако развивате долната част на ума си там, където са наблюдателните центрове, впечатленията, обективният ум, челото ви ще изпъкне долу. В някои хора долната част на челото е изпъкнала, а горе челото става полегато. В някои средната част на челото е развита, те са хора, които обичат история, литература. Тези, които обичат философия, отвлечените науки, у тях горната част на челото е развита. Музиката спада към литературните способности на човека. Редът и порядъкът спадат към материалния свят. Ако искате да се занимавате с философия, трябва да е развита горната част на челото ви. Ако нямате развити тези центрове на философски въззрения, няма да можете да разглеждате принципите на нещата. Да се занимавате с литература, значи да разглеждате законите на нещата. А да се занимавате с физическия свят, това значи да се занимавате с фактите. Физическият свят

се занимава с фактите. Духовният свят се занимава със законите. Божественият свят се занимава с принципите. Следователно горната част на челото на човека се занимава с принципите, средната – със законите, а долната – с физическия свят. Гледате челото на човека – горе не е ли развито, принципите ги няма. Не че ги няма, но не се е занимавал човек с тях, не ги е развил. Той говори за законност. Но тази част на челото, средната, която се занимава със законността, и тя не е развита. Дойдете до фактите и там е слаб. Какво може да направи един човек, който няма достатъчно факти, няма закони, няма принципи, но които да се ръководи в този живот. Казвате, че човек трябва да се самовъзпита. Кой е методът на самовъзпитанието? Вие ще изучавате законите на светлината за ума си, ще изучавате законите на топлината за сърцето си и ще изучавате законите на силите, които действуват вътре в тялото, за тялото. Ако изучавате силите, ще помогнете на тялото. Ако изучавате топлината, ще помогнете на сърцето. Ако изучавате светлината, ще помогнете на своя ум.

Мнозина от вас искате да се самовъзпитавате. Най-първо трябва да имате някое цвете, което да обичате. Аз не зная кои цветя вие обичате. Ще обичате едно цвете, както обичате един човек. Цветята се влюбват. Едно цвете, като ви обикне, ако го отделите от себе си, изсъхва. Законът сега е следният. Да кажем, вие живеете тук, срещате се и не се оценявате. Бог ви оценява, а вие не се оценявате. Бог обръща внимание на една душа, а вие казвате какво има в нея. Така ние разглеждаме и виждаме

едно дете, че за в бъдеще то ще прояви талантите си като музикант, или като художник, или като архитект, или като голям правник, или като някой философ. Много заложби има вложени вътре в него.

Вие казвате: „Много остаряхме.“ Оставете вашето остаряване. Но всинца, които сте остарели, трябва да се подмладите. Много лесна работа е подмладяването. Не трябва да правите погрешката на онази стара баба. Ето къде е погрешката на старата баба. Тя имала една колибка, а до нея имало една могила, та не можела да вижда слънцето. Могилката пречела. Тя може да си пренесе колибата на друго място, дето няма могила. Казва се, че каквото по-вярва човек, ще стане. И тя започнала да се моли могилката да се премести. Молила се и после казва: „Стана точно, както помислих, че няма да се премести могилата.“ На другата вечер пак се моли, но могилата остава. Цяла година се моли да се премести могилата. Ако могилата не се махне, махни се ти. Старите навици, които хората са придобили, за да се преобразят, се изискват големи усилия. Не мислете, че лесно можете да премахнете един навик. Постепенно ще стане това. На този навик трябва да му говорите, да го убеждавате, да отправяте неговите енергии в друго направление. Идва ми на ум един друг пример. Един българин, който обичал да пие, двадесет и пет години пил и кой ли не му проповядвал въздържание. Решил се той цяла седмица да не пие вино. Говори той на себе си: „Голям герой си, не пиеш. Ще минеш покрай кръчмата да покажеш на кръчмаря, че вино не пиеш.“ И

като минава, казва: „Дръж се, Иване, сега.“ Като се отдалечил на сто метра, казва: „Ха, Иване, да му покажеш на кръчмаря, пак ще минеш.“ И пак влиза вътре.

Туй е вярно и по отношение на търпението. Две млади сестри говорят: „Учителю, ние сме турили търпението като цел в живота си.“ По едно време гледам, като се заловили и двете, картечен огън излиза от устата им. Казвам: Как се разговаряте много приятелски. Те веднага дойдоха на себе си. Казват: „Искаме да се разбираме.“ Че двама души се разговарят, не е лошо. Като говори един събеседник, какъвто и да е гласът му, най-първо, говори ли правилно, изслушай го, приеми го. Да кажем, каже някоя по-остра дума, изслушай го добре. След туй той да те изслуша и един друг ще се опознаете. Често, като говоря на някой, казва: „Ама ти ми се караш.“ Не, казвам, малко повишавам гласа, не се карам. Какво значи да се карам. Казвам някому: Не постъпваш добре. Сега как може да се каже меко „не постъпваш добре.“ Има друг начин: „Не постъпваш добре“. Казвам, трябва да се постъпи добре. Може да кажеш, не, постъпваш добре, турям запетая след не-то. Трябва да постъпваш добре. Трябва, да постъпваш добре. Някой път туриш „не“. Ако туриш едно отрицание „не“, после „да“, те се заменят. Българинът казва: „Няма ли да идеш?“ и англичанинът казва: „Won't you go?“ — Няма ли да идеш? Българите и англичаните си мязат. Защо казва: „Няма ли да идеш?“ Той иска да каже какво мислиш, колебаеш ли се нещо? Ще идеш ли? Положително е това. Казва: „Няма ли да идеш?“ Разбираме: „Мис-

лиш ли?“ Като кажем „няма ли да идеш“, разбираме, мислиш ли, че ако идеш, ще е по-добре. Ще идеш ли, значи решил си тази работа да я свършиш. Няма ли да я свършиш, значи: какво мислиш, имаш ли свободно време или нямаш? Как си решил, ще идеш ли или няма да идеш?

Човек не може да се самовъзпита, докато няма един предмет, който да обича. Вие не можете да вложите в себе си самовъзпитание без любов. Трябва да има нещо да обичате. Да кажем, обичате математика. Ако вие не обичате математика, много мъчно можете да я учите. Искате да пеете, да свирите, но ако не обичате музиката, мъчно ще я изучавате. Най-първо ще обичате музиката. Тя ще ви бъде като една цел. Ще имате обич към музиката, за да станете музикант. Не можете да се занимавате с философия, ако не обичате философия. И тъй във философията седят принципите, в музиката седят законите. Музиката е закон. Следователно ще минете от принципите към закона. Музиката показва правилното приложение на един закон. Вие не можете да приложите един Божествен закон правилно без музика. В музиката имате *до, ми, сол, до*. Желанието, което имате, е този закон. Какъв е начинът, по който можете да изпълните закона? *Сол* – то е завършеният резултат на изпълнението на този закон. Ако тия трите тона може да ги вземете правилно, то законът сте го изпълнили. Щом сте изпълнили добре закона, вие вече влизате в Божествения свят. Щом изпеете трите тона, ще влезете в Божествения свят, после пак ще свършите. Понеже има тясна връзка между принципите, законите и фак-

тите, законите се справят с фактите. Принципите се справят със законите. Всичко туй съставя едно цяло. Един факт, то е една истина. Тя нито се доказва, нито се опровергава. Нещо, което е станало вече. Та казвам, една права мисъл, едно право чувство, една права музикална мисъл, едно право музикално чувство, една права музикална постъпка, как ще ги изразите вие? В правата постъпка трябва да има хармонично сгъстяване. В правото музикално чувство трябва да има правилно разреждаване, а в правата музикална мисъл, в умствено отношение, трябва да има правилно разширяване. Можете ли да дадете един тон на сгъстяването? *До* е сгъстяване. *Ми* е разреждаване. *Сол* е разширяване. Винаги разреждаването и разширяването образуват правилно сгъстяване на нещата. Хармонично сгъстяване. Но ако вземете *до* в музиката, то е за тялото. Ако вземете *ми*, то е за сърцето. Ако вземете *сол*, то е за ума. Аз говоря за ония звукове, които са в законите. Не в съвременната музика. Съвременната музика е сянка на реалността. Когато вие вземете един правилен тон в природата, ще почувствувате сила. Ако вземете *до* вярно, веднага ще почувствувате сила в тялото. Ако вземете *ми* вярно, ще почувствувате приятно разположение в сърцето си. Ако вземете *сол* вярно, ще дойде светлина в ума. Щом светлината не се явява, щом топлината не се явява и щом силата не се явява, обикновено пеете. Можете да пеете, колкото си искате, резултат няма да има. Но при закона за самовъзпитанието тия промени трябва да станат. Има работи, които трябва да се изменят. Ще идем по-далече. Във

философията, в музиката, в принципите, в законите, във фактите седи подмладяването на човешката душа. Мисленето, чувствуването и постъпките трябва да се съединят. Принципите, законите и фактите трябва да се съединят и тогава ще дойдем до онова разбиране – да разберем какво нещо е любовта. Любовта вече спада към музикалния свят. Мъдростта спада към Божествения свят, а Истината спада към физическия свят. Когато говорим за фактите, имаме истината, когато говорим за музиката, имаме предвид Любовта, законите в природата. Любовта се справя с всичките закони, а тя само не е закон. Когато говорим за принципите, разбираме Божествената Мъдрост, която е създала света.

Да вземем „Изгрява слънцето“. *До, ми, сол* е изгряването на слънцето. „Залезва слънцето“. „Сол“ е залезът на слънцето.

„Добрата молитва“

30 лекция на Учителя,
държана на 24 април 1940 г., сряда, 5 часа сутринта,
София, Изгрев.

СЪДЪРЖАНИЕ

ВЪТРЕШНИЯТ ГОСПОДАР	3
БОЖЕСТВЕНАТА УСМИВКА	27
НОВИЯТ ДЕН	51
ДВЕ ЗАДАЧИ	86
ТРИТЕ ВРЪЗКИ	109
ПОДМЛАДЯВАНЕ	134
ОБИЧАЙТЕ И ЦЕНЕТЕ	156
ЛЮБОВ КЪМ СЕБЕ СИ, ЛЮБОВ КЪМ БЛИЖНИЯ, ЛЮБОВ КЪМ БОГА	186
МИНАЛО И НАСТОЯЩЕ	211
СЪВЪРШЕНСТВОТО	239
НАУКА ЗА ЖИВОТА	265
ИМЕТО БОЖИЕ, ЦАРСТВОТО БОЖИЕ, ВОЛЯТА БОЖИЯ	291
ТРИТЕ ЗАКОНА	315
ВЛЮБВАНЕ И ЛЮБОВ	340
КЪМ СЪВЪРШЕНСТВО	371
ОТВОРЕНАТА ВРАТА	400
СГЪСТЯВАНЕ, РАЗРЕДЯВАНЕ И РАЗШИРЯВАНЕ	422

Беинса Дуно – Учителя Петър Дънов

ВЪТРЕШНИЯТ ГОСПОДАР
(първо издание)

Редактор
Вихра Рускова

©Художник
Теодора Стойчева

Художник-редактор
Диана Тодорова

Компютърен дизайн
Любомир Маников

Формат 60/84/16. Печатни коли 28.
Цена 330 лв.

Издателска къща „АЛФА-ДАР“ – София
Печат СД „Е + 3 – „Зинченко-Арабаджиева“